

Viola Zoltán

Kajjám és az istenek

2024

Viola Zoltán

Kajjám és az istenek

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: Bevezetés a démonológiába.....	4
2. fejezet: Boszorkány születik.....	11
3. fejezet: A gyermekboszorkány.....	18
4. fejezet: A Tiszta Ész prófétája.....	67
5. fejezet: A Máglya prófétái.....	82
6. fejezet: Szuszána fia.....	91
7. fejezet: A jövőbelátó.....	102
8. fejezet: Istenek háborúja.....	137

1. fejezet: Bevezetés a démonológiába

A varázslóiskola tanulói mindig nagy várakozással szoktak Kajjám órái elé tekinteni. Kajjám nem akárki volt ugyanis! Nemcsak mert már sokszor tízezer évesként a varázslók egyik legnagyobbikának volt tekinthető, de azért is, mert „fura fickó” volt. Képtelen, hihetetlen történetek keringtek róla, például arról, miféle eszement kalandokba bonyolódott nem is egyszer, s ezekbe főként példátlanul hatalmas hiúsága keverte.

Ugyanakkor nem tagadható, Kajjám igazi zseni! Amit ő mond a mágiáról, az úgy is van. Ráadásul, bár néha, ha megharagították, elkövetett ugyan hosszú élete során erkölcsileg elítélendő dolgokat, de nemrég bőségesen jóvátette mindezt, ugyanis egy egész Univerzum minden lényét megmentette, sok-sok billió lényt, a tündéreket ráadásul, akik igazán a legislegjobb és legszelídebb lények mindazok között, akiket csak ismernek a varázslók!

De még ez sem minden, mert e megmentést Kajjám úgy végezte, hogy a tündérek nagy elenségeit, a szellemeket nem megölte, hanem megjavította! Megtanította őket – szeretni!

Szó se róla, még azért nem minden szellem javult meg eddigre, de igen sok, és a „szeret-járvány” rekordsebesen terjed köztük, főleg mert látják, hogy aki szellemet szeretnek a tündérek, az mennyivel boldogabb, mennyivel jobban érzi magát! Kajjám tehát tulajdonképpen nem is egy, de két univerzum lényeit mentette meg: a tündéreket a pusztulástól, a szellemeket a magányosságtól! Mondhatni, utóbbiakat kigyógyította a gonoszságból!¹

Ahhoz hogy ezt Kajjám megtegye, fel kellett áldoznia a szellemgyűjteményét is. Amelyik szellemet ugyanis Lucsilla, a tündérkirálynő s főként Kajjám elsőként „megjavított” és leghatalmasabb szelleme, Vampi megtanított szeretni, azt Kajjám illeti hogy felszabadítsa a szolgálatából, elvégre a szeretettel nem fér össze a rabszolgaság! És hát legkézenfekvőbb valóban a „kéznél levő”, Kajjám által már rég befogott szellemek meggyógyítása volt, velük illeti kezdeni a sort. Már amiatt is, mert a tündérek igencsak mély bizalmatlansággal tekintettek kezdetben a szellemekre, illeti nekik gyorsan eredményt produkálni! Akadt is a tündérek közt olyan, a kis Tila (kis, mert nagyon fiatal volt még az alig néhány ezer évével) aki kétségbeesetten tiltakozott e kísérlet gondolata ellen, kijelentette, eléggé tündér szájába nem való szavakat használva, hogy soha a bűdös életben szellemmel ő nem fog barátkozni még a tündérkirálynő kérésére vagy parancsára sem, mert gyűlöli az összes szellemet! S e véleménye csak akkor kezdett enyhülni, amikor az elsőként megjavított szellem, a Lúrcse névre „átkeresztelt” Vampi, azzal kezdte a ténykedését, hogy elhozott neki hetvenhatmillió-néhányszázezer tündért, akiket épp más, még gonosz szellemek elől mentett meg, s máris ment vissza Lúrcse újabb megmentendőikért...

De Tila még ekkor is bizalmatlan volt, mindössze nem emlegette úton-útfélen az ő nagy szellemgyűlöletét.

Tekintettel rá hogy az egész varázslóiskola tudta, hogy Kajjám korábbi életcélja a világmindenség összes szellemének szolgálatába kényszerítése volt, emiatt mindenki azt latolgatta ezen emlékezetes tündérmentő cselekedete óta, hogy ugyan mi mással fog foglalkozni a vén Kajjám, ha egyszer a szellemeket már nem gyűjtheti! Némelyek úgy vélték, Kajjám igazán mély önzetlenségről tett tanúbizonyságot szellemgyűjteménye feláldozásával, mert a sok-sok tündér megmentéséért feladta életcélját, márpedig ebbe bele fog halni, búskomor lesz, depressziós, s mindezt ő maga is tudhatta már jóelőre a legelején!

Hát nem így történt! Kajjám először is jóideig remekül érezte magát, mert mind a sok-sok billió megmentett tündér neki hálálkodott, Tündérhon tündérei is akiket ugyan nem kellett megmentenie, de örvendtek megmenekült társaiknak, de nemcsak ők, hanem még a szellemek is mind-mind buzgón dicsérték Kajjám mindenféle nagyszerűségét! Egyrészt mert jobb szabadnak lenniük, másrészt és inkább mert rájöttek hogy messze sokkal boldogabbnak érzik magukat most, hogy szeretik őket s hogy ők is tudnak szeretni, mint bármikor korábban!

Kajjám tehát fenemód boldog volt, bebizonyosodott ugyanis hogy az összes varázslók közül ő a legislegérdeműsabb, hiszen az összes többi varázsló együttesen sem dicsekedhetett milliomodannyi életmentéssel sem, mint ő, a hatalmas Kajjám!

---

¹ Ennek története részletesen a *Kajjám szelleme* című regényben van leírva.

Mégis, egy idő után unatkozni kezdett. No nem *nagyon*, de egy kicsit. Így aztán visszatért tanítani a varázslóiskolába.

Korábban szellemológiát tanított itt. Ennek azonban most hogy a szellemek lassanként mind megjavultak, mind kevesebb jelentősége lett. Így aztán Badzsahárata rábízta Kajjámra egy másik tantárgy, az ehhez némileg hasonló démonológia tanítását. A hasonlóság a két tárgy között természetesen csak merőben felületes volt, de Kajjám beleegyezett hogy tanítja majd ezt, mert jobb ötlete hirtelen nem akadt.

Már egy ideje ezt tanította, amikor egyszer csak azzal a bejelentéssel kápráztatta el hallgató-ságát, hogy nemcsak a szellemek javultak meg, de ő is!

—Korábban szerettem volna isten lenni - mondta - de már nem akarom, hogy istenként tiszteljenek! Istennek lenni eléggé uncsi dolog, középszerű elméknek való, végülis istenek nem-hogy tucatszámra, de ezrével vannak a világmindenség bolygóin! Én találtam magamnak más életcél!

De amikor megkérdezték tőle hogy mi az, csak fölényesen legyintett, titokzatosan mosolygott, s azt mondta, majd megtudják holnap, akkor jelenti be ugyanis amikor holnap egy kezdő varázslókból álló csoportnak tartja meg első démonológiaórájukat. Célja ugyanis az ott mondan-dókhöz kapcsolódik.

Gondolható, hogy nemcsak azok mentek el Kajjám órájára akiknek úgyis ott volt a helyük, hanem kivétel nélkül mindenki a varázslóiskolából, de még maga Badzsahárata, a fővarázsló is! És lázas izgatottsággal várták, mivel rukkol ki a félbolond de egészen zseni Kajjám! Vajon valami bődületes marhaságot hallanak tőle, vagy újabb, univerzumokat megmentő káprázatos leleményt?!

Többen azt mondogatták, hogy csakis e kettő valamiféle keverékéről lehet szó.

Kajjám fellépett a katedrára, s így kezdett beszélni:

—Egy szót sem szólok korábbi csodálatos tetteimről, úgyis mindenki tudhatja eddigre már, hogy én vagyok a Világmindenség legcsodálatosabb lény! Csak annyit említenék meg, hogy miután feladtam a szellemekkel való foglalkozást, démonológiát tanítottam itt köztetek. Na és bár e tudományág természetesen nem volt ismeretlen a számomra korábban sem, de különő-sebben nem foglalkoztam vele, mert a szellemekre koncentráltam. Most azonban hogy a szelle-mek már nem érdekelnek, elkezdtem kissé mélyebben tanulmányozni a démonológiát, s rá kellett jönnöm, mennyire elhanyagolt tudományterület volt ez, illetve, még most is az!

Az efféle, kezdőknek szóló előadásaimat korábban azzal szoktam kezdeni, hogy öt nagy démon van a Világmindenségben, amiket szokásosan úgy neveznek hogy a Föld, Tűz, Víz és Levegő démonai, valamint a Bioszféráé. Ezeket természetesen sokféle sok névvel tisztelik, némely bolygókon nem démonnak hanem szellemnek nevezik őket, bár ez merőben helytelen, mert a szellemek, azok egészen mások! Másutt istenként tisztelik ezeket.

Ez természetesen mind igaz is, csak hogy nekem, hála önmagam rendkívüli zsenijének, felöt-lött hogy ha ezeket istenek nevezik, akkor hátha azok is bizonyos értelemben?! Végtereis elég keveset ismerünk a démonológiából, soványka tudomány ez a jóval kidolgozottabbakhoz ké-pest! No és hát nem akarok sok szót fecsérelni, ezért csak ilyen egyszerűen jelentem be, hogy az utóbbi néhány évszázadban igen mélyen, behatóan kezdtem e tudománnyal foglalkozni, hogy minél jobban elsajátítsam, s eleinte csak úgy simán sok nagy felfedezésre jutottam, hanem most nemrég áttörés következett: ugyanis kifejezetten korszakalkotó eredményre buk-kantam! S ez nem más, mint hogy istenek igenis léteznek!

A teremben mindenki felmorajlott. Alapelv volt a varázslók között, hogy igazi istenek nem lé-teznek. Kajjám megháborodott!

Kajjám felemelte a kezét.

—Csendet kérek! Tudom ám mire gondoltok! De nem ment el az eszem! Természetesen igaza-tok van és isten nincs, amennyiben isten alatt a világmindenség teremőjét értitek. Ellenben vannak ténylegesen élő, létező istenek egy-egy univerzumon belül. Meg is mondom hogy mi-lyenek!

Egy ilyen isten lényegében nem más mint bizonyos közös hiten lévő értelmes lények (többnyire tehát emberek) közös hitének, meggyőződésének kisugárzása, mondhatni „pszichikus szubsztanciája”, pontosabban emanációja. Ügyeljünk azonban nagyon rá hogy az előző mondatban másként értendő az „emanáció”-szó mint az megszokott, sőt, épp ellenkezőleg: hagyományosan ugyanis az „emanációt” úgy értik mint az istenség egyfajta kisugárzását amiből az anyagi és érzékfeletti világ létrejön, lényegében tehát a teremtettt lények is, itt azonban határozottan arról van szó hogy az isten nem jöhet létre addig, míg nincs ember vagy más lény, akinek meggyőződése őt, az istent kialakítja!

A fentiekből nyilvánvaló, hogy egyetlen isten sem jöhet létre, nem születhet mindaddig míg nincs meg az anyagi univerzum, amelynek anyagából létrejönnek az anyagi lények, akik hinni tudnak, és hitükkel megteremtik az istent. Egyértelmű az is, hogy az isten mindig kisebb hatalmú mint a Világörök. Az isten tehát sosem teremtője az anyagi világnak, sőt, értelmes lényeket sem tud teremteni. Létrejötté lényegében a Világ azon tulajdonságának köszönhető, ami a varázslás, a mágia lehetőségét is biztosítja: a Világ tág határok között engedelmeskedik a benne levő értelmes lények hitének, meggyőződésének.

Az isten tudattal rendelkező, személyes lény, egyéniség. Anyagi teste nincs, bár felvehet időlegesen anyagi alakot ha akarja. Alapvetően teste leginkább egyfajta bonyolult modulált energiakötegnek tekinthető.

Az isten akkor születik meg, amikor kellő számú értelmes lény a kellő erővel hisz a létezésében. Pontos számot nehezen lehetne megadni, hogy hányan kell higgyenek az istenben ahhoz hogy az megszülessék, mert ez nagymértékben függ attól is, hogy mennyire erősen hisznek e lények külön-külön, sőt attól is, mennyire gyakran gondolnak az istenre még ha nem is fordulnak hozzá imával vagy kéréssel e rá gondolás közben. Tehát lényegében attól függ, mennyire tölt be központi szerepet a lények (továbbiakban a lények helyett az emberek kifejezést használok) életében az istenségben való hit.

Megszületésekor sem azonos minden isten képessége, és e képességek változhatnak az életútja során. Egy isten ugyanis annál erősebb, minél többen és minél jobban hisznek benne, amint ugyanis megszületése is e hitnek köszönhető, úgy ereje is e hitből táplálkozik. Továbbá, egy isten lényegében majdnem mindenre képes lehet elvileg, gyakorlatilag azonban képességeit jelentősen beszűkíti a benne hívők meggyőződése: ha ugyanis azok azt hiszik hogy az az isten például csak a tűzvarázslatokhoz ért, akkor nem lesz képes parancsolni az isten mondjuk a víznek.

Az istenek tehát jelentősen különböznek egymástól, amint erre az emberek legkülönbözőbb mítoszai is bőségesen utalnak.

Az isten elvileg halhatatlan, gyakorlatilag azonban nem. Addig él ugyanis, ameddig hisznek benne. Minél többen hisznek benne, annál nagyobb az ereje, s annál életerősebbnek is érzi magát, annál boldogabb, mintegy egészségesebb, vidámabb, s amint hívei száma fogyatkozik, úgy elhagyja az ereje, hatalma megkisebbedik, rosszul érzi magát, s végül meghal.

Az istenek általában nem szoktak beavatkozni az emberek sorsába, ez ugyanis nem hatékony módszer híveik számának növelésére. Minthogy azonban a fentiekből nyilvánvaló hogy minden isten legegyszerűbb létezője a hívei számának gyarapítása, így érthető, hogy az emberiség mítoszai szerint is az istenek rendkívül féltékenyek, haragosak ha valaki, pláne ha egy egész nép felhagy az imádásukkal és más istenhez pártol. Érthető továbbá hogy miért oly gyakoriak a vallásháborúk: az istenek egyszerűen arra buzdítják híveiket hogy erőszakkal gyarapítsák a híveik számát. Ez a módszer ugyan az első generációkban nem látszik eredményesnek, mert a látszathit nem növeli az isten erejét, csak a komoly meggyőződés, az őszinte hit, mindazonáltal e komoly hit létrejöhet a meghódítottak második-harmadik nemzedékében.

Továbbá, egy isten az efféle vallásháborút megelőző csapásnak is felfoghatja, mert jobb a másik hitet annak gyöngé korában elpusztítani amikor még nem nagy a hívek száma, nehogy később megerősödve veszélyeztesse őt.

Az istenek egymást sem képesek elpusztítani közvetlenül, sehogy sem, egyedül csak úgy, ha saját híveikkel valamiképpen kiirtatják a másik isten híveit, vagy megtérítik azokat egy másik

hitre. Ilyen értelemben hitnek minősül az is ha valaki a materializmus híve lesz, ha tehát azt hiszi hogy semmilyen isten nincs.

Ami az isten úgynevezett „lexikális tudását” illeti, az isten rendelkezik minden olyan információval, amivel bármelyik élő vagy valaha élt híve rendelkezett. E tudását megoszthatja valamely kedvelt hívével. Jósolhat is neki, bár e jóslatok nem mindig teljesednek be, mert más istenek tettei közbeszólhatnak. Figyelmeztetheti a híveit a veszélyre. Egy-egy hívét az isten megajándékozhatja a szokásosnál hosszabb, akár örök élettel is, mindazonáltal ez azzal jár, hogy az adományozott plusz életévek a többi hívő élethosszát csökkentik, arányos mértékben. Ha tehát egy istennek van mondjuk 11 híve, s egyiküket megajándékozza plusz tíz évvel, akkor a másik tíz hívének élete egy-egy évvel fejenként lecsökken. Ezellen azonban azok mit sem tehetnek, sőt, nem is tudnak róla, minden az istentől függ.

Bár az isten tulajdonképpen a hívek egyfajta közös szupertudatának is felfogható, de ez akkor is funkcionál, amikor azok egy része vagy akár mind is, alszanak. Továbbá, bár elvileg egy isten akár férfi, akár nő lehet, kétnemű is, sőt, nem nélküli is, ahogy a hívek elképzelik, de ha már egyszer elképzelték valamilyennek, akkor olyan is marad a neme, és nem képes önmagára nemet változtatni, sőt, ha anyagi testet ölt, akkor is csak a nemének megfelelő testbe költözhet, kivéve ha a hívei kifejezetten azt képzelik róla, hogy képes más neművé is változni.

Tekintettel az istenség szupertudat-voltára, egyértelmű hogy nem is lehet másként, miszerint az istenség is rendelkezik mindazon érzelmre való képességgel, amivel a hívei úgy általában. Tud tehát barátságot érezni, tud szeretni, gyűlölni, lelkesedni, szerelmesnek lenni, sőt, félni és rettegni is, utóbbi érzelmeket leginkább akkor érzi ha látja hogy rohamosan csökken a híveinek a száma, és fogy az ereje. Sajnos az isten számára ez egy borzalmas negatív lavina: minél kevesebb a híve, annál kevesebb a hatalma, annál kevésbé képes tehát igazolni a létét az emberek előtt, tehát annál kevesebben hisznek benne... Ennek fényében érthető, hogy egyes istenek miért igyekeznek nyíltan szövetséget kötni a népükkel: ezzel igyekeznek meggátolni a hit hanyatlását.

Az istenség léte tehát jelentős mértékben kétarcú: egy isten egyrészt jóval hatalmasabb mint bármely ember külön-külön, egyénként, egyenként; másrészt végsősoron tökéletesen ki van szolgáltatva az embereknek, mert az emberek hitén múlik a létezése.

Az istenek általában nagy jelentőséget tulajdonítanak a nekik mondott imáknak, ima alatt ugyanis az emberek egyedül csak az istenre gondolnak, s minden pillanat amikor csak az istenre gondolnak, növeli az isten energiáját. Ez az istennek már amiatt is fontos, mert amikor a hívei alszanak, olyankor senki nem gondol rá, s ezidő alatt kénytelen tartaléke energiáiból élni.

Az istenek halála többnyire nem örök! Ez a meglepő állítás egyrészt igazolható az emberek olyan mítoszaival ami az istenek feltámadásáról szól (ez többnyire a világvége után következik be a mítoszok szerint), valamint következik abból, hogy kevesebb isten létezik, mint amennyinek a létéről az embercsoportok meg vannak győződve. Egy isten ugyanis ténylegesen önálló szellemi lény, és amiként az ember képes különböző ruhákba bújni, de öltöztetéstől függetlenül is azonos marad eredeti önmagával, úgy vannak alapvető jellegzetességek, melyek meghatározzák egy isten lényegét, és a különböző kisebb apróságok amikkel felruházzák az istent a vallásos jámborság képzelgései, ezek nem számítanak. Ilyen jelentéktelen tulajdonság például az isten neve is!

Vagyis, ezen okokból könnyen lehetséges, és meg is történt nemegyszer, hogy egyugyanazon istent tisztelnek különböző népcsoportok is egy bolygón, különböző névvel, sőt, nemcsak egyugyanazon bolygón, de akár a világűr távoli bolygóin is tisztelik azt az istent, de más néven. Ha ez első szóra nehezen is hihető, de gondoljunk arra, hogy az emberek az istenek alakjában gyakorta saját vágyaikat fejezik ki mérhetetlenné fokozva, ezért képzelik az istent csodaszépnek, erősnek, olyamit képzelnek róla hogy tud parancsolni a villámnak, hogy uralkodik a vizek felett, hatalmában áll bő termést előidézni vagy hogy számlálatlanul közösül szebbnél szebb nőkkel (vagy férfiakkal, ha istennőről van szó). Mindezt az emberek maguk is szeretnék, s még sok mást is. E vágyak minden embercsoportnál lényegében azonosak. Ezekből egy-egy csokorralót összefognak, ellátnak valamilyen névvel, és ez lesz egy isten. S így óhatatlan hogy újra és újra kitalálják ugyanazt az istent, csak más és más néven.

S amikor egy-egy isten létrejön, akkor, ha már élt korábban is, úgy emlékszik korábbi életeire. Hiszen az is ő maga volt, és halála inkább csak hosszú álomnak mondható.

Az isten meg szokta gondolni, hogy végrehajtson-e valamely csodát, tudniillik a csodatevés természetesen apasztja az erejét (energiáját). Az is apasztja az erejét, ha egy időre emberi (vagy nem emberi) testet ölt. Szívesebben kommunikál tehát híveivel sugallatok útján. Továbbá, személyes megjelenését az isten általában eredménytelennek tartja, értelmetlennek, mert ha olyasvalaki előtt jelenik meg aki korábban nem hitt benne, az őt jobb esetben valami varázslónak tartja, rosszabb esetben meg holmi gonosz léleknek, ördögnek, sátánnak, tehát ettől nem lesz hívévé, csak a legritkább esetekben. Ha meg hívei előtt jelenik meg, akkor a megjelenésre érdemesítettek ezt általában arra szokták felhasználni hogy kérjenek tőle valamit, és ha teljesíti e kérést, akkor apad az ereje, ha meg nem teljesíti, ezzel azt kockáztatja hogy a hívei elpártolnak tőle.

Egy isten mindazonáltal képes, ha akar, arra, hogy megajándékozza mindenféle különleges képességekkel valamely kedvelt hívét. Ezt azonban ritkán teszi meg, mert ez is apasztja az erejét. Továbbá, ez a különleges képesség nem azonos a közönséges varázslói hatalommal, bár külsődleges megnyilvánulásai hasonlóak. E hatalmat ugyanis az is megkaphatja, aki nem születik mágikus tehetséggel, továbbá, e hatalom függ attól hogy hány híve van az istennek, és hogy az isten ebből mennyit adott át hívének. E hatalmat az isten bármikor visszaveheti. Valamint, tekintve hogy az isten ereje a hívekből származik, emiatt nem lehet nagyobb ereje az istennek mint a hívek összességének, s így nem teheti meg hogy *minden* hívét felruházza különleges erővel, hiszen akinek erőt ad, annak a többiek erejéből ad!

A világban élő legnagyobb istenek a következők: A föld, a tűz, a víz, a levegő istene, illetve a bioszféráé. Ezek gyakorlatilag sosem halnak meg, mert valahol valamely bolygón mindig hisz bennük valaki, valami nép, annyira kézenfekvő ezeket istenként tisztelni. A Föld és Tlaxán hitrendszereiben ezeket gyakran nem is isteneknek nevezik hanem szellemeknek vagy démonoknak. Ezek szolgáit pedig (akik ezektől erőt, varázslószerű képességeket kaptak) sok esetben boszorkánymestereknek.

—Vagyis - folytatta Kajjám - itt kapcsolódik ez az egész a démonológiához! Amiket mi démonoknak tartottunk, azok tulajdonképpen istenek, csak az istenek egy speciális alfaja, változata! Na és hát ennek óriási jelentősége van, mert ha az isteneket egy-egy lénycsoport szupertudatának tekintjük, akkor lehetséges talán nemcsak az hogy az emberek hite alakítson ki istent, de talán fordítva is működik a dolog: hogy amennyiben sikerülne egy-egy istent a hatalmunkba keríteni, akkor ha ezen istenen változtatásokat hajtánánk végre, megváltoztatván őt valamilyen szempontból, akkor ez visszahatna az abban az istenben hívó emberek hitére! S így talán lehetséges volna kigyógyítani az emberek óriási csoportjait a legkárosabb babonák szellemi nyavalyáiból, meg lehetne szüntetni a sok-sok háborút okozó vallási fanatizmust is... Hát nem nagyszerű ez?! - és elismerést várva nézett körül.

—Amit mondasz Kajjám, az így első hallásra nem hangzik lehetetlennek. - mondta óvatosan Badzsahárata. —De mindez természetesen komoly ellenőrzést igényel!

—Magától értetődő! - bólogatott hevesen Kajjám. —De ne aggódj, én már el is terveztem egy kísérletet, ami, merem állítani, döntő, perdöntő lesz! Egyben már rögvést nagy hasznára is lesz a világnak, vagy legalábbis egy bolygónak!

—Nono! - szólt most nem is akárki, hanem maga Mirjan, Kajjám felesége. —Csak vigyázz te az emberboldogítási szándékaiddal, Kajjám, mert eddig az mindig úgy esett hogy mentől jobban igyekeztél boldoggá tenni valakiket, annál nagyobb tragédiába kergetted őket!

—Elismerem, némi alapja van e véleményednek - bólogatott Kajjám - de most egészen másként lesz, épp mert zseniális elmém maga is gondolt erre amit most mondtál cuncimókuskám, tehát én most kifejezetten szándékosan, úgy ám, nagy aljasul, előre megfontolt szántszándékkal úgy gondoltam ki a kísérletet, hogy minél nagyobb kárt okozzak az adott bolygó történelmi fejlődésében! Ugyanis ha eddig a jószándékom rosszra sikeredett, akkor úgy kell legyen hogy ha én rosszat akarok, akkor az végül valamilyen értelemben jót szüljön!

Nagy nevetés harsant végig a közönség soraiban.

—Ne nevéssetek! Én igenis komolyan gondoltam ezt! - kiáltotta paprikapiros arccal Kajjám. De erre csak még nagyobb lett a kacaj.

—Jó, hát ha ilyen hálátlanok vagytok, akkor nevéssetek csak önmagatok reménytelen hülyeségén, nem mondok többé semmit, a mai órának ezennel vége! - jelentette be dühösen Kajjám, azzal elhagyta a termet.

Hanem sokáig nem maradt magányos, mert bement hozzá maga Badzsahárata, de Mirjan is, hogy hát hogy is van ez a kísérlettel és Kajjám károkozásával?! És mert se Mirjan se Badzsahárata nem nevetett rajta, Kajjám természetesen nem bírta magába fojtani ötletét. De nem is akarta. Ehelyett tett néhány bonyolult mozdulatot, mire megjelent a kezében egy kis injekciós fecskendő, s így fordult Mirjanhoz:

—Szívecském, ehhez mindenekelőtt az kell, hogy egy kis vért vegyek tőled!

—Minek?! - nézte a tűt gyanakodva Mirjan. —Vegyél vért magadtól, nem szeretem ha szurkálnak!

—De muszáj! Mert ha nem teszem meg, akkor nem lesz módodban tönkretenni egy csodaszép birodalmat!

—Nekem?!

—Neked hát! Tudd meg hogy mint már egyszer régen, még Tlaxánon, úgy most is az a tervem, hogy klónozzalak!

—Miért épp engem?!

—Mert te aztán biztos hogy nem hiszel semmiféle istenben, szinte genetikailag vagy kondicionálva a hitetlenségre, továbbá különös szimpátiával viszonyulsz a csiszí erkölcsökhöz!

—Mindez rólad is elmondható! És egyáltalán nincs kedvem bármi birodalmat is tönkretenni, tehát halljam részletesen, hogy mi ez az egész!

—Tanulmányozni óhajtom az istenek működését! Azt, hogy miként jönnek létre az emberek hitéből, miként erősödnek meg, s miként hatnak ők vissza a híveikre, különösen akkor, ha meg akarják védeni magukat, azaz híveiket egy másik isten befolyásától! Muszáj tanulmányoznom ezt, mert ezentúl isteneket akarok gyűjteni szellemek helyett! Az istenek ura akarok lenni! Kajjám, az Istenek Ura, szép cím mi?! És az is hogy Kajjám, az Istengyűjtő! Én tehát nem leszek isten, én maradok Kajjám, csak így, egyszerűen, de ez a név új méltóságot jelent majd, mert nemsokára mindenki tudja majd hogy a Kajjám, az nem más mint az istenek ura, azaz olyasvalaki, aki több mint akár a legnagyobb isten!

Na de nem tanulmányozhatom az istenek hatalmát, működését egyelőre még a természetes viszonyok között, mert normális esetben egy bolygón sőt egy kontinensen is rengeteg isten működik egyszerre, sok a vallás, nagy tehát az összevisszaság, bonyolultak az egymásra hatások, szövevényes az egész! Nekem hogy úgy mondjam laboratóriumi körülményeket kell teremtenem, mert még az alapoknál tartok e tudományban! Tehát a legjobb az, ha csak két isten küzdelmét vizsgálom kezdetben, s hozzá olyan istenekét, akik mindegyikét jól ismerem már amúgy „hétköznapi” módon, tehát úgy, mint egy átlagos ember!

Na de hát ilyen körülményt nem is nehéz teremtenem! Mert még nem mondtam el, hogy csak az az isten lehet igazi, létező isten, amely egy monoteista vallás tárgya, ugyanis nem egyistenhívő vallásoknál az istenek nem léteznek, mert amint valamelyik létezne, nem tűrné hogy hívei más isteneket is tiszteljenek, ez ugyanis gyöngítené a hatalmát! Tehát nekem ki kell nézнем egy jókora birodalmat, amiben többistenhívő vallás az uralkodó, ezek az istenek ugyanis nem zavarnak engem, mert nem léteznek. De olyan birodalmat kell kinézнем, amiben épp kezd felszperedni egy monoteista vallás, s olyan, amit nagyjából ismerek! Ilyen vallás pedig van, ugyanis azt is el kell mondjam hogy feltűnően gyakran jön létre egy bizonyos típusú vallás a világmindenségben, ez az a vallási típus amihez tartozik a kereszténység, a karotányság, az akasztányság egyaránt! Találtam is megfelelő bolygót, az a neve hogy Reza, és itt van egy Tuor nevű birodalom, nagyjából olyan fejlettségi szinten állhat mint a Földön volt sok ezer éve a Római birodalom. S ahogy ott a kereszténység, vagy mint a Tlaxán bolygó Laenor birodalmában a karotányság, úgy itt egy ezen vallásokhoz hasonló vallás alakul épp mostanság ki, híveiket úgy hívják hogy „máglyányok”, mert itt a prófétát nem keresztre feszítették, nem is karóba

húzták, hanem máglyán égették meg. Ez okból jelképük nem is kereszt vagy karó, hanem egy egyenlő szárú háromszög, ami a máglyát jelképezi. De hát azt hiszem ezek a részletek már nem is érdekelnek benneteket... Na szóval, lényeg az hogy amíg a tuor vallás istenei nem léteznek, addig ez a máglyány isten nagyonis! És bár nem azonos a karotány vagy akasztány istennel, de mert a vallás tanai nagyon hasonlóak, emiatt feltételezem hogy maga az isten nem nagyon tér el a karotány vagy akasztány istentől. Tehát ismerem annyira, amennyire egyelőre ismerhetem.

Na és most jön a te szereped, Mirjan! Mert el kell mondjam, hogy bizony-bizony van istene a csisziknek is! Van, bár nem is tudnak róla. Ezen isten természetesen azonos a tutuk istenével, meg még néhány más, egyelőre jelentéktelenebb nép istenével, ilyen nép például a luti és a litu is. Ez az isten ugyanis a hitetlenség istene, a materializmus istene!

Ez nagyon különleges isten. Ez például képtelen megjelenni a hívei előtt, hiszen lényege hogy azok nem hisznek istenben, amint tehát megjelenne és így bizonyítaná hogy létezik legalább egy isten, abban a pillanatban megszűnne a hívek hitetlensége, s így az isten önmagát gyilkolná meg!

Ezokból ez az isten abszolúte képtelen bármi csodát tenni, mert az ugyanilyen hatással volna a „hívők” hitetlenségére. Ez az isten tehát lényegében teljesen cselekvésképtelen, alig tesz mást azon kívül hogy *van*. Egy dolgot azonban megtehet, s tesz is szorgalmasan: azt, hogy híveit igyekszik minél okosabbá tenni, úgy is hogy mind éleselméjűbbként szülessenek, s úgy is hogy igyekszik olyan sugallatokat küldeni, persze csak hogy ez gyanús ne legyen, hogy ezen váratlan ötletek valami komoly tudományos felfedezéshez vezessenek. Ez az isten ügyel arra, hogy híveinek ha csak lehet minél magasabb életszínvonalat nyújtson, magasabbat mint a valami hagyományos istenben hívőké, mert ez bizonyítja hogy a tudomány működik, tehát érdemes hitetlennek lenni! S ügyel arra is hogy ha két nép mely mind benne hisz, tehát az istentelenségben, találkozik egymással, akkor e találkozás békés legyen, erre jó példa a csiszik és a tutuk kapcsolata, de említhetem akár a csiszik és a manók kapcsolatát is.

Ezen isten működése nagyon jól megfigyelhető épp a csiszik királynőjén. Nem véletlen hogy annyira egyforma volt lényegileg a csiszik minden királynője! Ha nem is tudtak róla, de lényegében mindegyikük ezen isten megszállottja volt, illetve még most is az, nem csoda hogy ugyanazt mondják!

Na tehát, én azt akarom hogy tanulmányozhassam a máglyányok és ezen extrém isten, a csiszik istene küzdelmét! Az a tervem hogy odateszek arra a bolygóra egyetlenegy valakit, aki hitetlen. Nem többet csak egyet, hogy ne legyen semmi zavaró tényező! Figyelni akarom, miként terjed e vallás, a hitetlenség, hogy úgy mondjam, miként megy az, amikor „egy bolond százat csinál”. És miként ütközik ez össze a máglyány hittel! Melyikük győz, melyik hit hódítja meg a birodalmat?! De nem tehetek oda olyat aki ismeri a csisziket vagy tutukat, mert az megzavarná a kísérlet tisztaságát. Ennek a valakinek szabályosan oda kell születnie! És a te klónodra gondoltam Mirjan. Persze varázslói képességek nélkül. Az én klónom nem lehet, mert igaz hogy én is zseni vagyok, de tartok tőle hogy az első sikerek után netán képes lesz és önmagát hiszi istennek, vagy kitalál egy új vallást mint Luella klónom egykor, és nekem nem ez most a célom!

Na és ami a birodalmat illeti, szerintem ebben a vallásháborúban ami ki fog törni, teljesen tönkremegy. Ez engem nem érdekel, bár én jót akarok az embereknek, azaz, annyiból igen, hogy ha most így rosszat akarok tenni az emberekkel, akkor ez valamiképp holtbiztos a javukra szolgál majd! - azzal Kajjám büszkén nézett körbe, várva Mirjan és Badzsahárata reagálását.

—Egyetlen klón elhelyezése valahová nem tűnik súlyos beavatkozásnak az emberek életébe, és azt hiszem okvetlenül megengedhető, hiszen egy új mágikus tudományterület megszületéséről van szó! - mondta komolyan, egyetértően és beleegyezően Badzsahárata.

Mirjan pedig nem szólt egy szót sem, csak előrenyújtotta csupasz csuklóját, hogy Kajjám vért vehessen tőle...

2. fejezet: Boszorkány születik

A Tuor Birodalom a nevét alapító, „szülő” városáról, Tuorról kapta. Tuor tengerparti város volt, pontosabban, egy tengeröböl partján feküdt. Az öböl bejárata aránylag szűk volt, alig két kilométer széles, ellenben odabent az öböl igazán jókorára terebélyesedett, megvolt az alapterülete jó tízezer négyzetkilométer, ami azt jelenti, hogy bizony száz kilométernél messzebb nyúlt el minden irányban, nagyjából kör alakot követve.

Ennek partján terült el Tuor, szinte pontosan átellenben az öböl bejáratával. Ez jól védhetővé tette, legalábbis azután, hogy meghódította az öbölparti más városokat is. Város különben nemcsak a parton állt: az öböl partján szinte minden irányba bőven termő, mezőgazdaságra kiválóan alkalmas síkságok és enyhe dombok követték egymást, jó háromszáz kilométer távolságba, míg ott végül beleütköztek a hegyek magaslataiba. S e szép területen természetesen sok város és falu lakosai próbálták megtermelni maguknak a megélhetésre valót!

A Tuor Birodalom úgy jött létre, hogy tudatosan senki nem határozta el előre, hogy na, most ő és hívei egy birodalmat fognak építeni! Tuor város a háborút eleinte mindig valami konkrét, kézzel fogható cél érdekében vívta: hogy elérje egy másik városnál áruai vámmmentességét, hogy megszerezzen egy jól termő földterületet vagy bányát, hogy biztosítsa a szabad kihajózást a tengeröbölből, hogy helyőrségekkel védhesse a messzi hegyekből Tuorba vezető vízvezetékét, s így tovább. Ennek következtében azonban a város uralma alá tartozó területek mindinkább növekedtek, főleg, mert Tuor már eredetileg is a legnagyobb város volt, s lényegében minden fontosabb háborúját megnyerte.

Később aztán akadtak olyan császárok, akik már minden értelem nélkül is háborúzgattak, pusztán csak hogy még nagyobb legyen a birodalom, de eleinte még ezen háborúkat is megnyerték. És ömlött a birodalomba és leginkább a fővárosba, Tuorba a sok pénz, fegyver, termény és rabszolga.

Nem is csoda, hogy a tuor birodalom polgárai eleinte igencsak elégedettek voltak, hiszen mire is lázonganának, amikor szemlátomást jobban élnek, mint az északi és keleti területek barbárai! És nem győztek hálálkodni templomaikban számos isteneiknek, amiért ilyen jólétet biztosítottak számukra ezen istenek.

A Tuor Birodalomban különben éppen pontosan azon isteneket tisztelték, amiket sok-sok évszázaddal korábban, egy másik bolygón, Tlaxánon, azon országban, melyet akkoriban úgy neveztek, hogy az „Istenek Völgye”. Ez furcsának tűnhet, hiszen miként is találhatták volna ki épp ugyanezeket, ráadásul ugyanolyan nevekkal?!

Nem is így esett ez. Hanem Reza bolygó őslakói Tlaxánról kerültek ki, akkor, amikor Tlaxán bolygó egésze csiszi uralom alá került az akasztányok támadása után, és a „javíthatatlanokat”, akik végképp nem kértek a csiszi életformából, egy úrvárossal elküldték a világűr végtelen mélységeibe, hogy barbárkodjanak ott.

Ezen úrvárosból aztán hol itt - hol ott szállt ki egy-egy bolygóra valamelyik vallási vagy más szempontból magukat egy nézetten levőnek tartó csoport. Így lett a világűrben több bolygó is, ahol valamelyik karotány irányzat került uralomra, bár többnyire nem végérvényesen, mert ritka volt az a hely ahol néhány száz év után nem alakult ki e vallásnak több szektája.

Ami az Istenek Völgyének vallását illeti, azzal azonban más volt a helyzet. Főként, mert mire a „javíthatatlanok” úrvárosa elkészült, addigra már sehol senki nem hitt e vallásban Tlaxánon, de annyira nem, hogy e vallást és isteneiket csak a történészek ismerték.

El kell azonban mondani, hogy az úrvárosban a különböző vallási felekezetek különböző szektorokban nyertek elhelyezést, ami nagyonis ajánlatos volt, másképp rövid időn belül halomra ölték volna egymást. S így aztán mindegyik szektor lényegében önellátó volt, s egymás közt e vallások tagjai legfeljebb a számítógép és képtelefon segítségével tartották a kapcsolatot, de úgy is csak az elkerülhetetlen esetekben.

De hát a gyerek, az mindenütt gyerek! És gyakran elégedetlen. Úgy érzi, a felnőttek elnyomják őt! S így történhetett meg, hogy néhány gyerek felvette egymással a kapcsolatot, előbb csak számítógép útján, később néha személyesen is találkoztak, s kiderült, hogy mindegyiküknek elege van a szüleiből, általában a felnőttekből, de még a vallásukból is! Holott külön-

bőző vallásúak voltak. Az egyiknek az nem tetszett hogy neki, mert karotány hitű, rendszeresen fel kell kelnie éjfélkor imádkozni, mert ha nem teszi, a szülei megverik, vagy úgy keltik hogy a nyakába zúdítanak egy csöbör hideg vizet. A karotány hit nagy ellensége a dzsanar hit, de a dzsanar barátjának is elege volt a maga vallásából, mert ő utált szakállasan járni, bőki a mellét a szakáll, s nehéz tisztán tartani, holott egy dzsanar tilos hogy a szakállat levágja. És így tovább, hamarosan egész mozgalom alakult ki a gyerekek közt, és egyiknek sem tetszett ahogy élnie kell!

De mert eddigre már sok szektor üres volt az úrvárosban, ahonnét kiszállt valamelyik vallási csoport, így arra gondoltak, miért is ne költözhetnének el ők az egyik ilyenbe, hogy ott úgy éljenek, ahogy akarnak?!

A felnőttek ezt nem engedték, iszonyúan felháborodtak az ötleten, s azt magyarázták nekik, hogy az nem lehetséges, mert amilyen sokféle vallásúak a gyerekek, rögvest csisziskedni kezdenének, azaz semmiben sem hinni!

Erre az egyik okos gyerek, bár nem is volt már annyira gyermek, tizenhatéves, aki történésznek készült, kitalálta hogy ha csak vallási csoportoknak engedik a külön szektor birtoklását, nos, akkor nincs más hátra, saját vallással kell rendelkezniük! Javasolta hogy mondják azt, hogy ők a régi Istenek Völgyének vallásában hisznek! Az végülis nagyon kényelmes vallás, még imát sem mindig igényelnek az istenek csak akkor amikor kérnek az emberek tőlük valamit, és rengeteg isten van, azok közt mindenki megtalálhatja a maga kedvencét!

Ez nagyon tetszett is a gyerekeknek, fennen hangoztatták hogy ők már ebben hisznek, és mert ezen istenekhez nem volt kötelező imádkozni, sőt, szabad sem volt mert a szülők ezt tiltották, emiatt más nem is történhetett mint hogy az egész gyerekbanda minden tagja szorgalmasan imádkozott minden szabadidejében valamelyik már rég elfeledettnek hitt ókori istenhez!

Ezen a szülők felháborodtak, de minél jobban verték csemetéiket, annál jobban makacskodtak azok, imádkoztak saját isteneikhez is hogy mentsék meg őket, s bár többnyire semmi nem történt, de néha előfordult hogy valamelyik durva szülőt baleset érte, s akkor ezt rögtön az istenek közreműködésének tekintették, s ennek híre szélvészsebesen elterjedt, erősítve a hitüket, hogy hiszen nem is ostobaság ez a vallás, lám, lehet hogy korábban csak a látszat kedvéért mondták hogy ebben hisznek, de mégis igaz hit legyen ez, mert *működik!*

S így mind komolyabban kezdtek hinni ebben.

A felnőttek egészen kétségbeestek, mert e mozgalom a gyerekek körében rekordsebesen terjedt, igazán jó módszer volt ugyanis a nemzedékek közti ellentét vallási köntösben történő fel tüntetésére. Tartottak tőle hogy hamarosan minden gyermek elpártol az úrvárosban a szülei vallásától, akár dzsanar, akár karotány, akár más hit legyen is az!

Végül aztán nem is dönthettek másként mint hogy a legelső alkalmas bolygón kirakták az összes lázongó, elégedetlenkedő gyermeket, nehogy megfertőzzék a - szerintük, felnőttek szerint - még „normális”, „józan”, „tisztességtudó” gyermekek elméjét is.

A gyerekek ezt nem bánták. Még örültek is neki. Most végre tényleg úgy élhetnek ahogy akarják, s nemcsak egy szektort kaptak, de egy egész bolygót!

Aztán kiderült hogy nem is fenéig tejfől minden. Mert csak őket rakták ki, de semmi olyasmit, ami kell egy komoly civilizáció felépítéséhez! Még szerencsájük volt hogy nem a kőkorszakba zuhantak vissza, mert volt néhány majdnem felnőtt, okos gyermek is köztük, s ezek észrevették hogy akadnak fémlelőhelyek a közelben. De így is csak egy kezdetleges bronzkorszakot tudtak maguknak kialakítani, bár a vasat is felhasználták egy még kezdetlegesebb fokon.

Idővel aztán, nem is sokára, elfeledték hogy honnan jöttek, annyi maradt meg csak legendáikból emlékként hogy őseik az „égből jöttek”, de ez jól beleillett a maguk választotta vallásba. Biztos az istenek rakták le őseiket ide e földre!

Így népesült be tehát Reza bolygó, s lett a vallása az, ami.

Természetesen a vallás sem maradt változatlan! Tuor város és környéke megtartotta e hitet, de később itt-ott felbukkantak mindenféle más fura hitek... De ezek jelentéktelenek voltak csak ahhoz képest, amit a Tuor Birodalomban vallottak, s nem is volt sok követőjük.

Egészen addig, míg ki nem alakult a máglyány hit.

A Tuor Birodalomtól északra élő hua törzset azonban nem érdekelte a máglyány hit. Tulajdonképpen olyan nagyon még a nem máglyány hit sem. Itt a Reza bolygón a birodalmak és törzsek ugyanis nem vallási, hanem csak politikai alapon szerveződtek, hiszen elvileg a hua népnek és a Tuor Birodalomnak ugyanaz volt a vallása! A hua népet nagyonis kézzelfogható, reális ügy érdekelte e napokban: az, hogy megérkezett hozzájuk a tuor császár követe, azzal az üzenettel, hogy fizessenek neki évente ennyi meg ennyi adót, különben mindenféle súlyos kellemetlenségre készülhetnek fel!

A hua nép pedig egyszerűen nem mérte fel a lehetőségeit. Bár soha senki nem végzett népszámlálást a körükben, de úgy tudták, és azt jól is tudták, hogy olyan húszezer körüli lehet a számuk. Megtagadták az adófizetést, s visszaüzentek a császárnak, hogy bár ők békét szeretnének, de ha a császár erőszakoskodik, megvédik magukat!

Hát ez nem sikerült. Igaz hogy voltak vagy húszezren, de ezek fele először is nő. S még a férfiak jó fele sem volt harcra kész, mert vagy túl fiatal volt, vagy túl idős, vagy valami előző háborúban meggyomorodott. Továbbá, az egészséges harcosoknak sem mindegyike vonulhatott csatába, mert otthonra is kellett hagyni némelyeket, akik védik a házaikat esetleges más törzsek rajtaütéseitől, meg akik az állatokat gondozzák.

Nem voltak tehát ötezren sem a hua harcosok. A tuor hadsereg létszáma viszont igenis volt húszezer! S bár a huák bátran harcoltak, de pillanatok alatt levertek őket. Ezután elfoglalták a törzs földjeit, a nők közül majdnem mindegyiket megerőszakolták, sokukat el is vittek rabszolgának, a csinosabbakat természetesen, sok férfit is elvittek rabszolgának, elvitték az összes ékszert és kincset amit találtak, még a nők füléből is kiszaggatták a fülbevalókat, a holtak ujjait is levágták hogy lehúzhassák a gyűrűket, és a korábban követelt adó négyszeresét rótták ki rájuk hogy ezentúl adózzák. Egyben kötelezték őket egy vár felépítésére is a törzs területének kellős közepén, ahol ezentúl tuor helyőrség állomásozik majd, s ezek ellátása is az ő kötelességük, a megállapított adón felül!

Aztán azt talán mondani sem kell, hogy a helyőrség katonái maguk is gyakran hatalmaskodtak a hua nép fölött, sokkal több adót szedtek mint ami el volt rendelve, s a környéken a nők rémülten menekültek ha a távolban megláttak egy-egy őrjáratot, mert biztosra vehették a megerőszakolást.

Természetesen a fegyverviselést is megtiltották minden huának. Még azt is megszüntették, hogy a késük pengéje legfeljebb tíz centi hosszú lehet, s ilyen késből is csak egy lehet egy embernél. Aki e szabályt megszegte, azt elevenen megnyúzták.

A hua királyi család minden tagját kivégezték, férfiakat is, nőket is, egyedül egy távoli rokon maradt életben, a kivégzett király harmadunokatestvére, aki nem is Huaföldön élt addig. De a történetek hírére hazatért, s ő lett a király, bár ahhoz hogy ő lehessen a király, előbb engedélyt kellett kérnie a császártól. Az engedélyt megkapta, azért cserébe hogy behódolt a császárnak. De neki sem volt tekintélye a tuor katonák előtt, annyira nem, hogy havonta el kellett látogatnia a helyőrségbe, s az ottani helytartó parancsait végighallgatni. Ezen alkalmakkor igazán pökhendien viselkedtek vele, egy alkalommal pedig amikor az éves adó utolsó részlete egy kis sé keslekedett, büntetésből azzal alázták meg, hogy a helytartó megkoronázta őt – egy bilivel!

Nem telt el tehát három esztendő sem a tuorok uralmából, de igazán mindenkinek elege volt belőlük. Maga Szrodzs is, a bilivel megkoronázott királyuk egyre azon gondolkodott hogy mit is tehetne. De hát bárhogya is gondolkodott, egyre csak arra lyukadt ki, hogy nagyon kevés az erejük! Emiatt óvatosan szövetség után tudakozódott, részben a többi meghódított nép körében, részben a még be nem hódoltatott északi barbárok között. De a még szabad népek igen csak gögösen viselkedtek velük, megvetették őket mert legyőztették, a többi nép pedig nagyonis meg volt ijesztve. Illetve, némelyek várták ugyan a szabadságot, de ezeknek meg úgy tűnt elment az eszük, mert valami képtelen új vallásban hittek, hogy majd eljön valami új

isten fia, és az szabadítja fel őket a tuorok zsarnoksága alól! Ezek tehát önmaguk nem is igen voltak hajlandóak bármit is tenni a szabadságukért.

Továbbá, saját népe szemében is alaposan csökkent a tekintélye. Egyrészt, sokan a tuorok talpnyalójának tartották, mások pedig ha nem is így gondolkodtak, de azt mondták, csak az lehet a huák királya, aki ha már nem is a régi király fia, de legalább annak a koronájával lett megkoronázva!

Ez azonban nem volt lehetséges Szrodzs esetében. Mindenki tudta ugyanis, hogy az előző király, Predlaka, az utolsó pillanatban elrejtette a koronát hogy az ne kerüljön a tuorok kezébe, mondta is hogy elrejtette, de nem mondta meg hogy hová! S olyan jól elrejtette, hogy azt nemcsak a tuorok, de saját népe sem találta azóta sem!

Cseppet sem mentek tehát jól a dolgok, amikor egy nap végre felkereste Szrodzs királyt az egyik sámán.

Nem is vesztegette az időt köszöntésre, ehelyett csak ennyit mondott:

—Rosszul mennek a dolgai a népünknek, király! És mindaddig nem is javulnak majd, amíg ki nem nyitod a Boszorkány Barlangját! És miután kinyitottad, oda kell küldened áldozatnak a saját feleségedet! - s ezután távozott is a sámán.

A sámánokat nagyon tisztelték a hua törzsben. Fontos szerepet töltöttek be, s nemcsak úgy mint mindenféle homályos jóslatok elmotyogói, de lényegében ők végezték az összes gyógyító tevékenységet is. Kevesen voltak akik nem hittek nekik; hitt a sámánnak most Szrodzs király is, mégis elsápadt.

—Ezt azért mégsem! - nyöszörögte sápadtan. S annyira megrémült attól hogy mit követelnek tőle, hogy fel sem bírt állni, úgy elgyengült a lába, s mire erre újra képessé vált, a sámán már ott sem volt. De különben is, mire ment volna vele ha utoléri, a sámán biztos holmi jósálomra vagy sugallatra hivatkozott volna!

Ösidők óta élt a hiedelem a hua nép körében, hogy az a bizonyos barlang a hegyekben egészen különleges. Úgy vélték, bárki elérheti könnyedén hogy különleges gyermeke szülessen: más se kell hozzá, csak hogy a nő aki ezt akarja, elérje, hogy először három hónapig ne közeleltsen hozzá a férje vagy más. Azután el kell mennie a barlangba, s ott hangosan elmondani, hogy milyen gyermeket szeretne. Ezt úgy kellett megtennie, hogy felsorol három, nagyon fontos tulajdonságot. Például ilyesmit, hogy „legyen szép, erős, gazdag”. Vagy „legyen szorgalmas, szerencsés, és tegyen szert gazdag férjre”. De mondhatott bármi egyebet is.

Ezután addig kellett maradjon a barlangban a nő, amíg el nem alszik. Álmában pedig sugallatot kellett kapjon valamelyik istentől aki meghallgatta a kérését, hogy e három kívánságból melyiket teljesíti. Mert azt mindig az istenség döntötte el!

Ezután azonban még nem volt vége mindennek, mert a sugallatot megkapva a nő ki kellett menjen a barlangból, a barlang alatti út szélére kellett üljön, s addig várnia kellett itt, míg csak nem lát egy arra járó férfit. E férfival, bárki legyen is, egyesülnie kellett, mert a nász idejére abba szállt az istenség szelleme, s a születendő gyermek állítólag még minden esetben rendelkezett a megálmodott tulajdonsággal!

Hanem ez jó régen volt így. Mert később kiderült hogy bár még mindig működik a szertartás, de érdekes módon valami megátkozhatta a barlangot, biztos egy gonosz boszorkány: mert bár a gyermek továbbra is rendelkezik a tulajdonsággal, de ez valahogy úgy jelentkezik benne, hogy ebben a szüleinek nem sok köszönete van, de sokszor mások is átkozzák őt azért, amit művel!

Volt olyan hua lány, akinek az anyja nem élvezte a szerelmi együttléteket. Kívánságai közt szerepelt az is, hogy a lánya élvezze ezt. Hát élvezte is: már nyolc évesen lefeküdt fűvel-fával, tíz évesen gyermeket szült, s egyáltalán, ő lett messze környék legnagyobb kurvája. Volt olyan anya aki azt kérte, legyen a fia a környék legnagyobb gazdája. Az is lett, de a gazdagodást úgy kezdte hogy meggyilkolta a saját szüleit. Volt anya aki azt kérte, a három hálátlan gyermeke után legalább ez a negyedik legyen szelíd, szerény, engedelmes, hát az is lett, de annyira hogy elvándorolt a tuorok közé, s a most terjedő új hit, a máglyány vallás híve lett, s beállt apácának egy kolostorba!

Egy idő után elege lett a népnek ebből, s az akkori király befalaztatta a barlangot.

S most a sámán azt akarja hogy nyissa ki, s menjen oda a felesége?!

Az még hagyján hogy három hónapig ne háljon vele. Az azonban már nem tetszik neki, hogy majd valami vadidegen járókelő feküdjön le a nejével!

Na de ez még mind semmi. Mert mi történik ha a gyermek tényleg megmenti az országot a tuoroktól, de úgy, hogy abban nem lesz semmi köszönetük?!

Mert Szrodzs király könnyedén el tudott képzelni efféle esetet. Például a leendő gyermek szövetséget köt egy nagy északi törzzsel, az kiüzi innen a tuorokat, de azután nem adja vissza a huák szabadságát, hanem a tuorok helyett ő lesz az uruk... vagyis csak az elnyomó személye változik, de az elnyomás maga fennmarad...

A sámán üzenete után napokig olyan gondterhelt volt mint talán még soha. Még felesége, Sili is észrevette ezt rajta, s amikor megkérdezte mi a baj, Szrodzs elmondta neki.

—Én kész vagyok rá, hogy elmenjek abba a barlangba! - mondta neki a felesége, méghozzá azonnal, szinte gondolkodás nélkül.

—Igazán?! Még csak nem is érzed szégyenletesnek, hogy majd valami vadidegen fickóval kell egyesülnöd?!

—Miért is lenne az szégyen, hiszen arra az időre az valamelyik isten lesz, én tehát egy istennel hállok majd! De még az sem érdekel ha nem úgy lenne. Ha ez kell ahhoz hogy a gyermekem valami rendkívüli képességgel rendelkező legyen, akkor nemcsak erre vagyok kész, de ha az kéne hozzá akár ezer vadidegen vándorral is lefeküdnék egymás után! És ezen még csak ne is csodálkozz, mert ugyan melyik anya ne akarná, hogy a fia például nagy hős legyen?!

—Hé, hé, csak lassan a testtel asszony! Ne feledkezz meg róla, hogy annak a barlangnak oly rossz a híre! Nem véletlen, hogy Predlaka apja befalaztatta!

—Hogyne, de azt soha senki nem mondta még, hogy a különleges tulajdonságot meg ne kapná a gyermek!

—Aha! Aztán mi történik ha mondjuk azt kívánod hogy a gyermek legyen erős, az is lesz, de ereje bizonyítását azzal kezdi hogy már tíz évesen agyoncsap bennünket valami dührohamban, csak mert mit tudom én megharagszik amiért nem ő kapta a sült csirke mindkét combját?!

—Nem erőt fogok kérni. Bármilyen erős legyen is egymagában, az nem elég a sok-sok tuor katoná ellen.

—Jó, hát akkor akármit is kérj, mi lesz ha kiüzi a tuorokat, s ő lesz a király, de úgy, hogy megöl bennünket, épp azért hogy király lehessen?!

—Ám legyen anya- és apagyilkos, de előbb üzze ki a tuorokat! - nézett nyugodtan Szrodzs szemébe Sili. —Gyűlölöm őket! És hiszen úgylis akármikor életemet adnám azért, hogy halva lássam valamennyit! Te talán nem?!

Szrodzs elgondolkozott. S végül így szólt:

—Akkor ma este nem hállok veled drágám! Kezdődik a három hónap önmegtartóztatás!

*

Le is telt a három hónap baj nélkül, s ennek végeztével az egész királyi család kivonult a barlang elé. Ott maga Szrodzs törte át egy csákánnyal a befalazott bejáratot, majd mindenki elvonult onnét, senkire nem lévén szükség, egyedül Sili maradt.

Beóvakodott a bejáraton. Még soha nem járt itt. Kiderült hogy a barlang cseppet sem nagy, alig valamivel nagyobb mint egy jókora szoba! A hírnév alapján sokkal nagyobbbat várt. Ráadásul nem volt odabent az égvilágon semmi, sem oltár, sem szobor, csak por, és áporodott, dohos szag, biztos a több évtizedes befalazottság következményeként.

Bár Sili óvatosan hozott néhány fáklyát magával, de még ezekre sem volt szükség, mert ha nem is volt idebent világos, csak félhomály, de azért jól lehetett látni mindent, miután hozzászokott az ember szeme az itteni fényviszonyokhoz.

Sili először jó alaposan körülnézett, majd amikor megállapította hogy igazán semmi megbámulnivaló nincs itt, megállt a barlangnak nagyjából a közepén, s határozott hangon így szólt:

—Sili a nevem, Szrodzs király felesége vagyok! Halljátok istenek hogy mit szeretnék! Legyen a gyermekem nagyon-nagyon okos, sőt, nem is okos de zseniális, igazi lángelme, mert a mi kevés erőnk a tuorokat csak így győzheti le! Legyen a gyermekem végtelenül ravasz, agyafúrt,

előrelátó, mert ravaszság is kell a tuorok legyőzéséhez! És legyen rendkívül határozott, öntudatos, büszke, de mert tudom hogy ez már túl sok jellemvonás, ezért kifejezem egy szóval: uralkodói jellem! Mert ez kell egy uralkodónak, ez, hogy képes legyen parancsolni, s engedelmeskedjenek neki!

Elhallgatott, szinte várt hogy nem dorgálja-e meg őt valamelyik isten hogy túl sokat beszélt – de semmi ilyesmi nem történt. Sári csend vette körül, tulajdonképpen Sili azt sem tudhatta, meghallgatta-e valami túlvilági hatalom a kívánságát.

Látta ezért hogy választ nem várhat, legalábbis addig nem míg ébren van, ezért aztán le is feküdt a csupasz kövekre hogy mielőbb elaludjon. De sokáig nem jött álom a szemére, mert azon elmélkedett hogy vajon melyik kívánsága teljesedik majd: milyen lesz a fia, okos vagy ravasz vagy uralkodói jellem?! S tulajdonképpen ő Sili melyiket is szeretné ezek közül leginkább?!

Végre aztán amikor már késő éjszaka volt, leragadt a szeme. És valóban látott is álmot!

Idős, szakállas férfi arcát pillantotta meg. Bizonyára valamelyik isten lehetett. De nem mutatkozott be neki, csak ennyit mondott:

—Te hülye liba! Mire mennél vele ha a gyermeked uralkodói típus lenne – de nem volna meg ehhez sem a ravaszsága, sem a kellő esze?! Vagy ha okos volna, de senki nem engedelmeskedne neki?! Vagy ravasz, de ravaszságát csak a kicsinyes harácsolásra használná, arra, hogy önmagának szerezzen minél több pénzt?! Na de ne aggódj, mert kegyes vagyok: olyan gyermeked születik majd, aki rendelkezni fog mindhárom általad kért tulajdonsággal, bizony, egyszerre mindhárommal!

—Köszönöm hatalmas isten! - hálálkodott álmában csodálkozva Sili.

—S ehhez még csak le sem kell feküdnöd mindenféle jöttmenttel! - hallotta az újabb jó hírt Sili, azzal érezte hogy az isten ráteszi a tenyerét a hasára. Csodálatos melegség öntötte el őt azon nyomban.

—Máris megfogantál - hallotta a magyarázatot - mehetsz haza azonnal a férjedhez! Olyan rendkívüli gyermeked születik majd, amilyenről még a legősibb legendáitok sem tudnak!

—Hálásan köszö...

—Ne köszönd még, mert ennek nagy, sőt, óriási ára lesz!

—Mi ez az ár?

—Ezen ár egy részére rádöbbenhettek már rögvest a gyermek megszületésekor!

Azzal Sili nem is kérdezhetett többet, mert nyomban felébredt. Kiderült, hogy sokáig aludt, mert már dél felé járt az idő.

A gond azonban nem a gyermek születésekor kezdődött hanem már előbb, ugyanis egyszerűen senki nem akarta elhinni Silinek, hogy gyermekének nincs apja! Mert az világossá vált néhány hónap múlva hogy valóban várandós, épp csak nem hitték el, hogy nem járt arra senki férfi, akivel közösült volna. Ezt tulajdonképpen még maga Szrodzs király sem hitte el, azt mondta, Sili egyszerűen nem akarja elmondani neki hogy kivel hált, azt hiszi hogy így könnyebben túlteszi magát a féltékenységén, de téved! S egyre arról faggatta Silít, hogy miként nézett ki az a férfi, fiatal volt-e vagy öreg, milyen pozícióban történt a nagy tett, élvezte-e Sili, s egyebek. De Sili nem tudott mást mondani neki mint hogy ő bizony senkivel nem hált, hacsak az istennel nem, de ha úgy volt akkor az fura hálás lehetett, mert ő nem az isten férfiasságát érezte hanem a kezét, s azt sem a lába közt hanem a hasán, s még ott is csak egyetlen pillanatra!

Szrodzs nagyon dühös volt mert azt hitte Sili hazudik, de aztán egy idő után már nem faggatózott tovább, mert látta hogy Sili úgysem mond mást, hacsak talán meg nem veri; azt azonban nem akarta.

A környéken azonban mindenfelé elterjedt hogy Szrodzs király felesége a Boszorkány Barlangjában éjszakázott, s bár mások sem hitték egyelőre hogy e gyermeknek nincs apja, de arról meg voltak győződve, hogy nemsokára egészen különleges gyermek születik! Izgatottan várta mindenki a szülést. Némelyek egyenesen azt jósolták, hogy e gyermek már csecsemőként is

hatalmas lesz, olyan nagy újszülött lesz hogy nem is fér majd ki Siliből, úgy kell majd kivágni a gyermeket az anyából, amint arra néha volt már példa! Azt mondták, e szülésbe Sili valószínűleg belehal, mert oly nagy lesz a magzat. Hiszen ez logikus: ha már csecsemőként nagy, akkor annál nagyobbra nőhet majd, márpedig kell hogy nagy gyermek legyen, erős fiú, élenjáró a csatákban, hős vitéz, kiváló fegyverforgató...

—De értsétek már meg, hogy én nem egy izomagyú állatot kívántam! - magyarázta Sili.

—Nem baj, attól még igazi férfi lesz, szemem fénye, családuk büszkesége! - nézett Sili hasára Szrodzs király.

Aztán ahogy teltek-múltak a hetek, pillantása mind elégedetlenebbé vált, mert Sili hasa bár nőtt-növegetett, de cseppet sem valami képtelenül hatalmasra! Sőt, jószerivel kisebb volt mint egy egészen átlagos várandós nő hasa! Annyi bizonyos, hogy ha lesz is Szrodzs király fia majd valamikor valami vasgyűrű, ellenséget rémítő harcos, ez a szülés után nemigen látszik majd meg rajta!

Hát nem is látszott rajta. Valóban nem. Annyira nem, hogy nemcsak harcosnak nem látszott, de még csak férfinak sem.

Sili ugyanis lányt szült! Szép, egészséges, fehér bőrű, fekete hajú leányt. Igazán senkinek egy szava sem lehetett a leány ellen, valóban nagyon szép csecsemő volt, Szrodzs király mégis szinte idegbajos lett a hírre, dührohamot kapott.

—Én állat, hát kellett ez nekem, miért is vagyok olyan hülye barom, hogy hiszek mindenféle húgyagyú babonaságban, füsttől eltompult agyú sámánok zagyva hebegésének, hát ezért hagytam hogy valami koszos csavargó megbassza a feleségemet, hogy most nagy hős helyett egy pisás lányt kapjak?!

De Sili még csak szomorúnak sem látszott, csak ennyit szólt:

—Erre pedig számíthattam volna! Ez, hogy lányt szültem, az egyik legbiztosabb jele annak, hogy gyermekem a Kiválasztott, hogy igenis ő lesz a hua nép nagy hőse! Hiszen már az istenség is megmondta a barlangban miközben álmodtam, hogy annak hogy gyermekem megkapja *mindhárom* kért tulajdonságot, annak súlyos ára lesz, s hogy ezen ár egy részét már a születésekor láthatjuk! Nekem olyasmi járt a fejemben hogy esetleg csúnya lesz, vagy lesz valami kis nyomoréksága – de most már tudom, hogy ez egyszerűen csak arra utalt, hogy nem fiam lesz hanem leányom! De hát ez még igazán nem tragédia, elvégre a népesség fele nőkből áll!

—De hát hogy is lehetne a megszabadítónk egy nő?!

—Én nem azt akartam hogy olyasvalakit szüljek, aki maga vagdalkozik a csatákban! Azt mondtam legyen okos, ravasz és uralkodásra termett! Minderre egy nő is alkalmas! Ő majd megmondja hogy mikor hol csatázzanak a katonáink – a kardforgatás már valóban a férfiak dolga!

Erre a férje csak hümmögött valami érthetlent, majd lassacskán megbékélve a kérlelhetetlen tényekkel, megbeszélte Silivel, mi legyen a gyermek neve. A Lora név mellett döntöttek. S így már másnap hajnalban hírül adták lovasfutárok minden jelentősebb hua településen, hogy megszületett Szrodzs király és Sili királyné leánya, a kis Lora! Új királylány született hát! S azért új, mert volt Lorának három nővére is: Szilonga, Sindri és Kölöpunte.

Hanem a tapasztalt, idős öregek, akik maguk is tudták miféle előzménye is volt Lora születésének, csak a fejüket csóváltgatták, s azt mondták, nem lesz ennek jó vége, mert az lehet hogy a tuorokat Lora elűzi valamiképpen, de el lehetnek készülve ennél még nagyobb bajokra is, ugyanis most nem királylány, hanem igazi boszorkány született!

A maguk módján természetesen igazuk is volt.

3. fejezet: A gyermekboszorkány

Igazuk volt a bölcs öregeknek, bár Lora annyiból nem volt boszorkány, hogy természetesen nem rendelkezett semmiféle varázslói képességgel. Kajjám ügyelt rá hogy megváltoztassa, mintegy „elrontsa” az ezt lehetővé tevő géneket Mirjan klónjában. De nem félt attól hogy ezzel kárára lenne, csinált ő már efféle mágiához nem értő Mirjan-klónt korábban, az ugyan Tlaxánon működött és Pjanga volt a neve, de kiválóan megállta a helyét!¹ És meg is mondta Mirjannak, miért létfontosságú hogy Lora ne tudjon varázsolni:

—Nem az ő csodáira vagyunk kíváncsiak, hanem hogy miként küzd egymással a materializmus istene a máglyány istennel! Ezokból nem is szabad beavatkoznunk Lora életébe se nekem, se neked!

—De hát közbelép-e az a materialista isten egyetlen lány kedvéért?! - aggályoskodott Mirjan.

—Hát az lehet hogy nem tenné meg ha csak olyan közönséges lány volna, de épp emiatt tettem meg királylánynak, mert így szerepe jelentős lehet a vallásellenesség terjesztésében! Lora segítségével a materializmus, lényegében tehát a csiszi tanok e bolygón is megvethetik a lábukat, s ez nagyon jó lenne ezen tan istenének, amit különben ezentúl csak úgy nevezek majd hogy a „csiszi isten”, mert ez rövidebb és egyszerűbb név, mintha a materializmus istenének mondanám. Úgy vélem épp emiatt, hogy ez a csiszi isten igen nagy áldozatokra is kész lesz Lora megsegítésére, mert nagy lehet a haszna Lora sikeréből!

—De hát nem is tud róla hogy él itt Lora!

—Most még persze hogy nem! De elég ha csak Lora egyszer jelent ki olyasmit őszintén, hogy ő nem hisz semmiféle istenben – abban a pillanatban felfigyel rá ez az isten, mert attól kezdve Lora hozzá tartozik, ez épp olyan, mintha valaki a csiszik előtt kijelenti hogy mától csiszinek tartja magát! Ettől kezdve védeni igyekszik őt, továbbá segíteni, bár nem látványos csodákkal, de le merem fogadni, hogy mintegy „véletlenül” ennek a Lorának egész sereg olyan találkozásban lesz része, amik nagyon a hasznára lesznek vagy azonnal, vagy később, főként úgy, hogy lehetőséget biztosítanak a számára a tanulásra, művelődésre! De engem nem is annyira ez érdekel bár ez is érdekes, hanem miként igyekszik majd az a másik isten elpusztítani Lorát, s miként ússza meg ezt mégis Lora! Légy nyugodt Mirjan, minden „mágikus szélfúvást” szorgosan jegyzek, a mágikus erőter legkisebb rezdülését is, s ha ezeket utólag kielemezem, akkor már majdnem biztos hogy a legtöbb isten reszkethet előttem, mert tudni fogom a titkaikat, s uralom lesz mindegyiknek!

Kajjám tehát figyelte Lora növekedését, Mirjan is, persze Lora számára észrevehetetlen, mindenféle mágikus módon, ám egyelőre nem történt semmi különös, hacsak azt nem számítjuk, hogy két éves korára Lora már nemcsak beszélni tudott, de még olvasni is. Írni is csak amiatt nem, mert olvasni csak a huák rovásírását tudta megtanulni, márpedig ezeket a jeleket leginkább késsel szokták fába karcolni, de olyan kis gyerek kezébe kést még nem adtak.

Amint azonban a harmadik évét is betöltötte, már kezdtek sokasodni körülötte a rendkívüli események. Az egész például azzal kezdődött, hogy igen hamar sírba juttatta egyik nővérét, a Kölöpünté nevűt. Holott természetesen nem ez volt a szándéka, de hát végre mégis kést adtak a kezébe, holott ezt valóban nem lett volna szabad...

Persze nem Lora kezdte. Nem ő, hanem a tuor helytartó, Gyetazsaléj.

Úgy esett ugyanis, hogy az említett helytartó személyesen jött el látogatóba hozzájuk, e látogatás célja azonban cseppet sem volt barátságos, ugyanis az újabb adószedéssel volt kapcsolatos. Az adót aztán meg is kapta, de megakadt a szeme Kölöpüntén. S ez alkalommal Lora is ott ácsorgott, de hát ő még nagyon kicsi volt, vele nem törődött Gyetazsaléj.

—Holnap estére gyere fel hozzám a várba, mert megkívántalak! - szólt oda a helytartó Kölöpüntének, azzal már el is ment.

A lány sírt, rítt, de hát eléggé világos volt mindenki előtt hogy mit sem tehetnek, mert el kell mennie a helytartóhoz, ha ugyanis nem megy el, akkor megölik, de valószínűleg megölik minden rokonát is! Természetesen mindenki igyekezett vigasztalni, hogy hát ez tulajdonképpen

---

¹ Ennek története a *Kajjám mint nő* című regényben van leírva.

nem is szégyen, meg majd lesz nagy bosszú, mert a helytartó még nem tudja amit ők igen, hogy él már Kölöpunte húga, Lora, aki nem akárcsak lesz ha majd megnő...

—Sokra megyek én már azzal, addigra elvész a tisztességem... - kesergett Kölöpunte, és szinte türelmetlenül meredt a kis hároméves Lorára, mintha az tehetne arról, hogy három év még neki sem sokkal több mint ezer nap, s nem tudott ennyi idő alatt jobban felcseperedni!

Lora valóban nem sokat értett az eseményekből még, hanem aztán éjszaka arra ébredt, hogy Kölöpunte költögeti.

—Most elválík, hogy te vagy-e a Kiválasztott! - suttogta neki a lány.

—Mire választottak engem ki?

—Hogy te vagy-e az, aki felszabadítja a népünket a tuor zsarnokság alól!

Lora még most sem értett olyan nagyon sokat ebből, hanem Kölöpunte nem véletlenül jött ide: nem is hagyta már Lorát egy szemhunyaszt sem aludni aznap este, s reggelig mesélt neki arról, miféle módon született is ő, hogy ő apa nélkül született, vagy legalábbis egy isten az apja, hogy a tuorok milyen zsarnokok, milyen disznóságokat csinálnak, hogy mennyi sok huát megöltek, többek közt az előző királyt is, akinek a koronájára fájt a foguk, bár azt végül nem kapták meg, mert azt a király olyan ügyesen elrejtette hogy még ők sem találják!

—És most az a disznó helytartó meg akar engem erőszakolni! Ő csak legalább bosszút állhat nek rajta valamiképpen! - sóhajtotta Kölöpunte. —És épp emiatt beszélek veled húgocskám, anyánk szerint te igazi zseni kell legyél! Tudom, még nagyon kicsi vagy, de nekem nincs időm várni, tessék, bizonyítsd be hogy te vagy a Kiválasztott, és adj tanácsot, miként őrizhetem meg a becsületedet, vagy miként állhatok bosszút!

—Mit jelent az, hogy „megerőszakolni”? - kérdezte szakszerűen Lora. S erre bizony eszébe jutott nővérének, hogy Lora sajnos még nincs is felvilágosítva a nemi élet tényei felől!

Elmondta hát. Irulva-pirulva de elmondta, és kiderült hogy sokat nem is kell beszélnie, mert az első néhány szó után Lora már így szólt:

—Aha, tehát ez olyasmi mint amit a kakas csinál a tyúkkal! Hát akkor van is egy ötletem: vigyél magaddal egy kést, és vágd le Gyetazsaléj pisilőjét!

—Az nem lesz jó! - tiltakozott.

—Már hogya volna jó, nekem is van már késem, az jó éles, ha ügyes vagy, egyetlen mozdulattal megteheted!

—De elveszik tőlem, biztos átkutatnak amikor bevezetnek hozzá! Sőt, addigra lehet hogy meztelen leszek!

—Akkor el kell rejteni.

—Hová, ha ruha sem lesz rajtam?!

—Például oda, ahová az úr akarja a farkát dugni, hiszen ha oda befér a farka, akkor be kell férjen a kés is!

—Igen, hogya, aztán lesz is időm előráncigálni onnan, mi! Különben is, akkor mindent összevágna bennem! Amit még nem is bánnék, ha végezhetnék vele, de hát erről szó sincs! Pedig még a halált sem bánám, csak végezhetnék vele!

—Juj de buta vagy! - csapta össze a kezét Lora. —Hiszen meg lehet azt oldani úgy, hogy neked ne legyen belőle bajod!

—Miként?

—Nem is kell az egész kés, csak a pengéje. Abból is csak egy kis darab. Azt két fadarab közé erősíted, s így amikor bedugod magadnak, akkor a vas nem vág meg téged! Olyan lesz mint egy H-betű! Ott lesz benn a penge a hüvelyedben, méghozzá az éles részével kifelé, sehol másutt nem lesz éles, téged nem vág, de amikor Gyetazsaléj beléd dugja a kukacát, akkor az nekimegy az éles pengének, s rögvést kettévágja a pisilőjét hosszában! Az ugyan igaz hogy emiatt valószínűleg megöl téged, de hát te mondtad hogy nem bánod a halált sem! S ebben Gyetazsaléj vagy elvérzik, vagy ha nem, hát az is biztos hogy soha többé senkibe bele nem tudja dugni!

—Egészen biztos hogy te vagy a Kiválasztott! - meredt rá sápadtan, vallásos áhítattal Kölöpunte. —Akinek ennyi esze van ilyen kis korban... köszönöm neked! Ezzel biztos hogy megmentem a becsületedet!

Lora nem szólt e beszélgetésről senkinek, Kölöpunte sem, csak azon csodálkoztak a szülei, hogy már-már jókedvűen indul a helytartóhoz. Senki nem sejtette, hogy miféle borzalmas esz-közt cipel saját altestében...

—És mi lesz ha a helytartó legközelebb minket akar?! - kérdezte Lora egy másik nővére Szrodzs királyt, egy órával Kölöpunte indulása után.

—Ő egészen biztos hogy nem akar már benneteket, de mást sem! - nyugtatta meg erre a kér-dezőt Lora.

—Hogyhogy?!

—Majd megtudjátok hamarosan... - azzal Lora elment játszani. Ami abból állt hogy mindenféle sötét zugokba mászkált, mert nagy vágy élt benne mindennek a felderítésére. És a nővérei nem törődtek vele, mert gyerekes fecsegésnek tartották a szavait. Bezzeg másnap már nem így gondolkodtak!

Az biztos hogy többé nem kellett tartaniuk Gyetazsaléjtől. Mindig igyekezett férfias lenni, sportot csinált belőle hogy hirtelen, egy lökéssel dugja be a férfiasságát a lányokba, még ha azoknak fáj is az – hát most neki fáj! Az éles penge szabályosan kettészelte a péniszét hossz-szában, ömlött belőle a vér, ordított, de csak pár pillanatig mert elájult, s egy darabig be sem jöttek hozzá a szolgák, mert azt hitték csak Kölöpüntére dühös! Persze hamarosan mégis gya-nús lett nekik hogy milyen hirtelen hallgatott el az uraság, bementek oda, de ekkor már Gye-tazsaléj javában elvérzett, nem lehetett megmenteni. Kölöpüntén sem állhattak bosszút, mert a lány inkább kiugrott a magas váráblakon, nem minden alap nélkül véelve úgy, hogy ez sokkal kellemesebb neki mintha hagyja hogy halálra kínozzák.

Tette azonban legendás lett minden hua előtt, a hua nők példaképül tekintették, néhány má-sik nő is így tett amikor egyes tuor katonák vagy uracskák felrendelték őket magukhoz, végté-reis a királylány nekik igazán példaképük lehet! S így egyhamar leszoktak a tuorok arról, hogy hua nőket erőszakoljanak.

—Nem érdemes, ezek a hua bestiák pengével a picsájukban járkálnak! - mondogatták látszat-ra megvetően, valójában azonban inkább becsülni kezdték őket emiatt. Néha ugyan megpró-bálták hogy közösülés előtt beleturkálnak a nőbe a kezükkel, de néha ilyenkor az ujjukat me-télték össze, máskor pedig olyasmi történt, hogy a nő kis zacskó mérget rejtett el a hüvelyébe, s miután a férfi kielégülten kezdett hortyogni mellette, ezt kiszedte onnét, s annak nyitott szá-jába szórta. Ezt már nem is kellett hogy Lora tanácsolja nekik, miután megadta a kezdő lö-kést, a hua nők maguk is találékonyakká váltak.

Hanem az biztos, hogy ezzel megszüntette Lora a hua nők megerőszakolását! A tuor katonák közt elterjedt a híre, hogy ez életveszélyes, sőt, a katona aki ezt teszi minimum a nemzőképes-ségét veszélyezteti! S ezután nemhogy gyakori lett volna a nemi erőszak, de még ritkábbá vált mint a Tuor Birodalom más tartományaiban. Még maguk a hua férfiak is meggondolták hogy ezt tegyék-e a nőkkel, nem mintha oly gyakori lett volna ez a körükben de most még sokkal ritkább lett. Ugyanis valóságos mozgalom indult a nők körében, Kölöpüntét kezdték a maguk módján szentként tisztelni, sőt, istennőnek tartani, és nem is sokára, már három hónappal Kölöpunte halála után az lett az általános vélemény, hogy egyszerűen nem tisztességes az a kicsikét is nagyocská hua nő, aki nem hord egy zsilettpengeszerű valamit a lába közt! A férfiak lassanként nem is a szűz nőket keresték feleségnek, mert hisz aki még szűz az nem rakhat ilyesmit magába: a tisztességes nő ugyanis nem szűz, mert önmaga szűzteleníti magát, amikor életében először ilyesmit dug fel magának! Aki szűz, az tisztességtelen, erkölcstelen nő, mert titokban azt reméli hogy megerőszakolja valaki, általában valamelyik tuor katona!

És mindenkinek nagyon tetszett hogy legalább egyvalami jogtalanságról milyen egykettőre le-szoktatták a tuor katonákat! S tudták hogy ez a kis Lora ötletének köszönhető, mert ha a nő-vérei rögvést nem is hittek neki, de miután Kölöpunte tettének híre eljutott hozzájuk, azután nagyonis emlékeztek rá hogy hiszen Lora megjósolta hogy nem kell félniük Gyetazsaléjtől!

Kezdték tehát az emberek hinni Lora Kiválasztottságában. Sőt hogy Lora különleges lány és ő tanácsolta ezt Kölöpüntének, ennek híre a tuor katonákhoz is eljutott, de azok csak röhög-tek ezen, azt hitték a huák be akarják őket csapni, mert hisz hogy is lenne ennyi esze egy há-rom esztendő leánykának?!

Ők nem törődtek Lorával. Egyelőre még nem.

Kezdett azonban odafigyelni rá apja, Szrodzs! Nem tagadható: egy efféle ötlet igazán boszorkányhoz méltó! Kell hozzá óriási fantázia, nagy ész, kivételes kegyetlenség is...

Tehát: Lora bosszút állt ugyan a helytartón, de olyasféleképp hogy ebben Kölöpüntének ne igazán lehessen köszönete! Minden pontosan úgy ment, ahogy azt az öregek mesélték a Boszorkány Barlangjáról!

Ugyanakkor persze nem tagadható az sem, hogy Kölöpunte halálával jelentősen megkönnyebbedett a hua nők élete. S ennek a hua férfiak is örvendenek, hiszen mennyire jobb érzés úgy élniük, hogy nem kell tartaniuk feleségük-menyasszonyuk vagy leányuk megerőszakolásától!

De ilyen ötlete valóban csak olyasvalakinek lehet, akinek lelkében valami sötétség rejtezik! Aki ennyire számító, szinte cinikus, hidegfejű már pöttömnyi kis korában is...

Szrodzs szinte félni kezdett saját leányától.

Egyelőre azonban sokaig nem történt vele semmi újabb, jelentős esemény – legalábbis ha az esemény nélküli időtartam hosszát egy kislány szemszögéből nevezzük rövidnek vagy hosszúnak. Mert eltelt két teljes év, Lora már öt esztendő volt, s két év irdatlanul hosszú időnek tűnik egy olyan picike lány számára!

Ezen idő természetesen nemcsak *tűnt* hosszúnak, de valóban hosszú is volt, ami Lora érését, fejlődését illeti. Kiderült ugyanis, hogy Kölöpunte nemcsak halálával tett jót a hua népnek, de külön nagy jót tett utolsó megélt éjszakájával is, amikor ugyanis sok dologról felvilágosította Lorát, csupa olyan dologról, amivel kapcsolatban szülei úgy vélekedtek, hogy tulajdonképpen nem ilyen fiatal gyereknek valók, pláne nem akkor, ha az a csöppnyi ifjanc nem is fiú hanem lány!

Lora haszna annyi volt ebből, hogy hirtelen rádöbbsen, a Világ telis-teli van csupa olyasmivel, amit ő nemcsak részleteiben nem ismer, de aminek a létéről sincs tudomása!

S itt aztán megmutatkozott hogy ő tulajdonképpen nem más mint egy újjászületett Mirjan! Mirjant is hihetetlenül idegesítette már egészen picike gyermekként, ha volt valami, amit ő nem tudott, de amiről vélhető volt hogy valaki más tudja, ismeri! Szinte fizikai kínszenvedést okozott a számára a tudat, hogy valaki bármi apróságban is de „jobb” legyen nála! Főleg ha az a valami nem fizikai képesség, de elméleti tudás!

Ebben pedig Lora teljes mértékben azonos volt Mirjan fiatalkori önmagával, mert miért is lett volna más?! Abba ugyan hamar beletörődött hogy mások, főként fiúk, erősebbek nála, ám ami a tudást illeti, ott már nem tűrt vitát! E két esztendő azzal telt el, hogy egyvégtében csak nyaggatta a környezetét, hogy mi hogy is van a világban, minek mi az oka, mi miért van vagy nincs, és hogy mit lehet tudni!

Eleinte ennek a szülei sem tulajdonítottak nagy jelentőséget, elvégre a legközönségesebb kisgyerekek életében is van egy korszak, amikor leggyakrabban használt szavuk a „miért”. Azt hitték, ez ilyesmi Lora esetében is.

Hamarosan kiderült azonban, hogy Lora esetében ez sokkal komolyabb!

Az még hagyján volt amikor olyan egyszerűen kezdődött az egész, hogy megtanult kecskét és tehenet fejni. Igaz hogy először a bakkecskét is majdnem megfejte, a tehén pedig felrúgta, mert nagyon megrántotta a tőgyét, s Lora úgy beverte a fejét hogy egy óráig is eszméletlen maradt.

Az is hagyján volt, hogy élt a közelükben egy gyógynövényekhez nagyon értő öreganyó, s amikor ezt megtudta Lora, elment hozzá, összebarátkozott vele, s egyetlen év alatt mindent megtanult amit csak az tudott, s azt mondta csak amiatt nem hamarabb, mert egyes növények nem virágzanak és teremnek egyszerre, csak különböző évszakokban.

Megtanulta nemcsak e gyógynövények szedését, de tárolásukat is, és hogy melyikből milyen módszerrel mit lehet készíteni. És mint később kiderült, soha életében nem felejtette el e tudományt.

Ez még mind hagyján volt, sőt olyasmi, ami tulajdonképpen még illik is női neméhez. Hanem épp e gyógynövénytudományból nőtt ki magát egy sokkal sötétebb érdeklődése, ami aztán

egész életét végigkísérte, de annyira, hogy még a történészek és későbbi legendaírói sem reszellelték feljegyezni róla!

Úgy kezdődött, hogy az idős gyógynövényes nénike természetesen meg kellett említse neki azt is, hogy bizonyos nagyon hasznos növényekből nem szabad akármennyit használni egyszerre, mert nagy tömegben mérgezőek. Sőt, akadnak növények, amelyekkel ezen hasznos növények könnyen összetéveszthetőek, ami kész tragédia, mert nem mindegy hogy az ember a hasznos, vagy a mérgező növényt szedi! Továbbá, egyes növények különböző részeinek egészen eltérő lehet a hatása, de még az sem mindegy hogy melyik évszakban szedik ugyanazt a növényt!

S mondta, hogy ezzel a tudással sajnos sokan visszaélnek, mert akadnak méregkeverőnek nevezett gonosz emberek, akik nem átallanak gyógyszerek helyett különböző mérgeket csinálni!

Nosza, több sem kellett Lorának, máris aziránt tudakozódott hogy azt miként kell, de a néni azt mondta hogy ő nem tanulta azt a gonosz tudományt, de ha tudná se mondaná el. Ő csak olyasmiket tud hogy miként kell olyan locsolóvizet készíteni például, ami elűzi a veteményesből a földigilisztákat vagy a kertből a vakondot, vagy a meztelencsigákat, ilyesmiket tud ő, mást nem.

Lora ezt is megtanulta, de azután egy nap, amikor még csak négy és fél éves volt, ezzel a meglepő követeléssel állt apja elé:

—Apám, kérek, adj nekem egy nagy ajándékot!

—Halljam mit kérsz, és ha nem valami lehetetlenség, akkor máris olybá veheted hogy megkaptad! - nevetett rá Szrodzs király, aki azért a maga módján határozottan kezdte megkedvelni ezt a boszorkány-leányt. Végtereis jóideje nem történt semmi különös vele, csak az hogy tanul, de hát ő csak örvend annak ha a lánya okos!

—Kérek ajándékba egy méregkeverőt!

—Egy *micsodát*?! - szaladt a szemöldök Szrodzs király homlokára.

—Egy olyan embert, aki jól ért ahhoz, hogy mérgeket készítsen! Ugyanis meg akarom tanulni ezt a tudományt is! Tudni akarom, milyen italok, cseppek, porok, kenőcsök, gőzök-gázok és beöntések alkalmasak a különböző állatok ellen, vagy épp az emberek ellen, igen, különösen az emberek ellen, hogy milyen effélék a jó magzatelhajtó szerek, az altatók, hogy melyik okoz fájdalommentes halált s melyik nagy kínszenvedést... tehát mindent tudni akarok!

—Minek neked ez a veszélyes és ízléstelen tudomány?!

—De hát hogy is nézne az ki hogy vannak akik ezt tudják, én meg nem?!

—Korai még neked ez Lora, de ha nagyobb leszel, akkor sem akarom hogy efféle gazemberséggel tömd a fejedet!

—Csak nem ám attól félsz, hogy téged mérgezlek meg?! - tette csípőre a kezét Lora.

—Ne szemtelenkedj mert megismerkedel a tenyeremmel! - mérgelődött a király.

—De én igenis tudni akarom ezt!

—Igenis nem fogod tudni, hagyj engem békén ezzel, különben is, hogy szerezzek én neked egy méregkeverőt, nem is ismerek ilyen embert, de ha ismernék is, ugyan miként tehetném meg, hogy...

—Úgy, hogy megveszed rabszolgának és nekem ajándékozod! Hiszen ez csak egyszerű, vagy nem?!

—A csudát egyszerű, már az is ritkaság ha egy rabszolga írni-olvasni tud, olyanról meg hogy méregkeverő legyen, még csak nem is hallottam! Nagyritkán akad olyan hogy valami hírneves mester rabszolga lesz, de az mindig aranymíves, fegyverkovács, írnok, vagy ilyesmi, méregkeverő nem szokott rabszolga lenni, amint ugyanis kiderül hogy valaki méregkeverő, rögvést megölik! És meg is érdemlik a halált!

—Hát ezt nem értem, akkor hogyan köthetnek üzletet a méregkeverők?!

—Hát úgy mint bárki más tudós ember, árulják a szereiket, például mint javasasszonyok, aztán ha úgy vélik hogy valamelyik nő meg akar szabadulni a férjétől, akkor titokban beszélnek vele, négyszemközt, és úgy kötik meg az üzletet! Aztán lehet hogy elterjed a szóbeszéd a faluban hogy ez meg az mondjuk nemcsak bábaasszony de a mérgekhez is ért, és lehet hogy már mások is felkeresik efféléért! De azt soha senki nem vallja be nyíltan, hogy ő méregkeverő! És

néha megtörténik hogy lelepleződik, például mert nem hal meg a férj csak rosszul lesz, kiveri a feleségéből hogy honnan vette a port amivel meg akarta mérgezni, s akkor agyonverik a méregkeverőt vagy bíróság elé hurcolják... így megy ez leányom! Meg is érdemlik a sorsukat, hidd el!

—Ebben nem is kételkedem, amelyik olyan hülye hogy a szere nem tökéletes, az haljon is meg!

—Az is haljon meg aki csak kacérkodik e tudománynak nevezett szörnyűséggel, tehát nagyon kérlek Lora, ne akarj ilyen hitványságot tanulni! Verd ki a fejedből, mert ha nem, én verem ki onnan!

De hát mondhatott amit akart Szrodzs király, Lora persze hogy nem verte ki ezt a fejből! De annyira nem, hogy egy nap, mintegy két héttel e beszélgetés után, meglepő ajánlattal kereste fel apját:

—Azt hallottam, hogy Predlaka király elrejtette még régen a koronát a tuorok elől.

—Így igaz, leányom!

—De miért akarták azt a koronát annyira a tuorok?

—Hát mert annyira értékes! Hiszen gondolj csak bele, színarany, s hozzá még nagyon szépen elkészített, művészi darab is!

—Hm! Mennyit érhet?

—Egyszerűen felbecsülhetetlen az értéke! Hej, csak meglenne! Hiszen ez mintegy a hua nép felletti hatalom jogosságának jelképe, legőszibb királyaink fejét is ez övezte, ékítette! De még ha el is tekintek az eszmei értékétől, csak a nemesfémmennyiségét tekintem, akkor is ér legalább ötezer aranytallért! És legalább ugyanennyit érnek rajta az ékkövek!

—Csak annyit?! De hát akkor még mindig nem értem, hiszen azért ennyi pénzt nem lenne nehéz szerezned apám még amellet sem hogy sokat adózol a tuoroknak, csináltathatnál tehát magad is koronát!

—De mondtam már hogy ez nem akármilyen korona! Ezt még maga Zadán isten adományozta a hua nép legelső királyának!

—Ez egymerő tömény hülyeség. - legyintett magabiztosan Lora.

—Hogy beszélsz!

—Öszintén. - azzal Lora kacagni kezdett, s így szólt:

—Erről eszembe jut egy jópofa mondóka: „Engem egy őszinte ősz inte, hogy ő szinte őszinte, így legyek őszinte”! Most találtam ki, jó mi?!

—Akkor sem hagyom hogy ilyet mondj a Szent Koronára!

—Az istenre mondtam nem a koronára.

—Pláne! Különben ezzel a koronát is sértegeted, ha letagadod annak istentől való származását!

—De ha egyszer ez tényleg hülyeség!

—Azt először is nem tudhatod, de ha tudni véled is, akkor is tévedsz!

—Már hogy az istenbe tévednék, hiszen ekkora képtelen zagyaságot csak az mondhat aki egyáltalán elhiszi hogy léteznek istenek!

—De hát tényleg léteznek, s most mert káromkodtál, büntetésből...

—Várj csak apuci! Lehet hogy te hiszel az istenekben, ha tehát te mondanál ilyesmit, úgy az a számodra káromkodás lenne, de én nem káromkodtam az előbb, nem sértegettem ugyanis olyasmit aminek hiszek a létében, ugyanis én, én, Lora, én határozottan nem hiszek az istenekben! Semmilyen istenben sem!

Bár se Lora, se Szrodzs király nem tudta, de e pillanatban sok millió fényévre tőlük, így kiáltott fel Kajjám, aki a maga mágikus műszereit figyelte:

—Sikerült! Lora kimondta a döntő szót! Kimondta hogy nem hisz az istenekben, s erre felfigyelt a csiszi isten! Határozottan érzékelttem a mágikus mező rezdülését! Bemértem, lejegyeztem mindent! Kezd érdekessé válni a kísérlet!

A király elképedve nézett a lányára.

—Hogyhogy nem hiszel az istenekben?!

—Hát hogy is hihetnék bennük amikor már oly régóta imádkozik hozzájuk minden hua hogy mentsen meg ez vagy az az isten minket a tuoroktól, aztán az egész ima nem ér semmit! Ha lé-

teznének istenek, akkor azt kéne hinnem, hogy mind egy szálig a tuorok oldalán állnak, de mert el sem tudom képzelni hogy egy mindenható isten ilyen igazságtalan legyen, pláne nem azt hogy mindegyik, emiatt inkább arra a következtetésre jutottam, hogy nincsenek! De meg ez logikus is, mert ha létezik egynél több isten, akkor nem mindenhatóak, mert valamelyiknek okvetlenül nagyobb a hatalma mint a másiknak, tehát akkor a kisebb hatalmúak nem mindenhatóak, tehát nem is istenek! Tehát azt a koronát nem adhatta egy nem létező isten a létező ősünknek!

—Nem értek veled egyet Lora, istenek igenis vannak, de nem is ez a lényeg, hanem mindenki más is azt hiszi hogy az a korona az égből jött, tehát nem egyenértékű egy olyannal, amit én most megcsináltatnék! Van különben három olyan koronám is amit én csináltattam vagy még valamelyik előző király, hétköznapi alkalmakra, de egyik sem az igazi, nem a Szent Korona!

—Aha. Tehát az a szemedben nem tízezer aranyat ér?

—Még szép hogy nem, akármennyi aranyat sem sajnálnék érte, még egymilliót sem, már ha volna egyáltalán annyi pénzem! De nincs! És senki nem is árulja a koronát, vagyis fejezzük is be ezt a...

—Csak ne fejezzük be, mert igenis van aki árulja a koronát!

—Ugyan ki?!

—Én magam!

—Hogyhogy?! Megtaláltad?! - találta ki a lényegét a király.

—Tudom hogy hol van.

—Hol?!

—Hát az biztos hogy nem nálad, apám! De ezen ne is csodálkozz, mert énnálam sincs a méregkeverőm!

A király nem is kételkedett Lora szavaiban. Vak tyúk is talál szemet! Ki tudja miféle fura helyekre csavargott el a leánya néha, s mert kicsi, olyan helyekre is beférhetett, ahová a felnőttek nem! Persze hogy megtalálhatta a koronát!

—Idefigyelj, ha előadod a koronát, esküszöm hogy elküldöm a legmegbízhatóbb emberemet egyenesen Tuorba, és megvásárolom ott a legtudósabb rabszolga javasasszonyt neked, az biztos ért a mérgekhez is, még ha nem is merte talán addig bevallani! De nekünk bevallja majd, mert ha nem, addig verjük míg beismeri!

—És ha mégsem tudja azt amit akarok tőle?!

—Eh, aki a gyógyszerekhez ért, az általában ért a mérgekhez is!

—Az én tanítónénim sem ért hozzájuk.

—Szerintem nagyonis ért, csak letagadja!

—De hátha nem.

—Általában ismerik. S ha mégsem és belehal a verésbe, veszek neked egy másikat! Szóval hol a korona?!

—Nem, nem, apám, ez nem lesz így jó, így még nem adom elő neked, ugyanis...

—Hé Lora, fel ne bősziíts, mert téged is verhetlek addig, míg elő nem adod!

—Azt nem teheted meg.

—Hogyhogy?!

—Legfeljebb addig verhetsz, míg bele nem halok. Az lehet hogy megtörténik. De az hogy előadom, az ugyan soha! Azaz, csak akkor adom elő, ha úgy látom jónak! Ha akarom! De ha nem akarom, akkor nem is adom! - és különös, elszánt pillantással nézett apja arcába. Igazi bosszorkánytekintettel.

—Lányom, nem akarok erőszakoskodni, de remélem nem is kényszerítesz rá! De jó ha tudod hogy azért a kornáért nemhogy a te halálodat kész vagyok megkockáztatni, de akár két nővéred halálát is! Rögvest egekbe szökne a méltóságom a huák előtt, ha az a korona az enyém volna! Szóval légy jó kislány és mondd meg a te szerető apucikádnak, hogy hol is van az?!

—De apám, nem gondolsz bele, hogy a tuorok netán elveszik tőled azt a koronát?!

—Eh, dehogyis veszik, a mostani koronámat sem veszik el, most nincs háború, behódoltunk nekik! Tehát hol a korona?!

—Jó, én odaadom neked azt a vaskalapot, de vannak feltételeim!

Szrodzs király arca belesápadt a haragba. A taknyos kis öt éves lánya feltételeket szab neki! De lenyelte a haragját. Első a Szent Korona! Ezért nemcsak a haragját nyeli le, de talán egy eleven varangyos békát is!

—Először is a koronát nemcsak úgy odaadom neked, de ünnepélyes keretek közt, az ország összes főnemese és más tiszteletre méltó személyek előtt adom oda neked!

—Jó, nyugodtan, ez még helyes is lesz, mert mindenki látja, hogy a korona visszatér a jogos birtokosához! De miért fontos ez neked?

—Mert így mindenki láthatja, hogy én adom vissza a koronát, az én nevemhez fűződik majd ez az esemény, s mindenki nekem lesz hálás! Már meg ne haragudj a bizalmatlanságért, de így nem mondhatod, hogy te találtad!

—A kurva életbe! Hát azt hiszed rólam, hogy...

—Várj még a haraggal, mert nem végeztünk! Még ezt megelőzően, úgy értem a korona átadása előtt, de ott mindenki előtt adsz nekem ötvenezer aranytallért!

—Mennyit?!

—Jó, ha neked nem ér annyit a korona...

—Ér, persze hogy ér, de van fogalmad róla, hogy a kincstár bevételeinek ez hány száza...

—Igen, van fogalmam róla, ez körülbelül annyi, mint két évi adó a tuoroknak! Tehát végtelenül keveset kértem érte, mert te mondtad, hogy egymilliót is megadnál érte! Na de még mindig nem végeztünk, mert emellé odaadod nekem a mostani koronádat!

—Az meg mire neked, hiszen a szavaidból úgy veszem ki, hogy semmire sem becsülöd a koronákat!

—Mint fémkalapot nem is, de hát a te koronád is aranyból van, tehát értékes! És minek mondjak le bármi értékről! Na és természetesen valóban elküldöd az embereidet hogy hozzanak nekem méregkeverőt, de jól vigyázz apám, mert olyan méregkeverőt akarok, aki nemcsak *talán* ért a mérgekhez, de kifejezetten emiatt akarják épp kivégezni! Tehát a vérpadról mentsék meg az embereid! És ne csak egy ilyent hozzanak, hanem legkevesebb nyolcat, mert könnyen el tudom képzelni, hogy amit az egyik nem tud, azt tudja a másik!

Továbbá, akarok még olyan rabszolgát aki tud a tuorok betűivel írni-olvasni, de nagyon jól ám, mert meg akarom tanulni azt a tudományt is! Meg a számok tudományát is! Meg mindent! Tehát nemcsak méregkeverők kellene, de legalább ötven nagyon-nagyon okos rabszolgát akarok, csupa-csupa tudós illetőt! Én apám mindent tudni akarok, mert ha te azt állítod hogy számodra az a korona felbecsülhetetlen érték, akkor tudd meg, hogy én ugyanezt tartom a tudásról!

—De hát te kész tudósiskolát akarsz az udvarban kizárólag magadnak!

—Nem okvetlenül. Amikor nem érek rá, tőlem taníthatnak másokat is. Ám az első én vagyok! De hogy tudósiskolát, az igaz! És miért bánt ez téged?!

—Nem bánt... na jó, akkor tehát mikor is adod elő a...

—Egy pillanat! A koronaátadási ünnepségen úgy nyilatkozol, hogy elismered, hogy csak a korona a tied, de a kincsek közt található pénz, továbbá a jogar és a koronázási palást az enyém!

—Mi?! Hát azok is megvannak?!

—Igen, és még csak nem is molyrágta a palást! Volt annyi esze a királynak, hogy rovarriasztó füvek közé dugja, és nagyon tetszik!

—Még ezt is megértem, de mire neked a jogar?!

—Mert nagy hegyikristály van benne, és tetszik. Különbben is jó nehéz, kiváló lesz például diót törni! Hiszen a kezem még gyöngé, a papírhéjú diót sem tudom összeroppantani!

—És, izé, mennyi arany van ott?!

—Semmi közöd hozzá apám. De sok. Nagyon sok. De mind az enyém, és ezt ki kell jelentsd mindenki előtt!

—Jó. - lélegzett mélyet a király. —A rosseb egyen meg te zsaroló kis boszorkánypalánta, megkapod mindezt, de ha én már ebbe beleegyezem, akkor te legalább a király kardját add oda nekem, mert bár nem szóltál róla, de gondolom hogy akkor már az is a kincsek közt van!

—Igen, ott van, csak elfeledkeztem róla.

—Azt add nekem a korona mellé, neked úgysem való, fel sem bírod emelni!

—Nem is akarom. Sosem vágytam a fegyverforgatást elsajátítani.

—Nem is neked való az, az olyan férfias dolog...

—Hülyeség, nem hiszek abban, hogy ez vagy az férfias meg nőies... egyszerűen nem érdekel. Én az eszemmel harcolok ha kell! Ezért is akarom ismerni a mérgeket! Az is olyan ész-fegyver, érzem! És ha már boszorkánypalántának neveztél, hát azt hiszem illik is a mérge egy boszorkányhoz! - vihogott éles gyerekhangján Lora. —De megkaphatod a kardot, megnyugodhatsz, s még csak nem is kerül sokba, csak ezer tallérba, ennyiért megszámitom neked!

—Micsoda?!

—Ugye hogy te is elámulsz rajta, milyen olcsó!

—De hát ez felháborító, ez, ez...

—Nem, egyszerűen tele van e kard markolata és hüvelye is drágakövekkel, amik sokat érnek! De még mindig nem mondtam el mindent, mert építettél nekem egy külön szép házat, ami nem kell hogy palota legyen, de kényelmesen férjek el benne én és valamennyi tudós rabszolgám, s legyen benne legalább öt nagy vendégszoba is az esetleges vendégeimnek! Meg legyen benne fürdőmedence is, mert fürdeni nagyon szeretek. Ezentúl ugyanis ott akarok élni! A rabszolgáimat természetesen te látod el ennivalóval, de mindegyikük olyan ellátást kapjon, amilyent én magam is! A szolgaszemélyzetet a te pénzedből fizeted! De még ez is mind nem elég, mert jelentsd ki azt is ország-világ előtt, hogy ezentúl felnőtt nőnek tartasz, akit nincs jogod megbüntetni, egyáltalán semmiért sem!

—Hát ez már aztán tényleg a pofátlanság csúcsa!

—Akkor hadd fokozzam: ugyanezt az utóbbi bejelentést anyámtól is elvárom!

Szrodzs király a homlokát a tenyerébe temette.

—Iszonyú! Iszonyú! Mit vétettem hogy ezt kellett megérnem! Azt hittem, szeret a lányom!

—De hát szeretlek is apuci! Ez a részemről csak tudásvágy, no meg bölcs, előrelátó óvatosság, felkészülés a jövőre!

—Mire arra ennyire felkészülni?!

—Mert a jövő olyasmi ami még nincs, tehát bizonytalan! Ha meg bizonytalan, az azt jelenti hogy akármi is megtörténhet!

—Jó, hát rosszul esik amit akarsz, de megteszem, de akkor add nekem a jogart is! Adok neked inkább helyette egy színarany diótörőt!

—Majd még meggondolom, de egyelőre nem. Tudod, az marad azt hiszem annak a jelképe, hogy valóban én találtam meg a Szent Koronát! Na, ha kell hamar a korona, akkor ne is beszélj már apám, ne vitázz, hívd inkább össze az országnagyokat, s tedd amit kértem!

Szrodzs király ismét sóhajtott, a fejét csóválta, de tette amit Lora leánya követelt tőle.

Akkoriban aki számított valamelyest a hatalomban, az mindig a királyi udvarban tartózkodott, s így volt ez most is. De egy teljeskörű összehívás így is órákba tellett, mert volt aki épp vadászott, volt aki valamelyik környékbeli faluban időzött akár azért hogy a soros szeretőjét látogassa, akár hogy valami hasznos munkát végezzen, mint például az adószedés. Ezen idő alatt Lora egyáltalán nem unatkozott, mert Szrodzs király állandóan azzal nyaggatta hogy ugyan adja elő már most azt a koronát, ő úgymint betartja az ígéreteit! De Lora nem is válaszolt neki jódarabig; aztán tüntetően fütyürészni kezdett bár rém hamisan, és apja nem merte felpofozni a szemtelenségért; hanem amikor a király továbbra is e kéréssel nyaggatta, sőt, már feleségét is rávette hogy közbenjárjon leányánál a korona mihamarabbi visszaadása érdekében, nos akkor Lora egyszer csak mégis megszólalt:

—Száz tudós rabszolga.

—Tessék?!

—Nem ötvenet, hanem százat kérek.

—Megkapod, csak a koronát...

—Majd ha már kimondtad mindenki előtt amit akarok!

—Akkor marad az ötven!

—És a korona is a rejtekén.

—De hát korábban csak ötvenet mondtál!

—Meggondoltam magamat! Továbbá, követelem hogy az is kimondassék mindenki előtt, hogy amennyiben nem vagyok megelégedve valamelyikkel, azt visszaadom neked, és hozol helyette egy újabbat!

Szrodzs király káromkodni kezdett, azzal elvonult, mert jobb ha nem marad a lánya közelében, különben lesz abból a százból két- vagy háromszáz is... épp csak elmentében mérgesen ezt sziszegte felé:

—De ha én ezt mind kijelentem és szégyenben hagysz mert nem adod elő a koronát, akkor hamar rájössz hogy vannak istenek, mert mihamar a túlvilágra küldelek!

—Gyűlölöm ha fenyegetnek! Százhusz rabszolgát kérek, és a kard ára is a kétszerese a korábbinak!

A király befogta a száját, s erre már mit sem mondott, holott de sok minden kikívánczozott a száján, természetesen csupa-csupa csúnya, haragos szó...

Aztán végre együtt voltak az ország nagyjai! S a király elmondta nekik, hogy leánya valami-képp rájött a Szent Korona rejtekhelyére, legalábbis ezt állítja, de csak itt mindenki előtt hajlandó előadni, hogy dicsősége nyilvánvaló legyen, s mert a koronához is az efféle ünnepélyes pillanatok illenek! S mert Lora ezzel nagy hasznára válik úgy az országnak mint szeretett családjának, ezért megjutalmazza a leányát azzal, hogy ad neki... - és itt a király felsorolta mind-azt amit Lora kért, azt is, hogy lemond a jövőben a Lorával kapcsolatos fegyelmezési jogáról, Lora tehát szabad, felnőtt, független nő, igazán fiatal kora ellenére is! S mert annyira bízik leánykája szavában hogy tudja a korona helyét, emiatt mindezt már most jóelőre odaadja neki! Azaz, a rabszolgákra várnia kell amíg meghozza őket, mert efféle tudós rabszolgák csak Tuor városban s még néhány nagyobb városban akadnak, messze tőlük.

S ez igaz is volt. A huák körében ritka volt a rabszolga. Még a nagyurak is legfeljebb néhány csinos nőt tartottak, ágybeli játszótársnak. Tehát nemhogy tudós, de nem tudós rabszolgából sem volt nagy a választék errefelé! Különben ez is egyik oka volt annak, hogy a tuorok őket csak mint barbárokat tekintették.

Lora e szavakat hallva csak mosolygott. No lám csak lám! Apja úgy látszik nem akarja hogy kiderüljön, úgy vásárolja meg a koronát tőle! No mindegy, ha neki ez így jó, jó neki Lorának is, nem számít! Nem igazítja ki apját, nem szégyeníti meg ezzel, mert minek is vesszék össze vele! —És most akkor lássuk a koronát! - mosolygott igazán szeretetteljesen rá a király, éles ellentétben azzal a szitkozódással, amit nemrég négy szemközt levágott neki.

—Jöjjetek velem! - intett Lora mindenkinek.

Nem kellett messzire menniük. A nagy palotakertben volt egy nem is különösebben nagy halastó, s annak a közepén egy parányi sziget. Ennek kellős közepén pedig egy iszonyú magas tölgyfa nőtt ki a földből.

—Másszatok fel arra a fára, és majdnem a legtetején találtok egy nagy odút a törzsben! Akkora nagy, hogy kényelmesen bele lehet bújni még egy felnőttnek is! Ott van a korona.

Nosza, rögvest csónakba szálltak, áteveztek oda a király és néhány fontosabb embere, átmentek oda, felmásztak a fára, ami nem is volt különösebben nehéz, mert legalsó ágára egy hinta volt kötözve, arról fel lehetett mászni az ágra, és onnan tovább. És a király meg is találta ott az odúban a koronát, a kardot, a palástot, a jogart, és temérdek pénzt, ennek összegét hamarjában nem tudta megállapítani, de az biztos hogy több volt mint háromszázezer arany! Most már értette, miért volt a tuoroknak az a véleményük, hogy akkoriban egy olyan szegény országot foglaltak el a huákra törve, amiért talán nem is volt érdemes hadakozni. Vagyis most Lora leánya igencsak gazdag valaki, mert e pillanatban gazdagabb mint az egész hua államkincstár, ő Huaföld leggazdagabb embere!

De mit sem tehet, nem veheti el ezt Lorától, mert rögvest hitelét vesztené egész főnemessége előtt! De az egyszerű nép előtt is, aki vélhetőleg igencsak megszereti Lorát, amint hírét veszik, hogy a Szent Korona visszatért! Ezt szinte előjelnek tekintik, függetlenségük hamarosan való bekövetkezésére vonatkozóan!

Mosolygott hát, még atyaian meg is simogatta Lora fejét, s lenézve rá, ezt kérdezte:

—De hát miként fedezhetted fel ott a koronát, hogy is juthatott eszedbe olyasmi, hogy felmássz olyan hihetetlenül magasra, hiszen az nagyon veszélyes, én meg már többször is megtiltottam neked hogy fára mássz, sőt, még azt is, hogy egyáltalán csónakba szállj! Sőt... hiszen a csónak le is volt láncolva, épp miattad, most jut eszembe! Hogy juthattál ki oda a szigetre?! Ki vitt oda ki, a parancsomat megszegve?!

—Senki. Kiúsztam. Megtanultam úszni! Az az igazság hogy nemigen szeretek úszni, de megtanultam, s merem állítani, egészen kiválóan! És tudd meg, hogy kifejezetten azért tanultam meg, mert eltiltottál a csónakázástól, azt mondvá hogy veszélyes! Hát aki tud úszni, annak nem veszélyes! Mert mi van ha bepotyogok a vízbe, hát legfeljebb partra úszom! Nem is egyszer átúsztam arra a szigetre, csak mert azon a hintán lehet a legjobban hintáznia. Aztán egy alkalommal amint javában hintáztam, azt láttam, hogy egy csónakban jössz a sziget felé, te és Szeitó kisasszony! Én meg nem akartam hogy lelepleződjem, nosza, gyorsan felmáztam a fára. De csak eleinte voltam bosszús amiért majdnem rajtakaptál, azután örvendtem inkább, mert odafentről lekukucskáltam rátok, és igencsak élvezetes volt amit láttam, mondhatom nem is hittem eddig, hogy ennyiféleképp is lehet párizni! Na és azután...

—Elhallgass! - dörrent rá apja sápadtan.

—Ez nem is igaz! - sikoltotta Szeitó.

—Jaj dehogynem, még azt is tudom, hogy harang alakú anyajegy van a bal ülepeden, apám még meg is dicsérte hogy milyen szép, pedig szerintem nem az! Na tehát egy idő után eluntam azért a nézegetést is, még feljebb másztam, és akkor leltem az odúra és a koronára. Különbözik pedig régóta sejtettem hogy oda van elrejtve, ez ugyanis logikus volt, mint egyetlen olyan hely, ahol a tuorok valószínűleg nem keresték. Tehát majdnem biztos voltam benne hogy ott van, csak eddig nem érdekelt annyira, hogy meg is nézzem, mert lusta voltam felmászni oda!

—Disznó! - mondta ki a véleményét ilyen egyszerűen Lora édesanyja. De e szót nem Lorának szánta, mert egyértelműen a férjére nézett.

—Eh, hát végülis nem olyan nagy ügy az egész, hiszen...

—Hiszen csak megcsaltál!

—Hát jó, na, végtére is férfi vagyok...

—Biztos? - kérdezte hirtelen Lora.

—Mit pimaszkodol!

—Nem pimaszkodom, de ha ilyen büszke vagy arra hogy férfi vagy, akkor miért nem állt fel rögvest a farkad ott a szigeten, miért kellett, hogy Szeitó szopogassa keménynyé?!

Szeitó kisasszony e szavakra egyszerűen elájult. Lora megvetően nézte.

—Most bezzeg nem olyan gögös, mint amikor kis taknyosnak nevezett!

—Mikor nevezett annak? - kérdezte Sili.

—Alig három hete, csak mert nagyot tüsszentettem, kiment a takony a ruhaujjamra, pedig nem is tehettem róla, és épp arra jött Szeitó, kértem tőle egy zsebkendőt, oda is lökött nekem egyet, de azt mondta, hogy „nesze te kis taknyos”! Már akkor tudtam, hogy ezt egyszer még visszakapja!

—Emiatt járatsz le mindenki előtt?! - kiáltotta dühösen a király.

—Veled semmi bajom apám, de ha velem ilyen undok volt Szeitó, akkor kétlem hogy olyan nagyon érdemdús személy lenne, aki a király figyelmét is megérdemli; semmi esetre sem hinném hogy többet ér mint anyám, tehát nagyon sajnálom, de csak annyit mondhatok, hogy máskor válogasd meg jól, hogy kivel fekszel össze, mert madarat tolláról, embert barátjáról!

Bár Lora édesanyja éppenséggel nem bánta hogy férje egyik szeretője lelepleződött – még ha sejtette is, hogy lehet annak még sok! – de az már egészen elképesztette, hogy egy ilyen kicsinységért Lora képes ilyen komolyan bosszút állni. Ráadásul úgy, hogy bosszúja közben igazán nincs tekintettel senkire és semmire, még saját apjára sem! Igazi boszorkány valóban! Már ilyen fiatalon!

—Ezt a hitvány némbert azonnal dobjátok ki a palotából, és soha vissza nem térhet, mert ha meglátom, azonnal kivégeztetem! - közölte ridegen a szolgákkal. Azok már meg is ragadták az udvarhölgy még mindig ájult testét, s vitték. És Szrodzs király nem mert tiltakozni, mert Sili olyan villámló szemekkel meredt rá.

—Nos, hát ugye végülis ez úgy is felfogható, hogy mindaz ami történt, az istenek akarata volt, azért, hogy a Szent Korona felfedeztessék! - mondta jámboran a király, csak hogy elterelje e kínos incidensről a figyelmet. —Lám, ez is bizonyítja, hogy valóban Lora lányom a Kiválasztott!

—Na hagyj ezzel a hülyeséggel apám! - legyintett erre rögvest Lora.

—De lányom, nem mondhatsz ilyet, hát képes lennél visszautasítani azt, ami a leginkább híressé tesz téged a...

—Igen! Nem vagyok eszköz semmi embercsoport kezében! Én nem Kiválasztott vagyok, hanem Lora, és kész! Tudom ám, hogy mit jelent ez a „Kiválasztottság”! De nem fogom elhozni a huák szabadságát! Másokét sem! Ilyesmit nem lehetne elérni ugyanis harc nélkül, márpedig ahhoz semmi kedvem! Én a magam életét akarom élni, s a dolgom nem a harc, hanem a tanulás, sőt, a növekedés, mert ugye hogy most még milyen kicsi vagyok?! Tehát hagyjatok békén, s inkább hozd apám mielőbb a tudós rabszolgákat nekem!

—De mire neked a tudás, ha nem akarod a néped érdekében használni?!

—Hát hogy például a hozzám fordulóknak tanácsot tudjak adni!

—Akkor semmi baj, majd hozzád fordulunk ha nagyobb leszel, hogy miként szabadulhatunk meg a zsarnokságtól! - nevetett a király. —Na tehát - fordult ezután az egybegyűltekhez - az hogy a lányom tagadja Kiválasztottságát, csak újabb bizonyítéka annak, hogy épp ő az, aki a mi megszabadítónk lesz! Ez ugyanis épp olyasmi lehet mint a sámánság: mindenki tudja, hogy a sámán úgy születik, hogy eleve elrendelt az ő sámánsága! S ezellen hiába is tiltakozik! Nem tud menekülni a feladata elől! Pedig eleinte minden sámán tiltakozik! Idővel a leányom is elfogadja majd, hogy...

—Én ugyan soha a büdös életben nem leszek a ti valamiféle szentetek!

—Hát ez valóban nem volt szenthez illő megszólalás, de akkor is te vagy a Kiválasztott, amit az is bizonyít, hogy te találtad meg a Szent Koronát! Majd megszokod a gondolatot, hiszen ismétlem, már az is bizonyíték erre, hogy most menekülnél életfeladatod elől!

—Hát ezt én nem hallgatom tovább! Megyek inkább, török egy kis diót! - azzal Lora felkapta a jogart, s már indult is. De pár lépés után visszafordult:

—Apám, a pénzemhez úgy nyúlj a távollétem alatt, hogy bár nem hiszek az istenekben de ha megtudom hogy egyetlen arannyal is megloptál, akkor hit ide vagy oda de megátkozlak, s ha valóban Kiválasztott vagyok, vagy akár csak egyszerű boszorkány, akkor az átkom hatni is fog!

És Szrodzs király természetesen nem nyúlt Lora pénzéhez. Szerette volna azt a magáénak tudni - de nem merte!

Nem merte. Mert elképzelni sem tudta, hogy ki más lehetne a Kiválasztott, ha nem Lora!

Szrodzs király és felesége, Sili, aztán csak kibékültek egymással, főleg mert Szrodzs egy darabig behúzta a neje előtt fülét-farkát. Főleg a farkát! Sili egyszerűen nem bújt ágyba vele egy teljes hónapig!

Sőt, tovább. Azt követelte hogy engedje végre világot látni őt Szrodzs, tehát hadd menjen ő maga Tuorba, megvenni a tudós rabszolgákat Lorának!

Szrodzs nem tehetett mást, engedett. Sili elment, persze nem egyedül, majd vissza is tért egy idő után, és hozott magával százhusz rabszolgát. Lora már igazán türelmetlenül várta!

Aztán az udvaron sorba állíttatta a rabszolgákat, s megkérdezte mindegyiküktől a nevét, hogy miért lett rabszolga, s hogy mihez is ért.

Sajnos már a legelső rabszolga is alaposan lelohasztotta a kislány lelkesedését. Kiderült ugyanis, hogy az idős, rokonszenves arcú nő egyike azoknak, akikre Sili a legbüszkébb!

—Hallottam úrnőm - mosolygott Lorára a nő - hogy mindenféle ritka tudományok iránt érdeklődöl! Végtelenül örvendek hogy épp te leszel a gazdám, és megtaníthatlak az én tudományomra, ígérem kiválóan kiképezlek, s minden apró fortélyát ismerni fogod annak, miként kell jósolni a kávézacsból!

—Micsoda?! - komorodott el Lora arca, majd szó szerint toporzékolni kezdett, és rikácsolva támadt anyjára.

—Én azt mondtam hogy tudósokat hozz nekem, tudósokat, tudósokat, tudósokat! Tehát tudósokat, és nem jósnőket! Jóslás, még mit nem! Jóslás, épp nekem, amikor nem hiszek az is-

tenekben! Ha meg azokban nem hiszek, akkor hogy is hihetném, hogy majd valami jósnőnek megsúgják a jövőt! Pláne olyan idióta módon, hogy nem is szavakat mondanak, hanem kávézaccba rejtik a tudnivalót!

—De kis úrnőm, ennek nincs köze az istenekhez, hanem arról van szó, hogy a jövőnk eleve elrendelt, és erre következethe...

—Elég legyen ebből! Ez hülyeség! És ne szólíts a te kis úrnődnek, mert nem kellesz, nem fogadlak el, csináljon veled anyám amit akar, és hozzon helyetted valami értelmes fickót, akitől tanulhatok valamit! Amit ugyanis tőled hallanék, az csak butítana, elrontaná a kritikai érzéket! Na, lássuk a következőt!

De az sem volt jobb. Ez ugyan férfi volt, de ez meg a levágott állatok beleiből jósolt. Azaz csak jósolt *volna*, de Lora ezt sem hagyta.

—Na, remélem te már nem vagy jós?! - fordult a harmadikhoz.

De bizony hogy az volt! Ez a nő a madarak reptéből jósolt volna. De akadt még sok más jós is, a jósok szinte minden fajtája képviselve volt itt, volt olyan aki kártyából jósolt, vagy Lora ürülékéből jósolt volna, vagy színes kavicsok rázogatóásával, vagy kockadobással, vagy úgy, hogy a jóslatot kérő - például Lora - nevének betűit a feltett kérdés betűivel összekeveri, kihúzza belőlük néhányat, s ezeket próbálgatja olyan szavakká rendezni, amik értelmesen vagy gondolatébresztően csengenek. Volt olyan, aki úgy jósolt volna, hogy az ABC betűit felírja egy nagy deszkára, erre kukoricát vagy búzát szór, odarak rá egy tyúkot, s figyelni hogy mikor milyen betűt tartalmazó mezőről csipeget a madár, s ezen betűkből következtetne a jóslatra. Volt olyan, akinél sok kártya volt, mindegyiken egy sokféleképp értelmezhető homályos szöveg, s Lora egy tűvel keresztül kellett volna szúrja a kártyacsomót, s amelyik kártya elsőként nem lyukad át, az az érvényes jóslat... volt akinél a jóskártyát idomított papagáj húzta volna ki... volt olyan is aki álomfejtéshez értett, egy másik a csillagokból vélte kiolvasni a jövőt... vagy Lora tenyeréből...

Lora mindet elzavarta.

—De hát miért vagy olyan biztos benne, hogy a csillagok nincsenek hatással ránk, s hogy az álmok semmit nem jelentenek, hiszen nem is tudod, hogy mit jelentenek az álmok! - kiáltotta kétségbeesve édesanyja.

—Én éppenséggel nem tartom lehetetlennek, hogy a csillagok valamiféle hatással legyenek ránk, hiszen nem tudom, hogy mik azok a csillagok! Én azt kétlem, hogy a jövőt bármi módszerrel is de előre meg lehetne tudni! Gondolj csak bele anyám: tegyük fel megtudom, hogy holnap megerőszkol valaki, és elveszi a szüzességemet! Már most mi akadályoz meg akkor engem abban, hogy e jóslatot tudva már ma lefeküdjem valakivel, s akkor ha meg is erőszkol valaki holnap, de az már legalábbis nem a szüzességemet veszi el?! Ha viszont nem azt veszi el, akkor a jóslat hazudott, tehát nem is volt igazi jóslat! A jövőt tehát lehetetlen megtudni, mert annak feltételezése hogy mégis lehetséges, ellentmondáshoz vezetne! Ezek a jósok itt tehát, s minden más jós is, közönséges szélhámosok, vagy legfeljebb bárgyú bunkók, együgyű barmok, akik maguk is elhiszik ezt a sok sületlenséget! De én nem osztozom a hülyeségükben!

—És az álmok?!

—Ugyanez érvényes rájuk. Ha nem tudom is miért álmodunk, de az biztos, hogy a jövőt abból sem következtethetjük ki! A jövőt nem megjósolni kell, hanem megcsinálni, megalkotni! Különben is: én többnyire a múltból álmodok! Szerintem az álom nem más, mint az emlékezés torzított változata. Emlékezni tudunk. Amikor azonban alszunk, akkor az agyunk nem tart rendet az emlékeink közt, biztos mert mással van elfoglalva, s így az emlékeink összekeverednek egy időre, mint a rabszolgák is azonnal abbahagyják a munkát, elmennek a munkahelyükről, és leállnak egymással fecserészni azonnal, ha nem néz rájuk a rabszolgafelügyelő!

—Mi köze van ennek az agyhoz?!

—Hát csak az, hogy mert én nem hiszek lélekben sem, emiatt úgy gondolom, az ember lényege az agya!

—Ostobaság, az orvosok azt mondják, hogy az agy csak a vér hűtésére szolgáló szerv!

—Helyes, akkor megkérlek anyám, hogy ne is hozz nekem olyan orvost, aki ezt vallja!

De Lora nem tartott igényt a most következő rabszolgára sem. Ez is egy nő lett volna, aki állítólag transzba esve beszélgetni tud a halottakkal. Lora ebben sem hitt, ami logikus is volt a részéről, ha egyszer a lélekben sem hitt.

Pedig nem is egy ilyen médiumot hozott neki anyja, hanem mindjárt négyet! De Lorának egyik sem kellett. Csakúgy mint az a nyolc nő és két férfi, akik boszorkánynak vallották magukat.

—Aha, akkor miért vagytok most rabszolgák, miért nem szabadultok meg a titkos tudományok segítségével?! - kérdezte őket gúnyosan Lora.

—De hát ha lenne fogalmad róla, hogy mennyit futkároztam, mit igyekeztem azért, hogy e sok különleges tudomány avatott képviselőit összegyűjtsem neked! Azt hittem örülsz nekik majd! - siránkozott édesanyja.

—Úgy látom kár volt, mert nem azonosak a nézeteink arról, hogy mi is az a tudós, és mi az a tudomány! - csóválta a fejét Lora.

Végülis mindössze tizenhat rabszolgát tartott érdemesnek rá, hogy megtartsa. Ezek közül éppen tíz valóban méregkeverő volt, vagy legalábbis olyan személy, aki ha nem is méregkeverésből élt, de értett néhány méreg elkészítéséhez. Egy viszont igazán hírhedten szakértője volt e tudománynak, valóban szó szerint a vérpadról mentette meg Lora anyja, és ez a férfi büszkén dicsekedett vele, hogy bár még csak alig huszonnyolc esztendő, de már hatszáznyolcvanhárom ember halt meg a mérgeitől, ugyanis számolta az eseteket! De ezekből csak hármat ölt meg ő maga valamiért, haragból például, a többit mind mások, akik ehhez tőle vásároltak mérget.

A másik hat ember közül az egyik egyszerűen egy aranyműves volt, akit csalás miatt akartak kivégezni, ugyanis réztárgyakat adott el ezüstként.

—De hát az hogy lehet, még ha aranyként mondtad volna, elvégre e két fém színe eléggé hasonló... - ámult Lora.

—Ó, hát ezt a trükköt az urak már rég ismerik! De én tanultam egy módszert apámtól, aki az ő apjától tanulta, hogy miként lehet a réz felületét nagyon vékonyan bevonni igazi ezüsttel, de úgy ám, hogy az ezüsből egy körömnyi elég akár sok mázsa réz bevonásához is!

—Na, ezt jó lesz tudnom! - szölt Lora, és megtartotta ezt a rabszolgát is.

A többi öt akit megtartott, egyszerűen orvosok voltak. S bár közülük többen maguk is úgy vélték hogy lélek igenis van, s az agy a vér hűtésére való, de ezt most már nem mondták Lorának. Hogyisne! Úgy vélték, sokkal jobb soruk lesz Lora mellett mint ha máshová kerülnek rabszolgaságba.

Meglehet tán, hogy az orvosok úgy vélték, nagyon jó lesz ha Lora mellett maradnak, maga Lora azonban nem így vélekedett! Nagyon hamar elkezdett ugyanis panaszkodni anyjának, hogy hát hiszen ez nem lehet igaz, azt hitte legalább az orvosoktól, akik a gyógyítás mesterei kell legyenek, igen, legalább tőlük tanul majd valami hasznosat, de hát édesanyja még az orvosok közül sem tudott neki legalább néhány valamirevalót hozni!

—De hát mi a bajod velük?! - kérdezte Sili.

—Hát csak az, hogy ezek valami egészen elképesztő módon gondolkoznak: úgy tartják, nem az a legérdemdúsabb orvos, aki a legtöbb beteget képes meggyógyítani, hanem az, aki képes minél több betegség okára tetszetős magyarázatot adni, még ha azt nem is képes bizonyítani! És ráadásul nem érzik magukat eléggé tekintélyesnek, ha e magyarázatot már valami korábbi, előttük élt orvos is vallotta, okvetlenül addig törik a fejüket, míg valami saját elmeszüleményt, valami egyedi hülyeséget ki nem ötlönek!

—De leányom, legalább három orvos azok közül akiket hoztam neked, igazán képzett doktor, az egyikük egyenesen az egyik kisebb ország királyának az orvosa volt, mielőtt azt az országot a tuorok meghódították!

—No igen, hogyne, tudom én is melyikről van szó, hát képzeld csak anyám, épp ez az általad megdicsért csúcskiválóság azzal kezdte az okításomat, hogy elmagyarázta, hogy a világon minden élő anyag kétféle ellentétpár kombinációja: a hideg-melegé és a száraz-nedvesé! Tehát, az emberi testben sokféle testnedv van, ilyen a vér, a nyál, az epe, a vizelet, s ezeket osztályozni

lehet aszerint, hogy melyik mennyire száraz illetve nedves, s mennyire hideg vagy meleg. Az orvos például azt a különös állítást tette, hogy a nyál hidegebb mint a vér, holott nekem meggyőződésem hogy semmivel sem hidegebb! Legalábbis amíg az ember szájában van! De amikor ezt megemlítettem neki, azt mondta hogy ez nem olyan melegség amire én gondolok, ez a melegségnek valami elvont *minősége*, de amikor kértem hogy ezt ugyan magyarázza már meg pontosabban, akkor képtelen volt rá! Ugyanezt mondta a nedvességre is! Na de még ez is hagyján volna, hanem ezután azt magyarázgatta, hogy a betegségek oka az, hogy ezen nedvek aránya megbomlik a szervezetben, s ezt helyre kell állítani, aminek a módja például az, hogy ha mondjuk az embernek kevesebbje lett a száraz és meleg „minőségből”, akkor egyen sok sót, mert a só száraz és meleg, de ha ellenben a hideg-nedvesből van kevés neki, akkor igen hasznos sok vizeletet innia, mert a vizelet hideg és nedves! És így tovább! És ezen felosztást finomítani lehet annak alapján, hogy melyik testnedv illetve anyag mennyire hideg vagy meleg, és mennyire száraz vagy nedves! Na de hát én a magam eszével úgy gondolom anyám, hogy a vizelet azért ürül ki belőlünk, mert felesleges a szervezetünknek. Ha tehát megisszuk, azzal csak kárt okozunk magunknak, mert felesleges anyagok befogadására kényszerítjük a testünket, nem is lehet véletlen, hogy a vizeletivásnak már a gondolatára is undor fog el bennünket! Csakúgy mint a szarevés gondolatára is, holott a doktor szerint bizonyos betegségekre a szar nagyonis hasznos, mert az meleg, ugyanakkor se nem száraz, se nem nedves, hanem a kettő között félúton van!

—Tehát neked nem tetszik ez a doktor.

—Dehogynem, külsőre egészen csinos, megnyerő fiatalember! De ami a fejében belül van, az semmit sem ér! Megkérdeztem tehát, hogy mit tud konkrét gyógymódokról, de kiderült hogy bár gyakorlatilag minden baj gyógymódját ismeri, de minden esetben ilyen oktalanságokat lo-csog csak, minden szerét efféle alapon állítja össze, hát köszönöm szépen, ebből nem kérek! Már intézkedtem hogy adják el valamerre, mert többre megyek az érte kapott pénzzel, mint vele magával!

Na de még ez is semmi. Mert egy másik orvos azt állítja, hogy az egész világ tovább nem osztható, láthatatlanul picinyke részek összessége, ezeket ő atomoknak hívja. Ezt még hajlandó is vagyok elhinni. Csakhogy ő azt mondja, hogy ezen atomoknak sok fajtája van, ezek bizonyos összessége alkotja a szervezetünket, s még ez is igaz lehet, de ő ekkor azt mondta, hogy ezen atomfajták különböző irányokba mozognak bennünk, különböző sebességekkel, s a betegség az, hogy ezen mozgásritmus egyensúlya megbomlik! A gyógyítás tehát abból kell álljon, hogy helyreállítjuk az atomok mozgási sebességét egyrészt, irányát másrészt, vagyis ehhez legcélszerűbb ha minden betegség esetén a megfelelő módon rázogatójuk a beteget, hogy melyik betegségnél miként, például milyen sebességgel, az szerepel az ő féltett kincsének tartott könyvében! Van ahol fejfelé kell a beteget rázogatóni, van ahol hanyatt fekvé, van ahol a fejét kell ütügetni enyhén egy fakalapáccsal, és így tovább! Van ahol egy forgó kerékre kell kö-tözni, és a kereket pörgetni! Amikor erről beszélt, majdnem összepisiltem magamat, úgy kacagtam! Minden józan elme előtt világos kell legyen, hogy az efféle kezelés képtelen agyrém, semmi haszna, legfeljebb annak az egynek, hogy ha a férfiak farka nem akar felállni, akkor azt kell ütügetni meghatározott ritmusban, nos, ez lehet hogy beválik, s még kellemes is lehet! A többi azonban merő nagyképű halandzsa!

—Őt is eladtad?

—Még nem, de napokon belül megteszem! Efféle cifra hülyeségeket ha akarom, én is ki tudok találni! És semmi bizonyíték ezen állításaikra! E magyarázatokkal csak a tudatlanságukat leplezik! Mindent akarnak gyógyítani, aztán semmit nem gyógyítanak, legfeljebb véletlenül! De még sok másféle elméletet is hallottam a betegségek születéséről, s mind gyökeresen ellent-mondott egymásnak! Márpedig én úgy gondolom, ha ennyiféle eltérő elméletet lehet felállítani valamiről, nos, akkor a szóbanforgó témakör egyszerűen nem tudomány! Az orvosok semmit nem tudnak! Legfeljebb a sebekhez értenek, de még azokhoz is alig, mert meggyőződtem róla, hogy tudásuk legfeljebb azon területen lehet vitán felüli, hogy aránylag jól rakják össze a törött csontokat. De már például a vérzéscsillapításnál az egyikük azt ajánlja hogy a sebet egés-sük ki tüzes vassal, a másikuk inkább sót rak a sebre, harmadikuk forró olajjal égetné ki, ne-

gyedikük pókhálót rakna a sebre, ötödikük azt mondja, elég ha levizeljük, a hatodik meg egyenesen jó marék tehénszart rakna rá és bekötözné, mert szerinte a szar melege különösképp gyógyító hatású, s a tehénszar tele van életerővel!

—Akkor most mi lesz lányom, hozzak orvosokat is neked újabbakat?

—Felesleges. Látom már hogy ami a betegségeket illeti, kénytelen leszek én magam megalkotni a gyógyítás tudományát, mert erről senki nem tud semmit! Egyszerűen fecseg mindenki jobbra-balra! Valóban csak a törött csontokhoz értenek, azt én már meg is tanultam, meg ismernek néhány gyógynövényt, amik néha jók egy-egy betegségre. Ennyit a gyógyfüves asszonyok is tudnak, többet az orvosok sem! Hát képzelj csak anyám, az egyikük például komoly pofával elkezdte nekem magyaráztatni a leggyakoribb betegség, a *mellbetegség* tüneteit! Azt mondta, hogy e betegség néha napok alatt elviszi az embert, máskor néhány hét, esetleg csak néhány hónap alatt. De van úgy is, hogy az ember évtizedekig él vele, miközben hol javul, hol rosszabbodik az állapota. Az sem kizárt azonban, hogy magától meggyógyul idővel. A betegség általában erős köhögéssel jár, néha azonban csak enyhébbel, sőt, a köhögés ritkán ugyan de el is maradhat. A betegség mindig erős lázzal jár, kivéve amikor nem. A beteget néha heves mellkasi fájdalmak gyötrik, de van úgy hogy csak nagyon gyöngye, ám teljesen fájdalommentes. Hát akkor most dönts el anyám, hogy ebből mi az ami teljesen biztos! Mert ez a szememben úgy tűnik, mintha nem is volna olyan, hogy „mellbetegség”, mintha inkább egyszerre több betegség is volna! Meglehet tán, némely betegségek tünetei hasonlóak, de a betegség lefolyása már más és más, tehát különbözőképp kell kezelni is őket! Például amibe napok alatt belehal egy ember, az biztos nem ugyanaz, amellyikkel a hatvan évet is kényelmesen megéli! Ha pedig így van, akkor a tünetek helyett a betegség *okát* kéne kezelni, amit viszont nem ismernek az orvosok!

És bizony Lorának ebben igaza volt! A titokzatos „mellbetegség” valóban nem létezett. Sokféle betegség okozhat azonban mellkasi tüneteket: porártalom, megfázás, allergia, tüdőgyulladás, TBC, tüdőrák, pestis, asztma, hörghurut, s még más bajok is. S ezen betegségeket egyetlen bajnak, a mellbetegségnek tekintették Lora orvosai, s keresték azt a csodagyógyszert, természetesen sikertelenül, ami majd mindezen bajok bármelyikét képes elmulasztani! Hiszen szerintük ez mind ugyanaz volt, a „mellbetegség”!

Lora azonban nem dőlt be ennek. Azt ő sem tudta mi minden okozhat mellbetegséget, de legalább annyi hamar világossá vált előtte, hogy a jó doktorok épp annyira okosak e téren, mint ő maga, Lora. Tudniillik egyikük sem tud semmit!

Lora genetikailag azonos volt Mirjannal, eltekintve a varázslói tehetségtől. Minden más szempontból azonban épp olyan volt mint Mirjan, ő volt tehát Mirjan klónja. Ezekből logikus hogy esze is volt mindenhez mint Mirjannak, és éppoly fiatalon is megmutatkoztak tehetségei, mint Mirjan tehetségei. Kitűnt ez minden tudományterületen amihez csak hozzáférhetett. Kivéve a nyelveket, tekintettel rá, hogy Mirjan igen korán kezdett gyermekkorában nyelveket tanulni, már jóval azelőtt hogy tudott volna saját varázslói képességeiről, megtanulta anyanyelve a trogg mellett a dzsanar, tlapantluai és gurguj nyelveket is¹. Továbbá, korábban létezett már egy másik klónja Mirjannak, szintén varázslói képesség nélkül, e klón neve Pjanga volt, s e Pjanga is kivételes nyelvtelenségnek bizonyult, mert még nem is serdült szinte, de máris több nyelvet beszélt maga is².

Lora azonban nem kamatoztathatta e tehetségét, mert e bolygón ahová ő került, minden nép azonos nyelvet beszélt egyelőre, legalábbis azon a környéken, ahol a Tuor Birodalom feküdt, s ennek a birodalomnak a szomszédságában, mindaddig, amíg csak emberek laktak a kontinensen. Ennek oka az volt, hogy a bolygót benépesítő gyermekek mindegyike vagy legalábbis többségük ismerte akkoriban azt a nyelvet amit az úrváros indulásakor Tlaxán bolygón világnyelvként alkalmaztak (s ami mégsem lett végül világnyelv, mert a csiszi nyelv győzött, lévén hogy Tlaxán minden lakója csiszivé vált), s letelepedésük után a gyermekek e nyelvet beszéltek, mert csak ezen értették meg egymást! A következő generációnak tehát ez lett anyanyelve.

¹ Mindez a *Kajjám szerelme* című regényben van leírva részletesen.

² Ez pedig a *Kajjám mint nő* című regényben van leírva.

Ez lett tehát e bolygón az egyetlen nyelv. S bár e nyelv is ki volt téve annak hogy nyelvjárásokra hulljon szét, de aránylag kevésbé, mert könnyű, s kivételektől mentes nyelv volt. S bár a gyermek-pionírok leszármazottjai jócskán elbarbárosodtak, annyira hogy eredetükre már nem is emlékeztek, de tulajdonképpen nem is telt el még sok idő azóta, hogy őseik leszálltak ide.

Tehát mindenki ugyanazt a nyelvet beszélte a Reza bolygón, a Tuor Birodalom környékén okvetlenül, legfeljebb nagyon-nagyon távol lehetett valami eltérő nyelvű törzsecske, de még az is csak talán. Tény hogy a huákat fel lehetett ismerni már a beszédmodjukról is, de ez annyira jelentéktelen volt hogy még tájszólásnak is csak nagy jóindulattal volt nevezhető. A hua „nyelv” és tuor „nyelv” között a legislegfeltűnőbb különbség mindössze az volt, hogy a huák szinte betű szerint azt az eredeti nyelvet beszéltek még mint a Rezákat benépesítő első generáció, a gyermekek, a tuorok ellenben talán előkelősködésből, az egymás melletti magánhangzókat kezdték összemosni egyetlen középső nyelvállású magánhangzóba, amit ráadásul kényeskedve ejtettek, igen röviden, mintha szégyellenék. A huák határozottan, világosan kiejtettek minden egyes magánhangzót, emiatt persze lassabban is beszéltek mint a tuorok. Továbbá, a tuorok a „th” mássalhangzókapcsolatot kezdték egyetlen hangként ejteni, lágy „d”-hangként, hasonlóan az angol „the” szó kezdőhangjához. Emellett a tuorok a szavak hosszú magánhangzóit csak alig valamivel hosszabban ejtették mint a rövideket, némelyiket egyáltalán nem ejtették hosszabban, a dupla mássalhangzókról meg szinte egyáltalán nem vettek tudomást. Azokban a szavakban ahol „nt”-hangkapcsolat van, többnyire nem ejtették ki az „n”-hangot a „t” előtt. Hajlamosak voltak a szövégeken a záró mássalhangzókat is lehagyni, bár nem mindig, azaz, a szavak végén álló „n”-hangot szinte mindig. Magyar példával élve: ha hua szó lenne az, hogy „rettentő hosszan”, azt a tuorok így ejtették volna: „retető hosza”.

Na de hát a legtöbb szóban nem halmozódott fel a hua és tuor kiejtés között annyi különbség mint itt! Tehát egy tuor számára egy hua beszéde (és viszont) minden különösebb nehézség nélkül érthető volt. A többi „népek” beszéde közt meg még sokkal kevesebb volt a különbség, mert még tán épp a hua és tuor „nyelvek” tértek el legjobban egymástól.

Bár a nyelv minden nép esetében azonos volt, de e kiejtésbeli kis különbségek mégis azt eredményezték, hogy a tuorok beszéltek a leggyorsabban, s így a többi népet már a kiejtés miatt is bárdolatlanak, faragatlanak, bunkónak, műveletlennek, s egyáltalán, barbárnak tartották. A huákat aztán különösen, mert épp a huák beszéltek a lelassabban, hiszen ők aztán minden egyes hangot szabályosan kiejtettek, s így mi sem volt könnyebb mint rájuk sütni azt a véleményt, hogy lassú gondolkodásúak, holott ez természetesen nem volt igaz, csupán közönséges előítélet.

A nyelvtanulás a Reza bolygón tehát annyira könnyű volt hogy egyenesen szükségtelen, így nem fordulhatott elő, hogy megmutatkozzék e téren Lora zsenialitása. Így mi sem természetesebb, mint hogy érdeklődése más tudományterületek felé irányult.

Bár e megállapítás hogy „más tudományterületek” felé, ez több szempontból is minősíthetetlen túlzás, mondhatni nagyképi, fellengzős megtoldása a valóságnak. Mert először is, ami akkoriban természettudományos ismeret volt, az oly csekély volt, hogy semmi esetre sem érdekelte meg a tudomány nevet, még ha sokan annak mondták is. Néhány hasznos tapasztalati ismeret volt, semmi több, ha tehát a tudományt úgy értelmezzük mint ami többé-kevésbé egy-egy rendszerbe foglalja az ismereteinket, tehát világképet ad és így méltó párja a vallásoknak a Világról mint egészről alkotott fogalmaink, elképzeléseink terén – nos, hát akkor nem létezett még természettudományos világkép, következésképpen tudomány sem!

Továbbá, épp a fenti ok miatt, még ezen ismeretek is oly csekélyszámúak voltak, hogy ha valaki nagyon akarta, könnyedén elsajátíthatta hetek vagy legalábbis hónapok alatt az összeset (azon ismeretek jelentős hányadával amik nem is voltak igazak csak babonák), és így nem is volt értelme tudomány *ágról* beszélni, így többesszámban, csak egyetlen olyasmiről, hogy természettudomány. Már ha valóban tudomány volt...

Mindenesetre Lora figyelme a természettudományok felé irányult, kezdve kedvencével, a méregkeveréssel.

Mindenekelőtt megtanulta minden olyan méreg és más szer készítését, amit csak ismert valamelyik méregkeverője. Ám nem bízott meg a szavukban, s kivétel nélkül minden egyes efféle

kotyvalék hatását kipróbálta, ráadásul volt annyi esze hogy tudja, az állatok másképp reagálhatnak ezen szerekre mint az emberek, emiatt aztán szereit embereken próbálta ki! Megkövetelte apjától, hogy minden bűnözőt, akit csak ki akar végezni, ne akármilyen halálra ítéljen, hanem méreg általira, vagyis küldje hozzá megláncolva, s majd ő ad az illetőnek valamilyen mérget, amitől az elpusztul!

Apja nem akart ilyen csekélység miatt összeveszni vele, így Lora kívánsága teljesedett, s bizony Lora ezen nőiesnek épp nem mondható ténykedése következtében több százan is halálukat lelték, mert Lora nemcsak a méregkeverői szereit próbálgatta ki, de újabbakkal is kísérletezett. Emiatt aztán kezdett kissé rossz híre lenni a környéken, igazán gyilkos szórakozás ez elvégre, meg kell azonban mondani, hogy néha Szrodzs király megengedte, hogy az elítélt válasszon hogy milyen halált kér: fővétel vagy Lora mérgeit, s ilyenkor kivétel nélkül mindenki a mérget választotta, annak ellenére, hogy némelyik méreg igencsak fájdalmasan hatott! De ennek oka az volt, hogy Lora nagy kegyesen kijelentette, hogy minden foglyot csak egyetlenegyszer kísérel megmérgezni, s ha az illető túléli, akkor elengedi!

Ez igen ritka volt. Talán minden huszadik szabadult csak meg így. De érthető hogy senki nem akarta elszalasztani e lehetőséget!

Méregkeverői munkássága során észrevette, hogy némelyik szernél nem mindegy hogy réz- vagy ezüst- vagy agyagedényben főzicskéli. Egyik-másik szer kimondottan csak akkor vált mérgezővé, ha rézedényben főzte! Lora levonta a következtetést hogy ezen anyagba biztos kell kis mennyiségű réz is! Kipróbálta hogy az anyagot agyagedényben főzi, de dob bele rézkanalat – a szer ekkor is mérgezővé vált!

Emiatt érdeklődése mindinkább a kémia felé fordult. Hamarosan azt követelte apjától, hogy a hiányzó sok-sok tudós helyett, akiket még nem kapott meg, hozzon neki nagyon ügyes mesterembereket, mert rendkívül érzékeny mérlegeket akar készíteni! E kívánságát a király már lényegesen könnyebben teljesíthette, mert mesteremberből jócskán több szaladgált a világban mint komoly tudósból. Továbbá, a tuorok mélyen megvetettek minden kétkezi munkát, ezeket náluk általában rabszolgák végezték, ha mégis ráfanyalodott szabad ember, akkor azt is megvetették. Akiket mégis ilyen vagy olyan mesternek neveztek, azok többnyire csak irányítottak egy műhelyt, de nem maguk dolgoztak ott hanem szintén rabszolgák. De Lora résen volt és közölte hogy nem műhelytulajdonost kér, hanem olyasvalakiket akik maguk a saját személyükben értenek kiválóan a munkákhoz!

Ennek azonban a király kifejezetten örvendett, mert hogy is szerzett volna meg néhány műhelytulajdonost amikor azok szabad emberek, ellenben akik a műhelyekben dolgoztak, rabszolgák, ezek bár drágák, de könnyedén megvásárolhatóak!

Hanem azért meg kell mondjuk, Szrodzs király sem volt minden ész híján! Épp mert tudta hogy e rabszolgák nagyon drágák, sokkal drágábbak mint holmi mezőgazdasági rabszolga, ezért igyekezett a legolcsóbbakból vásárolni. S kik voltak a rabszolgák közül a legolcsóbbak? Természetesen a legfiatalabbak, akik még épp csak megtanulták a szakmák alapjait, vagy épp a legvénebbek akik bár nagyon sokat tudtak, de önmaguk már nem sokat bírtak termelni, valamint a nők.

Mert ne higgyük hogy a nők ha rabszolgák lettek, mind ágybavaló szépségekként boldogították urukat! Ez már amiatt sem volt lehetséges, mert hát törvényszerűen a nők egy része egészen egyszerűen nem volt olyan szép, hogy erre képes legyen! Aztán meg, idővel a legszebb nő is megöregszik, vagy más ok miatt csúnyul meg, például valami baleset vagy betegség kapcsán. De meg aztán azon urak száma is erősen véges, akik elég gazdagok sok szép rabszolganő eltartásához, így még az igazán szép rabszolgalányok egy része is azért lesz megvásárolva hogy valami hasznos munkát végezzen! Meglehet tán hogy uruk ágyba is bújik velük, sőt, ha valóban igazán szépek akkor ez szinte elkerülhetetlen, de akkor sem ez lesz a fő feladatuk. S ezen rabszolganőknek ugyan egyik része csupán, a kisebbik része, de bizony megtanul a mindennapos ház körüli munkákon kívül egy vagy több szakmát is!

Idővel minden nőnek ez szokott a sorsa lenni, még akkor is ha korábban valami nagyúr szeretőjeként élt. Kivéve persze ha meghal valami cselszövés, intrika során... mert némelyik rabszolganő bizony jobban élt mint nemegy úrnő!

De általában nem ez volt a jellemző. Általában ahogy fogyott a szépségük, mindig újra és újra eladták őket, egyre szegényebbekhez kerültek, egyre többet kellett dolgozniuk...

De bármennyit tanuljanak is meg az életük során, soha nem becsülték meg őket annyira, mint egy férfirabszolgát. Ugyan megbecsülésből amazoknak sem sok jutott, de több mint a nőknek. Mert egy férfirabszolga először is erősebb volt mint a nők, többet tudott dolgozni. Aztán, ők sosem voltak nagyurak szeretői, tehát kezdettől fogva a saját szakmájukat űzték, így jobban értettek hozzá mint a nők, akik azt talán csak harminc vagy negyven éves korukban kezdték el tanulni. Végezetül pedig olyan még nem fordult elő hogy egy férfi szült volna, tehát nem csökkent a termelékenység a várandósság, szülés és szoptatás alatt mint a rabszolgánőké! Bele sem halhattak a szülésbe, holott a nők halálában a legfőbb ok a szülés volt, a nők majdnem fele akkoriban vagy a szülésbe halt bele, vagy nem sokkal azután valamiért!

Márpedig az nagy veszteség ha meghal egy rabszolga. A férfirabszolgát tehát mindig sokkal többre értékelték mint a nőit, már persze az esetben ha a nő nem volt kivételesen csinos.

Így történt tehát, hogy Szrodzs király hamar meghozatta Lorának a kért rabszolgákat, de ezeknek majdnem fele nő volt, méghozzá többségében középkorúnál is idősebb nők, némelyikük igazi vénség, de amelyik nem vén, az sem valami szépség, legjobb esetben is csak átlagos. Mindazonáltal akadt néhány gyereklány is köztük, ezek közt már voltak egészen csinoskák is, épp csak roppantul fiatalok, bár még így sem akadt olyan, aki ne lett volna idősebb mint Lora maga! Ami pedig a férfirabszolgákat illeti, ezek szintúgy a két végletet ötvözték: középkorú egyetlenegy sem akadt köztük, annál több volt azoknak a száma, akiket Lora kis túlzással „járni alig tudó vaksi vénség”-nek nevezett el (holott azért mind tudott járni, látni is, még fél-szemű is csak három volt köztük), valamint bőségesen voltak köztük fiatal fiúk, ezek legidősebbje épp húsz éves volt, volt aztán egy tizenhat és két tizenöt éves, a többiek mind tíz és tizenhárom év közöttiek voltak.

De a király tartotta a szavát: nem akadt köztük olyan, aki ne értett volna valami akkoriban komolynak tartott mesterséghez!

Volt köztük fazekas, lószerszámkészítő, aranyműves, varga, takács, hegedűkészítő, kovács, patkolókovács (ez ugyanis külön szakmának számított), vitorlakészítő, szabó, csizmadia, kötéltverő, pék, bognár, ács, kőművesmester, s még sok más. S ezek aztán roppantul meglepődtek amikor megtudták, hogy a pöttöm, a földből alig kilátszó icipici Lora lesz az úrnőjük!

De amikor a nők elkezdtek kedveskedve gügyögni neki hogy milyen aranyos kislány, hogy majd hű rabnői lesznek, remek játékokat tudnak, ami mind nagyon érdekes, s hogy ezekre megtanítják a kis úrnőt, nos, akkor hamar kiderült hogy nem úgy lesz az ahogy képzelik, mert ez a Lora, ez egy igazi méregzsák, s minderre már a legelső nap rádöbbenhettek, mert Lora nem hagyta kétségben őket.

—Elég legyen ebből, nem vagyok kíváncsi a gügyögéseetekre! - kiáltotta mérges arccal. —Szó sem lesz játékról, mert nagyon komoly munka vár rátok, nem játék! Tudjátok meg, hogy bár rabszolgák vagytok, de nem óhajtok rabszolgaként bánni semelyikőtökkel, amíg rá nem szolgál! De abban a pillanatban megteszem, amint gyerekként bántok velem! Tessék felnőttnek tekinteni kis méretem ellenére is, ami úgyis csak ideiglenes, tekintettel rá hogy merem remélni, nővök még sokat! Felnőtt beszédet várok, nem gügyögést, mórlikálást, a dolgok szépítését, s hasonlókat! Aki nem így cselekszik, az hamarosan olyan ételt eszik amit én ízesítek, fűszerezek a számára, valamelyik kedvenc mérgemmel! Itt kérem szépen munka folyik, itt, e palotában, s e munka nem más, mint hogy én minél okosabb legyek! Bár senkivel nem óhajtok rosszul bánni, de nem is óhajtok úgy tenni mintha én abszolút igazságos lennék! Nem ám! Én ugyanis szigorú leszek, de igazságtalan! Nagyon igazságtalan! Mert lesznek kedvenceim! Meg is mondom hogy kik: annál kedvencebb lesz valaki közületek, minél több újat tud nekem tanítani, de olyasmi újat, ami valami komoly, tudományos dolog, tehát ami által a Természet valami meglepő tulajdonsága világosodik meg előttem! Vagy esetleg szerkeszt valami ügyes gépet, amit még soha senki! Mindenekelőtt törjétek azon a fejeteket, hogy miként lehetne rendkívül érzékeny mérleget készíteni a számomra, amivel meg tudom mérni akár néhány porszem súlyát is!

Hát ha ilyen finom mérleget nem is csináltak egyelőre, de az akkoriban létező mérlegek legislegtökéletesebbjét csak-csak összeeszkábálták neki, holott senki nem tudta mire ez Lorának! De Lora ezután sokáig kísérletezett, írt, számolt, s mért. Kísérletezései közben égetett is el anyagokat, főként zárt edényekben, ezek súlyát is mérlegelte, megnézte miből mi származik el-égetve vagy más anyagokkal vegyítve, s hamarosan jelentősen kibővítette kora vegyészeti ismereteit. Már egyetlen évvel azután hogy előkerítette a Szent Koronát, előállt azzal az elképesztő állítással, hogy szerinte a levegő is anyag, holott eddig mindenki azt hitte, hogy az nem más mint a rég meghalt emberek és állatok lelkeinek valamifajta kavargó összessége! Mármint azok hittek ebben, akik nem azt hitték hogy a levegő, az a Világot alkotó öt elem egyike. De Lora makacsul állította hogy a levegő igenis anyag, sőt, két különböző anyag keveréke, ezek egyikét elnevezte úgy, hogy oxigén, a másik a nitrogén nevet kapta.¹ Továbbá, van még kis mennyiségben egy széndioxid nevű gáz is a levegőben, ez keletkezik akkor, ha elégetünk valamit. Nagyon-nagyon kis mennyiségben még egyéb gázok is lehetnek a levegőben, sőt, vízgőz is. De a lényeg a nitrogén és az oxigén. S hogy az égés nem más, mint az anyagok oxigénnel való egyesülése.

De ezenkívül nekiállt meghatározni, hogy egyáltalán milyen alapvető anyagokból áll a Természet, mert nem hitt abban hogy az öt „elemből” állna, föld, tűz, víz és levegő elemekből, valamint a titokzatos, isteni „éterből”. Lora a levegőt már eleve nem tartotta egyetlen elemnek, de még sok másat is felfedezett, elemnek tartott tehát olyasmiket is amit mások nem. Lora ugyanis határozottan különbséget kezdett tenni vegyületek és elemi anyagok között. Szinte csoda hogy mire ment a mérlegével no meg zseniális eszével! Hamarosan olyan elemek létre is biztonságosan következtetett, amelyeket nem is volt képes vegytisztán előállítani. Legalábbis egyelőre. Ilyen volt például a nátrium. De ilyen volt az alumínium is: Lora tudta, hogy kell lennie ilyen elemnek, tudniillik az agyagban, csak nem volt képes azt kivonni. Ám nem volt még nyolc esztendő, de ismerte már az elemek közül a következőket:

hidrogén, lítium, bór, szén, nitrogén, oxigén, fluor, nátrium, vas, jód, higany, kén, magnézium, klór, réz, ón, cink, foszfor, ólom, alumínium, szilícium, ezüst, arany.

Sokan bolondnak tartották. Milyen ostoba is, amikor külön elemnek tartja a közönséges, pórias szenet! Hiszen az olyan mindennapos anyag, s könnyedén keletkezik fából is! Régi nagy tekintélyű tudósok is megmondták pedig, hogy ha az élő fába belémeget a tűz szelleme, abból lesz így a szén, ha meg még több tűzszellem megy bele, akkor már egészen légies lesz a fa, annyira, hogy füst formájában eltűnik! Lora tehát képtelenségeket állít! Aztán ha ez még nem volna elég, olyasmit is mond ami már nemcsak ökörség de kimondottan röhejes: hogy a legislegnemesebb anyag, az ékszerek királynője, a gyémánt viszont nemcsak nem elem szerinte, de pontosan ugyanaz, mint a szén! S Lora hiába állította, hogy hiszen ő ezt *bebizonyította*, mert képes volt gyémántot is elégetni és éppolyan füstgázt kapott mint a szén égetésénél – nem hittek neki. Még akkor sem, amikor zárt búra alatt hevített sokáig egy másik gyémántot, s az a levegőtől így elzárva végül grafittá alakult. Azt mondták hogy a gyémánt akkor sem lehet szén, hiszen átlátszó, míg a szén fekete, a gyémánt a létező legkeményebb anyag, míg a szén puha, és így tovább... még saját apja is azt mondta hogy akkor hisz Lorának, ha megcsinálja a fordítottját: szénből gyémántot! Ez nagyonis hasznos volna, örvendene neki!

És Lora bár sokat próbálkozott, de ez nem sikerült neki. Ennek ellenére nem kételkedett egy percig sem az igazában. Sőt, zseniális elméjével megsejtette kudarc okát is: azt mondta, a gyémántokat többnyire igen mély bányákban lelték fel, úgy lehet tán hogy a szénből csak a mélyben uralkodó nagy nyomás hatására képződik gyémánt, olyan nyomást meg ő nem képes produkálni.

De nagyon sok más érdekes anyagot készített. Például már Lora születése előtt is ismerték az üveget, csak épp senki nem volt képes átlátszó ablaküveget előállítani. Igaz, eszébe sem jutott senkinek az ilyesmi, mert fogalmuk sem volt az embereknek, hogy olyasmi is lehetséges! Üve-

¹ Természetesen a nitrogén és oxigén név csak fordításunk eredménye. Minden anyag nevét e regényben ugyanis az általunk megszokott formában írjuk.

geik zöldesek voltak, sárgásak, kékesek vagy barnásak a különböző szennyeződésektől, néha még pirosasak is. Ez azonban senkit nem bántott, még örvendtek is a sok szép színnek, s a különböző színű üvegek darabjaiból mindenféle szép mozaikokat raktak ki az ablaktáblákba. Szó ami szó, amikor ezeken átsütött a Nap, valóban csodálatosan mutattak ezek az üvegipari remekművek! Mindehhez persze megfelelő alakúra kellett vágni a különböző színű üvegeket, lehetőleg még forrón amikor puhák s könnyen vághatóak voltak, de hát erre valók voltak az üveges mesterek. Lora három üvegművészethez értő mesterrel is rendelkezett.

Aztán egy nap Lora azt vette a fejébe, hogy csinál különleges üvegeket. Igazság szerint meg akarta tudni, egyetlen elem-e az üveg! Sejtette ugyan hogy nem, hiszen eleve különböző anyagok keverékét olvasztják össze, de rend a lelke mindennek, jó lesz ezt ellenőrizni!

S mert úgy sejtette, helyesen, hogy az üveg azért olyan sokszínű mert különböző anyagok keverednek belé, így igyekezett az üveget minél tisztábban előállítani. Sokat próbálkozott, s végül sikerült is megbízható technológiát kikísérleteznie, amivel csodálatosan tiszta, átlátszó üveget készített, éppoly tiszta volt mint a legkifogástalanabb szintelen gyémánt!

Anélkül hogy szólt volna erről bárkinek, mestereivel készíttetett több nagy tábla ilyen ablaküveget, felszerelte vele palotája ablakait, s mire készen lett már az egész környék ott tolongott körülötte, jött apja-anyja is, akiket értesített valaki, s nem győztek csodálkozni!

És a király szólt, hogy illene az ő királyi palotáját is eképp felszerelni, mire Lora mondta hogy jó, de a titkot nem adja ki a kezéből, csak ellátja kellő mennyiségű üveggel apját! Mire Szrodzs király, aki ismerte már leányát, aggódva tudakolta, hogy mennyibe fog ez kerülni neki.

—Semmibe, papus! - nyugtatta meg őt Lora.

—Ah, ennek örvendek! Már féltem, hogy...

—Rosszul ismersz! Kapsz üveget, amennyi csak kell! Mindössze azt akarom, hogy...

—Szóval mégis kívánsz valamit! Sejtettem!

—Persze hogy kívánok, de nem pénzt! Csak szervezd meg, hogy senki ne háborgathasson! Tartok tőle ugyanis hogy még nagyon sokan akarnak majd tőlem átlátszó üveget, s én adok is mindenkinek, de másoknak már természetesen csak pénzért, sok pénzért, s nem akarom, hogy ellopják a titkomat! Ezt biztos te sem akarod!

—Naná hogy nem! Igazad van!

—És neked van fegyveres erőd ehhez.

—Ez is igaz. Habár ha a tuorok követelik a titkot, akkor nekik már nem mondhatok nemet!

—Miért is ne, amikor nem tudod a titkot! Akkor mondd nekik, hogy forduljanak énhozzám!

—És te mit teszel, ha valóban hozzád fordulnak?

—Megmondom a titkot nekik. Természetesen nem ingyen.

—Mi lesz a titok ára? Nekem miért nem adhatod el, ha nekik eladhatod?

—Nem lennél képes eleget fizetni! - vihogott Lora.

—És ha nem hajlandóak fizetni, hanem erőszakkal követelik?

—Hiába teszik! Megmondom hogy legrosszabb esetben megölöm magamat, s akkor nem tudják meg soha a titkot!

—És az üvegeseidet ha elrabolják?

—Lesz néhány üvegesük. Hiába teszik, mert azok sem ismerik a titkot! Tudod, nem egyszerű ügy ám ez! Először is nagyon kell ügyelni rá, hogy roppantul tiszta anyagokat használjunk fel a nyers üveg készítéséhez. Eleve már nem ismeri mindenki, miként kell az alapanyagokat elég tisztán előállítani! Aztán, ha kész van a nyers üveg, mármint a masszája, akkor még vannak benne szennyeződések, ha nem is annyi mint a korábban ismert üvegekben, s ezeket a szennyezőket közömbösíteni kell különböző más anyagok kis mennyiségben történő belekeverésével, s hogy melyek ezek és mennyi kell belőlük, azt csak én tudom!

—Én azt hiszem, te már rengeteg mindent tudsz.

—Így is van, sokat tudok már, de még nem eleget.

—Na de mi lesz ha elfelejted ezeket az értékes titkokat?

—Nem jellemző rám a feledés, de megnyugtatlak: minden valamire való titkot, sőt, a csak kicsit is értékes részeredményeket is, mindet leírtam egy könyvbe! Ráadásul nem is egy könyvbe, hanem mindjárt négybe! Ebből egy állandóan nálam van, egy másik a palotámban, két

másikat pedig jól elrejtettem a környéken! Mindegyik egyforma. Benne van a könyvemben a sok-sok mérgelem leírása, sok hasznos gyógyszeré is, a különböző ritkább elemek előállításának módja, a tiszta üvegé is... bizony!

—Aha, és ha most én elkapnám a karodat, megmotoználak, s elvenném a könyvedet?!

—Szeretnéd látni?

—Miért, kezembe mernéd adni?!

—Ha megígéred hogy visszaadod.

—Figyelmeztetlek, tudok ám olvasni én is, s nemcsak a mi írásunkkal, de a tuorok betűivel is! Nem nagyon jól, de azért tudok!

—Hahaha!

—Talán nem hiszed?! - sértődött meg a király.

—Én ugyan még nem láttam hogy olvastál volna, de ettől még akár valóban igaz is lehet amit mondtál! De ettől még a kezedbe merem adni. Tessék! - nyúlt a ruhájába Lora, azzal előhúzott egy könyvet onnét. Nem is kis könyvet: mérete nagyjából megfelelt az A/5 méretnek, tehát a cseppnyi Lora méretéhez képest igazán jókora volt, továbbá nem is vékony, mert jó hat centi volt a vastagsága!

De ez még nem volt minden, mert bámulatosan vékony fehér lapokból állt. Természetesen papírból, mert ismerték a tuorok a papírt, habár csak sokkal vastagabb papírokkal találkozott eddig Szrodzs király. És azok sem voltak *lapok*, mert csak papírtekercseket gyártottak korábban, vékonyabb és vastagabb tekercseket, ezek két végét egy-egy rúdhoz erősítették, s így tekerhették egyik vagy másik irányba. E tekercseket nevezték korábban könyveknek. Lora azonban valami ismeretlen tárgyat mutatott most neki, olyasmit, amit korábban a király még sosem látott.

—Mi ez?!

—Könyv. Különleges könyv. Én találtam ki, sokkal kényelmesebben használható, mint a korábbiak!

—A csudába is: talán valóban igazad van! És milyen vékony ez a papír...

—Ez is az én találmányom.

—Na de figyelj csak: hiszen ezek a betűk egészen pirinyóak! És roppantul... izé... egyformák...

Lora betűi valóban nagyon pöttömnyiek voltak, akkorák talán, mint amit a fejlettebb, emberlakta bolygók egyikén, a Földön, a számítástechnika korában „öt pontos” betűméretnek hívtak.

—Naná! Muszáj hogy aprók legyenek a betűk, hogy minden felfedezésem beleférjen a könyvbe!

—De hiszen ezeket a betűket nem is ismerem!

—Még szép! Ezért merem a kezedbe adni! Ez ugyanis titkosírással készült! Ami írást természetesen én találtam ki! Én bezzeg el tudom olvasni, légy nyugodt!

—Még ezt is értem, de hát miként lehetnek ennyire egyformák?!

—Hát azt is én találtam ki, de elmondom neked! Tudd meg ugyanis, hogy nagyon nehéznek találtam hogy bármit kell is olvasnom, mindig hozzá kell szoknom újabb és újabb emberek kezeírásához, akik többnyire alig olvashatóan írnak! Emiatt aztán kitaláltam, hogy faragtatok néhány betűt fából, ezeket keretbe rakom, úgy, hogy tetszés szerint újra szétszedhetők és másképp összerakhatóak is legyenek, olyan sorrendbe rakom őket, hogy kiadják a kívánt mondatokat, aztán más dolgom sincs mint befestékezni a felületüket, és odanyomni a papírhoz! S máris készen van a kívánt oldal! Aztán hogy láttam hogy beválik a módszer, fémből készíttettem el a betűket, mert az tartósabb. Megnyugtatlak, vannak betűim nemcsak e titkosíráshoz, de a tuorok rendes betűihez is, meg a mi írásunkhoz is. És mind egyformák, sosem különbözik egymástól két - mondjuk - „a” betű, mert vannak ügyes aranyműveseim, akik kiválóan értenek a pontos, precíz munkához, még akkor is ha a betűk is kicsik kell legyenek! És ez nagy találmány ám, hát képzeld csak apám, ha mondjuk sok-sok példányban kell kiadnod egy parancsot, nem kell addig várni míg az írnokok lemásolják száz meg száz példányban, egyszer kell csak összerakni a betűket, aztán máris kész percek alatt mind a száz példány! Végéreis a betűket nem akkor kell kifaraggni a szöveghez!

—Milyen igazad van! Valóban, hiszen fontos lehet az ilyesmi... például egy általános mozgósításkor... hadiparancs esetén...

—Vagy ha csak egyszerűen szép irományt akarsz küldeni valahová, a tekintélyed növelése érdekében.

—Igazad van! Azonnal gondoskodom róla, hogy az írnokaim elmenjenek hozzád, megtanulni ezt a furfangot!

—Jöjjenek csak, szívesen látom őket!

S így esett hogy Lora találománya, a könyvnyomtatás, betört a világba, mint az információ elterjesztésének hatékony eszköze.

S nemcsak a huák életébe. Akik úgyis elenyésző számban tudtak csak olvasni, még Lora apja is épp hogy csak. Hanem alig telt el fél esztendő e felfedezéstől, s máris megjelent az átlátszó üveg sok épületen, mert Lora nem adta drágán azt, bár még így is igen szépen keresett rajta. Annyira szépen, hogy bőven juttatott pénzt rabszolgáinak is, s azokat őriznie is felesleges volt, mert eszébe sem jutott egyiküknek sem hogy elhagyják kis úrnőjüket, mert messze sokkal jobban éltek nála rabszolgaként, mint bárhol élhettek volna szabad emberként, és Lora soha nem is nevezte őket rabszolgának. Szolgának néha igen, de nem *rabszolgának*! S ezek a rabszolgák lassanként kezdtek lényegesen vagyonosabbak lenni mint a környék leggazdagabb parasztjai, de még egy-két kereskedőnél is gazdagabbak. A legisleggazdagabb kereskedőket ugyan még nem hagyták le ami a vagyont illeti, de kezdtek legalábbis megközelíteni azok gazdagságát. Rabszolga létükre! És sejtették hogy lesz ez hamarosan még másképp is, mert Lora még nagyon kicsi, még sokat nőhet, s ha az esze is úgy nő majd mint a teste... Hohó, bolondok lettek volna elsökní! A saját gazdagságuk elől futottak volna?! Majd ha bolondok lesznek!

Igazság szerint még tíz esztendő is volt Lora, de máris mindenki rájuk irigykedett, és sok környékbeli férfi és nő szeretett volna Lora rabszolgája lenni, de annyira, hogy némelyikük a legkomolyabban meg is kérdezte Lorát, nem lehetne-e a rabszolgája.

—Azért, hogy téged is etesselek?! - kacagott e beszéden szívtelenül Lora.

Igen, Lora nagyon szívtelen volt. Igaz hogy csak rabszolgái voltak de korbácsa nem, s igaz hogy adott nekik pénzt is, sokat, de kíméletlen munkát követelt meg tőlük a nap minden percében. Például mindegyiküknek meg kellett tanulni, de nagyon jól ám, írni és olvasni! Aztán, emberei naphosszat dolgoztak, reggeltől estig, s csupa olyasmit, aminek a lényegéről, értelméről halovány fogalmuk sem volt! Különböző porokat, lötyöket kevergettek, titokzatos gépeket kellett készíteniük Lora tervrajzai alapján, amik látszólag semmit sem csináltak, csak forogtak bennük a kerekek, ide-oda himbálództak az ingák, mozogtak a rudak, mind rémítően kattogott, némelyikük füstölt is vagy épp gőzt pöfékelt... s mindezt csak azért, hogy néhány napig Lora szemlélje őket, elégedetten vagy fintorogva, írjon róluk néhány sort, számoljon valamit, majd szétszereltesse az egészet egy újabb gép kedvéért. Néha mennydörgés rázta meg a palotát, aztán kijött a szobából Lora füstös arccal, akkor meg kellett őt mosni, a sebeit bekötözni, eltakarítani a romokat... vagy Lora épp óriási magas tornyot építtetett velük iszonyatos munkával, egyedül amiatt, hogy annak tetejéről golyókat dobáljon le, mérve hogy mennyi idő alatt potyognak le a földre... vagy épp készíttetett egy tíz méternél is hosszabb vascsövet, amit megtöltetett vízzel, bedugaszolta, majd ezt mindenki megrökönyödésére úgy állíttatta fel függőlegesen, hogy a lyukas (azaz bedugaszolt) vége legyen alul, egy vízzel töltött dézsában, s ezután kihúzatta onnan a dugót!

Csodák csodája, a víz nem folyt onnan ki, s erre Lora diadalmasan közölte, hogy ezzel ő bebizonyította, hogy a levegőnek van nyomása!

Persze senki nem értett ebből semmit, s azt sem értették, Lora miért készíttetett újabb meg újabb ilyen csöveket, mindaddig, míg az egyikből végre kifolyt már a víz egy része, mert elég hosszú volt hozzá a cső. De ezután Lora megismételte mindezt higannyal is, szerencsére ehhez már kisebb csövek kellettek.

És Lora palotája tele volt beteg állatokkal, néha az volt a parancsa hogy szúrjanak tűt egy beteg állat fenekébe, majd e tűvel meg kellett szúrni egészséges állatokat is, és Lora figyelte, hogy azok így megbetegíthetők-e... az állatokat gondozni kellett, mindent takarítani, mert

Lora tisztaságmániás volt, szinte betegesen félt a piszoktól, Lora mindenütt ott volt, és üvöltött, toporzékolt ha valamit nem úgy csináltak ahogy parancsolta, ilyenkor a haját tépte...

Nagyon nehéz volt őt elviselni. Nehéz, de érdemes!

Mert egy alkalommal Lora azt vette észre, hogy egyik (rab)szolgája, különben épp az egyik aranyműves, az akit hamis ezüst árulása miatt majdnem kivégeztek, rendkívül szomorú. Már napok óta mintha csak hálni járna belé a lélek, olyan mélyre horgasztott fejjel járkál, hogy orra szinte barázdát húz a földre!

—Hát veled meg mi van, Murdzuk? - vontá őt kérdőre Lora.

—Semmi, Lora. - válaszolta a férfi. Lora ugyanis jobb szerette ha a nevén szólítják, nem kedvelte a „kis úrnő” elnevezést, mert bosszantotta ha kicsinek nevezik. Habár mostanra, tíz évesen, nem is volt már olyan nagyon kicsi. De hát az is igaz hogy még nem felnőtt.

—Ne hazudj, valami bajod van azt látom, mert úgy nézel ki, mint aki most veszítette el valami szeretett rokonát!

—Hát jó, bevallom, majdnem úgy van.

—De hiszen az nem is lehetséges, mert rabszolgaként kerültél hozzám, ha él is valami rokonod az nagyon távol lehet, ha tehát meghalt is, nem érhetett el hozzád a híre!

—Nem halt meg senkim. De nem csak úgy lehet elveszteni valakit... tudod úrnőm, él a tuorok várában egy Dimida nevű kis rabszolgány. A helytartó ágyasa. És Santár helytartó nagyon ragaszkodik hozzá, hogy dögölne meg, pedig van is neki felesége, de még másik három ágyasa is! Pedig úgy alakult, hogy Dimidával többször is találkoztam már és belém szeretett, de én is belé! És mert megtudtam Dimidától, hogy őt öt aranyért vette Santár, gondoltam hogy megvásárolom, hisz most már nem is érhet annyit, mert amikor Santár megvette őt még szűz volt, de most már természetesen nem az. És hát tudd meg úrnőm, hogy a helytartóval alig tudtam beszélni, mert hisz én mégis rabszolga vagyok, ha a te rabszolgád is, ő meg ugye helytartó, nagyon nagy úr, de végül azért mégiscsak sikerült, és az csak nevetett rajtam, hiába ígértem neki tíz aranyat is, majd húszat, végül harmincat is pedig az rengeteg pénz és az összes vagyonom, de azt mondta hogy bolond lesz eladni Dimidát, legfeljebb nagyon sok pénzért tenné meg, de annyi nincs is nekem, s nem is lesz! És én nagy bátran megkérdeztem mennyi az a sok pénz, s azt válaszolta, hogy ötszáz arany! És hát ennyi pénzem valóban nincs! Hogy is lehetne, hiszen ez egyszázada annak, amit te felséges apádtól kaptál jutalomként a Szent Koronáért! Mindenki tudja! Már arra is gondoltam, bevallom, hogy elszöktetem Dimidát, bár sajnálnám hogy itt hagyjalak Lora úrnő, de megtenném, meg én, csak attól félek, hogy a helytartó úgymint megtalálna bennünket!

—Hm! Valóban szemérmetlenül nagy ár! Hiszen hogy is érhetne meg egy rabszolga ennyit!

—Hát igen, igen, emiatt vagyok szomorú! De mit is tehetnék!

—Másképp valóban nem is olyan nagy ár, hiszen valóban csak századrésze a korona árának, és a szememben sokkal többet ér száz ember mint a korona, hiszen az emberek érző, lélegző, gondolkodó lények, míg a korona nem az! Ha pedig száz ember többet ér mint a korona, akkor egy ember is többet ér, mint a korona értékének százada! Na figyelj ide, tudod mit, segítek rajtad! Remélem a helytartó sokak előtt mondta, hogy ötszáz aranyért eladja a lányt?

—Igen, de hát miként segí...

—Úgy, ahogy a legegyszerűbb: adok neked ötszáz aranyat! Csak ügyelj rá, hogy amikor másodszor találkozol Santárral, megint sokan legyenek mellette, s főleg azok, akik előző beszélgetéseknek is tanúi voltak! És hivatkozz rá, hogy Santár *megígérte* neked, hogy ötszáz aranyért neked adja a lányt! Tudod, a helytartó talán nem a legjobb ember, de gögös, büszke, s így nemigen kockáztatja meg hogy hazugnak nevezzék, legalábbis remélem! Hanem jól figyelj: Dimida nem a te rabszolgád lesz hanem az enyém, mert azt azért már csak nem tűrhetem hogy a saját rabszolgáimnak is legyenek rabszolgái!

—Igen, persze, hálásan köszö...

—Ne hálálkodj, hanem gyere velem, mindjárt megkapod a pénzt, aztán futás, mert látni akarom mielőbb azt a Dimidát!

S a helytartó valóban eladta a lányt, tulajdonképpen még elégedett is volt amiért ilyen jó üzletet kötött, épp csak nagyon furcsállotta, honnan lett ennyi pénze Murduknak! Nos, hamar megtudta, hogy Lorától. S erre egy szép nap írt neki egy levelet, hogy márpedig Lora is köteles adózni neki a tuor kincstárba, amit Lora annál inkább megtehet, mert nagyon gazdag!

A levelet természetesen a szakmájához nagyon értő írnok írta, gyönyörűen cifrázta a betűket, s az iromány alján hatalmas pecsét terpeszkedett.

Lora erre visszaírta a helytartónak, hogy ő komoly tudós, ő csak a tudománnyal foglalkozik, hagyja őt békén olyan ökörséggel hogy adózás, már amiatt is, mert hiszen még gyermek, kis-korú, tehát ha mégis úgy gondolja hogy adóznia kell, akkor ezt beszélje meg édesapjával, Szrodzs királlyal, fizesse ki az adóját a király!

És Lora nagyon elégedett volt, mert milyen kényelmes is ez: apja elismerte hogy ő felnőtt, független nő, élvezheti hát a felnőttiség minden előnyét, de bezzeg ha az hátrányos, akkor újra lehet gyermek! És az biztos hogy apja fizetni fog helyette, másképp nem ad neki újabb átlátszó ablaküvegeket! Holott az kell a palotába, mert néha kitörik egy-egy, meg apja mind több és több ablakot akar...

Nem is ez volt az érdekes, hanem hogy ha a helytartó olyan szép küllemű levelet küldött neki (ami azt illeti, a külalak sokkal szebb volt mint a tartalom), akkor Lora sem akart lemaradni! De annyira nem, hogy nem is kézzel íratta a levelet, hanem nyomtatva készíttette el, az eddig-re elkészült sokféle betűkészlet közül a legdiszesebbet használva fel. Ez pedig messze sokkal szebb levelet eredményezett mint a helytartóé, mert bármilyen kiváló írnoka is volt Santárnak, arra az sem volt képes, hogy tökéletesen egyformára rajzoljon minden egyes betűt!

Ilyesmit még soha nem látott Santár! Annyira elcsodálkozott, hogy lóra ült és meglátogatta Lorát. Eddig még soha nem találkoztak egymással. És itt megérdeklődte, hogy ki az a kivételes írnokzseni, aki ilyen csodálatosan tud írni!

—Ha tudom hogy van ilyen embered - mondta - akkor bolond lettem volna eladni azt a kis ágyast rongyos ötszáz aranyért, elcseréltem volna inkább az írnokodra!

—Hát erről már lekéstél! - vihogott szemtelenül Lora. Cseppet sem volt megilletődve magas rangú látogatójától.

—Tudom hogy ezt már nem tehetem meg - bólintott Santár - de itt van nálam az ötszáz arany, máris a tied a pénz, ha megkapom az írnokot!

—Nem adhatom el. Ugyanis nem rabszolga.

—Az engem nem érdekel, mi tuorok vagyunk az erősek, az a rabszolga akit annak nevezek! Ne ellenkezz Lora, örülj hogy egyáltalán fizetek érte, mert megtehetném azt is hogy viszem erővel, de én már csak ilyen jó ember vagyok!

—Hát arról hogy jó ember vagy-e, sokaknak egészen más a véleményük, úgy tudom, de mindegy, e kérdésbe nem akarok belemerülni, mert tulajdonképpen egyáltalán nem érdekel a politika.

—Nagyon helyes, az úgysem nőknek, pláne nem gyerekeknek való!

—Nem amiatt, hanem mert engem valóban a tudományok érdekelnek!

—Az sem nőknek való. Főleg nem királylánynak! Egyáltalán, szabad ember nem illik hogy más-sal foglalkozzék mint a harc, vagy a művészetek! Vagy ha már mindenáron dolgozik valamit, akkor éljen meg a földből, az a legbecsületesebb szakma, mert úgy tanulja meg becsülni a Természet ajándékait, s az istenek adományait! De egy koszos műhelyben dolgozni naphosszat, bezárva, vaksin hunyorogni a mécsesek fényénél, miközben megfájdul a hátunk a sok görnyedéstől – no, ez csak a rabszolgáknak való!

—Furcsán vélekedel! A palotámban nyoma sincs semmi ilyesminek! S én inkább lennék kézműves mint paraszt, mert legalább nem tűz egész nap a tarkómra a Nap! Na de nem is kívánok vitatkozni veled Santár, mert én készségesen megmutatom neked az írnokomat, még el is adom habár valóban nem rabszolga, csak hogy nem ötszáz aranyért! Olyasmit kérek érte, ami...

—Ez nem alku tárgya!

—Hogy is ne lenne az, a világon minden eladó, csak nem mindennek azonos az ára! Az én írnokom ára pedig nem más, mint olyasmi, aminek szerintem még nagyonis örvendezel majd, mert egyetlen aranyadba sem kerül, nemhogy ötszázba!

—Ugyan már!

—Pedig így van ha mondom! Légy olyan végtelenül kedves, s jelentsd ki, hogy a palotám és ennek ötszáz méter sugarú körzete *szent hely*!

—Micsoda?!

—Szent hely. Remélem tudod hogy az micsoda!

—Amindenségit, ne gúnyolódj, persze hogy tudom, de hát ugyan mire fel, amikor... amikor...

—Arra fel, hogy nekem ez nagyon megfelelő lesz, a szent helyeken élők ugyanis a tuor törvények szerint nem kötelezhetők adófizetésre! Ennél is fontosabb azonban, hogy a szent helyeknek menedékjoguk van: az ide betérő bűnözők és rabszolgák nem üldözhetők tovább, hacsak természetesen el nem hagyják a szent hely területét! Tehát lényegében a szent hely rabszolgái lesznek! Még ennél is fontosabb pedig az, hogy én utálok a háborút, márpedig a szent helyek úgynevezett területenkívüliséget élveznek, vagyis a harcok során minden körülmények közt megkímélik őket!

—Hát pedig láttam én már olyan templomot, amit felgyújtottak valami háborúban...

—Valóban, történt ilyen néha, de nem ez az általános. Az emberek többnyire tisztelik a szent helyeket.

—De hát ilyesmit nem rendelhetek el, hisz ez nem templom, te sem vagy papnő, semmi jogcímed erre, ha ezt kijelentem, odalesz a tekintélyem!

—Cseppet sem, sőt, merem állítani, rögvest olyan népszerű, majdhogynem szeretett személy lennél a huák körében, amennyire az egyáltalán lehet egy tuor helytartó! Nem hinném ugyan hogy akár ezután is szeretnének téged a huák, de az bizonyos hogy legalábbis tisztelnének, bölcs embernek tartanának, nem utálnának annyira mint eddig, s ez nagy szó ám, vélhetőleg az adóbeszedést nem könnyítené meg a számodra, ellenben megkevesbedne a veszély, hogy valami önjelölt hős az élete árán is ki akarja oltani a te életed lángját!

—De miért?!

—Mert engem már most is szentként tisztel sok hua! Vélhetőleg hallottál már róla te is, hogy miként születtem!

—Hogy mit gondol a pór nép, mit sem számít. És szerencséd, kislány, hogy nem számít. Ha elhinném azt a zagyvaságot hogy te majd elhozod a huák szabadságát, már nem is élnél, hiszen kötelességem volna kioltani az életedet, így csökkentve a lázadásveszélyt!

—Ellenkezőleg, amint megölnél, nyomban kitörne egy minden eddiginél véresebb felkelés!

—Nem nevezhetem ezt szent helynek, ugyanis minden szent helyet egy *diászilis maetiszpa* kell vezessen!

—Helyes, akkor jelentsd ki, hogy diászilis maetiszpa vagyok!

—Milyen jogcímen jelenthetnék ki ilyesmit, nem vagyok pap!

—Nem számít. Elég ha annyit mondasz, hogy elhiszed, hogy én diászilis maetiszpa vagyok! Én ezt állítom, és te hiszel nekem! Ha nyugtalanít a dolog, elég ha beszélsz apámmal, s ő kerít majd akár tucatszámra is sámánokat, akik tanúsítják, hogy a lehető legdiásziliszebb és legmaetiszpább szent vagyok! Minden hua ember is ezt mondja majd, úgy értem ha eddig nem jutott is az eszükbe hogy az vagyok, de elhiszik ha hallják! Ezt mondják neked, te elhiszed és kész, és ha netán a császár érdeklődne, bár nem hiszem, azt válaszolod neki, hogy tekintettel kell lenned a helyi hagyományokra, a lázadásveszély mérséklése érdekében, s egyszerűbb volt szentnek elismerned a mostani hua király lányát, mint mérsékelni az adót! Vélhetőleg a császár is úgy gondolja majd hogy jobb ha szentnek ismertek el engem, mint ha kevesebb pénz megy a kincstárába!

—Hm! És még azt mondd hogy téged nem érdekel a politika!

—Az valóban nem, de a magam biztonsága annál inkább.

—Ez akkor sem tetszik nekem! Nem amiatt akarod-e ezt, hogy így jobban engedelmeskedjenek a szavadnak a huák, s majd egy alkalmasnak ítélt pillanatban ellenem tűzeld őket, s a te „szent” szavadra induljon meg egy felkelés?!

—Hülyeség. Egyszerűen nem hiszek benne, hogy lényegesen jobban élnének az emberek tuorok nélkül mint most. Mert most ugyan sok adót elvisztek, de legalább viszonylagos béke van. Korábban, úgy tanultam, állandóan hadakoztunk a környező törzsekkel, de azok most nem mernek támadni, hisz ha ránk törnek, akkor tuor tartományba törnek be, s azt nem merik, mert félnek a bosszútóktól! Korábban ha kereskedni akartunk volna a birodalmatokkal, a határon vámot kellett volna fizetni, de most nincs vám, mert mi is a birodalom része vagyunk! Tehát bár lenne előnye annak, ha úgymond „kivívnánk a szabadságot”, de lennének hátrányok is, és cseppet sem vagyok biztos benne, nem a hátrányok lennének-e nagyobbak! Tehát nem biztos hogy érdemes volna annyi vért ontani, amibe az kerülne! Én magam semmiképp sem akarok részt venni ebben, habár valóban van róla tudomásom, hogy sokan szeretnének ebbe belerángatni.

—Hm... nem is vagy te olyan ostoba!

—Milyen ostoba nem vagyok?

—Hát izé... mint hittem!

—Nem tudom, hogy ezt most vehetem-e dicséretnek! - rakta Lora csipőre a kezét. —De mondok én neked valamit, helytartó! Most csak nem vagyok benne biztos, hogy megéri-e kivívni a szabadságot. Ám ha kicsikét is emberségesebben bánnátok ti tuorok a huákkal, s igazán nem kívánok valami jaj de nagy dolgokat, akkor már határozottan a hívetek is lennének, azt mondva hogy egyértelműen jobb a birodalom védelmében élni, még ha ez több adó fizetésével jár is, mint független népként élni!

—Mire gondolsz?

—Például mi lenne, ha megadnátok a „Tuor polgár” címet minden huának?!

—Lehetetlen! Hogy is ismerhetnénk el benneteket magunkkal egyenlőnek!

—Tudod mit, akkor a többit már nem is mondom, mert ezzel kezdődne minden!

—Valóban jobb ha nem mondom, felesleges időhúzás lenne! Úgysem tőlem függ ugyanis, nem én vagyok a császár!

—De az hogy a palotám szent hely-e, az tőled függ!

—Legyen, a szentség! - nevetett Santár. —S most már lássuk azt a csodaírnokot!

—Gyere velem! - intett Lora, majd elvezette Santárt egy távoli szobába, s pátoszos mozdulattal mutatott az ott álló nyomdagépre, s a gép melletti betűszekrényre:

—Íme az írnok!

Santár először természetesen arra gondolt hogy Lora gúnyolódik vele, de amikor megmutattak neki mindent, már elhitte. Főleg mert Lora megkérte hogy diktálja le a szent helyé nyilvánítás szövegét, ezt aztán ügyes nyomdászai hamar kiszedték, s kinyomtatták. S rögvest jó száz példányban. De Santár azt mondta, csak akkor érvényes ez ha ő le is pecsételi, de ezt nem teszi amíg nem kap maga is egy nyomdagépet, betűkészlettel – erre Lora emberei nekiestek s egy hét alatt csináltak neki nyomdagépet. S így mindenki meglegedésére Lora kastélya, s körülötte jókora körülkerített térség már *szent hely* lett, Lora át lett minősítve királylányból diászilisz maetiszpává, ami azt jelentette: az istenek legszentebb papnője! Némelyek ugyan furcsállták, miként is egyeztethető ez össze azzal hogy Lora nemegyszer mondta, hogy ő nem hisz az istenekben. De amikor saját apja kérdezte erről, akkor Lora csak vállat vont és azt mondta, hogy ő nem akármilyen diászilisz maetiszpa, ő az istenekben valóban nem hisz, egyetlen istent kivéve: s ez a tudomány! Ő ugyanis azt hiszi, hogy a világ korlátlanul megismerhető, hogy a természetnek, tehát a világnak törvényei vannak, s hozzá nem is végtelensok törvénye, hogy a világot e törvények szabályozzák és nem istenek (akik ugyebár nem is léteznek), s e törvények felfedezésére a tudomány hivatott és nem a vallások.

—Akkor te egyszerűen tudománynak hívod a vallást. - mondta Szrodzs király.

—Nem ám, mert szerintem csak az tudomány, aminek igazságát megismételhető kísérletekkel ellenőrizni is lehet, úgy tehát, hogy minden kísérlet azonos eredményt produkál-e! Én tehát a tudomány papnője vagyok! - mondta büszkén Lora.

Lora e szavai nem maradtak titokban, nemcsak apja tudta meg de sokan mások is, de senki nem bánta, minden hua kezdte mélyen tisztelni Lorát. S megtudta Lora szavait Kajjám is, s büszkén mosolygott:

—Alakul a kíséret, alakul ám szépen! Lora nemrég szinte szóról-szóra elmondta a Csiszi Hitvallást apjának! Márpedig ez valóban komoly ügy, mert erre már nemcsak a csiszi isten figyelt fel, hanem a máglyány isten is! Nemsokára meg kell próbálkoznia Lora megsemmisítésével!

Egyelőre azonban még nem történt semmi ilyesmi, ellenben a nyomtatás elterjedt előbb a helytartó udvarában, majd onnan kiindulva az egész tuor birodalomban, még maga a császár is kedvezően fogadta e találmányt, mert szerette ha felséges neve szépen pompázik a parancsai alján. Az persze eszébe sem jutott, hogy megjutalmazza emiatt Lorát.

Nemcsak Lora volt ennek ellenére elégedett, hanem rabszolgái is. Egészen más ám az, egy szent helyen, egy diászilis maetiszpa uralma alatt élni, ez szinte olyan mintha nem is rabszolgák volnának, hanem maguk is valami alacsonyabb rangú papféleségek! És valóban, lassanként úgy is tekintettek rájuk az emberek, hogy ők tulajdonképpen a szent hely gondozói.

Mindennek azonban következményei lettek. Még hozzá többszörösen is. Mert ugyan mire használták akkoriban a szent helyeket? Hát először jóslatokat kérni, másodszor gyógyításra, harmadszor ítéletet kérni vitás ügyekben, negyedszer pedig hiteles helyként, tehát írott szerződések egy példányát letenni ott megőrzésre!

Hanem Lora kerekperec kijelentette a legelső igénybejelentésnél, hogy ő bizony nem foglalkozik jóslatokkal! Mondta már nemegyszer de megismétli: ő nem hisz a jövő megjósolhatóságában! Az tudománytalan, márpedig ő a tudomány papnője!

Hiteles helyként sem volt hajlandó működni, azt mondta, ő nem őriz mindenféle kacatot a palotájában hogy az egerek megrágnák, s neki kevesebb helye maradjon! Menjenek az emberek ezügyben apjához, szerinte erre van a király! S ezen állásfoglalásának Szrodzs király valóban nagyon örvendett.

Hajlandó volt ellenben foglalkozni Lora gyógyítással, mert az is olyan többé-kevésbé tudományos dolog, továbbá foglalkozott ítélkezéssel is, bár eredetileg ez utóbbit sem akarta. Úgy állt a helyzet azonban, hogy bár ezt sem ő nem akarta, sem édesapja, végtére is az ítélkezés amolyan „királyos” foglalkozás, de Lora rákényszerült, belerángatták mintegy akarata ellenére. Hanem mire ez elkövetkezett, eltelt egy kis idő, már tizenkét esztendő volt, s mielőtt meghozta volna első igazán nagy megrökönyödést kiváltó ítéleteit, addigra már szerteröppent a híre messze környéken, mint világhírű gyógyítómesteré!

Rászolgált. Rá, s nem is egyféleképpen. Pedig érdekes volt ez, mert miután kiderítette még annak idején, mennyire nincs tudománya a gyógyításnak, azután el is ment a kedve tőle, s így kezdett el a vegyészettel s a fizikával-mechanikával foglalkozni. Ebben jól előre is haladt, annyira, hogy, bár nem mondta senkinek, de eddigre a gőzgépet is felfedezte már. Tulajdonképpen, csak úgy a saját szórakozására, épített egy igazi gőzmozdonyt is, no nem nagyot, de jó két méteres mozdonykát, ami mögött volt egy kiskocsi, ebbe épp belefért két ember, s ez a mozdony igazi sinen gurult körbe-körbe, Lora palotája körül, hacsak Lora befűtött neki. S gyakran megtette, és megengedte hogy beleüljenek kisgyerekek, akik nagyon élvezték hogy így utazhatnak, és szívesen etették a mozdony kazánját. És úgy magyarázták, hogy Lora, a nagy hatalmú diászilis maetiszpa uralma alá hajtotta a tűz szellemét! Lora egy darabig magyarázgatta nekik hogy ez nem így van, aztán megunt, s csak legyintett az efféle beszédre. Nem magyarázgatta a gőztechnika titkait, mert lusta volt rá, kielégítette az ámulat is, abban sem volt biztos, nem akarja-e megtartani magának a titkot, ráadásul hamar rájött, hogy a legtöbb embert egyszerűen nem is érdeklik a részletek! Még saját apja-anyja is csak azt akarta hogy körbe-körbe száguldozhasson a mozdonykával, közben bőszen rángatva a gőzsípót, az hogy miként viszi az őket, már nem érdekelte egyiküket sem. Lora lányuk zseni, igazi boszorkány, s ennyi elég. Persze hogy képes ilyen csodát csinálni, ezért boszorkány a boszorkány, ki más is tenne csodát, ha nem a boszorkány!

Annyi bizonyos, hogy a magától száguldó füstölgő-szikrázó-pőfögő masinánál jobb reklám nem is kellett Lora „szent helyének”, és százszámra kezdtek tódulni hozzá a betegek, sőt, nem

is százsámra de ezrével! Bőségesen volt hát alkalma hogy kísérletezzék a gyógyítgatásukkal, és teljességgel lehetetlen volt hogy más tudományterületet kezdjen tanulmányozni!

Holott tulajdonképpen azt szeretette volna, mert épp ezidőtájt kezdett megismerkedni egy még a saját számára is igencsak titokzatosnak tűnő jelenséggel: az elektromossággal!

Amit pedig nem is ő fedezett fel, hanem Murdzuk mutatta meg neki, még ha fogalma sem volt az aranyművesnek, hogy miféle titokkal is rendelkezik!

Úgy kezdődött, hogy Murdzuk nagyon hálás volt amiért Lora megszerezte neki nagy szerelmét, Dimidát. S igyekezett tőle telhetően minél szebbé varázsolni a palotát. S mert a palotában volt számos réz szobor, felhasználta a családi titkot, s lassanként mindet bevonta nagyon vékony rétegben ezüsttel. Néhány gramm kellett csak hozzá hogy óriási mennyiségű réztárgy kezdjen el úgy tündökölni, mintha a legigazibb ezüst volna, az egész ezüst ami kellett ehhez, nem került őt aranyba sem, ami kétségtelenül megérte, mert így sokkal szebben mutatott a palota!

Lorát persze érdekelni kezdte a dolog. Eddig még nem szakított időt hogy tanulmányozza e területet, de most megkérdezte Murdzukot, hogy miként is megy ez. S a férfi elmondta neki, hogy a családi hagyományaik szerint csak az kell ehhez, hogy elkészítsenek egy ezüsttartalmú oldatot, sok ilyen van mert az ezüstöt sok sav képes feloldani, aztán bele kell tenni a bevonandó tárgyat, majd arra rákötni egy rézdrótot, egy másik drótot csak úgy belelógatni az oldatba, majd...

Majd megmutatta Lorának, miként kell a két drótot egy galvánelem egy-egy pólusához kapcsolni.

Azt nem titkolta el, miként kell az elemet készíteni, de ettől Lora még nem lett okosabb! Hiába törte a fejét, mi történik itt. Azaz hogy mi történik, tudta mert látta: az ezüst vékony rétegben elkezd kiválni a réz felületén! De miért, mi köze van ennek a két dróthoz s ahhoz a fura készítményhez amire csatlakoznak?!

Kipróbálta drót nélkül. De úgy hiába rakta be a rézkanalat az oldatba, az hetek múlva sem lett ezüstös!

És Murdzuk sem tudta megmagyarázni neki az okot. Ő csak annyit tudott, hogy családjukban nemzedékek óta minden férfi aranyműves, és ezt szájról szájra adták, tehát így kell csinálni, azért, mert ő ezt így tanulta, s vélhetőleg ősei is így tanulták!

Na de egy Lora nem adja fel soha! Elkezdett kísérletezni. Csinált nagyobb, még nagyobb elemeket, s hamarosan rájött, hogy a nagyságnál sokkal fontosabb a kapcsolat! Mert a nagyság csak arra jó, hogy nagyobb elem később merül ki. De bezzeg ha sorba köt ezekből vagy százat...

Pedig nem is csak százat kötött össze. S rögvest megtapasztalta az elektromosság hatalmát, mert úgy megütötte az áram, hogy csak órák múlva tért magához!

Ez azonban nemhogy elvette volna a kedvét, inkább nagyonis megörvendezettte. Ez aztán még sokkal jobb mint a gőzgép! Igazi láthatatlan erő, láthatatlan fegyver! Aki ezt birtokolja, majdnem olyan, mintha isten lenne!

Igen hamar rájött, hogy ha kisebb feszültséget használ, akkor nem lesz eszméletlen az áramütött ember, ellenben megfelelő izomhoz érintve a vezetéket, az akkor is rángatózni kezd, ha az ember maga nem akarja azt. Arra is rájött, hogy sok elemet nagyon könnyen ki lehet így választani az oldatából, nemcsak az ezüstöt. Rövidesen sikerült előállítania fémes nátriumot is, bár ezt csak olaj alatt tarthatta, másképp azonos mód elégett volna a levegő oxigénjével vegyülve. Aztán ha volt már nátriuma, lett nátronlúgja is, meg sok minden más...

Javában kísérletezett, amikor rájött hogy nemigen kutakodhat már további titkok után, mert nyakába szakadt a betegek végtelen áradata. Irtó mód bosszankodott emiatt, de tudta hogy mit sem tehet, ha mindet nem is, de sokukat meg kell gyógyítsa, másképp nem lesz soha nyugta tőlük! Muszáj a gyógyítás tudományában is legalább némi előrelépést tennie, legalább annyit, hogy azután már a leggyakoribb eseteket a szolgálaira bízassa, s így maradjon szabadideje!

Mégis bosszankodott emiatt, bár idővel rájött, hogy e tudománynak is vannak szépségei, és sok az érdekes felfedeznivaló benne. Annyira így volt ez, hogy Lora alig néhány hónapon belül felfedezte még a vércsoportokat is!

Eleinte pedig sokat nem tehetett a betegekért. Nem sokat tudott maga sem a betegségekről. Korábban végzett néhány kísérletet állatokon, mielőtt elkapta volna a fizika és kémia varázsa. Azután azt is abbahagyta. Arra azért rájött, hogy egyik beteg megfertőzheti a másikat, s a betegség ha nem is mindig, de többnyire a beteg nyálával és vérével terjed. Van betegség ami csak úgy a levegőn át is, de sok betegség csakis így, a beteggel való közvetlen érintkezés, vagy váladék útján. Mi sem természetesebb tehát, mint hogy Lora a legszigorúbb, legkegyetlenebb higiénit vezette be, ami csak egyáltalán elképzelhető! S bár fogalma sem volt a mikroorganizmusokról, de a sterilizálást is kitalálta, részint maró oldatokkal, részint kifőzéssel, ugyanis kémiai kísérletei során úgy találta, hogy a meleg és a savak-lúgok a legtöbb anyagot megváltoztatják. Márpedig Lora nem hitt szellemekben, átkokban, általában a misztikában, s úgy gondolta, a betegséget is valami anyag okozza, ami átkerül egyik emberről a másikra. Ez betegíti meg az egészséges embert! Na de ha meleggel vagy maró anyagokkal megváltoztatjuk ezt a betegségokozó anyagot, akkor már az talán nem tud betegséget okozni, mert úgy megváltozik!

S ebben igaza is volt. Kétségtelen hogy a bacilusok és vírusok is anyagból állnak, és nagyonis képesek megváltozni meleg vagy savak hatására, tudniillik elpusztulnak, s pusztulásuk után többnyire képtelenek betegséget okozni!

Bármilyen hihetetlen is, de ez az egyszerű dolog, a sterilizálás kifejezetten forradalmi újítás volt az akkori gyógyászatban! Nem mintha az akkori emberek nem tisztálkodtak volna, megtették azok is gyakran, de csak akkor, ha a piszoknak a mértéke már látható szintet ért el. Ha tehát látták is hogy koszosak. Ha nem látták, nem mosakodtak, mert minek, ha semmi lemosni való nincs!

Ráadásul épp akiknek a legtisztábbaknak kellett volna lenniük, az orvosok voltak a legkoszosabbak. Mert hát akkoriban nem volt külön belgyógyász vagy sebész, ha valaki orvos volt, csinált, gyógyított mindent, már ha tudott. S az orvosok sebészként kis köténykét kötöttek mindig maguk elé, érthető okokból, hogy a vér ami a műtétkor spriccel és folyik, márpedig sok folyik mert többnyire mást sem csináltak csak amputáltak, az tehát ne a ruhájukat szennyezze össze, hanem a kötényt. Néha így is beszennyezte őket másutt, de legalább nem annyira. Na és hát ezt a kötényt szinte betegesen féltek kitisztítani, éveken át nem mosták, arra rászáradt így vér, genny, néha még hányadék is, de ők ebben jártak mindenfelé, ebben operáltak, ebben vezettek le szüléseket, ugyanis nagyon büszkéek voltak arra, mennyire mocskos a kötényük, mert ez annak a jele, hogy ők már sokat dolgoztak, sok betegen segítettek, tehát minél mocskosabb a kötény, annál nagyobb és tiszteletre méltóbb orvosok ők! Annyira így volt ez, hogy kezdő orvosok gyakran szándékosan összekentek egy-egy kötényt maguknak és abban mentek első vagy első néhány betegükhöz, hogy így fel ne tűnjön, hogy járatlanok a szakmában. A kosz tehát az orvosoknak szinte jelképe volt.

Képzeltető, ha egy ilyen mocskos valaki segédkezett mondjuk egy szülő nőnél, s hol a koszos kötényéhez ért a keze, hol a nőhöz, annak más következménye sem lehetett mint a vérmérgezés, s így a nők nagy többsége bele is halt ebbe a titokzatos betegségbe, amit csak mint „gyermekágyi láz”-at neveztek! A szülés akkoriban kifejezetten kockázatos, életveszélyes munkaköre volt a nőknek. Ténylegesen jobban járt az a nő aki egyedül szült mint segítséggel, mert bár úgy is sok veszély fenyegette, de legalább ez a jókora veszély már majdnem semennyire. Legalábbis akkor, ha ő maga eléggé tiszta volt.

De ha operált egy ilyen orvos, abban sem volt köszönet. Meglehet tán hogy magát a műtétet technikailag szépen végzi, szépen vág, még gyorsan is hogy ne sokáig fájjon, hiszen az érzéstelenítést nem ismerték, de hiába mindez, ha azután a seb elfertőződött, mert koszos ujjakkal turkált benne, sőt már a kését sem mosta meg, pedig lehet hogy előzőleg egy több napos hulla beleit boncolta vele!

Loránál ez nem így volt. Palotája néhány szobáját elkülönítette a betegeknek, és szigorúan megkövetelte orvosaitól és ápolónak beosztott segédszemélyzetétől, hogy csakis patyolat tiszta ruhában dolgozhatnak, amit minden este kimostak, s ha reggelig nem száradt meg akkor új

ruhába kellett bújniuk! A mosást ráadásul nem tiszta vízben végezték, hanem klórmeszes oldatban, a klórmeszet különben Lora fedezte fel. S ettől érthetően kissé furán szaglottak az ovosai, nem is mindegyiküknek tetszett ez, de Lora igazi boszorkánytekintettel rájuk meredve vészjósló hangon közölte, hogy akinek nem tetszik, attól megválnak, azt igen hamar eladja rabszolgának valami nagyon kegyetlen helyre! S mert Lora nem szokta emlegetni az ő rabszolgaságukat, ebből világosan megértették, hogy ez nagyon szívügye a kis úrnőnek. S Lora mondta is, hogy ha csak *egyetlenegyszer* is mulasztáson kap valakit, hogy megszegi a szabályait, akkor annak ez lesz a sorsa, de lehet hogy előbb még kőpadra is vonatja! Még akkor is ha csak annyiban vétkezik, hogy nem mos kezét két beteg közt! Mert Lora megkövetelte hogy amint egyik betegnél végzett valaki, azonnal mosson kezét klórmeszes oldatban, még akkor is, ha ott van mellette a másik beteg! Igenis előbb menjen a terem végébe, mosson kezét, akkor is ha patyolattisztának látja, s azután mehet csak a következő beteghez! S így kell eljárni minden felhasznált késsel, fogóval, egyéb műszerrel is! S ha egyetlen vér- vagy egyéb folt is kerül egy betegről az orvos ruhájára, azt azonnal le kell venni, a szennyesbe dobni, s újat magára öltetni! —Ennek így kell lennie, mert a piszok betegséget okoz, s nem akarom a lelkiismeretemet olyanok halálával terhelni, akiknek halála elkerülhető lenne! - mondta szigorúan. —Aki tehát nem tartja be a szabályaimat, az bűnös mások halálában, ezért még nagyon kegyesen járok el ha csak visszazsuppolom valahová rabszolgának, mert maga is halált érdemel!

Annyi bizonyos volt hogy bár se Lora, se orvosai nem értettek jobban az orvosláshoz eleinte mint bárki más akkoriban, de mégis kiemelkedő eredményt produkált Lora „klinikája” már csak ezen intézkedés miatt, egyszerűen csak azzal, hogy legalább nem ártottak! Legalábbis az nagyon ritka lett ezután, hogy valakinek elfertőződjön az operált sebe, vagy hogy meghaljon nála egy szülő nő. Néha előfordult halál nála is, természetesen, de míg másutt tíz szülő nőtől néha négy is meghalt, addig Loránál talán ötszázból ha egy, és még az sem „gyermekágyi láz”-ban, hanem valami egyéb, szüléshez kapcsolódó bajban. Nem is sokára kezdtek már maguk Lora emberei is belátni, hogy valami igaza csak lehet a kis úrnőnek, mert lámcsak, nagyon kevés a halál náluk, s emiatt Lora már nem is kellett hogy olyan nagyon ellenőrizze őket, mert önmaguk is a saját akaratukból betartották a szabályokat, hiszen meggyőződtek annak értelmességéről, előnyös voltáról. Annyi következménye lett azonban ennek, hogy az emberek ezután nem annyira a tudomány, mint inkább a tisztaság papnőjének nevezték Lorát. Tudományos eredményeiből ugyanis nem láttak és nem értettek annyit, mint a tisztasággal elért eredményekből.

Hanem már kis idővel azután hogy gyógyítani kezdett, meglepően magas szintre fejlesztette a gyógyászatot Lora. S az egész megintcsak a tisztasággal kezdődött.

Legelőször is az történt, hogy orvosai szinte egyöntetűen aggódni kezdtek már a legelső betegeknél, hogy ez a klórmeszes tisztogatás amit Lora végez, árt a betegnek! Lora ugyanis megkövetelte hogy műtétek előtt ha csak lehet, tehát ha a beteg állapota engedi, a vágás helyét is mossák le a klórmeszes vízzel. S alig tették meg ezt néhányszor, elkezdtek aggódni az orvosok, mert - így mondták - rosszul gyógyulnak a sebek!

Lora megnézte a sebeket, de véleménye szerint azok ragyogóan gyógyultak.

—Mi a baj hát? - kérdezte.

—Hát az, hogy nem gennyesednek! - válaszolták szinte egyszerre a jó doktorok.

—No és?

—A gennyesedés hozzátartozik a helyes gyógyulási folyamathoz, ugyanis ekkor megy ki a betegből az az anyag, ami a betegséget okozza!

—A genny?

—Igen! Ha a seb nem gennyed, akkor ez a betegben benne marad, s tovább rombolja az egészségét! A te klórmeszed úgy látszik megakadályozza a genny kijövetelét, tehát a klórmeszes mosdatás ártalmas!

Lora elgondolkozott. Néhány pillanatig majdnem egyetértett az orvosokkal. Végülis valóban jó, ha kimegy a betegből, ami bajt okoz! Ám szokása volt nem hirtelen dönteni, hanem mindent alaposan, logikusan átgondolni. Most is ezt tette. S ezután felderült az arca.

—Nincs igazatok! - jelentette ki határozottan.

—Miért?

—Szerintetek, ha egy kard megvág egy embert, akkor mi okozza a betegségét?

—Hát a kard!

—De a kard nincs benne a sebben!

—De az vágta meg!

—Az igaz, de akkor sincs a sebben. Tehát ha magatok is elismeritek hogy a kard okozta a sebet, akkor nem a genny okozta a sebet! A genny tehát valami más, nem a betegség, nem a seb oka. Nem ok, hanem következmény! El tudom képzelni, hogy a genny valami olyasmi, ami által a gyógyuló seb védekezik a piszok ellen. Egy biztos: egészséges emberben nincs genny! Ezt ti is tudjátok. Akiben tehát nincs genny, az egészségesebb mint akiben van, hiszen a gennyel nem rendelkező ember jobban hasonlít az egészségesekre, mint akikben van genny! Tehát a genny rossz, káros, az elkerülésére kell törekednünk! Vagyis a klórmentes mosdatás ha távol tartja a gennyet, jó, sőt épp a genny hiánya a legfényesebb bizonyítéka annak hogy helyes úton járok, s a tisztaság már önmagában is gyógyít, vagy legalábbis megelőzi a bajt! Vagy ha nem előzi is meg, de mérsékli a nagyságát! Tehát maradjon csak minden úgy, ahogy elrendeltem!

Természetesen maradt is minden úgy, mert itt Lora volt az úrnő, s a betegek genny nélkül hamarabb gyógyultak, kisebb fájdalommal, s a sebeknek kevesebb nyoma maradt rajtuk. És soha nem lett semmi bajuk abból, hogy genny nélkül gyógyultak!

Kis idő múlva aztán az orvosok is kénytelenek voltak elismerni, hogy Lorának volt igaza. Egyikük be is vallotta a másiknak:

—Szégyellem, de emellett a kislány mellett sültbolondnak érzem magamat! Lassanként kiderül hogy semmit nem ért az a sok minden amit eddig tanultam nagynak tartott elődeimtől! Legjobb esetben a tanultak csak haszontalanok voltak, máskor kifejezetten ártalmasak, mint az is, amit a gennyről mondtak nekem!

Történt aztán, hogy alig fél évvel a szent helyé kinevezés után a tuorok háborúba keveredtek az egyik szomszédos törzzsel. Győztek ugyan, de csak aránylag kis területet tudtak elfoglalni, ellenben rengeteg lett a halottjuk, s még sokkal több a sebesült. Ráadásul a harcok hónapokig elhúzódtak, s így érthetően igencsak megnőtt a betegek áradata, akik főként mindenféle sebesültek voltak. Lora velük is tisztességesen foglalkozott, ami már egyáltalán nem tetszett sokaknak, ami azt illeti a huák többsége mélyen elítélte őt, amiért hajlandó tuorokat is ápolni!

—Nekem egyelőre semmi bajom a tuorokkal - mondta Lora - ám lenne velük nagyon sok bajom, amely pillanatban megtagadnám tőlük a gyógyítást! Továbbá, gondolatok csak bele, így temérdek jó gyógyítási módszert kísérletezhetek ki a tuor sebesülteken, amit később a huák gyógyításában is alkalmazhatok! Azt akarnátok hogy majd ha benneteket kell gyógyítani, akkor kezdjek el kísérletezgetni rajtatok?! Nem jobb tán ha benneteket már a lehető legbiztosabb, legjobb, legtöbb sikerrel kecsegtető módszerrel tudom gyógyítani?!

S ilyen beszéd hallatára az ellenkezők, méltatlankodók többnyire megszágyenyülten kullogtak el.

Az biztos, hogy hála e háborúnak, Lora tudása a sebekkel kapcsolatban bámulatosan megnőtt! Holott ő maga ritkán operált, inkább csak mondta az ügyeskező segédeknek, hogy mikor mit tegyenek.

De nemcsak a sebekről tudott egyre többet. Mindössze néhány hét múlva felfedezte a vérkeringést, kiderítette a szívbillentyűk szerepét, s bár mikroszkópja sem volt, de megalkotta a vérkeringés lényegében helyes modelljét, leírta a kis és nagy vérkört, zseniális előrelátással megsejtette nemcsak azt, hogy a szív mindössze egy vérpumpa, de azt is, hogy a vér szerepe lényegében az kell legyen, hogy eljuttatja a levegőt és a táplálékot a test minden részébe!

Aztán egy nap a tuorok hoztak neki húsz katonát. Kiderült, hogy e cimboráikat az ellenség már korábban elfogta, s bestiálisan megkínozta. Most kiszabadították őket, de temérdek a seb rajtuk, amiket bekötöztek ugyan, de úgy néz ki e húsból nem sokan maradnak életben, mert temérdek vérük kifolyt. Segítsen rajtuk Lora, ha tud!

Lora megtett annyit, hogy a sebeket fedő piszkos rongyokat eltávolította, s tisztességesen bekötözte őket, fertőtleníttve amit kellett s lehetett. De az biztos, hogy mindegyik katona roppantul gyenge volt. És ő maga sem kétlette, hogy a vérveszteségtől. Mit is tehetne?!

Végül eszébe jutott a megoldás.

—Adjunk vért nekik! - mondta. S mert sejtette hogy annak hogy a katonák vért isznak, annak nem lenne sok haszna, elhatározta, hogy az idegen vért közvetlenül az ereikbe adja.

De honnan szerez ehhez vért?! A választ erre hamar megtalálta. Előző nap kapott apjától három fickót is a kísérletezéseire. Ezek egyike megerőszkolt egy nőt, egy másik a saját lányát erőszkolta meg, a harmadik meg egy nő volt, aki agyonvert egy kisgyereket, aki almát lopott a kertjéből.

Lora eredetileg a különböző elektromos kísérleteihez akarta használni ezeket az embereket, de most fontosabbnak tartotta a vérátömlesztés kipróbálását. És szikrányi lelkiismeretfurdalást sem érzett. Alapvetően nagyon emberbarát nő volt ő, lám, még az ellenségnek tartott tuor katonákon is hajlandó volt segíteni, és mindent megtett hogy kevés legyen a halál a kórházában, ugyanakkor viszont szemrebbenés nélkül volt képes a legelképesztőbb, legkockázatosabb műtéteket is kipróbálni hogy így növelje a tudását, s az sem érdekelte, ha emiatt valaki meghal. Csak az értelmetlen haláltól irtózott tehát, ám a tudomány érdekében nem riadt vissza akár sok száz élet kioltásától sem.

Igenám, de miként adja be a vért?! Végül a légnyomásos kísérletének emléke segített neki. Már korábban készítettett nagyon vékony üvegcsöveket a különböző kémiai kísérleteihez. Ezeket forró vízben sterilizálta, majd egy nagy üvegtartály alján lévő lyukhoz erősítette az egyik ilyen csövet, úgy, hogy a hézagot betapasztotta kívülről csirizzel. Ezután egyszerűen felkötöztette az egyik kivégzendő férfit egy bordásfalszerű állványra, megvágta a csuklóját hogy annak a vére belefolyék az üvegedénybe, majd onnan a csőbe, ami csövet természetesen bedugott az egyik beteg katona vénájába, s jó szorosan körbekötözte, nehogy a sebszálnál elvérezzen. S figyelt rá, hogy a cseppet sem önkéntes véradóból mindig csak a szükséges mennyiségű vér folyék ki, ne egyszerre mind, mert akkor megalvadna a fölösleg.

S a vérátömlesztés sikerült is, tekintettel rá, hogy cseppet sem véletlenül sokkal alacsonyabban helyezkedett el a beteg katona mint a véradó, s így a vér a saját súlyánál fogva oda folyt, ahová kellett!

Három katonának is tudott sok vért adni ebből az egyetlen bűnözőből Lora, mielőtt az végleg ki- és elvérzett volna. Annyi biztos, hogy halála nem volt fájdalmas, inkább csak lassanként elaludt.

De Lora még sok más alkalommal is használt vérátömlesztést, s úgy találta, hogy ezután átmenetileg ugyan, de kivétel nélkül mindegyik, sok vért vesztett beteg jobban lesz egy időre. Később azonban némelyek végleg meggyógyulnak, mások valami furcsa, lázas betegségbe esnek, amiből aztán vagy felgyógyulnak vagy nem, megint mások pedig nagyon hamar meghalnak!

Holott a vér látszólag ugyanolyan volt minden esetben!

S ez elkezdte foglalkoztatni. Sok kísérletet végzett, s ehhez anyaga is volt bőven, mert rövidesen kitalálta hogy nemcsak élő ember vérért használhatja fel, hanem azon betegeket is, akik épp az imént haltak meg a kórházában. Úgy gondolta, ezek vére, ha a halál óta nem telt el csak igen kis idő, még használható. Eleinte próbálkozott állatvérrel is, de abba betegei mind belehaltak.

Sokat kísérletezhetett, mert a háború miatt nagyon sok betege volt. És Lora néha egy-egy betegnek több embertől is adott vért, s ugyanattól a véradótól is több embernek, szorgosan jegyzetelte hogy ki melyik ember vérért fogadta be és melyikétől lett rosszul, az adatokat összevettette, s hamarosan így kizárólag statisztikai adatokból kikövetkeztette a vércsoportok rendszerét, holott azt még most sem bírta megállapítani, hogy ki milyen vércsoportba tartozik. Úgy látta, hogy ha vért ad valakinek találomra, akkor az eseteknek mintegy a felében nem okoz semmi kárt, sőt, a beteg jobban lesz, az esetek másik felében azonban számítani lehet többkevesebb lázra, annál nagyobbra minél több vért adott, s bizony e lázba a betegek majdnem mindegyike belehal!

A vérátömlesztés tehát kockázatos, mindazonáltal mert mintegy ötven százalékos sikerrel kecsegtet, mégis megengedhetőnek látszik olyankor, amikor véradás nélkül a beteg majdnem biztosan meghalna!

S ezen elvet követve Lora a reménytelen eseteknél habozás nélkül alkalmazta e módszert, s mert így meggyógyította azoknak a felét, akikről más orvos lemondott volna, emiatt óriási lett a tekintélye.

Hanem Lora tovább lépett ezen az úton. Rögvest foglalkoztatni kezdte ugyanis a gondolat, hogy nemcsak vért lehet ám a beteg vérébe juttatni, de más anyagokat is! S hogy ezt kényelmesen megtehesse, egyhamar kikísérletezte az injekciós tűt és fecskendőt. Végülis a dugattyú nem volt ismeretlen a számára, hiszen gőzgépes kísérletei során megismerkedett már e technikával. S elkezdett kísérletezni mindenféle anyagokkal. Főleg különböző növényi nedvekkel, s párlatokkal. S meg kell mondani, hogy bizony Lora is inkább csak taláalomra kísérletezett! Többnyire szerei nem használtak. Néha ártottak is. De kizárólag csak olyanokon kísérletezett, akiken tudta, hogy másképp nem képes úgysem segíteni. És soha senki nem tett neki szemrehányást azt mondván hogy felelőtlen, meg hogy az orvos legfőbb elve hogy ne ártson a betegeknek! Holott nyilvánvaló, hogy Lora bizony nem is egy esetben alaposan ártott! De Lora úgy gondolta, hogy ő először is nem orvos, hanem kutató. Tudós. Neki legfontosabb célja nem a gyógyítás, hanem minél több tudás megszerzése. Aztán, azoknak biztos nem árt akiknek a bájára tud biztos gyógymódot, mert azokon nem kísérletezik. Ráadásul szemrehányást nem is tehet neki senki, mert messze sokkal eredményesebb, mint bárki más gyógyító!

S mert ezt mindenki tudta, nem is tett neki senki szemrehányást. Különböben sem mondta meg soha senkinek, hogy mit csinál, s hogy taláalomra próbálgat ki embereken mindenfélét!

Egy azonban bizonyos: ha száz anyagból csak egynek is tapasztalta nagy átlagban előnyös hatását, de olykor meglepő felfedezésekre bukkant!

Rögvest szinte a legelején kiderült, hogy egy anyag, amit szintén ő állított elő még korábban vegyészkedései közben, a kámfor, görcsöket vált ki a betegekben. Erre abbahagyta a kámfor-injekciózást, mert ő nem akart senkit sem kínozni hogy görcsölgjön. Hanem e szert, a kámfort egyszerre négy férfin is kipróbálta, hiszen mindegyiknek más volt a betegsége, s hátha jó az egyikre, ha a többire nem, s ezek egyike azért került be hozzá, mert örült volt. No és másnapra Lora azt vette észre, hogy bár a görcsök elmúltak, de ez a férfi, aki örült, ez határozottan javulást mutat! Még nem teljesen egészséges, néha még fucsán viselkedik, de egyáltalán nem annyira, mint korábban!

Hátha a kámfor miatt?!

Nosza, nem habozott, s jól teleinjekciózta a szerencsétlent. Az görcsölt, vonaglott, üvöltött, rossz volt nézni! De megérte elviselnie a kint, mert három további kezelés után már teljesen egészséges volt, s el lehetett engedni. Vagyis Lora meggyógyított egy örültet, holott eddig az örülteket teljesen gyógyíthatatlanoknak tartották, az örültségről mindenki azt hitte hogy azért tör az emberre, mert valamelyik isten veszi el a beteg józan eszét, vagy mert valaki megátkozta!

Tüstént elterjedt, hogy Lora igazi diászilis maetiszpa, ez nem is kétséges, mert olyan nagy az ő hatalma, imái ereje, hogy még az örültekre is hat! Főleg elterjedt ez, miután Lora néhány további elmebeteget is meggyógyított.

S nemcsak kámforral. Mert Lora azt gondolta: mi van ha nem is a kámfor gyógyít, hanem a rángatózás?! S nem habozott hogy a következő örültet már ne kámforral kezelje, hanem megbilincselte kezét-lábát, majd rákötötte nagy elemsorozatának pólusaira, s hagyta hogy az áram rázza a fickó izmait!

Rázatta vagy negyed órát, s ezt megismételte reggel és este, egy héten át. A hét végére valóban egészen rendbejött. El lehetett engedni!

Lora tehát kitalálta az elektrosokkot.

De nemcsak ezt találta ki. Igazán a legcsekélyebb lelkiismeretfurdalás nélkül injekciózott be pácienseinek - kis túlzással így lehet mondani - „mindenféle szemetet”. És figyelte a hatást. Egyedül csak arra ügyelt, hogy az adott szer lehetőség szerint minél tisztább, azaz vegytisz-

tább legyen. Ez is gyökeresen eltért a korábbi orvosi gyakorlattól: mert akkoriban a gyógyszerként használt löttyök és porok nem ritkán akár kétszázféle összetevőt is tartalmaztak, hogy tudományosabbnak látsszanak, s volt bennük kígyóépétől akasztott ember kötelének hamváig minden!

Lora azonban mindig csak egyetlen anyagot használt.

Ezen anyagok többnyire olyasmik voltak, amiket ő maga vegyészkedett ki. Felfedezte például a kloroformot is, s így már még nagyobb hírnévre tett szert, mert ennek segítségével altatásban is végre tudott hajtani fájdalmas műtéteket. Hamarosan nála tehát már a foghúzás sem fájt, mert egyszerűen elaltatta a fogfájósokat, s mire felébredtek, már ki volt húzva a foguk!

De nemcsak saját vegyületeit használta fel. Észrevette hogy egy arrafelé növe közönséges fa levelének kipréselt nedve is nagyon jótékony hatású – de csak akkor ha nem megisszák (különben is iszonyú keserű), hanem ha a bőr alá injekciózta. Ekkor hosszú időre teljesen elérezketlenedik az a bőrfelület, vagy akár az egész végtag. Igaz, e felfedezésének az ára egy ember halála volt, mert amikor a vénába injekciózta, akkor a szer azonnali fulladásos halált okozott, de Lora ezzel nem törődött, megszokta hogy kísérleti alanyai időnként meghalnak. Így viszont már helyileg is tudott érzésteleníteni!

Arra is rájött, hogy néha rendkívül közönséges anyagok a legjobb gyógyszerek. Míg sok nagynevű doktor aranyport írt volna fel legszívesebben mindenre, mert az arany szerintük a „fémek királya”, holott semmire sem jó gyógyszerként – addig Lora néhány vérmérgezésben szenvedő, elüszkösödött lábú katonának, akinek a lábait le kellett volna vágni, beinjekciózott különböző szereket, remélve, hátha visszahúzódik a gyulladás. Aztán amikor mégsem ez történt, néhány nap múlva természetesen mégis amputált. Hanem amikor egy pirosas, gyapjúfestésre használt anyagot injekciózott be nekik, kiderült, hogy ez meglepően jó hatású, s a vérmérgezés valóban visszavonult! Lora ezután már alig amputált, s az emberek csodát emlegettek, mert Lora olyan végtagokat is meg tudott menteni, amit addig bárki teljesen menthetetlennek tartott!

Márpedig az emberek nagyra szokták értékelni, ha nem kell megválniuk szeretett lábuktól vagy karjuktól.

Ahogy az egyik paraszt mondta egyik nap Lora egyik ismerősének, aki aztán visszamondta Lorának e szavakat:

—Kétségtelen, hogy Lora a Kiválasztott! Valóban ő menti meg a hua népet, mégha tán nem is a tuoroktól! De megment minket a betegségektől! Mert Lora előbb megmentette a szülő nőket, azután megmentette az örültjeinket, majd a fájdalomtól mentett meg minket, azután megmentette a végtagjainkat – ugyan ki más várhatna el több megmentést egy ilyen icipici kislánytól?! Sőt, még ezt megelőzően a nőink becsületét mentette meg, mert már senki nem meri megerőszakolni őket!

S Lorának nagyon tetszett ez a beszéd, s amikor legközelebb apja azzal jött hozzá hogy ugyan tegyen már valamit a tuorok ellen, mentse meg a hua népet, akkor Lora ezzel vágott vissza:

—Nekem nem az a dolgom hogy a tuoroktól védjelek meg benneteket, hanem egészen mástól, s ezt már jórészt meg is tettem!

—Ugyan már!

—De bizony! Megmentettem a nőket az erőszaktól. Aztán megmentettem a szülő nőket a haláltól. Megmentettem az örülteket a képzelődéseiktől. Megmentettem a betegeteket részint a fájdalomtól, részint a betegségektől. Megmentettem mindenkit a tudatlanságtól is, amikor a nyomtatással utat mutattam az ismeretek gyors elterjesztésére. Megmentettem mindenkit a vakoskodástól is, hála az üvegablakaimnak! Megmentettem a hua király tekintélyét a Szent Korona megtalálásával! És szerinted apám még mindig nem mentettem meg eleget?!

De Lora nem állt le a kutatásaival, s hamarosan felfedezte hogy a penicillingombák, tehát egy penészfaj kipréselt nedve is igen jótékony hatású, akár injekciózva, akár a sebre ecsetelve, tehát külsőleg is és belsőleg is! S ezzel még sokkal elképesztőbb gyógyításokat produkált. Igaz, néha történtek balesetek, amikor akaratán kívül nem volt elég tiszta az oldat. De azt mindenki elfogadta, hogy ő sem mindenható. Elvégre Lora csak Kiválasztott, de mégsem istennő! Ám míg máskor kiváló doktornak mondták akinek legalább minden második betege meggyógyult, addig Loránál legfeljebb minden kétszázadik beteg halt meg, s amikor ilyesmi történt,

akkor az már kifejezetten peches, szerencsétlen időszaknak számított nála! S Lora számtalan olyan betegséget is meggyógyított, amit korábban senki más!

Mire ugyanis épp csak elmúlt tizenkét esztendő, már merészelt vakbélműtétet végezni, holott korábban a vakbélgyulladásba kivétel nélkül mindenki belehalt, s hozzá igen hosszas és fájdalmas kínlódással! De Lora csak úgy szépen felvágta a hasfalat, kimetszette a gyulladt részt, s mindebből a beteg mit sem érzett mert aludt, sőt a vágásba sem halt bele, mert Lora alaposan fertőtlenített mindent. S adott bőven penicillininjekciókat is, meg a gyapjúfestékből is. De végzett epehólyageltávolítást is, s ez is hihetetlen volt, mert akkoriban ezt még senki nem csinálta, ellenben az epekő pokoli kínnal jár!

Számtalan jó gyógyszer kísérletezett tehát ki Lora. Egyik alkalommal pedig épp Santár, a tuor helytartó életét mentette meg, akinek nyíl fúrta át a hasát, és senki egy lyukas garast sem adott volna az életéért. Hogy is hihettek volna benne hogy túléli, amikor a nyíl tollas vége elől áll ki belőle, a hegye pedig a hátából kibukkanva kukucskál ki!

Volt Santárnak saját orvosa, de az még azt sem merte megtenni, hogy kihúzza a nyilat, nem minden alap nélkül vélekedve úgy, hogy ezzel többet ártana mint használva, mert a nyíl kihúzás közben még jobban megsértene odabent valamit mint eddig, s ez megrövidítené Santár életét! Habár az így sem lesz túl hosszú...

De Santár sem akarta, hogy a saját orvosa kúrálja. Már amiatt sem, mert annyit biztosan tudott, hogy bármit tegyen is vele, de az nagyon fájdalmas lesz. S fájt neki a nyíl így is eléggé! Inkább elcipelte magát Lorához.

—Ments meg, és elhiszem, igazán elhiszem, hogy igazi szent vagy! - nyöszörögte. —Ments meg és kérhetsz bármit, amit tudok, azt teljesítem!

Azt várta hogy Lora most mindjárt elsorol egy csomó elképesztő követelést. Mert úgy szokták az orvosok hogy előbb kialkudják az árat, azután vágnak. Nagyon kevés kivétel akadt csak.

Kiderült azonban, hogy Lora kivétel.

—Nem tudom hogy sikerül-e meggyógyítanom téged. - mondta. —Mert ha a nyíl átfúrta a beleket, akkor nem sokat tehetek! Mindenesetre a nyilat eltávolítom, s ebből semmit nem érzek majd! - azzal máris elaltatta egy kis kloroformmal Santárt, majd nekikezdett a műtétnek. Kiszedte belőle óvatosan, több darabra vágva a nyílveesszót, s azt látta hogy az nem sértette meg a beleket, ellenben a gyomor egy részét igen.

Gondolkodott hogy mit tegyen, majd úgy döntött hogy nincs mit tenni, kénytelen kimetszeni a gyomor egy kis részét, mert már régóta észrevette hogy az egyenes vágás jobban gyógyul, mint a repedezett szegélyű. S a nyíl csúnya sebet okozott, s gennyes is volt e seb, biztos mert kilövés előtt nem sterilizálták a nyilat!

Most hát kimetszette a fertőzött részt, sterilizálta a sebet, kifőzött cérnával el is kötötte a sebet, azután összevarrta a hasfalat. És nagyon izgult, mert gyomrot még sosem műtött!

Azonban minden jól alakult, Santár egészen jól viselte a műtétet, épp csak az volt a baja, hogy Lora nem engedte hogy egyen, hiszen jobb most kímélni a sebzett gyomrot! Egy hétig Santár hát semmit nem ehetett, még inni is csak forralt vizet ihatott, igazán nagyon éhes volt, de tűrte Lora zsarnokságát, mert tudta hogy az is csoda hogy még él, mindenki azt jósolta volna korábban, hogy mostanára már rég halott!

Nagyon lesóványodott, holott Lora még ekkor is csak folyadékokat engedett inni neki. Itta hát Santár a mindenféle leveseket és jó édes borokat meg söröket újabb egy hétig, s ezután is csak pempős ételeket engedélyezett neki Lora egy teljes hónapig.

Santár betartotta a diétát, mert látta hogy értelmes dolog Lorára hallgatni. Elvégre él, s ez minden szónál jobban bizonyít! Él, s teljesen egészséges, sőt a sebhely is alig látszik a hasán, épp csak hihetetlenül legyengült! Na de majd megerősödik, ez már csak egy kis edzés kérdése, s más betegségekbe is gyakran lesóványodnak az emberek!

Az orvosát elzavarta, s azt mondta, ő ezentúl Lorához jár, még ha tengernyi pénzébe kerülne is ez!

Azám, a pénz! Felgyógyulása után megkérdezte, hogy mivel tartozik.

—Aha, tehát azt várod, hogy mondjam meg, hogy mennyit ér az életed?! - nevetett rá Lora.

—Nem. Én azt kérdelem, hogy mit kérsz a műtétért! Mert nem akarok az adósa lenni senkinek.

—Pedig az vagy!

—Tudom, s épp ezt akarom rendezni! El vagyok készülve rá, hogy hihetetlen árat mondasz majd, akár több ezer aranyat is, de megfizetem, mert mondjátok bármi rosszat is ti huák ró-lunk tuorokról, de mi becsületes emberek vagyunk!

—Meglehet. Csakhogy ezt nem intézhetjük el ilyen egyszerűen, Santár! Ha csak a lábadat vagy karodat mentettem volna meg, valóban mondanék egy jó nagy árat, aztán el van intézve az egész. De én tényleg az életedet mentettem meg! S te azt mondtad, hogy kérjek bármit, ha tudod, teljesíted!

Santár elkomorodott.

—Nem tagadom le, hogy ezt mondtam! És meg is teszem! Akár még feleségül is veszek ha ez a kívánságod, bár remélem hogy ennyire azért nem élsz vissza a helyzetemmel!

—Miért, olyan szörnyű volna, ha én lennék a feleséged?! - kacagott Lora. —Hiszen mások kife-jezetten vágyódnak a magamkorú gyereklányok után! De ne ijedj meg, nem óhajtok feleség lenni, sem a tied, sem a másé, én ugyanis leginkább önmagamé szeretek lenni, esetleg a tu-dományoké! Én egészen mást kérek.

—Mit?

—Azt még nem tudom. Majd kitalálom.

—Mikor tudom meg?

—Majd ha időszerű lesz. Az idő múlik, furcsa helyzeteket produkál, s egyszer eljőhet az idő, amikor szükségem lesz a segítségedre, ó Santár! Te egyelőre tartozol nekem egy étellel, s ezt jó ha tudod. S egy élet nagyon sokat ér, annak akinek az élete: mindent! Bolond lennék ezt holmi aprópénzre váltani, amikor ráadásul úgyis van elég pénzem! Majd ha rád szorulok valamiért, akkor majd emlékeztetlek az adósságodra, légy nyugodt, nem felejttem el hogy tartozol nekem, az nem az én szokásom, és nem is vagyok olyan szemérmes hogy tartózkodjam a követelésem behajtásától! De te nagy ember vagy, helytartó, az életed igen sokat ér, nem is lenne méltó, hogy holmi fémszeméttel, aranypénzzel mérjük! Életet életért! Eredj most, s ne nyugtalankodj. Majd ha mód lesz rá, leróhatod az adósságodat. Most nem!

—De nekem megalázó, hogy tartozzam valakinek, pláne egy huának, s különösen egy nőnek!

—Ezen nem segíthetek! Gondoltad volna meg akkor, amikor hozzám vitetted magadat. Vagy megbántad?

—Nem, de nem akarok tartozni!

—Ez már nem tőled függ. Tartozol és kész! Na, tűnés innen mert ez szent terület mint tudod, itt tehát csak kíváncsi vendégek tartózkodhatnak, te pedig most már nem vagy az, feltartasz, útban vagy!

—Most miért lettél ilyen barátságtalan?

—Mert azt mondtad hogy a huák nem érnek annyit mint a tuorok, de még ennél is jobban sért, hogy szavaid szerint nem tartod a nőket egyenrangúaknak a férfiakkal!

—De hát tényleg nem azok! - csodálkozott Santár. —Vagy te nem így hiszed?!

—De. Ez nekem is mély meggyőződéselem. Ugyanis a nők *többet* érnek mint a férfiak, ennek az is bizonyossága hogy csak én, egy nő voltam képes visszaadni az életedet, ehhez egyetlen férfi-doktor sem lett volna elég okos! De tudom hogy te nem így gondolod, tehát takarodj, akár helytartó vagy akár nem, mert ez valóban szent hely most már, mindenki annak tartja, te is, de ne félj, attól hogy haragszom még legközelebb is megmentelek, s a tartozásodra is emlékez-tetlek majd adott időben! - és Lora csengetett. S a belépő szolgálóhoz így szólt:

—Kísérd ki a helytartót, mert távozni óhajt!

És Santár nem mert ellenkezni. Lorával?! A boszorkánnyal?! Azt már nem, mert még képes lesz és legközelebb nem gyógyítja meg! Teljes képtelenség az ellenkezés! Még akkor sem, ha valóban komolyan gondolja hogy a nők *többet* érnek mint a férfiak! Holott valószínűleg csak viccelt.

Pedig hamarosan kiderült, hogy Lora ezt nagyon komolyan gondolja, s ráadásul ez még nem is a legfelháborítóbb gondolat az ő erkölcstelen világnézetében!

Mert Lora hamarosan mégiscsak kénytelen volt ítélni, holott eszébe sem jutott eredetileg, hogy ő ezt is megteheti. Bár az hogy „ítélni”, ez a szó nem is fedi tökéletesen a lényegét, mert egyrészt kevesebbet, másrészt többet jelent annál, amiről szó volt...

Úgy kezdődött, hogy egyik nap egy iszonyúan összevert nő tántorgott be hozzá, hogy Lora lássa el a sebeit, ha tudja. Hát tudta, bár sokat kellett dolgoznia vele, mert a nő mindkét karja törött volt, egyik szeme is eltűnt egy óriási lilás duzzanat mögött, orra is be volt törve, és tén sokhelyütt véres csikok jelezték, hogy alaposan meg lett csapkodva szíjjal, kötéllel, vagy vékonyabb bottal.

—Hát ez meg hogy történt veled? - kérdezte tőle Lora.

—A férjem... - nyöszörögte a nő.

—Ő vert meg?

—Igen, úrnőm! Megint leitta magát... pedig különben nem gyakran ver, talán csak egyszer havonta... és akkor sem szokott ilyen nagyon... de hát most nagyon összeveszett a szomszédal, mert... de hát hogy miért, az biztos nem érdekel téged...

—Valóban nem, úgyis tudom a lényegét: dühös lett a szomszédra, s rajta tombolta ki magát, mert közelebb voltál, meg gondolom hogy gyengébb is vagy mint a szomszéd...

A nő hallgatott, de Lora nem tágitott.

—És miért nem költözel el tőle, hogy ne verjen? Vagy szereted ha ver akár havonta is?

—Dehogyan szeretem én azt, de hát nincs hová költöznöm, de ha volna, akkor sem tehetném mert megtalálna és agyonverne! Úrnőm, kérlek, te annyi minden csodára vagy képes, kérlek, emeld fel a szavadat az istenekhez, imádkozz értem!

—Miért, csak nem akarsz tán öngyilkos lenni?!

—Nem, de hátha megkönyörülnek az istenek rajtam, és kissé meglágyítják az én uram kemény szívét!

—Ez ostobaság, istenek nincsenek, mondtam már sokszor, de meg ha volnának, akkor is, hiszen szabad akaratot adtak az embereknek, vagyis nem befolyásolnák a férjed jellemét! Mit sem tehetek tehát érted! Hacsak... hacsak... - állt meg Lora keze egy hirtelen ötlet hatására.

—Igen?! - kérdezte reménykedve a nő.

—Na várj csak, lehet hogy mégis tehetek valamit érted! Maradj itt! - azzal Lora elsietett, majd nem is sokára visszatért, s egy szép agyagtányért adott a nő kezébe.

—Tessék! Ez az én ajándékom nektek! Ma este e tányérból adj enni a férjednek. Nyugodtan mondd meg neki, hogy tőlem kaptad, az én ajándékom a családnak. Biztos örül majd neki mert látod milyen szép, csillogó máz van rajta!

—Igen, ez egy nagyon drága tányér, de miért...

—Mert egészen biztos vagyok benne, hogy miután evett belőle, azután már sokkal szelídebb lesz! Nem fog többé megverni téged! Ez egészen biztos, mert ezt én, egy diászilis maetiszpa mondom neked! De jól vigyázz hogy csak a férjed egyen belőle, és senki más, te sem, mert gondolom te úgyis elég szelíd vagy, nem téged kell megszelídíteni a csodatányérral, hanem őt!

—Ó igen, persze, hálásan köszönöm!

—Akkor menj most!

S a nő ment. És többé valóban soha nem verte őt a férje, se józanul, se részegen, mert alig evett néhány falatot Lora tányérjából, elsápadt, a torkához kapott, aztán lefordult a székről, és már meg is halt!

Természetesen a nő sem volt hülye, sejtette ő hogy ez Lora műve, s még azt sem lehet mondani hogy kedve ellenére lett volna ami történt! Váratlanul érte, meg is ijedt először, de azután rájött hogy hiszen nem is veszített olyan sokat! Mert bár nem volt már szűz kislány, s volt két gyereke is, de azért még mindig elég csinos ahhoz hogy kapjon másik férjet, aki talán jobban bánik vele!

A nő tehát nem ment szemrehányást tenni Lorához, de sajnos úgy állt a helyzet hogy a dolog kiderült, mert eléggé ostoba volt hozzá hogy még vacsora előtt eldicsekedjék az egyik barátnőjének vele, hogy maga a csodatevő Lora segített neki, kapott tőle egy csodatevő tányért, ami órákon belül jámborrrá szelídíti az ő vad férjét... és megfogadtatta a barátnővel, hogy természe-

tesen nem szól erről senkinek sem, főleg nem a férjének, mert akkor az hátha nem enne a tányérból!

Hát a barátnő eleinte valóban nem is szólt senkinek, hanem miután a férj meghalt, azután már annál többet szólt, a dolog tehát kiderült, s a mérgezés miatt majdnem agyonverték a falu férfiai a nőt, de végül mégsem verték, mert hát egyértelmű volt hogy nem tehet semmiről, nem akart ő senkit megmérgezni, őt tulajdonképpen csak becsapta Lora!

Lorával meg ugyan mit is tehettek volna a legények, amikor Lora egyrészt királylány, másrészt diászilisz maetiszpa?!

Még csak azt sem teheték meg, hogy bepanaszolják az apjánál. Ugyan kérem! Hogy is juthatna el néhány falusi legény a király elé! S egyáltalán, majd egy bunkó paraszt halála miatt kikap talán a királylány?! Még egy közönséges királylány sem, nemhogy az, aki a Szent Koronát is megtalálta! A legények nem voltak olyan naívak hogy azt higgyék, volna esélyük Lora ellen. Aztán meg akadtak köztük, akik még örvendtek is a férfi halálának...

A dolog azért mégis eljutott valahogy Szrodzs király fülébe, s bár valóban nem nagyon érdekelte egy-két paraszt halála, de mégis beszélt Lorával. Mert ugye jobb a legelején véget vetni Lora mérgezési hajlandóságának, különben legközelebb már nem egy parasztot mérgez meg hanem egy bírót, aztán egy ispánt, majd egy nemesurat, aztán meg lehet hogy akár őt magát Szrodzs királyt, csak mert a fejébe veszi hogy apja csúnyán nézett rá! Nem feledhető hogy Lora igazán kíméletlen valaki, lám, hogy szégyenbe hozta a szerelmi ügyeinek a kitálalásával is még akkor régebben!

Amikor megkérdezte hogy hogyan s miért tette, Lora csak a vállát vonogatta.

—Nem tudom mire e faggatózás apám! Szerintem sejtet mindkét kérdésedre a választ! A „hogyan”-ra a válasz az, hogy nagyon vékony rétegben bekentem a tányér alját egy igen erős méreggel. Olyan vékonyan hogy ne látsszék, de mert ez erős mérég, tudtam, hogy így is bőven elég lesz neki! Igazság szerint volt ott annyi, hogy egy bivalycsordát is jobblétre szenderített volna. A „miért”-re meg a válasz még egyszerűbb: hogy is ne tettem volna meg, amikor verte a feleségét!

—De Lora, hát gondold már bele, ilyesmit egyszerűen nem tehetsz!

—Miért nem? - kérdezte Lora, s tágranyílt szemmel, arcán angyali ártatlansággal nézett apja szemébe.

—De hát hogy is néz az ki, megölni valakit ilyen semmiségért!

—Az én szememben ez nem semmiség!

—A halálhoz képest igenis az! Mert a nő csak megverve volt, de te öltél! Elvetted valakinek az életét, holott a nő cseppet sem halt meg, még csak a közelében sem volt a halálnak!

—Rosszul szemléled a dolgokat apám! Mert tény hogy én elvettem a férfi életét, de amiatt, mert ő meg elvette a nő életét! Mert a felesége mellette nem élt, csak létezett! S ez nem ugyanazt jelenti, mert szerintem az él, aki képes élvezni is az életet, ha nem is élete minden percében, de gyakran! De az a nő mellette semminek nem örülhetett, csak félhetett, retteghetett, szenvedhetett, sírhatott! A férj tönkretette a felesége életét, hát én tönkretettem a férj életét!

—De jóval alaposabban!

—Még ez sem igaz, mert ő jóval kevesebbet szenvedett mint a felesége! Aztán meg ha ezt nem teszem, legközelebb tán úgy megveri a nőt, hogy belehal!

—Ilyesmihez akkor sincs jogod! Nem vagy sem bíró, sem király, semmiféle értelemben nincs tehát...

—De van jogom. - vágott közbe Lora.

—Ugyan miféle jogcímen?!

—Azért van ehhez jogom, mert messze környéken én vagyok a legislegokosabb személy! Szerintem ha összehozod a száz legokosabb embert akit csak ismersz, akkor sem lennének együttesen sem fele olyan okosak mint én!

—Hallottad már azt a mondást Lora, hogy „öndicséret büdös”?!

—Igen. De ez rám nem áll, mert nem dicsértem magamat, hanem érveltem! S különben se takarózz ilyen átlátszó közmondásokkal apám, mert tudom hogy magad sem gondolod komolyan. Vagy mered tán kétségbevonni az állításomat?! Mert ha igen, akkor tessék, bizonyíts, állj

ki ellenem tudásversenyre, én egymagam leszek, de te hívhatod segítségül akár az összes királyi bölcsét is! Aztán tessék, legyen a verseny tárgya az, hogy feladtok nekem egy feladatot, hogy megoldom-e mondjuk egy héten belül! Aztán én adok egy feladatot nektek! Mondjuk, hogy csináljatok magatok is egy olyan mozdony nevű gőzzel hajtott szekeret amiben már sokszor ültél! Szerintem az eredmény előre megjósolható!

Szrodzs király természetesen nem mert kiállni a lánya ellen tudásversenyre. Így válaszolt:

—Jó-jó, de ha azt nem is vitatom hogy te vagy a legokosabb, akkor is vitatom hogy aki okos, annak joga van kivégezni is! Hiszen gondolj csak bele, az általad említett királyi bölcsék is okosabbak nálam, biztos hogy azok, másképp nem lennének bölcsnek kinevezve, aztán az ítéleteket mégis én hozom és nem ők, mert én vagyok a király!

—Ha engem kérdezel, nagyon helytelen! Először is, cseppet sem hiszem hogy okosabbak lennének nálad, úgy vélem legokosabban akkor cselekednél ha kikergetnéd a palotádból mindegyiküket, mert csak csupa henye ingyenélő valamennyi! Egyetlen tudományhoz értenek csak, de ahhoz nagyon: hogy miként leplezzék a tudatlanságukat homályos magyarázkodásokkal! Ha azonban tévednék és mégis okosabb lenne valamelyikük nálad apám, nos, akkor úgy lenne helyes ha ő lenne a király és nem te, elvégre egészen biztos hogy akkor a legjobb az országnak, ha minél okosabb a királya!

Szrodzs király zavartan krákogott.

—Izé... furcsán gondolkodol! De legalább az eszedbe juthatna lányom, hogy jelenleg a legjobb úton vagy afelé hogy mindenki igazán szentnek tartson, hogy szeressenek, elismerjenek, engedelmeskedjenek neked, de ha most elkezded ezt-azt megmérgezni, akkor hamarosan meggyűlölnek, s máris nem szentnek tartanak majd, de még diászilis maetiszpának sem, csak igazi boszorkánynak!

—Ez engem cseppet sem zavar.

—Szóval ezt akarod?!

—Nem. Nekem mindegy ugyanis, hogy minek tartanak az emberek, s azért mindegy, mert én tudom hogy ki és mi vagyok: egészen pontosan Lora! S attól hogy mások mit gondolnak rólam, ez nem fog megváltozni, mert én akkor is Lora maradok! Se több, se kevesebb nem leszek mások véleményétől! Nem szándékozok senkit sem megmérgezni ok nélkül, de igenis megteszem ha jó okot látok rá! Végére is muszáj arra gondolnom, hogy ha nem születek király lányának, akkor lehettem volna én is valami asszonyverő vadállat felesége, s az nekem nagyon nem tetszene! Tehát amit tettem, azt lényegében együttérzésből tettem, mondhatnám úgy is hogy egy-merő szeretetből, jóságból, merő jóindulatból de tényleg, s akármikor megtenném újra!

—Megtiltom hogy bárkit megmérgezz!

—Tényleg lehet, hogy a bölcseid okosabbak nálad, apám.

—Hogyhogy?!

—Hát hogy is parancsolhatsz meg olyasmit, aminek a betartatásához nincs elég erőd!

—Igenis van!

—Igenis hogy nincs. Gondolj csak bele! Tegyük fel, legközelebb is megmérgezek valakit. Akár nem is egyet, de száz embert is! Ugyan mit tehetnél velem?! - kacagott Lora.

—Mit, mit...

—Na mit?! Meg nem ölhetsz, azonnal kitörne egy lázadás, de meg nem is hiszem hogy a halálot akarnád. Nem fizeted a szolgálaimat?! Semmi baj, elég gazdag vagyok, ráadásul nem kapsz akkor többé átlátszó üveget! Ugyanez lesz akkor ha megversz vagy akár csak egyetlen pofont is kapok! Továbbá nem is kell ilyen durva dolgokon elmélkedni, mert még csak meg sem szídhatsz, mert ha többet teszel mint amit most, hogy tiszteletteljesen véleményt nyilvánítasz, akkor máris számíthatsz rá hogy megharagszom, s esetleg nem gyógyítalak meg, ha történik valami bajod! Márpedig mindenkit érhet betegség és baleset, még akkor is ha nem küldök neki mérget! Ugyan már apám, egészen egyszerűen nem vagyok a hatalmadban, s ezt te is jól tudod! Ideje szembenézned a valósággal, hogy *valóban* független nő vagyok, s nemcsak mert ezt már régen kijelentetted rólam, de amiatt is mert megteremtettem az eszközöket a függetlenségemhez!

—Jó, de azt meg te ne feledd Lora, hogy ha olyasmiket művelsz ami nagyon nem tetszik majd a népnek, akkor sokan nagyon elégedetlenek lesznek, s ha összegyűlik néhány száz haragos ember...

—Ez szent hely.

—Az, ameddig az emberek azt hiszik róla! De ha majd úgy gondolják, hogy ez csak egy boszorkány tanyája...

—Nem hinném hogy ilyesmi bekövetkezik, de ha mégis, hát meg tudom védeni magamat.

—Te?! Ugyan már!

—Pedig így van, de nem fogom bizonygatni!

A király nagyot sóhajtott és elment. S jó is hogy elment, mert kiderült, hogy már sokan várnak arra, hogy Lorával beszélhessenek!

Voltak vagy harmincan. És szemlátomást nem látszottak betegeknek! S még csak nem is amiatt jöttek, hogy a mozdonnyal játszhassanak egy jót. Az egyik falu bírása vezette őket, s azt mondta, hogy azért járultak Lora elé, mert az ő isteni bölcsességére kíváncsiak. Lora ugyanis el kell döntse, hogy egy bizonyos asszony, akit magukkal is hoztak, megcsalta-e a férjét! Tekintettel rá hogy minden jel arra mutat hogy megcsalta, de a nő tagadja a vádat. Az pedig nem mindegy hogy megcsalta-e, mert ha igen, akkor megkövezik, ha viszont nem – akkor természetesen nem! Élet-halálról van szó tehát, ez fontos ügy, s tulajdonképpen már majdnem megkövezték volna a nőt, amikor az kiabálni kezdett hogy fellebbez magukhoz az istenekhez! Tehát istenítéletet követel!

A törvény szerint joga volt ehhez mindenkinek, bár e joggal veszélyes volt élni, mert istenítéletet csak valamely szentély, tehát egy diászilisz maetiszpa rendelhetett el, a saját tetszése szerint, e szolgáltatásért mindig nagy pénzeket szokott követelni, ráadásul többnyire az istenek is úgy döntöttek, amint akármelyik közönséges emberi bírósága is döntött volna. Ellenben az istenítéletbe nem is ritkán belehalt a vétkes személy, míg egyébként megúsza volna az ügyet esetleg némi korbácsolással. Aztán meg ha túlélte ugyan az istenítéletet, de bebizonyosodott a bűnössége, akkor még külön megbüntették hamis esküvés miatt is, továbbá bizvást úgy tekinthette hogy elkárhozott, mert halála után az istenek iszonyatosan megbüntetik a lelkét!

De a jog mindenestre biztosított volt. Tulajdonképpen még a király ítéletei ellen is lehetett élni fellebbezéssel az istenekhez, bár nem minden bűnesetben. Végeredményben az efféle istenítéleteken az istenek sosem mondtak ítéletet, nem osztottak ki büntetéseket se, csupán arról nyilatkoztak, hogy igazat mond-e ez vagy az a személy, ártatlan vagy bűnös-e, aztán bűnösség esetén ment minden a maga rendjén, ahogy azt a bírósága, király, vagy más világi ítélkező személy elrendelte.

Amint megtudta a király, miért van itt e sokaság, rögvést úgy döntött, hogy ő is marad! Kíváncsi volt természetesen, miként rendelkezik a leánya!

Már előre félt, hogy Lora valami nagyon megdöbbenő kijelentést tesz majd e Traxi nevű nő ügyében. De csak annál inkább hallani akarta mielőbb!

—Semmi kedvem ilyesmihez, különben is megmondtam már számtalanszor, hogy nem hiszek az istenekben! - mondta rosszkedvűen Lora.

—De igenis egy istenben hiszel, a tudomány istenében, ezt is mondtad - kiáltotta kétségbeesetten a megvádolt nő - és te úgyis olyan okos vagy, te biztos meg tudod állapítani, hogy az a nyom a lepedőn nem férfinag nyoma, hanem csak tojásfehérje! Kérlek szépen, hát könyörülj már rajtam, az életemről van szó!

Most már kicsit érdekelni kezdte az ügy Lorát.

—Miről van szó?

S erre megtudta, hogy e nő férje igazi féltékeny vadállat, számtalanszor ütlegette a nőt mert azt hitte hogy az megcsalta. Aztán tegnap este amikor hazatért a mezőről, azt látta, hogy a lepedőn valami nedves, nyálkás folt van! S természetesen rögvést azt hitte hogy megcsalta őt a felesége, s ennek a nyomát találta meg. Holott a nő azt állította, hogy az nem is ondófolt, egyszerűen rántottát akart sütni, de elcsúszott, kirepült a kezéből az egyik tojás, összetört a heverőn, s bár aztán a maradványokat eltakarította onnan, de mégis nyoma maradt az esetnek. Hanem a férje, Kratung, nem hitt neki, s a bírósága elé vitte az ügyet, a bizonyítékul beterveztett

lepedővel, mert azt mondta hogy elege van a felesége állandó félrelépéseiből, véget akar vetni neki egyszer s mindenkorra, tehát mondja ki a bíró a halálrakövezést! Azt ugyanis csak a bíró rendelhetette el. Talán - mondta Kratung - a következő felesége erőnyesebb lesz!

—Pedig - szipogta Traxi - esküszöm hogy én még soha az életemben egyetlenegyszer sem csaltam őt meg! Soha még egyszer sem, még csak nem is csókolóztam egyetlen férfival sem!

—Itt a lepedő, tiszteletre méltó diászilis maetiszpa - rakta a vászondarabot a bíró Lora lába elé - kérlek ha tudod, állapítsd meg, hogy ez férfi nyoma-e vagy csak egy tojásé!

Lora azonban rá sem nézett a lepedőre. Ő Traxit nézte.

—Azt mondod hogy már sokszor kikaptál a férjedtől, megcsalás miatt?

—Igen, sokszor, de ismételten esküszöm hogy ilyesmiben teljesen ártatlan vagyok! Soha de soha meg nem csaltam őt, még csak nem is gondoltam ilyesmire!

—Tényleg, egyetlenegyszer sem?

—Itt sújtson nyomban agyon egy villám ha hazudok! Soha alkalmat nem adtam neki, mindig igazságtalanul gyanúsított! Bármire kész vagyok megesküdni hogy ez így van ahogy mondom!

—Tehát bár ő sokszor megvert, de te egyszer sem csaltad őt meg.

—Így van úrnőm, így ahogy mondod! Mindig hű voltam hozzá, s teljesen ártatlan, én tisztességes nő vagyok!

—De hülye. Bolond. - mondta nyugodtan Lora.

—Tessék?! - ámult Traxi.

—Hogy is lehetnél épelméjű, ha egyszer magad vallottad be itt most az imént, sokak előtt, kényszerítés nélkül, hogy bár sokszor vert a férjed mert azt hitte hogy megcsalod, de te mégsem csaltad meg! Józan és értelmes nő ilyenkor már legalább megcsalja, hiszen ha már így is - úgy is kap verést, akkor már legalább okkal legyen megverve, akkor legalább már némi örömet is leljen az életben, más férfi ölelését élvezve! Aki nő nem hülye, az ilyenkor úgy gondolkodik, hogy akkor már ha ver a férjem, hát legalább legyen igaza, legyen oka is annak hogy ver! Nem is vitás hogy egy szerencsétlen hülye vagy! Az lehet hogy valóban ártatlan, de csak annál rosszabb, mert minél ártatlanabb vagy, annál hülyébb!

A tömegből kitört a kacagás. Mindenki nevetett, kivéve a férjet, Kratungot, és kivéve a megvádolt nőt. No és Szrodzs király sem nevetett, de egy mosolyt még ő sem bírt visszafojtani. Illetlen beszéd ez, de némi logika valóban rejtezik benne! Már persze csak ha valóban ártatlan a nő... nagyon érdekelte, miként bizonyítja ezt be Lora. Vagy miként jön rá az ellenkezőjére...

Lora azonban nem is törődött a lepedővel. A férjhez fordult.

—Szóval te azt reméled, hogy a következő feleséged hűségesebb lesz?

—Igen, diászilis maetiszpa, és kérlek ne hidd hogy vertem volna Traxit! Ez egyszerűen nem igaz! No jó-jó, néha kapott egy-két kisebb pofánlegyintést, de hidd el kérlek hogy mindig csak akkor amikor megérdemelte, és hát ilyesmi minden házasságban elő szokott fordulni, olyan azonban sosem volt hogy össze-vissza vertem volna, kékre-zöldre, nem, ilyen sosem volt! Aki ilyesmit állít, az csak felelőtlenül vádaskodik! Hazudik!

—Aha - gondolta e szavakat hallva a király - a fickó biztos hallott már a Lora által megmérgezett férjről, és fél!

—És biztos vagy benne hogy találsz még egy olyan nagy hülyét mint ez a nő, hogy hozzád megy? - kérdezte Lora.

A férfi elvörösödött, de nem mert a sértés miatt kiabálni.

—Még szép hogy találok, gazdag vagyok, jóképű... s különben sem én leszek a bűnös, amiért ez a házasság tönkrement! Nem én csaltam meg Traxit, hanem az engem!

—Tehát nem akarod őt feleségnek.

—Persze hogy nem!

—És ha megbizonyítom hogy ártatlan?

—Hát ugye... akkor én természetesen elhiszem hogy *most* ártatlan volt, de sokat az sem számít, mert tudom hogy korábban többször is megcsalt!

—Nem is igaz! - sírta el magát a nő.

—De igaz, és biztos megtennéd a jövőben is!

—Azt hiszem hallottam mindent amit kellett! - mondta Lora. —Teljesítem a kívánságodat, Kratung! Ezennel úgy nyilatkozom, hogy el vagytok választva! Többé nem vagytok férj és feleség, s mondom ezt én, Lora diászilisz maetiszpa a tudomány, pontosabban a józan logika istenének a nevében! Ugyanis logikátlan volna hagyni hogy továbbra is együtt éljete, mert annak csak további civakodás lenne a vége, az meg senkinek sem jó! Ha ellenben elváltok, az jó Traxinak, jó neked, Kratung, egyedül csak annak a jobb sorsra érdemes szerencsétlen nőnek rossz aki ezután hozzád megy, bár tulajdonképpen ha olyan hülye hogy megteszi, akkor magára vessen! Traxi tehát e pillanattól nem a feleséged, ha megütöd, épp úgy kell bűnhődnöd mintha egy vadidegen nőt ütnél meg! Megparancsolom hogy Traxi a holmiját ma estig vigye el a házból, az esetben ha a házasság előtt a ház a tied volt Kratung, ha ellenben Traxié volt, akkor te vagy köteles onnan a holmiddal ma estig távozni!

—Dehogyan távozom onnét, enyém volt a ház, na de hát... de hát...

—Mi a baj, nem is örülsz neki, hogy neked ítélem a házat?!

—De hát nem ilyesmiért jöttünk ide, én ezt nem értem, hogyhogy viszi a holmiját, hát én agyon akartam kövezni...

—Tudom! De hallottad ugye, hogy ezt nem teheted!

—Na de most bűnös Traxi vagy nem bűnös?!

—Nem mindegy ez?

—Még szép hogy nem, hiszen ha bűnös, akkor...

—Akkor sem kövezheted halálra! Azt hittem hogy mindkét füled ép, hogy jól hallottál engem, de ha tévednék, csak gyere ide, feküdj be a betegek közé, megvizsgállak, s még az sem lehetetlen hogy meg tudom gyógyítani a hallásodat!

—Na de hát felséges királylány, tiszteletre méltó diászilisz maetiszpa, bocsáss meg kérlek, de hát értsd meg hogy te ilyesmit nem rendelhetsz el, azt kell megállapítsd, hogy bűnös-e vagy sem!

—Semmi esetre sem.

—De hogy mondhatasz ilyet, hiszen nem is volt istenítélet!

—Egészen biztos hogy tökéletesen ártatlan. Mert ugye két eset van: vagy megcsalt téged, vagy nem. Ha nem, akkor nyilvánvaló, hogy ártatlan! De ha megcsalt, akkor sem bűnös, mert te már jóelőre sokszor megverted őt megcsalás miatt, holott kizártnak tartom hogy még ha meg is csalt volna néha, de annyiszor tette volna ahányszor megtetted ezt! Tehát ha most legutóbb mégis megcsalt, akkor is csak egyenlített, bepótolta azt, amiért már előre kikapott! Ez épp olyan, mintha te fizetnél a szomszédnak egy jó kövér libáért sok pénzt, s az nem adja oda neked a libát! Akkor ő tartozik egy libával, s ha te azt a libát ellopod tőle, akkor bár loptál, de nem vagy bűnös, mert csak azt vetted el, ami jogosan jár neked! Traxi tehát semmi esetre sem bűnös! De ezt csak amiatt mondtam most hogy agyatlan személyedet megnyugtassam, mert nem ez a lényeg! Ugyanis meglepőt mondok nektek: akkor is pontosan ugyanígy döntöttem volna, ha a saját szememmel látom hogy Traxi hetven vadidegen férfival üzekedik!

Szrodzs király mélyen elpirult e szavakra. Ő pirult a lánya helyett.

—Ugyanis - folytatta Lora - a házasságkötéskor azt fogadjátok meg, hogy egymást támogatjátok és segítitek. Szó sincs a házassági esküben arról, hogy a nő a férfi rabszolgája lenne! Ha pedig nem rabszolga, akkor a saját teste az övé, azt tesz vele amit akar! Ha pedig ez nem teszi a férfinak, akkor nem valók egymás mellé, nincs értelme tehát fenntartani a házasságot, vagyis logikus kimondani a válást! Válásakor pedig logikus hogy mindenki magával vigye amit a házasságba bevitt, sőt annak a felét is amit azóta közösen szereztek!

—Még mit nem, azért én dolgoztam meg! - kiáltotta a férfi.

—Nemcsak te. Az lehet hogy csak te szántottál, de azalatt ki csinálta neked a meleg ételt?! Ki mosott?! Ki takarított?! Ki látta el a tyúkokat a ház körül?! S még sokáig sorolhatnám! Mert ez is mind munka! Erről tehát vitát ne is halljak!

—De hát felséges diászilisz maetiszpa, de hát már gondold bele kérlek, a házasságkötéskor ő hűséget is fogadott nekem! S megszegte az akkor adott szavát!

—Már ha valóban megszegte. De ha így történt is, az sem számít, az eskü azon részét ugyanis érvénytelennek tekintem, amiatt, mert azt az esküt a férfiak is szemlátomást érvénytelennek

tartják, nem érzik kötelezőnek magukra nézve, hiszen nyakra-főre csalják a feleségüket, s ha ez kiderül, őket bezzeg nem kövezik meg, csak vállukat vonogatják, hogy nekik ez jár, hogy hát ők mégiscsak férfiak, férfinál ez érthető, nekik vágyaik vannak, egy férfi más mint egy nő, ráadásul egyenesen dicsőségnek tartják ha minél több nőt elcsábítanak! Egy legényembert nem is tartanak férfinak ha nem volt már legalább egy de inkább több nővel házasság előtt, bezzeg ha egy lány nem szüzen megy a házasságba, akkor az kész tragédia, feleségül sem veszik, visszazavarják a szüleihez, s még jól meg is verik, meg is vetik! Tehát a hűségre vonatkozó esküvés érvénytelen, mert a férfinem nem azonos mércével méri önmagát és a nőt, igazságtalan, s így a nők szerintem nem is szabad akaratukból esküsznek hűséget, hanem félelemből, mert félnek hogy ha ezt nem teszik, akkor nem vennék őket feleségül! S azt hiszem mindent el is mondtam amit kellett!

—De nem ám - pattogott Kratung - mert akkor is fenntartom, hogy te mint diászilisz maetiszpa csak abban nyilatkozhatnál, hogy az a folt ondó-e vagy nem, de büntetést nem róhatsz ki senkire, mert nem vagy világi hatalom!

—Teljesen igazad van! - mosolygott Lora. —Csakhogy ne feledd, hogy én nem is büntettem meg senkit! Ha úgy gondolnám hogy büntethetek, elsőként téged büntetnélek meg, mert vered Traxit! De én nem büntetek! Én nem ítéletet hirdettem, csak válást mondtam ki, ahhoz meg jogom van épp mert diászilisz maetiszpa vagyok, hiszen a házasságok papok vagy sámánok előtt köttenek, néha, előkelők esetén épp egy diászilisz maetiszpa előtt, az istenek áldásával, akkor pedig a válást is egy papi személy, netán épp egy diászilisz maetiszpa kell kimondja! Hát kimondtam! S mert e pillanattól Traxi nem a feleséged, ezért kihangsúlyozom, hogy nem lehet megkövezni, még csak megpofozni sem! Sőt, szidalmazni sem! S természetesen ha Traxi akarja, akkor bármikor hozzámehet egy másik férfihoz, ha olyan hülye!

—Köszönöm a kegyedet diászilisz maetiszpa - mondta Traxi megkönnyebbülten - de kérlek mondd meg, miért lennék én hülye, ha hozzá mennék egy másik férfihoz?!

—Mert minden nő aki férjhez megy, az vagy kurva, vagy hülye. - mondta nyugodtan Lora.

—Tessék?!

—Aki nő férjhez megy, az ezt vagy szerelemből teszi, vagy mert azt reméli, hogy úgy jobb élete lesz. Nos, ha azt reméli és emiatt megy férjhez, akkor anyagi érdekből teszi, tehát emiatt fekszik le a férjnek nevezett férfival nap nap után, s ez semmiben sem különbözik attól, amikor a kurva pénzért rakja szét a lábát. Az ilyen nő tehát kurva! Ha pedig szerelemből megy férjhez, akkor az a nő hülye, mert a szerelem nem más mint elmebaj, amit az is bizonyít hogy éppúgy mint a részegség okozta elmebaj, ez is elmúlik idővel, még ha több időbe telik is! A férjhez menő nők tehát mind vagy kurvák, vagy hülyék. Lehetnek persze egyszerre mindkettők is, hülye kurvák!

—De Lora, hogy beszélsz! - sápítozott még maga Szrodzs király is.

—Talán nincs igazam?

—De hát ilyesmit nem mondhatsz, gondolj már bele, akkor a saját anyádról is véleményt nyilvánítasz!

—Most azt akarod tudni, hogy őt melyiknek tartom a két lehetőség közül?

—Meg ne mondd!!!

—Jól van apám, csendben maradok mint engedelmes gyermeked! Az biztos hogy én magam, én, Lora, nem akarok soha férjhez menni!

—De Lora, akkor gyereked sem lesz!

—Biztos vagy ebben apám?

—Na de hát... de hát...

—Mert lehet az férj nélkül is! No persze nem ilyen fiatalon akarom!

—De Lora, kicsi lányom, hát gondolj már bele, már amiatt sem lehet igazad, mert vannak nők, akiket kedvük ellenére adnak férjhez!

—Azok is hülyék. Amiatt azok, mert nem szöknek el! Különben - nézett végig a szavait döb-benten hallgató sokaságon - most itt kijelentem mindenki előtt, s aki hallja, adja tovább, hogy mint diászilisz maetiszpa, bárkit elválasztok nem kívánt párjától, ha élém járul! Akár nő, akár

férfi legyen is! Szabad a válás! Akkor is megteszem ha egyedül jön ide, mert a párja nem akarja azt!

—Nem is vagy diászilis maetiszpa, csak egy gonosz boszorkány, aki az erkölcstelenséget akarja elterjeszteni! - kiáltotta Kratung.

—Miféle erkölcstelenséget?

—Ha a házasság nem lesz szentség, mert úgy lehet cserélgetni a párunkat mint ingünket-gatyánkat, akkor ez semmivel sem különbözik attól, amikor akár házasság nélkül is összefekszik egymással a férfi és a nő!

—Ebben tökéletesen igazad van, csak hogy én abban sem találok semmi kivetnivalót, mert mondtam már, hogy a teste mindenkinek a magáé!

—Micsoda?! Hol ezzel, hol azzal?!

—Nemcsak hol ezzel, hol azzal, de akár egyszerre többekkel is! Gondolj csak bele! Ha tegyük fel összejön néhány férfi és nő, hogy ők egy kicsi de szoros, egymást szerető közösséget alkotnak, ahol mindenki segít mindenki mást, nos, abban mi a rossz?! Ugyan kinek ártanak ezzel?!

—És ott minden nő minden férfi felesége lenne?!

—Látom kezded már érteni!

—De hát ez teljesen természetellenes, erkölcstelen, hiszen úgy illik hogy minden férfinak pontosan egy felesége legyen, és minden nőnek is csak egy férje, ez így helyes, amit már az is bizonyít, hogy ugyanannyi férfi van mint nő, nyilván mert az istenek gondoskodtak bölcsen erről, azért, hogy mindenkinek jusson pár, de mindenkinek csak egyvalaki!

—Máris cáfolhatom a szavaidat! Biztos tudod hogy a szarvasok közt is ugyanannyi a hímek mint a nőstények száma, mégis az a helyzet náluk, hogy egy-egy hím nagy csomó nőstény férje, már ugye ha a férj-szót alkalmazhatjuk szarvasra, aztán emiatt a hímszarvasok többségének egyetlen pár sem jut! Mégsem mondja senki, hogy a szarvasok erkölcstelenek, s természetellenes életet élnek!

—Ez nem jó érv, mi emberek vagyunk és nem szarvasok!

—De, ez igenis nagyon jó érv! Megmutatja ugyanis, hogy a nemek arányának semmi köze a párkapcsolat formájához!

—Egyszerűen igazságtalan vagy diászilis maetiszpa, mértéken felül kedvezel a nőknek!

—Ez sem igaz. Kedvezés tán, ha ugyanannyi jogot adok a nőknek, mint a férfiaknak?! Hát mióta kedvezés az, ha valahol egyenlőség van?! Nem, nem, Kratung, nemhogy kedveznék a nőknek, de mélységesen igazságtalan vagyok velük szemben, mert jóval kevesebb jogot adok nekik, mint amit megérdemelnének, mert az az igazság, hogy a nők szerintem jóval több joggal kéne rendelkezzenek, valójában az lenne az igazi, ha kizárólag a nők kerülhetnének uralmi pozícióba, egyszerűen mert a nők sokkal értékesebb lények, mint a férfiak!

Na, e szavaira tört csak ki hatalmas felzúdulás a tömegben! Lora sokáig nem szólt egy szót sem, nem mintha nem lett volna mondanivalója, de úgysem hallotta volna még ő maga sem a saját szavát. Végül aztán eljutott a füléig apja kérdése.

—Beteg vagy, lányom?! Megzavarodtál?!

—Cseppet sem! De hát gondoljatok már bele: tegyük fel, laknak egy városban kétezren, ezer férfi és ezer nő! Egy nap valamiért meghal 999 férfi, csak egyetlenegy marad életben. Kihal-e a város, ha máshonnan nem jön belé lakos?! Nos, nem szükségszerűen! Az az egyszem férfi ugyanis tökéletesen képes arra, hogy egymaga ellássa a város összes nőjét, mind az ezret! Ha naponta csak egyszer párosodik, s mindennap más nővel, akkor is mintegy három év alatt sort kerít minden nőre, tehát minden egyes nőnek képes háromévente egy gyereket csinálni, s háromévente egy szülés egy nőnek bőven elég ahhoz, hogy ki ne haljon a város, mert így minden nő három gyereket is szülhet tíz év alatt, tehát a lakosság még szaporodik is, annak ellenére, hogy csak egyetlenegyszál férfi maradt meg! Pedig a legtöbb férfi képes naponta kétszer vagy háromszor is párizni! Levonhatjuk tehát a következtetést, hogy ezen példabeli városban a férfiak 999 ezreléke lényegében felesleges volt!

Na de ha a nők közül hal meg 999, s csak egy marad életben! Hohó, az kész tragédia! Hiába akarna minden férfi azzal az egyszem nővel párizni, még ha képes is lenne kielégíteni a vágyukat az a nő – holott nem képes, mert nemsokára nem marad neki ép bőr a lába közt! – de még

ha ettől eltekintünk is, akkor is, tojózhatják azt akárhányan, akkor is legfeljebb évente egy gyermeket fog szülni, tehát míg az előző esetben az ezer nő tíz év alatt szülhetett volna három-ezer gyermeket, addig ezesetben ez az egyetlen nő a tíz év alatt nem szülhet csak legfeljebb tizet, esetleg tizenkettőt, mert a terhesség nem tizenkét, csak kilenc hónapig tart! Tehát háromezer gyermek helyett lesz csak egyetlen tucatnyi! Majdnem háromezerháromezer! Ugye óriási a különbség?! A város tehát lényegében kihalt! Lám, ennyivel többet érnek a nők, mint a férfiak! Mintegy ezerszer annyit! Na és hát akkor hogy is kedvezhetnék én az egyenlő jogok adásával a nőknek, amikor inkább érdemük alatt járok el velük szemben, mert valójában ezerszer annyi jogot kéne élvezzenek mint a férfiak! Az én szememben akkor lenne igazságos a világ, ha a férfiak egészen egyszerűen meg lennének fosztva minden politikai, pénzügyi és főként fegyveres hatalomtól, ami amiatt is előnyös volna, mert szelídebbé, biztonságosabbá válna a világ, a nők ugyanis nem annyira vérengzőek! Bizonyára amiatt, mert a nők életpártibbak, hiszen ők szülnék, ők hoznak létre új életet! Ha a nők uralkodnának, valószínűleg jóval kevesebb lenne a háború, például! Tehát meg ne halljam hogy én a nőknek kedvezek, mert nem kedvezek nekik, bár szívesen megtenném, de hát nincs meg hozzá a hatalmam! Holott a nők annyira sokkal többet érnek, hogy amint az imént be is bizonyítottam, a férfiak túlnyomó többsége, 999 ezreléke, egészen egyszerűen felesleges, szükségtelen! Tulajdonképpen káros teher az emberi faj nyakán!

—Hát erre már én is azt mondom, hogy hülyeség! - csattant fel a király.

—Nincs jogod így nyilatkozni, ha ellenvéleményedet nem vagy képes alátámasztani komoly tudományos érvekkel, mint én tettem!

—Meg is teszem! Ha az emberiségnek hasznára válna hogy sokkal több a nő mint a férfi, akkor az úgy is lenne, mert ha nem úgy volna, akkor már ki is haltunk volna!

—Ez az érv nem helytálló! Sajnos tény, hogy nagyjából ugyanannyi nő mint férfi születik, de ennek oka nem abban keresendő, hogy hasznos lenne a fajunknak, hanem egészen másban! Tegyük fel ugyanis, hogy létrejön egy közösség, ahol van rengeteg nő, s nagyon kevés, mondjuk századannyi férfi! Ami a faj javát illeti, ez teljesen rendben van, mert e kevés férfi még mindig képes ellátni a sok nőt, sőt, eközben vélhetőleg remekül érzik magukat, nem is szeretnék még ők maguk sem, ha több férfi volna, mert akkor kevesebb nő jutna nekik!

Lora hallgatói nevettek. Lora azonban felemelte a kezét.

—Csendet kérek! Ha most egy nő véletlenül olyan képességgel rendelkezik, hogy csupa férfit szül, akkor rengeteg unokája lesz, hiszen nagyon sok a nő, jut elég nő mindegyik fiának! Tulajdonképpen akár majdnem minden másik nőtől is születhet az ilyen nőnek unokája. Azon nőknek akik lányt szülnék, csak néhány unokájuk születik majd. S így mert sok-sok unokája lesz a csak fiút szülő nőknek, emiatt elterjed a közösségben a fiút szülés tulajdonsága! A nők tehát egyre inkább hajlamosabbak lesznek fiút szülni mint lányt, hiszen tudjuk jól, hogy az unokák sokkal jobban hasonlítanak a nagyszüleikhez, mint bárki olyasvalakihez, aki nem a rokonuk!

Na már most, úgy tűnhet ebből, hogy emiatt egyre több fiú lesz a közösségben, s hamarosan már több lesz a fiú mint a lány! Igenám, de amint sokkal több lesz a fiú, máris nem érdemes egy nőnek fiút szülni, mert cseppet sem biztos, hogy a fia egyáltalán életében egyszer is nőhöz jutna, hiszen kevesebb a nő mint a férfi, vélhető hát, hogy a férfiak elkeseredett harcokat kell vívjanak egymással a kevés nőért, s bizony ha a nő fia nem tartozik a legerősebbek közé, akkor alul marad és nem nemz neki unokát! Ellenben ha lányt szül, akkor lesz unokája, mert egy lány könnyedén talál fiút magának! S így a nők közül azok kezdenek el mindinkább elszaporodni, akik hajlamosak inkább lányt szülni!

Na de ne higgyétek hogy a közösségek így ide-oda ingadoznának a sok nő és a sok fiú állapota közt. Erről szó sincs. A stabil állapot az, amikor ugyanannyi a fiúk mint a lányok száma. Amely pillanatban ettől az aránytól eltér a közösség, rögvest előnye lesz annak a nőnek, aki a kisebb számban jelen levő nemből való gyermeket szüli, s így a közösségben a nemi arány visszabillen az 50-50% felé. Tehát emiatt van ugyanannyi férfi mint nő, s nem azért, mert ez oly kíváltképp jó volna az emberiségnek!

—Ez értelmetlen hülyeség! - mondta Kratung.

—Elég legyen ebből - szólalt meg Szrodzs király - te ilyet nem mondhatsz a lányomra!

—De felséges királyom, hiszen te magad is...

—Az más! Én vagyok a király és nem te, s Lora az én lányom és nem a tied! Különb is, én elhiszem hogy emiatt van ugyanannyi férfi mint nő. Az hogy melyiküknek mi a joga, már egészen más kérdés! Elmehek! - intett.

Hát el is mentek, de gondolhatjuk hogy sokáig beszéltek erről, maguk közt is, másokkal is! S mindenfelé elterjedt, hogy milyen furcsán gondolkodik Lora. S ezután seregestül jöttek hozzá nők, hogy válassza el őket a férjüktől, s Lora meg is tette. S amikor egy alkalommal olyan eset került elé, amikor egy kurvát akartak halálra kövezni, és nyilvánvaló volt hogy a nő valóban kurva, ő maga sem tagadta ezt, akkor Lora úgy rendelkezett, hogy ahhoz joga van egy falunak hogy a nőt ne tűrjék meg a közösségben, de még csak leköpni sem szabad nemhogy megverni vagy halálra kövezni! Csak annyit tehet a bíró, hogy megparancsolja a nőnek, hogy elköltözzön onnét mondjuk egy hónapon belül, de a nő természetesen viheti az összes holmiját magával, s a helyben maradó házáért kártérítésként tisztességes árat köteles fizetni neki a közösség, hiszen kell valamiből házat vegyen új lakhelyén is!

—De hát te ezzel tényleg az erkölcstelenséget terjeszted! - mondta neki nemcsak Szrodzs király, de anyja is.

—Nem erkölcstelenséget, csak más erkölcsöket! Különb is: jobb nektek tán, ha hagyom hogy halálra kövezzenek egy nőt, akár megcsalta a férjét, akár nem?! Mert ha megölik, akkor már nem fizet adót, tehát szegényebb lesz felséges apám kincstára! Emellett ha megölik, nem szül, tehát nem nő úgy a huák száma a világban, ahogy nőhetne, s így gyengébbek leszünk a tuorokkal szemben!

—Ez igaz! - álmélkodott a király. —Amindenségit, erre nem gondoltam!

—Semmi baj apuci, erre vagyok én, hogy legyen végre egy okos is a családban...! - kacarászott szemtelenül Lora.

Ám sokáig nem kacaghatott. Mert ekkor már érzékelte a műszereivel Kajjám, hogy a mágylány isten akcióra készül Lora ellen! S ez be is következett, mert még nem is volt egészen tizenégy esztendő Lora, s egyszercsak császári futár érkezett Santár helytartóhoz.

Nem volt ez ritkaság, ám már másnap maga Santár kereste fel Lorát, s olyan arccal hogy látszott: neki sem tetszik az, amit pedig most tennie kell!

Láthatóan annyira kellemetlennek érezte a kötelességét, hogy igyekezett mielőbb túllenni rajta, így nem is kerülgette a forró kását, hanem azonnal a témára térve így szólt:

—Készülj fel a legrosszabbra, Lora! Kénytelen vagyok két nővéreddel együtt téged is Tuorba küldeni túszként!

—Tessék?!

—Semmit nem tehetek! Tudom hogy adósod vagyok, de mit sem tehetek, ez maga a császár parancsa, és még azzal se mennék semmire, ha becsületbeli okból lemondanék, mert akkor jönne más helytartó, s az teljesítené a parancsot!

—Ezt értem, de vidd akkor csak a nővéreimet, s az én esetemben hivatkozz rá, hogy én diászlis maetiszpa vagyok!

—Ezt sem tehetem. Igen részletes parancs jött, s név szerint említ téged is! Tudod, a császárt nyugtalanítja a perifériák lázongása, s így elhatározta, hogy a behódolt királyok s nagyobb uracsák közeli rokonait, főleg gyermekeiket a fővárosba rendeli, túszként! S téged külön is megemlétt, mert oly nagy a híred és magadat szentnek vallod. Biztos fél a császár, hogy nagy hírneveddel felkelést szítasz! Mit sem tehetek, Lora!

Lora ide-oda kezdett el járkálni.

—De hát mi lesz velem ott a messzi fővárosban egyesegyedül?!

—Ó, hát természetesen nem muszáj egyedül menned oda! Tudd meg, hogy a császár egy egész városnegyedet ürittetett ki a túszoznak! Persze egy kisebb negyedet. És ad minden túsznak ingyen egy szobát ahol lakhat, természetesen nem örökbe csak mintegy bérbe amíg ott tartózkodik, de ez több év is lehet, ellenben ez ingyenes bérlet, mert nem kell fizetni a szobáért. Ha ellenben valaki előkelőbb elhelyezést óhajt, az is lehetséges, csak akkor fizetnie kell érte! És a császár úgy rendelkezett, hogy minden tusz kap tőle ingyen élelmezést, de csak olyat, amilyen

a császár katonáié. Ennél jobbat is ehet bárki, de csak akkor, ha megfizeti. S bármely túsza magával vihet akárhányfős kíséretet is, de csak ha ezeknek is kifizeti a szállását és ételmezését!

—Ez aztán a nagyszerű ötlet: nemcsak túszokat szed, de még nyeréskedik is rajtuk! Hogy dögölne meg! - mérgelődött Lora. És már nagyon bánta, hogy nem folytatott korábban komoly kutatásokat, hogy nagy erejű, hatékony, különleges fegyverei legyenek. Milyen jól is jönne neki az most! Akad ugyan néhány ilyesmije, de csak a palotája védelmére, nem hordozhatóak, s még a palotáját is csak néhány tucatnyi háborgó csőcseléktől védenék meg, nem egy komoly tuor ostromtól. De hát eddig a tuoroktól biztonságban érezte magát, mert lekötelezte a helytartót! Na de most mi legyen?!

—Fel a fejfel, nem olyan vészes a dolog, legalább világot látsz! - vigasztalta őt Santár.

—Mikor kell indulnom?

—Sajnos már holnap reggel! Tehát én el is megyek, nem zavarlak a készülődésben, úgyszint sok idő! Hiszen még a szüleidtől is el kell búcsúznod!

A búcsúzkodás nem tartott sokáig. Lora lázasan készülődött, csomagolt, és sajnálta ilyesmire az időt, nem az ő stílusa volt a könnyes búcsú, az érzelmes jelenet! At se ment a királyi palotába, átjött ellenben hozzá Szrodzs király és Sili királyné, sőt, hozták magukkal Lora két nővérét, akiknek szintén utaznia kellett, Sindrit és Szilongát.

—Együtt fogtok utazni! - mondta szomorúan a király. —Gondolom, együtt is laktok majd, vagy legalábbis egymás közelében! Legyen köztetek összetartás, egymás segítése, mert azt akarom, hogy mindegyikötök visszatérjen hozzám! Tehát Lora, felszólítalak rá, megparancsolom neked, feladatodul szabom, elrendelem, hogy vigyázz a nővéreidre, óvd és védj őket, mert ha bármi bajuk esik is, de azt a te hibádul rovom fel, s rajtad kérem számon! Magától értetődően ebből az is következik, hogy hármótök közül téged jelöllek ki vezetőül, te vagy a főnök, tehát Szilonga és Sindri egyaránt kötelesek engedelmeskedni neked!

—Micsoda?! - kiáltott fel Szilonga. —Apám, ezt nem gondolhatod komolyan! Lora még nincs tizenégy esztendő sem, jövő héten lesz csak a születésnapja, én meg már tizenhat éves vagyok!

—Én meg tizennyolc! - mondta Sindri.

—Ez teljesen mindegy, mert akkor is Lora az okosabb! Sokkal okosabb! Ti még írni sem tudtok!

—De az nem is kell egy nőnek. - vont vállat Sindri.

—Lehet hogy nem kell, de akkor is Lora az okosabb, és meg ne halljak ellenkezést, mert akkor pofon váglak, még ha nem illik is e tett a búcsúzkodáshoz!

—Na de apám, gondolj bele kérlek, hogy is engedelmeskedhetnék mindenben Lorának, hiszen tudható, hogy Lora milyen tökéletesen erkölcstelenül gondolkodik! Mi lesz ha azt parancsolja nekem, hogy feküdjek le valakivel, akár valaki többekkel is, és házasság nélkül?! - és Sindri diadalmasan tette csípőre a kezét, mert lám, most megfogta az apját, most olyasmit mondott, hogy Szrodzs király kénytelen lesz affélet válaszolni, hogy „hát természetesen ebben az esetben...”, meg olyasmit, hogy „kivéve ilyen meg olyan eseteket”, és akkor már minden rendben van, mert ha nem tetszik neki Lora parancsa, akkor mindig találhat kibúvókat!

Ám Szrodzs király nem ezt mondta. Nagyot sóhajtott.

—Ne higgyétek, hogy örömmel jelölöm ki vezérnek Lorát fölétek! Engem is súlyos aggodalmak gyötörnek! És engem is épp főleg az erkölcsisége miatt! De hát tudjátok, az az igazság, hogy nagyon veszélyes helynek tartom én ám azt a Tuor várost! Nem jó hely az egy huának! Ott mindenki az ellenségünk, s mindenki barbárnak tart bennünket! Ráadásul nem is kereskedni mentek oda, nem is vendégnek, hanem *túsznak*! Vagyis én tényleg azt akarom, hogy visszatérjétek, s ennek legnagyobb esélyét akkor látom, ha a legokosabb kezében lesz az irányítás! Ez pedig Lora! Ez nem tagadható, ha ezt valamelyikötök vitatja, akkor annál is hülyébb ahogy hittem, s ez eggyel több ok arra, hogy Lora legyen a főnök! Ha Lora a főnök, akkor majdnem biztos vagyok benne, hogy visszatértek élve! Az lehet tán, hogy a boldog viszontlátáskor nem lesztek már szüzek, de legalább élni fogtok! S ha választanom kell hogy három lányomat aka-

rom erkölcstelenül de élve, vagy hogy erkölcsösen és szüzen haljatok meg valahol messze tőlem, nos, akkor habozás nélkül az előbbit választom! Tehát nagyon remélem hogy Lora nem fog szándékosan és hatalmával visszaélve erkölcstelenséget parancsolgatni nektek, de ha né tán mégis megteszi ezt, nos, akkor igenis azt mondom hogy habozás nélkül tegyétek meg, még ha nem is látjátok át az értelmét, mert nagy oka van annak, ha Lora mond valamit! Mert a legfontosabb, hogy életben maradjatok! Tehát nincs kibúvó, Lora a főnök, akinek itt elöttetek mondom, hogy még azt is megengedem neki, hogy szükség esetén elnászpángoljon benneteket!

—Azt úgysem meri, túl gyenge hozzá! - legyintett Szilonga.

—Ellenben vannak e célra hű embereim! - szólt most jeges hangon Lora maga, majd így fordult apjához:

—Most itt hagyom ezt a két ostoba tyúkot, mert még sok intézkedni valóm van!

—Miféle intézkedni valók?

—Hát az, hogy eldöntsem, mit viszek és mit nem, s legfőképpen: kiket! Megbízható emberek kellenek az útra, és nem vihetek magammal mindenkit, mert nem akarom elpocsékolni a pénzemet szállásra csak azért, hogy a császárt tömjem vele!

4. fejezet: A Tiszta Ész prófétája

Lora természetesen nem egyedül kellett hogy elmenjen Tuorba, mégcsak nem is csupán a saját embereivel és két nővérével együtt. A Santár helytartóhoz jött katonák kötelessége volt nem csupán a császár parancsának megvitele, de az is, hogy elkísérjék Lorát a fővárosba. Arra volt parancsuk, hogy ha a királylányok jönnek békésen, maguktól, akkor kísérjék el őket, ha azonban nem jönnének szépszerével, akkor vigyék őket erővel!

Ez utóbbira nem volt szükség. Ment Lora is, Sindri is, Szilonga is. Meg ment még rajtuk kívül kétszáz férfi és nő...

A tuor katonák vezetője, Sztong kapitány igencsak elámult ezen a jókora tömegen!

—Ezek mit akarnak?!

—Elkísérni engem! - válaszolta mosolyogva Lora. —Tilos talán?

—Miért is lenne tilos! De hát csak nem azt akarod mondani, hogy ezt a rengeteg embert mind te fogod Tuorban élelmezni, s fizetni a lakbérüket?!

—Muszáj lesz nekem, mert más biztos nem teszi meg helyettem! Különben meg nem is szándékozom lakbért fizetni.

—Muszáj lesz, mert a császár így rendelte el!

—Szerintem a császárt csak az érdekli, hogy ott lakjak Tuorban, s ebben nem is lesz hiba. Magától értetődik, hogy ott fogok lakni, mert minek is vesszem össze őfelségével, annak nem volna jó vége...

—Hát nem is!

—...s emiatt ott lakom majd. Nem is bánom, hogy így lesz, legalább megismerkedem a fővárossal. Csakhogy inkább megvásárolok egy egész házat! Sőt, kisebb palotát. De nem *nagyon* kicsit, akkorát, hogy minden emberem kényelmesen elférjen benne! Különben meg nem is kell ennyi sok lakóra számítanom. Embereim jelentős része útközben le fog válni a csapatunkról, mert különböző feladatokkal bízom meg őket, tehát ott maradnak ebben vagy abban a városban, faluban, ott, ahol épp dolguk lesz!

—Aha... és akkor végülis hány fős kísérettel szándékszol Tuorba érkezni, ha szabad érdeklődnöm?!

Bár Lora úgy gondolta, a kapitány túl kíváncsi, és semmi köze ehhez, de nem látta okát a titkolódzásnak.

—Mintegy ötven főre tervezem azok számát, akik állandó társaim lesznek ott, amíg túszt vagyok.

—Ötven fő! Hogy szopjon le az a kurva isten!

—Ejnye kapitány, mi haragított meg, hogy ilyen csúnyán káromkodol?! S különben is, engem nem lehet leszopni, mert nő vagyok!

—Magamról beszéltem. - morogta rosszkedvűen Sztong kapitány.

—Valami baj van? Segíthetek valamiben?

—Hogyne, máris! Intézd el, hogy olyan gazdag legyek mint te, aki kis taknyos létedre ennyi témérdek ingyenélőt bírsz eltartani éveig!

—Nem biztos, hogy éveken át túszt leszek.

—Pedig én kinézek neked akár tíz vagy húsz évet is ott! - azzal mogorván pillantott végig Lora kíséretén. —Ötven fő, amikor még kölyöklány! Kis vakarék! És még azt próbálják bemesélni nekem, hogy a huák az egyik legszegényebb nép a birodalomban! Hogy szopjon le az a jószagú úristen!

—Szeretnék emlékeztetni rá kapitány, hogy mégiscsak királylány vagyok és diászilis mae-tiszpa, s emiatt úgy gondolom hogy nagyobb tiszteletet érdemelnék, mint ami a hangodból ki-cseng!

—Örülj neki, hogy ennyit is kapsz!

—Ennyire utálsz a királylányokat? Vagy a huákat talán?

—Nem. Én ennyire utálok a papnőket, s a diászilis mae-tiszpa is papnő, vagy nem?! Vedd tudomásul szentecském, hogy én szívemből gyűlölök minden vallást!

—Ez érdekes! Szabad tudnom, hogy miért?!

—Semmi közöd hozzá! - azzal gyűlölködve pillantott Lora arcába, majd kaján vigyor kíséretében így szólt:

—És ne is álmoldj róla, hogy te majd házat veszel Tuorban, még egy viskót sem!

—Olyan nagyok ott az árak?

—Naná, a lakosok többsége, száz emberből kilencvenkilenc biztos, csak bérleményben lakik! Akinek egy kis háza is van ami saját tulajdon, már kimondottan tehetős embernek számít! De nem ezért mondtam, csak mert akkor sem vehetsz házat, ha akármilyen gazdag vagy is! Tudd meg ugyanis, hogy törvény szerint a fővárosban ingatlannal csak az rendelkezhet, aki a „tuor polgár” címmel rendelkezik!

—Érdekes! Erről eddig valóban nem tudtam.

—Márpedig te nem vagy tuor polgár. Így van vagy nincs így?!

—Elismerem, így van! És mi a feltétele annak, hogy valaki megszerezze e címet?

—Kizárólag két módon lehet valaki tuor polgár: vagy eleve annak születik, tehát Tuor város falain belül, továbbá a szülei is tuor polgárok kell legyenek, méghozzá mindkét szülője; vagy kitüntetésképp kell megkapja e címet, s ebben az adományban csak a szenátus illetve maga a császár részesítheti az illetőt!

—De hát így nagyon kevés lehet a tuor polgár, mert néha megtörténik hogy egy tuor polgár rabszolga lesz, aztán ha netán mégis visszanyeri a szabadságát, akkor gondolom már nem lesz újra tuor polgár!

—Tévedsz! Látszik hogy barbár vagy! Aki egyszer tuor polgár lett, az rabszolgaként is az! Mindörökre az! Sehol nincs előírva az, hogy tuor polgár nem lehet rabszolga! Ebből is látszik, hogy egy tuor polgár mindig többet ér mint egy barbár, mert ha rabszolga is netán, akkor is tuor polgár, míg ti barbárok sosem lesztek tuor polgárok!

—Aha! Köszönöm a felvilágosítást! - mosolygott Lora. És úgy látszott, cseppet sem aggódik amiatt, hogy nem tud majd házat venni Tuorban.

A kapitány örületes tempóban igyekezett a főváros felé! Naponta gyakran tizenkét órán át is lovagoltak egyfolytában, megállás nélkül. Ez még az edzett tuor katonák némelyikét is megviselte, el kell mondani ugyanis, hogy bár volt a tuoroknak is lovasságuk, de a tuor hadsereg alapvetően gyalogoshadsereg volt. És ezek a katonák, ha gyalog voltak, elviselték, hogy naponta akár tizenöt-húsz kilométert is megtegyenek, eközben cipelve a fegyvereiket meg még azon felül is vagy harminc kiló mindenfélét, például élelmet, táborveréshez karókat, egyebeket – de aki ehhez van szokva, aki élete nagy részét gyaloglással és cipekedéssel tölti, hát az nem a fenekét edzi!

Tudott lovagolni minden tuor. Tudott. De az nagyon más, hogy reggeltől pirkadatig le sem száll a nyeregből!

Képzeltetik akkor, hogy mennyire megviselte ez a nagy lovaglás Lorát, aki bizony majdnem-hogy soha életében lóra még nem ült!

Kipróbálta ő maga is már természetesen a lovaglást. Volt neki otthon saját lova is, szép, szelíd póniló. És néha-néha tett vele egy-egy kört a palota körül, vagy kilovagolt a közeli gyümölcsösbe. Lovastudománya tehát nagyjából annyira szorítkozott, hogy nem potyogott le a nyeregből, s nem érezte kényelmetlennek e közlekedést, ha naponta egy-két órán át ezt kell művelnie.

Érthető ez. Lora az ideje nagy részét azzal töltötte, hogy a négy fal közül ki nem mozdult, és kísérletezett. Nem is éppen haszontalanul!

Két nővére bezzeg annál jobban értett a lovagláshoz! Ők ugyan a nevüket sem tudták leírni, ellenben úgy ültek a nyeregben, mint akiket odaragasztottak. Szegény Lorának a fenekére már a második nap dél felé hol hólyagot tört a nyereg, hol másutt meg ledörzsölte a bőrt, fájt minden tagja, fájtak az izmai mert fárasztó volt egyenesen tartania magát a nyeregben, fájt neki még a pisilés is ha leszállt a nyeregből, mert úgy megnyomta-megütötte neki nem is egyszer azt a testrészét a nyereg, egyáltalán, amikor leszállt, szinte csak terpeszben bírt közlekedni, mert ha összébb tette a lábát, iszonyúan fájt neki a combja belső oldala, ahol ki volt dörzsölve. Lora sokat szenvedett e lovasút miatt, habár szorgalmasan kengette magát a mindenféle cso-

dakenőcseivel. Megpróbálta azt is, hogy a különben elsőrendű nyeret betakarja valami puha szőnyeggel hogy még kényelmesebb legyen, de ez sem volt jó, mert ettől még jobban terpeszbe kellett raknia a lábát hogy ráülhessen, s ez kényelmetlen volt; aztán meg e szőnyeg előszere-ttel csúszkált ide-oda, néha Lora majdnem leesett a ló hátáról emiatt, így aztán hagyta az egészet, s remélte, majd csak megszokja a lovaglást is.

Hanem Sindri és Szilonga, ők csak nevettek ezt látva Lorán! Ők inkább néha még versenyez-tek is egymással, erre-arra lovagoltak hogy körbenézzék a környéket, s ez tulajdonképpen ért-hető is volt a részükről, mert nem ők voltak különlegesek, hanem Lora. A hua ugyanis alapve-tően lovasnép. Náluk a közmondás szerint nem a kutya, hanem a ló az ember legjobb barátja. Egy igazi hua reggel felült a lóra, s estig le sem száll onnan. Lovon esznek, beszélgetnek, lovon csinálnak szinte mindent! Már persze aki teheti, akinek telik saját lóra. De akinek nem telik rá, azt szinte nem is tartják embernek, csak afféle koldusfajzatnak. S ez még a nőkre is érvé-nyes. A nők bár korántsem számítottak a huáknál sem egyenjogúaknak a férfiakkal, de ami a lovastudományt illeti, ott nem volt sok különbség köztük. Nem Sindri és Szilonga volt tehát a különleges e téren, hanem Lora. De annyira, hogy apró gúnyolódásaik miatt még Lora sem ha-ragudott meg rájuk, tudta, hogy valóban nevetséges lenne bárki hua szemében. De hát soha korábban meg nem fordult a fejében, hogy messzire távozzék a palotájától!

A két nővére valójában olyan jól lovagolt, hogy a tuor katonák is elismerően pislogtak rájuk, mert bizony akármelyik tuort is könnyedén megszégyenítették lovasismereteikkel. Még a kapi-tányt is.

Lorának azonban nagyon elege volt ebből! S kérdezte Sztong kapitányt, hogy nem mehetné-nek-e egy kissé lassabban! Mert szerinte nem volna tragédia, ha naponta legfeljebb nyolc, sőt akár csak hat órát lovagolnának, akkor is odaérnének Tuorba, elvégre nem szalad el a város előlük!

—Nem. - vetette oda a választ mogorván a kapitány.

—De miért nem?

—Csak! Hogy szopjon le az a kurva isten!

—Engem vagy téged kapitány?! - kérdezte erre gúnyosan Lora.

—Engem hát, én akarok élvezni, azistenit!

—Nézd kapitány, attól hogy káromkodol mint egy műveletlen rabszolga, attól még nem lesz jobb neked! De nekem már kék meg zöld a fenekem, és nagyon elegendem van ebből a...

—Az a te bajod. Én csak örülök neki, ha szenvedsz.

—Miért utálsz ennyire?

—Mondtam már: utálok minden papféleséget!

—Aha. Na idefigyelj: ha ezentúl úgy haladunk hogy naponta csak hat órát lovagolunk, akkor most rögtön adok neked ötven aranyat, s amint Tuorba érünk, kapsz még ugyanennyit!

A kapitány csak nézett rá egy percig ámulatlan, majd így válaszolt:

—Hát te annyira nyafka és kényeskedő vagy, hogy a sok kenceficéd már az eszedet is kilúgoz-ta a fejedből?! Te komolyan azt hiszed, hogy jókedvemből rohanok ennyire?!

—Azt hittem te vagy a kapitány, a kapitány meg nem más, mint aki irányítja a csapatot!

—Naná hogy, hogy a rosseb egye meg! De engem meg a parancs irányít! Nem tudom észrevet-ted-e, de nem is egyenesen Tuor felé megyünk!

—Hát?! - kérdezte rémülten Lora.

—Hát csak az, hogy kissé nem arra! Mert nem csak te vagy ám az egyetlen begyűjtendő tús, hanem még előbb el kell mennem a mjelnó néphez is, hogy az ő egyetlen királylányukat is, va-lami Csília nevűt is begyűjtsem, hogy dagná seggbe őt az a máglyány isten!

—Őt is utálod?

—Naná, minden istent!

—Csíliát!

—Azt is. Hajaj de még hogy! Ha én azt szavakba tudnám önteni, hogy mennyire... á, nem is utálok, de *gyűlölöm*! Mondhatom, ha meglátom, minden erőfeszítesemre szükség lesz, hogy szét ne szabadljam! Téged szinte forrón szeretlek ahhoz képest, ahogy Csília iránt érzek!

—Érdekes! Még nem láttam ugyan, de hallottam már emlegetni, hogy a mjelnó királylány igazán nagyon csinos! Csinos lányokat pedig ritkán gyűlölnék a férfiak!

—Nekem az mindegy, látni ugyan én sem láttam, de bármilyen csinos is legyen, azt kívánom hogy dögöljön meg!

—Mi bajod van neked kapitány, hogy minden nőt gyűlölsz, még azt is akit nem láttál?!

—Dehogyan gyűlölöm a nőket, de ezt a Csíliát igen! Gyűlölöm a máglyányokat!

—Aha, szóval ez a baj!

—Igen, igen, ez! Csília máglyány, és én legszívesebben kiirtanám valamennyit!

—De miért?

—Semmi közöd hozzá!

—Az igaz, de szerintem ez a heves gyűlölet nem tesz téged boldoggá, szeretnék kigyógyítani belőle, tehát jobb lenne ha elmondanád hogy mi a bajod, hátha segíthetek rajtad! Sokféle gyógy módot ismerek!

—Hagyj békén, nem öntöm ki a szívemet neked, te is csak egy mocskos papnő vagy, hogy szop...

—Tudom, tudom, nagyon szeretnéd, ha valaki már végre leszopna téged!

—Igen, mert szó szerint tele van a tököm minden vallással!

—Hát tudod mit, én egyetértek veled!

—Micsoda?!

—Én is utálok a vallást, mert elbutítja az embereket. Minden kérdésre egyszerű, bár alapjaiban téves választ ad, s így leszoktatja az embereket arról, hogy kutassák a világ jelenségei mögötti okokat, s így a kérdéseikre igaz választ nyerjenek! Leszoktatja az embereket a gondolkodásról!

—De... de... de te ilyesmit nem mondhatsz, hiszen papnő vagy!

—Sőt, diászilis maetisza! Az a baj kapitány, hogy nem éltél a huák közt! Mifelénk mindenki tudja, hogy én olyan diászilis maetisza vagyok, aki nem hisz az istenekben! Én csak a tudományban hiszek, annak a papnője vagyok! Tehát mondd csak el mi a baj, mert sok titkot ismerek!

—Eh, az én bajomon senki nem tud segíteni! Még régebben, évekkel ezelőtt beleszerettem egy gyönyörű lányba, úgy hívták hogy Jodzsbí, s már majdnem egybe is keltünk, amikor találkozott ezzel az újmódi vallással, a máglyány hittal, s beállt közéjük! Apácának! S eltűnt az életemből, csak egy levelet írt, hogy neki nem engem kell szeretnie, hanem Istent, mert vannak magasabbrendű célok is az életben, mint az egyéni boldogság, ő tehát most kolostorba vonul, hogy ott magára vegye a világ bűneit, s igyekezzék azokat csökkenteni úgy, hogy a máglyány próféta példáját követve az igazi bűnösök helyett szenved, böjtöléssel, virrasztással, korbácsolással s más módokon sanyargatva önmagát!

—Meghülyült. - mondta röviden Lora.

—Eh, minden máglyány ilyen! Legalábbis a többségük!

—Akkor mind örült. - ragaszkodott Lora a véleményéhez.

—Hát, lehet! - és a kapitány kissé megenyhülten pillantott Lorára, mert lám, az sem ért egyet a máglyányokkal! De hozzátette:

—Tehát, most már látod, hogy miért nem segíthetsz rajtam! Nem is tudom, hogy merre van Jodzsbí, de ha tudnám, sem lennék képes kibeszélni a fejéből ezt a hülyeséget!

—Én azonban igen. - bizakodott Lora. —Ha tehát felkutatnád, s elhoznád, azt hiszem sokat tehetnék az érdekedben.

—Nem érdekel. Tudd meg, hogy már nem is vagyok szerelmes Jodzsbiba, én már egészen más nőt szeretek, de hát... ő, hát az sem lehet az enyém, sajnos, pedig... de hát őt is elvesztettem... na de mindegy, a lényeg az, hogy attól hogy már nem szeretem azt az eszement Jodzsbít, attól még utálok a máglyányokat!

—Aha, tehát ha jól vettem ki a szavaidból, már más nőt szeretsz!

—Igen, de most már tényleg legyen elég, nem teregetem ki minden titkomat a füleidnek!

—Mintha bizony olyan sok és rendkívüli titok lenne az! Le merem fogadni, nekem sokkal több titkom van, ha csak századrészét ismernéd, máris néznél nagyot!

—Ez akkor is a magánügyem.

—Hát jó, ha nem akarod, hogy segítsek rajtad...

—Miért akarsz te annyira segíteni rajtam?!

—Hogy ne káromkodj. Sérti a fületem, tudod! Elég szabadszájú vagyok ugyan én is, de amit te művelsz, már nekem is túlzás! Továbbá, kedvelem a nem vallásos embereket. Eszesebbek mint a hívők. Lehetségesnek tartom, hogy valaha még akár jó barátok is legyünk!

—Kizárt.

—Az, hogy barátok legyünk, vagy az, hogy segítsek rajtad?

—Mindkettő. Vomda már más felesége.

—Aha, tehát Vomda a szép lány neve!

—Igen, igen, az, és tessék, ha mindent tudni akarsz, akkor hát legyen neked, kielégítem a kíváncsiságodat: nálunk tuoroknál, legalábbis a katonák közt, olyan szokás járja, hogy ha valamelyikünk meghal, akkor annak a legközelebbi férfirokona illendő, hogy feleségül vegye a meghalt katonatárs özvegyét, hogy az így ne maradjon férfitámasz, oltalmazó nélkül!

—Akkor is, ha már van felesége?

—Akkor természetesen nem, ez a legközelebbi nőtlen rokonra vonatkozik, magától értetődően!

—És ha nincs ilyen rokon?

—Hát ha nincs, akkor nincs, akkor nincs mit tenni! De azért az ritkaság. Többnyire ez mégis nyújt valamekkora biztonságot a nőnek, amire szüksége is van, mert a katonák gyakran halnak.

—Ezt én nagyon értelmes szokásnak tartom - mondta Lora - feltéve hogy a nőnek nem kötelező hozzámennie a férfihoz, csak megteheti ha akarja!

—Ez pontosan így is van, ez a szokás nemcsak a nőt nem kötelezi de a férfirokont sem, annak sem kötelező, csak illendő segíteni a katonarokon özvegyén! És meg is szokták tenni, bár néha nem szívesen, ha például a feleség csúnyácska. Na és történt, hogy hírül hozták nekem néhány éve, hogy meghalt egy Sataví nevű távoli rokonom, aki az én harmadunokatestvérem, és bár ez valóban nem közeli rokonság, de más rokon nem él, és van ennek a Satavínak egy Vomda nevű fiatal özvegye, és feleségül venném-e?! Nekem meg nem is nagyon tetszett az ötlet, mert épp akkor nemrég történt velem az az eset, hogy Jodzsbi elment máglyánynak, a tököm tele volt a nőkkel de tényleg, hanem mégsem akartam illetlennek látszani a többi katona szemében, és feleségül vettem. És meg kell mondjam hogy nagyon kellemes meglepetés ért, mert Vomda nemcsak nem volt máglyány, de ő maga is éppúgy vélekedett minden vallásról mint én magam, egyetlen istenben sem hitt, de a legfőbb az volt hogy nagyon okos nő, és kedves is, szorgalmas is, még szép is, bár akad nála csinosabb! És jól főz, és olyan szépen tud mosolyogni... - és Sztong kapitány hirtelen egy könnycseppet dörzsölt szét a szeme alatt. Majd így folytatta:

—Az is kiderült, hogy egyáltalán nem bánkódik Sataví után! Nem volt boldog a férfi mellett. Nem mintha az egy brutális barom lett volna! Néha ugyan el-elcsattant egy-egy pofon, de hát az a legtöbb családban megесik... De nem volt szerelmes belé, és sok apróságban eltért a véleményük. Arra viszont mi ketten igen hamar rájöttünk, hogy mi kifejezetten egymáshoz illünk, mint egy pár cipő jobb és bal fele!

Aztán amikor már fél esztendeje velem élt, becsapott a ménkü: kiderült, hogy Sataví nem halt meg, csak megsebesült, elfogta az ellenség, de nem ölte meg, mert sikerült neki megszöknie! És akkor követelte vissza a feleségét, és a bíróság úgy döntött hogy Vomda Satavié, mert ő volt az első férj, és többet is élt vele Vomda mint velem!

—Aha, kezdem már sejteni! De miért nem vált el akkor Vomda? - kérdezte Lora.

—Mert Sataví megfenyegette hogy ha megteszi, megöli! És el is hiszem hogy megteszi, mert alig jött haza, de nagyon megverte Vomdát, hiába hogy különben nem verekedős fajta, de azt mondta hogy illett volna hogy Vomda megvárja az újbóli férjhezmenetellel a gyászév leteltét, ha így tesz akkor nem megy hozzám, nem csalja meg őt velem!

—Aha. Hát akkor vitéz kapitány van egy ötletem: hívd ki Satavít párbajra, öld meg, és...

—Ne is folytasd, látszik hogy barbár vagy! Mi tuorok nem szoktunk párbajozni, még törvény is tiltja!

—Sebaj! Idefigyelj, adok neked egy kis mérget, ami...

—Aha, hogy mindenki rám gyanakodjék?!

—Ugyan kérlek, mit képzelsz te rólam, természetesen olyan mérget adok, amit nem ismernek, amit senki nem ismer, a legügyesebb doktorok sem fogják soha azt mondani hogy méreg ölte meg Satavít, mert ezt a mérget én kísérleteztem ki!

—Az mindegy. Igencsak gyanús lenne ugyanis, ha megjelennék a lakásukon, aztán rögvest meghalna Sataví! Még ha nem tudják is beazonosítani a mérget ami végzett vele, akkor is azt mondanák majd hogy én voltam a tettes, és hogy méreggel tettem! Hiszen tudja azt sok ember, hogy én szeretem Vomdát!

—De hát mit számít az, ha nem tudják rádbizonyítani?!

—Az igaz hogy el nem ítélnének, de ez úgy megy ám nálunk, hogy a hadseregben csak az lehet tiszt, akinek becsületességéhez a kételynek árnya sem férhet! Tehát ha nincs bizonyíték, az csak annyit jelent, hogy nem ölnek meg, nem csuknak börtönbe... Ellenben összeülne a tisztek Becsülettanácsa, megvitatnák az ügyet, és úgy döntenének hogy gyanús vagyok, s emiatt alkalmatlan tisztnek! Lemondatnának! Na köszönöm szépen!

—És nem ér meg neked ennyit Vomda szerelme?!

—Nem hát, mert gondolnom kell arra is, hogy aztán miből élünk meg! Nem azért akarom őt feleségnek, hogy azután a szemem láttára pusztuljon éhen, vagy kénytelen legyen kiállni az utcasarokra! Nem akarom tönkretenni az életét! Különben meg ne hidd, hogy csak rám gyanakodnának: ő is gyanús lenne mindenki szemében, s bár őt sem büntetnék meg bizonyítékok hiányában, de nem akarom azt sem, hogy megszólják!

—Na és mit szólna hozzá ha azt mondom, hogy elvállalom helyetted a piszkos munkát: megmérgezem én magam, elég ha csak odaviszel hozzá, s megmutatod hogy ki az?!

—Szó sem lehet róla! Azonnal mindenki azt mondaná, hogy az én megbízásomra történt az egész!

—Ne nézz már bolondnak, természetesen úgy csinálnám, hogy rám se gyanakodhassanak! Én is szeretek élni, nem akarom hogy kivégezzenek!

—Nem érted még mindig! Sataví magas rangú tiszt, sokkal magasabb rangban van mint én, mindenki figyel rá! Akármennyire is nincs bizonyíték, de ha hirtelen meghal, megindul a pusmogás, s mert épp akkortájt hal meg amikor én is meglátogatom, emiatt oda a jóhírem! Még akkor is, ha én magam épp nem vagyok a házában, amikor feldobja a talpát! Elég hozzá annyi, hogy ott van nála bárki, például te, aki az én kíséretemben érkezett oda! Eh, nem tudsz rajtam segíteni, hagyjuk is ezt a témát, ne is beszéljünk róla!

—De igenis beszéljünk róla, mert gondolj csak bele: ha te odaérsz, aztán Sataví alatt hirtelen beszakad az utca, mert volt ott alatta egy nagy gödör, s ő kitöri a nyakát – akkor is rád gyanakodnának?!

—Persze hogy nem, de hát nem tudok észrevétlenül egy gödröt ásni az utca alá, pláne elintézni azt, hogy ő menjen arra elsőként, és az be is szakadjon alatta!

—Nyilvánvaló hogy nem. De ezt nem is azért mondtam, csak hogy rávezesselek: nem mindegy, hogy miként hal meg Sataví! Akadnak halálnemek, hogy hiába vagy akár a közvetlen közelében is, mégsem jutna eszébe az égvilágon senkinek sem reád gyanakodni!

—Eh, hagyjuk már az ilyen kinnal szült ötleteket hogy gödör az utca alatt...

—Felejtsd már el azt a gödröt! Én egészen mást tudok!

—Mit?

—Felteszek neked egy kérdést! Szerinted képes lennél-e megerőszkolni engem?

—Hát már hogy az istenbe ne tudnálak, amikor sokkal erősebb vagyok! Épp csak nem teszem, mert mégis királylány vagy, és az ilyesmiből bajom lenne!

—És akkor is képes lennél erre, ha volna nálam fegyverként egy bot?

—Még szép!

—Akkor is, ha ez a bot lenne nálam? - és Lora előhúzott egy nagyjából egy méter hosszú aranyrudacskát a nyereg oldalzsebéből. Sztong kapitány eddig is tudta, hogy ott valami aranyrúdszerűség lapul, mert kilátszott a vége: az a vége, amin egy nagy hegyikristály díszelgett!

—Bátorkodtam felhasználni a hua nép jogarát! - mutatta neki Lora.

—Azt látom, de mire ilyen képtelenül hosszú nyél a jogarnak?! - értetlenkedett a kapitány.

—Hogy mindenki azt higgye, ez csak egy jogar. Pedig több annál!

—Azt hiszed, ezzel megvédehetnéd magadat?! Hiszen egykettőre elkapom, kicsavarom a kezedből, aztán már azt csinállok veled amit akarok!

—Tedd azt! - és Lora nemcsak nem emelte ütésre a hosszúnyelű jogart, de még nyújtotta is azt Sztong felé, igaz, nem azt a végét amiben a kristály volt, hanem a másik végét.

—Eh, mondtam már, hogy nem akarok erőszakolgatni!

—Helyes, akkor tudod mit, ha el tudod venni tőlem, neked is adom! Ajándékba! Ne mondd, hogy nem tartanád meg szívesen!

—Hogy az istenbe ne, hiszen ez sokat ér! Máris elfogadom! Ide vele! - azzal a kapitány kinyújtotta a kezét, megragadta a jogart...

De rövest el is engedte, kiáltott egy nagyot, hátrahőkölt, s még a lóról is lefordult!

—Mi az isten...! - hebegte aztán a földön, és igazán értetlen képpel pislogott fel a még mindig lovon ülő Lorára, aki jót mulatott rajta. És a kapitány fájós fintorral dörzsölgette-masszírozta a jobb karját a bal kezével, mert a jobbját alig bírta mozgatni néhány centire, ugyanis szinte teljesen megbénult, érdekes módon azonban ezzel éles ellentétben jobb kezén az ujjak már mozogtak, igaz ugyan hogy nem úgy ahogy ő akarta, hanem idegesen remegtek mint a szélről fújta falevél! És még a válla is nagyon fájt, s érezte hogy a szíve is hevesen és kissé összevissza ver, mintha rémült lenne, holott rémült azért nem volt, ellenben igazán meghökkent, mert fogalma sem volt róla, hogy mi történt vele. Mintha valami letaszította volna a lóról, de hát az nem lehet hogy Lora tette volna, kicsi ahhoz a lány ereje, de meg különben sem lökte meg a botot!

—Ez meg mi az isten volt?! - hebegte.

—És ha azt mondom, hogy én, a diászilisz maetiszpa varázsoltam valamit?!

—Nem hiszem el!

—Pedig így van! Én a tudomány papnője vagyok, s a tudomány istene hatalmas isten! Amit éreztél, az nem más, mint az *elektromos sokkoló* ereje, de hogy mit jelent az, azt eszem ágában sincs elmagyaráznom neked, mert nem szolgáltatom ki minden titkomat! Sőt, egyetlen titkomat sem!

—Jól vagy, kapitány uram?! Segítsünk?! - értek oda a katonák.

—Hát jól éppen nem vagyok, de azért felkecmergek a lóra egyedül is! - szedte össze magát a kapitány, és feltápáskodott. —Remélem nem marad örökre béna a kezem?! - kérdezte aztán gyanakodva.

—Persze hogy nem, már fél óra múlva majdnem olyan lesz, mint a régi!

—Mit csinált veled ez a boszorkány, megköttözzem, uram?! - furakodott előre az egyik katona, és máris emelte a kezét Lorára. De rosszul tette: mert Lora kissé megbillentette a nagy jogart, épp csak egy picikét, de az mégis hozzáért a katonához, ráadásul az arcához, s az máris lefordult a lóról mint az imént a kapitány, de még esés előtt úgy összezsugorodott a két fogsora az áramütés hatására, hogy négy foga is kitört! S ezután egy szót sem volt képes szólni, még hebegni sem, nem volt ura az arcizmainak, nyelni sem bírt, nyáladzott sokáig mint egy idióta, szemhéjai idegesen remegtek, s minden baja volt!

—Vissza mindenkinek! - kiáltotta Lora, felemelve a jogarát, mert több katona is fenyegetően közeledett felé. —Vissza, mert akkor is így jártok, ha csak a kardotokat érintem meg!

Erre többen célba vették nyállal.

—Állj, állj! Hagyjátok abba, nem történt semmi különös! Nehogy lelőjétek! - kiáltotta Sztong kapitány.

—De uram, fellázadt!

—Nem! Csak megmutatta, hogy ő valóban különleges nő, igazi diászilisz maetiszpa, és nagy az ő hatalma! Ugye nem lázadtál fel, és elfogadod a felséges császár főhatalmát?! - kérdezte.

—Mindaddig amíg bántani nem akar, én sem bántom őt!

—Hallhattátok! Gyerünk, vissza mindenki a helyére, és ne avatkozzatok a dolgainkba! Tűnés előre mindenkinek, mert nem a ti fületeknek való, amit én beszélek a diászilisz maetiszpával!

S így amikor magukra maradtak, ezt kérdezte:

—Ez meg mi volt?!

—Áramütés.

—És az mi?

—Az az én titkom. Na de most képzeld csak el, hogy nem ekkora ütést kapsz, hanem nagyobb! Hogy nem csak a kezed bénul meg egy időre, de a szíved is!

—Akkor meghalok!

—Épp erről beszélek!

—Aha, kezdem sejteni... mindenki azt hinné, egyszerűen megállt a szívem...

—Na végre kezdted megérteni!

—De akkor sem jó ez. Mindenki tudná, hogy te tetted!

—De hát nem én tenném!

—Hát?

—Az istenek. - mondta nyugodtan Lora.

—Istenek nincsenek!

—De. Rengeteg isten van. Ott vannak az emberek fejében. S ezért léteznek is, bár nem az égből laknak, hanem az emberek gondolataiban! Na figyelj csak te szerencsétlen, megszerzem neked azt a nőt, ha okos leszel, s vita nélkül teszed amit parancsolok... - azzal Lora közelebb hajolt Sztong füléhez, s kezdte sorolni a kívánságait.

És Sztong tette amit Lora mondott neki! Egyetlen pillanat alatt eltűnt ugyanis minden utálat amit iránta érzett, elég volt hozzá az az egyetlen áramütés! Tett mindent ahogy azt Lora elrendelte, bár fogalma sem volt róla, hogy mire kell Lorának annyi nátronlúg például. És Lora hiába is magyarázta volna neki, hogy ő folyékony elektrolit alapú elemet akar készíteni, nem is egyet, amiket sorba kapcsol hogy elég nagy legyen a feszültség, de természetesen a áramerősségről sem feledkezhet meg... mindezt hiába mondta volna el, úgysem értette volna Sztong. És nem is akarta elmondani. Sőt, az az igazság hogy el sem mondhatta volna már amiatt sem, mert Lora maga sem tudta, mi az, hogy áramerősség. A feszültségről volt némi halovány fogalma, de az áramerősségről még nem. De sok mindenre rájött tapasztalati úton már, s ez volt a lényeg!

De nemcsak vegyi anyagokat rendelt. Sok-sok méter vékonyka aranyszálat is, s hogy mire, azt sem tudta Sztong. Azt sem, hogy a szép csillogó aranyszálat miért kell összerondítani azzal, hogy becsavarják kátrányos rongyokba...

Aztán Lora elrendelte, hogy Sztong kapitány szerezzen neki egy nagy gömböt, aranyból! Nem kell hogy az egész arany legyen, de a felszíne legyen aranyozott! Kell továbbá egy aranylemez is neki, amiről a gömb nem gurul le, ezt legegyszerűbb úgy elérni, hogy a lemez icipicit homorú legyen, még éppen észrevétlenül.

Minderre a pénzt maga Lora adta, mert Sztong kapitány úgysem lett volna képes kifizetni ezt. De a kapitány mégsem hálálkodott, mert egyelőre nem volt biztos benne, sikeres lesz-e Lora terve, ráadásul volt neki más dolga is: parancs ide vagy oda, de bizony jókora kerülőt tett, hogy útba ejtse azt a városkát, ahol Sataví a megszálló tuor csapatok felettese! Nyilvánvaló ugyanis, hogy csak akkor ölhetik meg, ha odamennek. És Sztong kapitány aggódott hogy mi lesz ha a késlekedése kitudódik, bár Lora megnyugtatta, hogy mondja egyszerűen azt ha kérdeznék, hogy álmot látott, melyben valamelyik isten azt üzenne neki, hogy menjen el Satavíhoz, mert az hamarosan meg fog halni, s akkor ne maradjon parancsnok nélkül a város!

—De ha Sataví nem hal meg?!

—Hidd el, ha én akarom, megteszi nekünk ezt a szívességet! - nyugtatta meg őt Lora, és úgy nevetett, olyan boszorkányosan, hogy Sztong kapitány háta egészen beleborsózkodott.

Lora alaposan kioktatta Sztong kapitányt arra, hogy mi lesz a szerepe. Ez mulhatatlanul szükséges volt amiatt is, mert előre biztos akart lenni benne, hogy a lehető legcsekélyebb gyanú sem terelődik majd rá!

Így aztán amikor bevonultak Dakópa városba, ami különben szintén a mjelnó nép egyik városa volt a tuor hódítás előtt, Sztong kapitány elment hogy üdvözlje a dakópai tuor helyőrség

vezetőjét, Satavít. És egyáltalán nem érdeklődött Vomda iránt, csak úgy beszélgetett a férfival, mint egy rég látott rokonnal. Társalgásuk leginkább a politika terén mozgott. Satavít a fővárosi hírek érdekelték, aztán az is, hogy mi a helyzet a huáknál akiknél épp az imént járt Sztong, maga Sztong pedig aziránt tudakozódott, hogy mi miként van a mjelnó népnél, hiszen nemso-kára tovább megy, hogy azt az agyalágy máglyány hitű mjelnó királylányt is elvigye a főváros-ba!

Ezután Sztong kapitány azt is elmondta, hogy a magával hozott három hua királylány közül az egyik nem akárki ám, mert diászilis maetiszpa, s mélységesen tiszteli őt az egész hua nép! Kiváló gyógyító, s rengeteg egyéb tudás mély ismerője, valamint egyetlen olyan istenben sem hisz akit korábban bárhol tiszteltek, saját külön istene van, akinek nem árulja el a nevét, csak úgy emlegeti, hogy „a tudomány istene”! S ez a Lora nevű diászilis maetiszpa ma a főtéren egy kis szertartás kíséretében beszédet szándékozik tartani a dakópai néphez. Szerinte nagyon érdekes lesz, eljön-e meghallgatni azt Sataví is?

—Nem engedélyezem! - tiltakozott azonnal Sataví. —Semmi szükség rá, hogy valami fanatikus papnő feltűzelje az embereket, s kitörjön egy lázadás!

—Egyáltalán nincs szó semmi ilyesmiről! Lorának semmi baja a császár uralmával, s már nemegyszer tiltakozott azellen, hogy őt a huák valamiféle szabadító hősnek tartsák! S külön én magam is megkérdeztem hogy miről fog beszélni, mire azt mondta hogy nem tudja, az attól függ hogy mit sugallmaz neki majd az ő tudományistene, de megnyugodhatok, mert semmi esetre sem lesz lázító szöveg, ő ugyanis utálja a vérontást! Továbbá szeretnélek emlékeztetni rá Sataví, hogy császárunk engedélyezte a birodalom területén a máglyány hit gyakorlását is, holott az alapvető ellentétben áll a mi vallásunkkal; ha most tehát megtiltod Lora szertartását, aki pedig diászilis maetiszpa, tehát hivatalosan a mi hitünk papnője, akkor az olybá tűnne, mintha te a máglyány hitnek kedveznél!

—Igen, igen, tudom, hogy mi a véleményed a máglyányokról!

—Nem arról van szó hogy utálok őket, bár ez igaz, hanem hogy mindenki más is úgy hinné, hogy te magad Sataví a máglyányoknak kedvezel! Ez sokaknak nem tetszene, tulajdonképpen senkinek sem aki nem máglyány maga is, de lehet hogy még a felséges császár is meggorrolna rád, ha a fülébe jut! Végéreis az hogy engedélyezzük a máglyány tanítások gyakorlását, az nem tekinthető úgy, mintha elismernénk ezen hit igazságát! És itt a Birodalom periferiáján az emberek nagyon babonások, állandóan vallási jelet látnak és keresnek mindenben, nagyon körültekintőnek kell lennünk!

—Épp emiatt nem akarom, hogy ez az izé, Lora, beszédet tartson!

—Pedig már a katonáim is nagyon várják, csuda dolgokat tud ugyanis, és kis kora ellenére remekül tud beszélni! Én azt hiszem hogy amit mondani fog, inkább a lázadó hajlamok csillapításához járulna hozzá! Lora például a saját fülem hallatára jelentette ki nemegyszer, hogy ő inkább híve mint ellensége a Birodalomnak, mert utálja az országhatárokat!

—Hm! Na jó, szónokoljon ha akar, de akkor valóban elmegyek én is oda, de nem ám egyedül hanem sok-sok katonával, mert ha császárellenes lesz a beszéde, akkor közbelépek!

—Természetesen, ez érthető óvintézkedés!

S ez így is lett! Dél felé a nagy téren kis emelvényt ácsoltak össze Lora számára, de nem a katonák, hanem Lora emberei. A munkák irányítását maga Lora végezte. Még saját emberei sem tudták, mi célt szolgál az emelvény alá berakott három jókora láda, a belőlük kilógó drótokkal.

E drótok közül kettő egészen a tér közepéig vezetett, ahová egy kis oszlopféleséget állíttatott Lora, ennek a tetejére került az aranylap. Az egyik drót ezen oszlop belsejében felvezetett, s alulról az aranylaphoz csatlakozott. A másik drót végetért közvetlenül az oszlop aljánál, ahová Lora egy csomó vizet öntetett, hogy híg, cuppanós sár legyen ott. Aztán hogy a sarat látni ne lehessen, az oszlop környékét lefedte gyékényszőnyeggel, de csak vékonyan.

Az aranygömböt pedig Lora önmaga elé állíttatta.

Az egész hálózatban most még nem volt semmi áram. Az csak akkor ment bele, ha Lora bekapcsolta azt. A bekapcsolást a lábával végezhetette el, az emelvény szőnyege alá rakott kapcsolóval.

Mindemellé azonban mást is csinált Lora! Az emelvény négy sarkába egy-egy díszes cső volt állítva, ami olyasféléképp nézett ki mint valami kis, virág formájú szökőkút. De ezekből nem jött ki víz. Mindenki azt hitte, hogy csak dísznek vannak, holott ezekhez is drótok vezettek, s természetesen mindegyiknek megvolt a maga külön kapcsolója Lora lába közelében, a szőnyeg alatt.

Akkoriban kevés volt az emberek szórakozási lehetősége, így mindenki aki csak tehette, bol-dogan elment a szertartásra, amint híret vették, hogy a hua nép legtiszteltebb papnője tart nekik beszédet! Igazán elcsodálkoztak Lorát megpillantva, mert nem számítottak ilyen fiatal diászilis maetiszpára. Sataví természetesen a legelsőik közt foglalt helyet, ott volt a felesége Vomda is, és Sztong is Sataví mellett ült, de nem is nézett Vomdára. Lora sejtette, hogy ez a kapitány nem kevés erőfeszítésébe kerül, s hogy izgatottabban doboghat Sztong szíve, mint amikor az áramütést kapta, mert nagy reményeket fűz a most következő percekhez!

Lora pedig, amint az emberek összegyülekeztek, így szólt:

—Lora a nevem, diászilis maetiszpa vagyok, születésemre nézve pedig Szrodzs hua király és Sili királyné leánya. De ez csak a hivatalos származásom, mert engem édesanyám a Boszor-kány Barlangjában fogant, ahol álmában megjelent neki állítólag egy isten, én tehát apa nélkül születtem!

Na már most, ez vagy igaz vagy nem. Édesanyám ezt mondja, ennyi bizonyos. De bizonyos az is, hogy nagyon másképp gondolkozom már kis koromtól fogva, mint a legtöbb ember! Én ugyanis úgy látom, hogy a világ amiben élünk, rossz! Nagyon rossz!

Lora látta, hogy Sataví idegesen kezd mozgolódni a helyén, s felemelte a kezét.

—De nem azért rossz a világ, amiért sokan hiszik, mert a tuorok elnyomják a nem tuorokat! Mert az meglehet hogy ők elnyomók, de ha a hua vagy a mjelnó nép lenne a legerősebb, akkor az nyomná el a tuor népet! A megoldás tehát nem az hogy igyekezzünk megfordítani a dolgok mostani rendszerét, hanem teljesen új alapokra kell helyezni az ember és ember közti kapcsolatokat! Kijelentem hát, hogy én nem óhajtom a huákat harcba vinni a tuorok ellen, de benneteket a mjelnó népet sem! Én egészen mást akarok!

Megmondom hogy mit akarok. Megmondom, mert soha ki nem találjátok, amit ugyanis akarok, annak semmi köze a tuorokhoz! Annál több a ti mindennapi életetekhez! De mielőtt megmondom, felteszek nektek néhány kérdést! Ugye a tuorok közül a császárra haragudtok a legjobban? Na de e kérdésre ne is válaszoljatok, mert tudom hogy félnétek igent mondani. Hanem azt azért mondjátok meg nekem, a császár férfi-e vagy nő?!

Néhányan kacagtak a tömegben. Mások bekiabálták, hogy hát a császár persze férfi, hogy is lenne más!

—Helyes! És ki az úr otthon a házaitekben: a férj vagy a feleség?!

—A férj!

—És a férj, az férfi vagy nő?!

—Férfi! Mi más is lehetne!

—És ki parancsol otthon a pénzügyekben: a férfi vagy a nő?!

—A férfi!

—És a tuor katonák akiktől féltek, férfiak vagy nők?!

—Férfiak!

—Az adószedők is férfiak?!

—Azok is! Ki mások lennének!

—Ugye a császár összes hivatalnoka is mind férfi?!

—Igen!

—És most halljam a nők válaszát: benneteket asszonyokat otthon ki szokott megverni néhanapján: férfi, vagy esetleg egy másik nő?!

—A férjem! Férfi! - hangzott innen-onnan.

—És ugye férfi a hóhér, a börtönőr, az is férfi aki megerőszakol más nőket, férfi a bíró, férfi az összes törvényhozó, mindenki aki kicsit is számít, az férfi! Akkor hadd kérdezzek meg benneteket: ki az aki jelenleg a világban uralkodik: a nő vagy a férfi?!

—A férfi! A férfi! - hallatszott mindenfelől. Bár Lora úgy látta, kevesebben kiabálnak mint korábban, néhányan inkább nem szólaltak meg, mert gyanús kezdett ténnyé lenni nekik, hogy valami nem túl jó sül ki ebből!

Úgy is volt. Mert Lora folytatta, még hozzá így:

—Azt mondjátok, a tuorok zsarnokok, elnyomnak benneteket, a tuorok tehát rosszak, s öljük meg a tuorokat! S ezt amiatt mondjátok, mert a világ amiben éltek, rossz! Azt hiszitek hogy a tuorok teszik rosszá a világot, holott dehogyis! Az igaz hogy a tuorok szikrányit sem jobbak mint a mjelnó vagy hua vagy más nép, de nem is rosszabbak! A világot nem ők rontják el, mert nem ők irányítják. Most mondtátok ti magatok, hogy a világot a férfiak irányítják! Ha egy lovasszekér letér az útról, akkor nem az utas lesz a hibás, hanem aki a bakon ül, aki irányítja azt! A világot a férfiak irányítják, tehát ha a világ rossz, akkor a férfiak a rosszak, mert ők irányítják a világot!

—De igenis hogy a tuorok a rosszak, mert ha nem hatalmaskodnának fölöttünk, akkor jobban élnénk! - kiáltotta valaki a tömegből.

—Nem igaz! Mert akkor lehet, hogy a huák hódítanak meg benneteket! Vagy egy másik nép! Vagy ti hódítanátok meg másokat, s ugyanúgy rossz volna minden! Mert a bölcs férfiak olyan világot teremtettek, ahol már nem is ők uralkodnak, hanem a félelem, mert engedik hogy a félelem uralkodjék! Mert hadd mondok el, hogy miként megy ez: aki leány, az fél az apjától, mert az bármiért megverheti őt. Fél attól is, hogy nehogy olyan férfihoz adja hozzá, akit ő nem kedvel! Ha alkonyatkor jár valahol, de sokszor még nappal is, fél hogy meg ne erőszakolja valaki! Aztán ha férjhez megy, fél hogy a férje nehogy részegeskedni kezdjen, mert akkor több verést kap majd mint ahány csillag van az égen! Aztán ha terhes lesz, fél, nehogy a férje megvádolja azzal hogy a gyerek nem tőle van! Fél attól is hogy nehogy belehaljon a szülésbe! Fél attól hogy valami haramia vagy esetleg az ellenséges hódítók meg ne öljék a férjét! Fél attól, nehogy megszólják mert úgymond keveset dolgozik! Félti a gyermekeit mindattól, amitől ő maga is fél! És fél, hogy majd ha megcsúnyul, a férje el ne hagyja! És fél attól hogy jaj csak bele ne szeressen ő maga a nő egy másik férjébe, mert akkor aztán kész a baj, ha enged a vágyainak és ez kiderül akkor megvetik, megverik, akár meg is ölik, ha meg hű marad, hát szenvedhet egy életen át a beteljesületlen sóvárgástól! Így telnek a nők napjai félelemben!

De a férfiak élete sem jobb az általuk vezetett világban. A kis fiúgyerek egész gyermekora félelemmel teli, mert állandóan csak arra nevelik hogy erős legyen, hősies, bátor, megtiltják hogy kimutassa a félelmét, emiatt állandóan fél és retteg, mert jaj csak valamiért el ne sírja akár kicsit is magát, mert akkor megvetik, kigúnyolják! Fél, fél attól hogy egyszer felnő, s akkor majd hogy is áll helyt az élet viharai közepette, mi lesz ha nem lesz felnőtt korára eléggé erős, meg gazdag, meg előrelátó, meg mindenféle egyéb, tehát „igazi férfi”? Fél az apjától aki megveri ha nem eléggé férfias, meg szorgalmas, fél a többi fiútól akik elgyepálják ha gyöngébb náluk, és fél a munkától mert tudja hogy iszonyúsokat kell dolgoznia, s hozzá ahogy növekszik, egyre többet! Fél attól, nehogy rossz feleséget kapjon, azaz, nehogy ilyen nőt válasszon neki az apja! Aztán ha megnősül, fél attól hogy a felesége meg ne csalja, mert akkor a gyerek akit nevel, nem tőle származik! Fél hogy a nejét és lányát meg ne erőszakolja valaki! Fél attól, hogy lesz-e elég termés! Vagy ha kereskedő, fél hogy ki ne rabolják! Fél az adószedőktől, fél a háborúktól, fél a hatalmasságoktól! Így telik el félelemben egy férfi élete!

És ne higgyétek hogy a nagyurak élete jobb! Félnék ők is! Félnék a rablóktól, tolvajoktól, a még nagyobb uraktól, a királytól, császártól, más népektől, s leginkább egymástól! Meg a nem olyan nagy uraktól, akik irigykednek rájuk, s ártanak nekik ahol tudnak! De még az általatok oly nagyon gyűlölt tuorok is félnék: félnék tőletek, mert mi lesz ha fellázadtok, amit lehet hogy levernének, de közben sokuk meghalna! S a császár is dühös lenne rájuk, mert miért is engedték hogy kitörjön egy felkelés! De maga a császár is fél, mert mi lesz ha felkel egyszerre az összes meghódított tartomány, sikerül-e győznie! És amiatt is fél, mert biztos sokan éhesek a trónjára! Mi lesz ha valaki megmérgezi?!

Abban a világban tehát ahol a férfiak uralkodnak, egyszerűen mindenki fél! Meglehet hogy mindenki mástól fél, bár én inkább úgy mondom hogy mindenki fél mindenki mástól! Valakitől mindenki fél!

Úgy áll a helyzet, hogy amint én látom, az emberiség már sok ideje létezik. Néhány ezer éve biztosan. Még akkor is ha valóban valamely isten teremtett minket, vagy esetleg valóban Rulla anyja gyermekei vagyunk, bár egyiket sem hiszem. De az biztos hogy volt a bölcs férfiaknak többezer évük arra, hogy a világot amiben élünk, kellemes, meleg fészekké változtassák. Ehelyett mit tettek?! Hogy nem meleg fészket építettek maguknak és a nőknek, az biztos! Építettek, de mást: hegyeket! Mert a hegyépítéshez a férfiak kiválóan értenek! Megmondom, milyen hegyeket építettek: hullahegyeket és szeméthegeket!

Mindeközben pedig a nőknek szavuk sem lehetett, mert amint szólásra nyitották a szájukat, azonnal megkapták a ledorongolást, hogy „kuss asszony, pofa be vagy a szádra lépek”! Na tehát, én úgy látom illendő volna már végre, hogy a nők is kapjanak beleszólást a hatalomba! Meglehet tán hogy nem volna jobb az ő uralmuk sem, bár én meg vagyok győződve róla hogy igenis jobb volna, de az teljesen biztos hogy rosszabb nem lenne, egyszerűen mert ennél rosszabb ahogy most van, már úgysem lehet! A nők jobb sáfárai lennének a közvagyonnak és a hatalomnak mint a férfiak, elég volna ehhez már csak annyi is hogy ne háborúznának! És azt nem tennék, mert a nők szülnek, ők adnak életet az új nemzedéknek, tehát életpártibbak mint a férfiak! Hiszen az életteremtés a férfi részéről nem nagy ügy, csak pár perces lihegés a nőn, s még az is milyen kellemes; bezzeg a nőknek már nehezebb, gondolatok csak a szülésre s az azt megelőző kilenc hónapra! Persze hogy a nők jobban megbecsülik az életet!

Természetesen a nők közt is akad néhány igen eszement teremtes. Meg gonosz, meg hitvány, meg mindenféle más. Akad, de erősen hiszem hogy kevesebb mint a férfiak közt, s még ezen nőket is a férfiak rontották meg! Nem ez vagy az a férfi személy szerint, hanem ez a férfiuralmú világ, amiben ha meg akarnak maradni élve, akkor kénytelenek a fennmaradásukért a férfiak eszközeivel harcolni, holott szívük szerint másképp élnének! Jelszavam tehát: *Minden hatalmat a nőknek!*

Mindez persze nem azt jelenti, hogy a férfiakat üldözzük, megöljük, ártsunk nekik. Erről szó nincs! Férfiakra nagy szükség van, s még csak nem is csupán a gyereknemzés miatt. De épp mert a férfi nagyon más mint a nő, emiatt másképp is gondolkodik, s így lehet hogy a Természet rejtett összefüggéseiből olyasmit is észrevesz, ami akár a legokosabb nők figyelmét is elkerüli. A férfi is helyes tehát ha él, jó ha van, segítse a tanácsaival a nőket, épp csak hogy a döntés joga a nők kezébe legyen lefektetve!

—Nőuralmat?! Még mit nem! - kiáltotta egy nagydarab, bőrkötényes kovács, és fityiszt mutatott Lora felé. S erre gúnyos kiáltások söpörtek végig a tömegben. De egyáltalán nem nevetett mindenki, Lora látta! Sok nő inkább elgondolkodó arcot vágott. Akadtak ráadásul ilyen férfiak is! Persze nem a férfiak többsége. Sajnos azonban még a nők közt is akadtak olyanok, akik Lora szavain vihogtak. Nő létükre ők maguk is hülyeségnek tartották a nőuralom gondolatát.

—Tudomány istene, adj jelet, ha igazat szóltam! - kiáltotta ekkor Lora, s bár magában nagy bohócnak tartotta önmagát, de két kezét felemelte az ég felé. S eközben bal lábával előrelépett egy icipicit. Előre, rá az egyik kapcsolóra.

S e pillanatban háta mögül, az emelvény jobb oldali hátsó sarkából dőrej hallatszott, s az ot-tani szökőkútszerű csőből valami fényes szikra repült az égre, majd ott felrobbant, s milliárdnyi másik szikrát szórt szét, méghozzá nem is pirosat hanem zöldet. A napfényes idő ellenére is látni lehetett ezt jól.

Rögvest lefagyott az emberek szájáról a nevetés! Rémülten hallgatott inkább mindenki!

Kis ideig Lora is hallgatott. Nem akarta elbeszélni a nagy jelenetet. Hagyta, hadd ülepedjék mind mélyebbre az emberek lelkében a félelem. Minél jobban berágja ez a húrukba magát, annál nagyobb figyelemmel hallgatják őt! És eközben nagyon élvezte, mennyire másképp néznek már rá, mint az imént! Hohó, ezért érdemes volt annyit kísérletezni odahaza! Ezért érdemes volt elviselni a sebeket, amikor nemegyszer szinte a markában robbant szét valami! Akkor még csak érdekes játékszernek tartotta ezt, a tűzzel való játékot, el is nevezte tűzijátéknak, de lám, sokkal nagyobb hasznára is válik!

—Nem tudjátok, hogy mi az a tudományok istene, ugye? - nézett végig aztán a tömegen. —Azt hiszitek tán, hogy Íba istennőt nevezem a tudomány istenének! Pedig nem így van. Az én istenemnek nincs külön neve. Annyira nincs, hogy ő maga sincs! Mint isten, úgy nincs, nem létezik! De mint tudomány, mint a Természet megismerésének lehetősége, úgy igenis van, létezik! Ő maga a Tudomány, és kész!

Ezt persze nem értitek még, de sebj. Én csak annyit mondok most nektek, hogy én megnyugtathatok minden tuort, és elkéséríthetek minden huát, mjelnót s más elnyomott népet, hogy nekem nem célom a tuorok ellen harcolni, de mások érdekében sem. Én ugyanis minden jelenleg fennálló császári és királyi hatalmat egyaránt igazságtalannak tartok, tehát amint valamelyik mellé állnék, rögvést a rossz ügy oldalán harcolnék! Én nem tartom jónak még saját apám uralmát sem! Hogy is lenne az jó, amikor ő maga is férfi, s tapasztalhattam, mennyire fontosnak tart még egy koronának nevezett aranydarabot is! Ő maga mondta a szemembe, hogy azért a vacakságért szükség esetén képes volna megölni engem és két nővéremet egyaránt!

Ugyanakkor én nagyonis kész vagyok harcolni, de nem a császárért, mert nemcsak ellene, de érte sem akarok küzdeni. Én önmagamért s a saját országomért akarok küzdeni, de az én országom nem Huaföldet jelenti, mert az én országom nem e világból való! De nem is túlvilági, amint azt úgy hallom a máglyányok mondják. Az én országom azért nem e világból való, mert még nem létezik! Az én országom olyan ország, ahol rend és igazság uralkodik, bölcs nők vezetése alatt! Ám ez az igazság nagyon más igazság mint amit ti igazság alatt értetek! Ott például sok szempontból olyan rend kell uralkodjék, amit ti egyenesen erkölcstelenségnek tartotok! Ott például tilos hogy bárki megverjen másokat, akár férfi is nőt! Ugye, ez még nem is olyan szörnyű! Csakhogy ebből az következik, hogy akkor sem verheti meg, ha mással hál mint a férjével! Nem teheti meg, mert a nő teste nem a férjéé, hanem önmagáé! De ha ekkor sem verheti meg a férfi a nőt, akkor nincs is értelme hogy férjnek nevezze magát, ugyebár! Hát emiatt nálam nincs is olyan, hogy férj és feleség! Csak férfiak vannak és nők, akik akkor hálnak egymással, amikor akarnak!

De ha nincs férj, akkor ki segít a nőnek a gyerekevelésben és a megélhetésben, kérdezhetitek! Hát természetesen mindenki! Az egész társadalom, az egész nép! Mégpedig úgy, hogy nálam nem lesz enyém meg tied, emiatt nem lesz gazdag meg szegény sem! Minden közös lesz! Azaz, ha lesz is olyan hogy enyém meg tied, az csak annyit jelent, hogy a közösség valamely értékesebb tárgyát erre vagy arra bízuk rá, hogy az az illető, szakértelmének hála, felhasználja azt legjobb tudása szerint a közösség javára!

Tehát minden ingyen lesz. Emiatt nem is lesz olyan, hogy pénz. Ha mégis lesz, az csak országunk vezetőinek lesz, leginkább természetesen nekem, de nekünk sem azért hogy az országon belül használjuk, ott nem lesz szükség erre, hanem hogy ha kell, hát használhassuk a más népekkel folytatott országos kereskedelembe, mindenki érdekében.

Nálunk a legalapvetőbb törvény emiatt az lesz, hogy mindenki köteles szeretni és segíteni a másikat. Aki ezt megszegi, azt azonnal száműzzük más népek, a barbárok közé, mert mindenki barbár aki nem úgy él mint mi, hiszen nem is lehet vitás hogy az a barbár, aki nem segíti meg a rászoruló! Így van?!

E pillanatban megint az égre repült egy petárda, ezúttal piros színben.

—Tehát így van! - erősítette meg a saját szavait Lora, miközben mindenki döbbenet hallgatott. —Tehát én ezennel meghirdetem nektek a Szeretet Országának eljövetelét, az Értelem Királyságát! Sajnos ez a boldog ország még nincs, nem létezik, nektek kell megalkotnotok! És nem ringatom magamat olyan illúziókban, hogy mindenki alkalmas lesz rá. Kiválasztott keveseknek épül ez az ország, bár aki csak kéri, mindenkit befogadok. De sokak nem akarnak majd belépni oda, mert le kellene hozzá mondaniuk legkedvesebb szórakozásukról, mások gyűlöletéről! De én nem is erőltetek senkit, megelégszem azokkal is akik maguk jönnek!

Akit érdekel ez az ország, az szóljon nekem. De ne most, hanem majd ha már Tuorba értem. A császár ugyanis odarendelt. Nekem ez nem baj, mert ott is megalapíthatom az Értelem Földjét, a Tiszta Ész Országát...

—Azt hiszed a császár hagyja majd?! - kiáltotta neki maga Sataví.

—Nincs jelentősége annak, hogy hagyja-e, mert itt magasabb hatalmak működnek mint az övé! Ha valaki a lavina útjába áll, azzal nem tartóztatja fel a lavinát, hanem az elsöpri őt! Na és már mindjárt be is fejezem a szavaimat, csak annyit akarok még elmondani, hogy minden országnak van jelképe, jelvénye, s én a jelvényemül a gömböt választottam, ami a lehető legtökéletesebben kifejezi a tökéletességet, mert mindenütt egyforma! Rajzolva, síkban tehát természetesen a kör a jelképünk, de szoborként a gömb. Adjuk meg hát a tiszteletet kedves híveim a Tudásnak, az Észnek, mert az a legnagyobb hatalom a világon, s helyezzük el jelképét az őt megillető helyre, hadd ragyogjon addig is itt a téren, amíg el nem utazom innen! - azzal a gömbre mutatott. —Megkérem a jelenlevő urak legtiszteletreméltóbb személyiségét, Sataví helytartót, hogy ő maga helyezze el e gömböt oda, arra az aranylapra!

—Hülyeség, én magam sem hiszek... - és Sataví már majdnem kimondta hogy „semmiféle istenben”, de időben észébe jutott hogy ő mint a Tuor Birodalom egyik magas rangú tisztje, nem vonhatja kétségbe nyíltan az állami istenek létezését. Ezért így fejezte be a mondatot:

—...a te istenedben!

—Tehát félsz hozzányúlni a Tudás jelképéhez? - kérdezte tőle Lora.

Sataví elkomorult. Micsoda pimaszság! Na, csak legyen vége ennek a cécónak, alaposan megleckézteti ezt a tacsót, ezt a kéretlen, önjelölt prófétát!

A petárdáktól ugyanis nem ijedt meg. Neki feltűnt, hogy mindegyik egy-egy előre odakészített csőből röppent ki. Nem lehet véletlen, hogy Lora annyira emlegeti a tudományt! Ez valami ügyes mesterember trükkje lesz!

Na de az nem tagadható, e mutatvány nagy hatást tett nemcsak a műveletlen népre, de jól láthatóan még saját katonáinak némelyikére is. Ami azt illeti, talán többségére. Nem teheti meg, hogy gyávának mutatkozik!

—Jól van, odarakom azt a gömböt! Csak tudnám, miért nem magad rakod oda!

—Odarakhatom én is, egyszerűen szerettelek volna megtisztelni téged azzal, hogy mintha csak alapkövetétel volna, résztveszel a Szeretet Országának megalapításában! Valóban nem kell félned e jelképtől, nem nehéz - azzal Lora felemelte a gömböt a feje fölé, majd a helyére rakta - aztán meg különben is, ki az aki fél a Szeretettől?! Legfeljebb az, akinek a szívében gyűlölet ég, de ilyesmit természetesen fel sem tételezek rólad, Sataví úr! De csak szólj, ha nem akarsz e megtiszteltetést, szólok másnak!

És Lora nyugodtan mondta e szavakat, mert tudta, hogy most már úgyis eljön a gömbért Sataví, mert nem akarja, hogy gyávának tűnjék.

Sataví valóban jött is, megragadta a gömböt, majd így szólt:

—Én odateszem ezt az oszlopra, mert valóban nincs félnivalóm, én még a saját isteneinktől sem félek, nemhogy a tiedétől! Ahol én születtem, abban a faluban az volt a szokás, hogy ha a házi isten nem végezte jól a dolgát, például nem adott elég esőt vagy meleget vagy akármit, akkor büntetésből megfürdettük a szobrát szarban és húgyban, hogy megtanulja, jobb ha jól viselkedik, mert mennyivel kellemesebb ha ilyen fürdő helyett áldozatot kap tőlünk! Tehát nem félek, de megtiszteltetésnek sem érzem hogy közreműködöm e szertartásban, ez részemről csak engedmény amivel az össznépi babonáság egy új változatának adózom! De itt mindenki előtt kijelentem hogy nem hiszek semmiféle újmódi istenben, nőuralomban sem, és senki ne tekintse e tettemet olybá, mintha én valami új hatalomnak tennék szolgálatot, s bármiben is ellene fordulnék szeretett császáromnak!

—Tudomásul vettük! - bólintott felé mosolyogva Lora. Azzal lábát kissé odébb csúsztatta, a megfelelő kapcsoló fölé...

Sataví néhány lépés után máris az oszlop mellé ért. S alig ért oda, a gyékényszőnyeg besüppedt a léptei nyomán, s felbugyogott a víz. Ez pedig benedvesítette a talpát. Szandálban volt, mint errefelé szinte mindenki, és káromkodott magában veszettül. Ki volt az az ökör, ki volt az a lusta szolga, aki csak letakarta a vizet, ahelyett hogy tett volna a tócsák megszüntetéséről?!

Aztán felemelte a gömböt, odarakta az aranylapra... Lora pedig lenyomta a kapcsolót.

Sataví abban a pillanatban úgy megrándult, hogy mindenkinek úgy tűnt mintha nagyot ugrott volna, majd egyetlen hang nélkül összeesett.

Természetesen azonnal odarohant mindenki. Lora is odament, de csak nagyon lassan, óvatosan, hogy csak az utolsók közt érjen oda, mert ha ő lett volna az első, akkor még ráfognák hogy ő ölte meg Satavít!

Mire odaballagott, már rég megállapították hogy Satavinak vége. Ekkor aztán megvizsgálta a tetemet Lora is, és azt mondta hogy itt még ő sem tud mit kezdeni, mert halottat még egy diá-szilizs maetiszpa sem képes életre varázsolni!

—Azt hiszem - szólt tünődve de jó hangosan - hogy erre mondják, hogy nem tanácsos ha valaki ennyire kigúnyolja az isteneket... legalábbis a tudomány istenét! Talán jobb is lesz most ezért ha nem hagyom itt a gömböt, mert ha Sataví is ilyesmit mondott, akkor lehet hogy sok még rajta kívül az aranyra éhes hitetlen ember, s ellopnák a gömböt! - azzal megfogta azt és elvitte az oszlopról. S őt már bezzeg nem ütötte agyon az áram, mert nem volt a kapcsolón a lába!

Mindezt épp azért tette hogy az emberek lássák, hogy ő nem hal meg ha a gömbhöz vagy az oszlophoz ér. Így nem vádolhatják azzal, hogy mondjuk méreggel kente be a gömböt. Ezért vitte el a gömböt, nem másért, mert tudta hogy úgysem meri azt most senki sem megérinteni!

—A tragédiára való tekintettel az ünnepségnek vége, távozzatok, jóemberek! - jelentette be aztán. S amint elszállították Sataví tetemét, utasította a szolgálait, hogy szereljenek szét mindent, hogy semmi nyom ne maradjon. Ő maga csak a két fel nem használt rakéta leszerelésére ügyelt, nehogy baleset legyen belőle.

5. fejezet: A Máglya prófétái

Nem tagadható, Sztong kapitány igencsak örvendett annak ami történt, mert nemcsak meghalt végre Sataví, s így szabaddá vált az útja Vomidához, hogy a nő újra, s immár végleg a felesége lehessen, de ráadásul senkinek eszébe sem jutott reá gyanakodni! Még csak olyan híresztelés sem röppent fel, hogy netán ő bérelte volna fel Lorát! Ez már amiatt sem volt lehetséges, mert Lorára sem gyanakodtak. Mindenki arról beszélt, hogy valami új és hatalmas isten bukkan fel, s az sújtotta agyon valami csodás módon Satavít a hitetlenségéért, gúnyolódásáért, vagy tán csak azért, mert így akarta az isten a hatalmát megmutatni. Hiszen korábban is adott már az isten jelet, kétszer is, az égnek röppenő tűzszikrákkal!

Mindez természetesen úgy tüntette fel Lorát, hogy amit csak mondott, az mind maga az igazság, s legalábbis lehetséges annak a fura új országnak a megalakulása, amit emlegetett! Az elkövetkező néhány napban tehát tömegével mentek főleg nők, de férfiak is hozzá, hogy még tüzetesebben érdeklődjenek nála, tudniillik a részletek felől. Mert mindig minden a részleteken múlik!

S ez a nagy népvándorlás már kissé aggasztani kezdte Sztong kapitányt. Mert az remek hogy már feleségül is vette Vomidát, igazi kincs ez a Lora hogy elintézte neki, még azt sem bánja hogy most egy darabig nem mehet tovább Tuorba, kötelessége ugyanis megírni a császárnak hogy mi történt itt, hogy Sataví meghalt, meg kell várja míg a császár küld ide új helytartót, s addig igazgatnia kell a várost, ez mind nem baj sőt nagyon kellemes bizonyos értelemben – de ha most Lora bejelenti hogy nem megy tovább Tuorba, az régen rossz, mert akkor vinnie kell erővel, márpedig ha Lora hívei a kis úrnő, azaz a nagy próféta mellé állnak, akkor abból valószínűs népfelkelés tör ki!

De Lora megnyugtatta, hogy ő elmegy Tuorba.

—Nekem mindegy, hogy Dakópa lesz az új országom első városa vagy Tuor! - mondta nyugodtan. —Sőt Tuor még jobb is, mert nagyobb!

—Te valóban azt hiszed, hogy képes leszel elfoglalni Tuort?!

—Egyedül biztos nem, s nem is rögtön. És tulajdonképpen nem akarom elfoglalni, de muszáj lesz, mert nem hiszem hogy a császár lesz annyira eszes hogy békén hagyjon engem, ha meg nem hagy békén, kénytelen leszek védekezni! Ha meg valaki védekezik, akkor vagy ő győz, vagy az ellenfele. Márpedig nagyon remélem, hogy a győztes én leszek!

—Akkor légy oly kedves és legalább most hass oda újdonsült népednél, hogy csillapodjanak, mert nem szeretném elrontani a mi kettőnk barátságát már most az elején Lora, hogy nekik vezényelem a hadsereget! Magyarázd meg nekik, hogy ne tüntessenek az utcán, mert nem tartunk fogva téged!

—Ez éppenséggel nem igaz, mert fogoly vagyok, de legyen neked, megmondom nekik, mert én sem akarok botrányt.

S úgy is tett, s megkért mindenkit hogy ne kiabáljanak naphosszat a helytartó háza előtt amibe most Sztong kapitány költözött, mert őt magát is zavarja a zaj, nem tud dolgozni (bár hogy mit dolgozik azt nem mondta meg) és hogy ne féltsék, ő maga is szívesen utazik Tuorba, megnézni a fővárost. Viszont akik alávetik magukat az ő törvényeinek, azok elkísérhetik, ezelen nincs kifogása!

Rögtön akadtak is néhányan akik ajánlkoztak alattvalóik, s kérdezték hogy hová menjenek, mit csináljanak, mikor kell indulniuk. És Lora mondta nekik hogy egyelőre semmi különös dolguk nincs, azt kivéve hogy minden vagyonukat pénzzé teszik, mert ugye házat, földet úgyszem vehetnek magukkal Tuorba. Azt nem tudja hogy mikor indul, mert ő természetesen Sztong kapitánnyal kell elmenjen innen, de épp ezért biztosak lehetnek benne hogy nem lesznek magukra hagyva, mert azt úgyszem megtudja mindenki, hogy Sztong kapitány mikor indul innen!

Ezek az emberek azonban nem is voltak olyan sokan! Tán húsz vagy harminc fő mindössze. Ennél jóval többen voltak akik kacérkodtak a gondolattal hogy Lora új országának alattvalói legyenek, ám még nem kötelezték el magukat ezen ötlet mellett. S ezek közül igen sokan azt mondták, hogy márpedig ők igenis beszélni akarnak Lorával, mert kíváncsiak sok mindenre!

Lora erre kiment hozzájuk, hogy tessék, itt van, lehet kérdezni tőle!

—Akkor ha én veled tartanék, az azt jelentené, hogy a feleségem azzal hál ezután, akivel akar?! - kérdezte eléggé harciasan egy férfi.

—Igen. - válaszolta Lora angyali nyugalommal. —Ha jön a feleséged is, akkor igen. Már amiatt is, mert nálam nem is számít majd a feleségednek. Ott csak te leszel és ő, férfi és nő, nem lesz férj és feleség, tehát te sem leszel férj, s ő sem feleség!

—Na de akkor én kivel hállok majd?!

—Bárki nővel, akivel csak akarsz.

—És ha ők nem hagyják?! Nem akarják?!

—Akkor bizony nem lesz a dologból hálás.

—Na de hát ez nem lesz így jó Lora, mert köztudomású, hogy a nők sokkal kevesebbszer akarják azt a bizonyos dolgot mint mi férfiak, tapasztalatból tudom hogy még házasságon belül is sokkal gyakrabban kívánom én az ágybeli örömeiket mint a feleségem, s néha kizárólag amiatt hagyja, mert fél hogy botrány lesz belőle ha nem engedi! Tehát, mondhatni félelemből! De ezt nem vagyok hajlandó szégyellni, mert nekem jár ez, jár mert a férje vagyok, ezt ő vállalta abban a pillanatban amint a feleségemmé lett! De ha nem lesz olyan hogy feleség, akkor nem él olyan nő, akinek kötelessége hálni velem bármikor, amikor a kedvem úgy tartja!

Lora kissé elgondolkodott.

—Igen, ez komoly ügy, bevallom! Tulajdonképpen az lenne az ideális, ha a nők úgy tartanák hogy nekik nem kötelességük hálni a férfiakkal, de illendő! S így legfeljebb néhány nőt megkérdezve bizvást találna egy férfi hálótársat magának! Ezt ki is fogom hirdetni, hogy a lefekvés férfiakkal illendő, ilyesmit visszautasítani illetlenség! Sajnos azonban attól tartok hogy amit mondasz, ennek ellenére igaz lehet, mert még én magam sem érzek vágyat egyelőre a közösüléshez, s nem hiszem hogy fiatal korom miatt lenne ez így! És hát nehéz megváltoztatni az emberek gondolkodásmódját, vagyis azt hiszem a nők akik jönnének az én országomba, szégyellenék a lefekvést, ezért még azok is visszautasítanák az efféle ajánlatot eleinte, akik tulajdonképpen szívesen engednének a férfiak és a maguk vágyainak! Tehát én úgy látom hogy nincs más megoldás, mint a férfiakkal levést ugyanolyan munkának kinevezni mint bármi mást! Nevezzük az efféle szakmát mondjuk úgy, hogy *genitális*, az ivarszerveket jelentő genitália névből származtatva, s bárki nő vállalhatja hogy ő ezentúl nem a kévét köti a mezőn, nem fon, nem sző, hanem az ő munkaköre az lesz, hogy ő genitális! Ekkor semmi mást nem kell csinálnia, ellenben a többi nőktől eltérően ő nem teheti meg azt, hogy nemet mond a párzani kívánó férfiaknak, hiszen ez az ő munkája, munkaköri kötelessége, ha tehát ezt visszautasítja, akkor az ugyanolyan lazsálás, lógás, mint ha bárki más szakmát űző nő hagyná abba a munkát és nem dolgozna! Természetesen nekik is kell valami időkorlátot szabni. Én úgy gondolom hogy elég lesz ha mindenki napi nyolc órát dolgozik az én országomban, később lehet hogy még kevesebb munka is elég lesz mert erősen hiszem hogy sok nagyszerű gépet ki tudok találni ami megkönnyíti a munkát, és úgy látom igazságosnak, hogy a genitálisok munkaideje is napi nyolc óra legyen. Arról természetesen lehet szó, hogy ők maguk válasszák meg, e nyolc óra mikor kezdődjön és végződjön, sőt akár ketté is bonthatják hogy mondjuk délelőtt négy és délután négy óra, hogy ne legyen olyan sok egyszerre.

—Aha, tehát ezentúl genitálisnak nevezed az örömlányokat!

—Nem! Őket ezért nem szabad megvetni, mert ugyanolyan tisztességes polgárai az országomnak mint bárki mesterember! Ők a kéj mesterei! Aki megszólja őket, azt száműzőm! Továbbá, a lefekvésért természetesen ők sem kapnak pénzt!

—És lesz elég genitális, úgy gondold?

—Miért ne, hiszen most is akad örömlány elég, nálam meg még nem is lesznek kiközösítve, megvetve! S ha pénzt nem kapnak is, de éppoly jól élnek mint bárki más! Aztán meg, arról lehet szó, hogy valaki cserélgesse a szakmaikat. Én úgy látom, a jövőbe vetve tekintetemet, hogy ha már lesz több városunk és falvunk, akkor minden településnek lesz egy kormányzója, nő természetesen, aki ott élet-halál ura, ő osztja be a munkákat, de ha csak lehet köteles mindenkit olyan munkakörbe helyezni amiben az lenni kíván, mert kényszerű munkának sovány

az eredménye! Ellenben hogy ne zsarnokoskodhasson a hatalmával visszaélve, őt a lakosok maguk választják, s bármikor leválthatják!

—Pénz nélkül úgysem fog menni ez az egész! - legyintett egy nagybajuszú férfi. —Pénz nélkül ugyanis lehetetlen a termelt javak igazságos elosztása!

—Ellenkezőleg! Pénz csak arra kell hogy el lehessen nyomni a másikat, mert a pénz birtoklása egyenlő a hatalom birtoklásával! A pénz ahhoz szükséges, hogy biztosítsa a javak *igazságtalan* elosztásának lehetőségét! Hiszen nézz csak körül, nem azt látod-e, hogy a legtöbb mindenféle a császárnak van, akinek a legtöbb a pénze, holott a legkevesebbet dolgozik, semmit se ép-penséggel, azután ahogy lefelé haladunk a rangsorban, úgy egyre kevesebb mindenféle van az embereknek, ahogy mind kevesebb pénzzel bírnak, ellenben egyre többet dolgoznak! A leg-alul vannak a rabszolgák, akik a legislegtöbbet dolgoznak, ellenben semmi pénzük nincs, és egyáltalán semmit sem birtokolnak, még saját magukat sem, mert önmaguk testével sem rendelkeznek! Egyenes arány van tehát a pénz mennyisége és a javak fölötti rendelkezés mér-téke között, ugyanakkor fordított arányosság a végzett munka és a birtokolt pénz mennyisége között! Nálam nem lesznek rabszolgák sem különben. Nem érdemes rabszolgát tartani, mert a rabszolgamunka nem hatékony, s amellet *igazságtalan* is.

—Na de te azt sem akarod, hogy magántulajdon legyen! - hallatszott valahonnan a hátsó so-rokból.

—Persze hogy nem. Ahol ugyanis van magántulajdon, ott van csere is, s ahol van csere, ott a csere megkönnyítésére megjelenik a pénz! Ha nem akarok pénzt, akkor nem engedhetem meg a magántulajdont sem!

—De hát a tulajdon szentsége olyasmi, amit mindenki mindig tiszteletben tartott, a tolvajokat kivéve!

—Meg a rablókat, gyilkosokat kivéve, meg az örökségért gyilkolókat kivéve, és kivéve az adó-szedőket, meg a fosztogató csapatokat, meg kivéve azokat a királyokat akik azért törnek rá más országokra hogy megszerezzék az ott lévők magántulajdonát, meg kivéve a saját királya-inkat és császárunkat, akik igyekeznek minél többet önmaguk tulajdonának megszerezni a ti tulajdonotokból... ej, ne etessetek már tehát ezzel, nagyon kérlek benneteket! Nyíljék fel a sze-metek arra, hogy minden rossz okozója épp a magántulajdon! És különben már a pusztá léte is *igazságtalan*. Mert ugye akkor mondhatjuk hogy valami mondjuk az enyém, ha jogomban áll azt tenni vele amit akarok, akár megsemmisíteni is?! - nézett körül. Erre többen bólogat-tak, hogy igen, úgy van.

—Na hát akkor most gondoljátok csak el, hogy mondjuk él egy nép egy szigeten, iszonyú messze bármi más néptől! S egy nap valami ronda betegség üti fel a fejét a szigeten, ami kivé-tel nélkül minden tehenet kipusztít, egyetlenegy pártól eltekintve! Az egyik parasztembernél ugyanis megmarad valami csoda folytán élve egy tehen és egy bika. Ugye így már lehetőség van arra, hogy ezek utódaiból idővel elszaporítsák újra a teheneket a szigeten! Na de most mi lesz ha a paraszt már nagyon öreg, s azt mondja hogy ő haragszik a többi emberre valamiért, nem érdekli hogy lesz-e azoknak tejük amit ihatnak, s ő bizony levágja a tehenet és a bikát, hogy jót zabálhasson a húsból! És erre joga van, mert a tehen és a bika kétségkívül az övé, az ő magántulajdona teljesen szabályosan! Hát akkor most mondjátok meg nekem, bölcs-e az a szokás, az a törvény, ami ilyesmit lehetővé tesz!

—Erre természetesen nincs joga, a rendkívüli helyzet rendkívüli intézkedéseket tesz szüksé-gessé! - mondta az egyik férfi.

—Arra gondolsz, hogy el kell kobozni a tehenet és a bikát a közösség javára?

—Igen!

—Na de nem lehet abból kiindulni amit mondtál, mert erre a paraszt azt mondja, hogy nem is olyan rendkívüli a helyzet, senki nem hal éhen attól hogy nincs tehen a szigeten, még tejet is ihatnak, legfeljebb kecsketejet! Tehát amint ezt tennénk amit mondasz, méricksélni kéne hogy melyik helyzet mennyire rendkívüli, s ez számtalan visszaélésre nyújtana lehetőséget! Legegy-szerűbb ha azt mondjuk, hogy magántulajdon egyáltalán nincs is! Nálunk nincs! S akinek ez nem tetszik, az ne jöjjön az én népembe!

—Miféle népedbe, még neve sincs ennek a népnek!

—Igazad van! De mindjárt találok nevet neki.

—Legyen a neve lora! - javasolta valaki.

—Nem, nem, nem nevezem el magamról, az félreértésekre vezetne... legyen a neve mondjuk *moá*! Ez jó, mert rövid, könnyen kimondható, és a közepén ott a kerek o-hang, ami eképp hasonlít a gömbre, a jelképünkre! Tehát *moá* nép, ez vagyunk mi!

S most megszólalt egy rongyos öltözkű, kócos hajú férfi. Torzonborz, nagy szakállat viselt, seggig érő hajjal, s e haj még nemcsak kócos, de szemetes is volt, mert tele volt tetvekkal, apró gallyacskákkal és száraz falevelekkel. A közelében nem sokan ültek, mert már messziről bűzölgött. A ruhája is irtózatosan mocskos volt és csupa lyuk, szakadás. Ellenben a nyakában szép fényes vörösréz háromszög lógott, jelezve hogy ő a máglyány vallás hive.

—Ne hallgassatok rá! - kiáltotta. —Ez a Lora nevű nőszemély hamis próféta! Elismerem hogy tanai tartalmaznak bizonyos haladó elemeket, korlátozott mértékben, mert helyes elv az, ha lemondunk a magántulajdonról. Ugyanakkor a vaknak is kiszúrja a szemét hogy amit tanít, maga a legfertelmesebb erkölcstelenség! Ha igazi szerető közösséget akartok, feleim, akkor jöjjetek közénk, máglyányok közé! Mi hirdetjük az igazi szeretet útját, ráadásul a közénk igyekvőnek örök életet kínálunk!

—Ti talán nem haltok meg? - kérdezte erre Lora.

—Természetesen meghalunk, de az csak evilági életünk végét jelenti, mert azonmód feltámadunk Isten szeretetében! Tudjátok meg ugyanis, hogy háromszáz esztendővel ezelőtt lejött közénk Isten fia, hogy elterjessze az igaz hit igéit, s bár a hazugság gyermekei őt máglyán megégették, de három nappal később csodás módon feltámadt haló poraiból, megmutatta magát a híveinek, majd visszament az Égbe, s azóta is feltámad mindenki aki benne hisz, feltéve természetesen hogy eléggé méltó életet él ehhez! Evilági életünk ugyanis csak próbatétel, nem is lehet más emiatt természetesen mint véges, korlátozott időtartamú, hiszen ha végtelen lenne itteni életünk, akkor nem jönne el soha az a boldog pillanat, amikor átlépünk egy még jobb életbe, abba ami az Égben, az Úr Isten színe előtt, az ő jelenlétében folytatódik, s ami már természetesen végtelen, örök! Amiatt kell tehát itt meghalnunk, mert egyetlen próba sem tart örökké!

—De hát erre a képtelen állításodra semmi bizonyíték nincs. - ellenkezett Lora.

—De igenis van! A Szent Könyv, amibe Isten Fiának első követői lejegyezték az ő szavait!

—Bárki írhat egy könyvet, aztán sok év múlva ráfognak hogy az ennek meg annak a szavait tartalmazza. Ezzel az erővel akár azt is állíthatnád, hogy magának istennek a szavait tartalmazza az a könyv!

—Tulajdonképpen úgy is van, mert a szerzőket Isten ihlette hogy írjanak, s hogy épp azt írják, amit!

—Na ugye!

—Te talán fel tudsz kínálni bárkinek is örök életet?!

—Én nem, de te sem, csak hazudod azt. Én becsületes vagyok. Én az emberek evilági életét kívánom megjobbítani, mert ez az élet kétségtől létezik!

—Még az sem biztos hogy az sikerül neked, ellenben aki téged követ, elkárhozik, s nem részesül az örök életben!

—Te semmivel nem kínálsz többet az embereknek, mint az a vallás, melyben Zadán a főisten.

—Zadán nincs, s a többi isten sem, azok legjobb esetben is csak a Sátán gonosz démonai!

—Abban egyetérték veled, hogy ezek az istenek nincsenek. De a te istened sincs.

—De van.

—De nincs, s emiatt a halál után sincs örök élet. Én legalább igyekszem majd, hogy az evilági élete jobbra váljék mindenkinek, de te és a többi máglyány még ezt sem tudja elérni – hát nézz már magadra, rongyokban jársz mint egy koldus! Azt is tudom, mi a nők sorsa nálatok: apácaként élni bezárva egy életen át, miközben állandóan verve vannak, sőt még azt is elvárjátok, hogy önmaguk verjék magukat! A szememben ez nem mást jelent mint azt, hogy a nők börtönbe vonulnak, életfogytig tartó börtönbe, örök rabnak; épp csak nem rabnak hanem apácának nevezik magukat! Nálatok tehát a rabnő másik neve az hogy apáca, különben minden ugyan-

az, azt kivéve hogy sokkal rosszabb, mert másutt nem verik rendszeresen a rabokat, főleg nem önmaguk kell hogy magukat verjék!

—Ezt ők a világ iránti szeretetből teszik!

—Ha nekem volnának gyermekeim, bizonyára szeretném őket. De attól még nem verném magamat, mert nem hinném hogy attól lesz jobb nekik, mentől több ütést viselek el ok nélkül!

—Ez nem így van. Félreérted. Ez olyasmi náluk, hogy egy igazi, gyermekeit valóban szerető anya ha lehetséges, szívesen átvállalja önként a büntetést amit pedig a gyermekeire ró ki valami bíróság, mert szívesebben szenved ő, hogysen gyermekeit lássa szenvedni!

—Aha, tehát ha jól értettelek az apácák azért szenvednek, mert elviselik maguk azokat a büntetéseket, amiket a te istened ró ki a többi emberre?

—Végre kezded érteni! De nemcsak az apácák, hanem vannak szerzeteseink is, akik már férfiak. Tehát nehogy azt hidd hogy bármi téren is igazságtalanok volnánk a nőkkel!

—És eközben ezek az emberek szeretik azt az istent, aki miatt szenvednek?! Tudod, még ha volna is ilyen isten, én nem szeretném! Utálok ha vagy engem vernek személyesen, vagy a szeretteimet, s ha nem akarom hogy a szeretteimet verjék, akkor engem vernek meg helyettük!

—Ne hidd hogy istenünk igazságtalan volna! Ő természetesen csakis akkor büntet, ha van bűn amit büntethet!

—Ahogy elnézem a világot, mindenkit büntet.

—De nem ugyanolyan mértékben! És hát a világ valóban vétkes, mert őseink régen fellázadtak Isten ellen. De épp itt mutatkozik meg az Úr végtelen igazságossága, mert ő saját fiát is áldozatul adta az emberekért, aki magára vállalta a világ vétkeit, önmagát égő áldozatul adva Atyjának, s így egy tökéletes áldozatot bemutatva, most már semlegesítette az első emberpár vétkét, s ezután lehetséges hogy bárki aki benne hisz, bejuthasson a Mennybe! Így teljesítette be az isteni megváltástervet!

—Tehát a fia halálát Isten maga akarta?

—Igen, ez az egész előre el lett tervezve már a Mennyben, mert másképp nem lehetett segíteni a bűnbe esett emberiségen!

—Hát meggyőztél, bevallom, valóban meggyőztél, belátom, hogy az istened valóban nem kivételezik, mert egyformán érzéketlen és szeretetlen mind az emberekkel úgy általában, mind a saját fiával! Szavaid alapján istened hasonlatos a szememben ahhoz a hadvezérhez, aki szántszándékkal a halálba küldi a fiát mint valamely csapat kapitányát, csak azért, hogy megnyerjen egy csatát! Az ilyen isten nem érdemel tiszteletet, szeretetet még úgysem! Én azonban inkább nem hiszek benne! De ne is beszéljünk a vallásról, mert én nem új vallást hirdetni vagyok itt, én a valósággal foglalkozom! Én konkrétan ebben az életben kínálok jobb életet mindenkinek, ami leellenőrizhető, mert bizvást hiszem, hogy már tíz évvel később mostantól számolva mindenki élete aki engem követ, jobb lesz, remélem sokkal jobb, s még azután is egyre jobbá válik majd évről-évre! És ez nem üres szócséplés, mert Huaföldön ahol mostanáig diáslisz maetiszpa voltam, rengeteg betegség gyógyíráját leltem meg, tehát máris tudok kínálni nektek orvosságot sok kízó nyavalya ellen! Mert én a valóságot kutatom, a betegségek ellenszereit, s egyéb létező dolgokat, és nem holmi elképzelt isten lényegét, akiről különben ti magatok is azt állítjátok, hogy amúgyis megismerhetetlen!

—Az én bajomon úgysem tudsz segíteni! - legyintett egy nő. Különben nem is idős nő, nem lehetett több harminc évesnél. És így szemre teljesen egészségesnek látszott.

—Miért, mi a gondod? - hajolt közelebb hozzá Lora barátságosan.

—A szemem! Alig mentem férjhez, romlani kezdett a látásom, egyre homályosabban láttam a távoli tárgyakat, de mostanára már az egészen közeli tárgyakat is alig-alig látom, ha kinyújtom a karomat, az ujjaim hegyét is éppencsak sejtem! Ez nem látszik a szememen, de így van! És senki nem tudott segíteni rajtam, hiába fizettem rengeteg pénzt mindenféle javasasszonyoknak, orvosoknak, kuruzslóknak, hiába imádkoztak értem, hiába mondtak bűbájos mondókákat, szívatták velem a legkülönbözőbb növények bűdös füstjét, de mit sem használt! És így hogy már lassan teljesen megvakulok, mind kevesebb hasznomat vette otthon a férjem, s elkergetett, s másik nőt vett maga mellé, nekem meg nem maradt más hátra, mint hogy kolduljak! De hiába koldultam, mert nem látszom betegnek, nyomoréknak, így alig kaptam ala-

mizsnát, majdnem éhen haltam, s kénytelen voltam a testemet árulni, pedig micsoda szégyen az!

—Nálam nem lenne az, mert nem is kapnál pénzt érte.

—Nem hiszek én ebben az egészben, de nem is érdekel semmi, mennék én hozzád akár még annak a geni... izé...

—Genitális.

—Annak is, igen, csak látnék újra! De olyan gyógyítóval még nem találkoztam, aki a vakságot képes gyógyítani! Állítólag régen a szent királyok némelyike képes volt erre a csodára, de mostanában nem hallani ilyen uralkodóról!

—A mi hatalmas Istenünk Fia, Kathosz, nemegyszer tett ilyen csodát! - szólt rögtön a rongyos máglyány férfi.

—De most nem jár közöttünk Kathosz. Engem meg csak az érdekel hogy lássak. De hát az nem lehetséges.

—Talán igen! - szólalt meg ekkor Lora. —Vakságot ugyan én sem tudok gyógyítani, de hát te nem is vagy vak, csak nagyon rossz a szemed. Várj csak itt egy kicsit, mindjárt visszajövök! - azzal Lora felállt, visszament a házba, majd kisvártatva kilépett onnét újra, s egy ruhába kötve egy csomó lencsét hozott magával. Mindegyik az ő általa kitalált átlátszó üvegből készült.

—Tessék! Hogy mekkora eszem volt hogy ezt is magammal hoztam! Fogd csak meg ezeket, rakd a szemed elé, s nézz ezeken keresztül! Szerintem találni fogsz köztük olyat, amivel már egészen jól láthatod a távoli tárgyakat is, még ha nem is tökéletesen! Ez ugyan még nem gyógyítás, elismerem, de jelentősen megkönnyíti az életedet. Aztán ha valóban találsz megfelelő lencsét, azaz inkább két lencsét mert két szemed van és mindegyik elé kell, akkor majd az egyik ügyes szolgálommal barkácsoltatok egy megfelelő keretet az üvegeknek, hogy e keretet a fejedre tehesd, és szabad maradjon a két kezed!

A nő sokáig válogatott, mert volt Loránál vagy ötven lencse, végül talált is magának kettőt, mindegyik olyan vastag volt hogy alig vékonyabb mint egy üvegpalack alja. És nem is voltak teljesen tökéletesek, mert hát a kézi üvegcsiszolás igazán hagyott maga után kívánnivalókat a legjobb igyekezet mellett is, tehát a két lencse egyrészt nem volt teljesen egyforma, másrészt kissé görbítette az adott képet a szélén mindegyik. De azért mégis nagy szó volt ez, mert majdnem olyan messzire láthatott velük, mint amikor még ép volt a szeme!

Nagyon örvendett ennek a nő! Nem győzött hálálkodni!

—Jó, jó, mi is a neved? - kérdezte Lora.

—Úgy hívnak hogy Ágacska, felséges úrnőm!

—Elég ha úgy nevezek hogy Lora. Szép neved van különben. Na tehát, itt van mellettem ez a derék férfi, Murdzuk a neve, aranymíves, azt hiszem kitűnő keretet készít neked mindjárt ezekhez az üvegekhez, persze nem aranyból azért, nem is lenne jó az mert valaki ellopná, aztán ha kész vagy máris mehetsz vele ahová akarsz, csak vigyázz hogy el ne törd őket!

—És mibe kerül majd ez nekem úrnőm?!

—Annyiba, hogy ezentúl szeretettel gondolsz rám.

—De úrnőm... én nem is akarlak elhagyni téged, mert valóban nagy csodát tettél!

—Akkor majd gyere velem, ha Tuorba megyek. Na eredj Ágacska, hogy legyen mielőbb kereted! S így hamarosan elkészült Reza bolygó első szemüvege.

Bár Ágacska szemüvege volt az első, de egyáltalán nem az egyetlen: ezután ugyanis rengetegen keresték meg Lorát hogy nekik is gondjaik vannak a látással, és nagyon rövid időn belül igen kevésnek bizonyultak a lencsék, Lora kénytelen volt egy egész sereg ügyeskező embert beállítani lencsecsiszolásra. Nagy keletje lett a szemüvegeinek, már amiatt is mert ingyen adta őket. Neki ez végülis nem került pénzébe, mert embereit így is - úgy is etetnie kellett volna. De nemcsak szemüvegekkel segített a rászorulókon, rengeteg beteget hoztak hozzá, s ezek többségén tudott is segíteni, főleg az elfertőződött sebeken. Alig akadt példa rá, hogy amputálnia kellett volna egy végtagot, de még amikor ilyesmire került sor, akkor sem fertőződött el a vágott seb. Óriási lett a hírneve a városban!

A felgyógyult betegek egy része pedig úgy döntött hogy vele tart majd Tuorba. Természetesen nem azok akiknek valami kisebb nyavalyáját gyógyította meg, hanem akiknek tagadhatatlanul az életét mentette meg, vagy legalábbis a végtagjaikat. Ezek többségét ugyanis nem érdekelte hogy Lora erkölcstelenséget prédikál-e, mert a lényeg az hogy újra élnek! Még néhány olyan követője is akadt Lorának, aki korábban máglyány hitű volt, de hiába imádkoztak a „testvéreik” hogy gyógyuljon meg, nem használt az ima, Lora szereit azonban annál inkább!

Ez aztán alaposan felbosszantotta a máglyányokat. S egy nap összegyűltek vagy ötvenen a helytartó palotája előtt ahol Lora is lakott, s elkezdtek kiabálni hogy Lora egy gonosz boszorkány, és takarodjon innen, mert megrontja a gyermekeiket, főleg a tisztességes nőket-lányokat!

—Nem sokáig fognak ezek itt kiabálni, azonnal intézkedem! - mondta Sztong kapitány, azzal kiment az erkélyre, és mondta a tüntetőknek hogy takarodjanak, mert azonnal felkoncoltatja őket ha folytatják a botrányokozást.

—Nem érdekel az sem ha meghalunk, de Lorából nem kérünk! Ölj csak meg, az méltó egy olyan vérszopóhoz mint amilyen te vagy! - kiabálták neki. —Szívesen halok meg, akkor előbb éledek újjá Égi Atyám kebelében! - és néhányan még záptojásokat is dobáltak Sztong felé, az egyik el is találta. Sztong kapitány igencsak megmérgekedett emiatt!

Bement az erkélyről, és riadót fúvatott. Már össze is gyűlt az udvaron egy osztag katona, amikor kiért oda Lora is.

—Mire készülsz, kapitány? - kérdezte tőle.

—Eltakarítom innen a ház elől ezt a máglyány undokságot! - válaszolta mérgesen a férfi.

—Ne tedd.

—Miért?!

—Mert ha megölöd őket, jót teszel nekik, s hozzá kétféleképp is! Egyrészt amilyen hülyék, valóban örömmel halnak meg, nem éreznék tehát büntetésnek, másrészt így vértanúkká lesznek az életben maradtak szemében, hősként tisztelnék az emléküket, s azonnal megsziporodnának a híveik, mert mindenki szívesebben csatlakozik egy olyan eszméhez, aminek már hősei is vannak, van tehát történelme, mint egy olyanhoz, ami ezzel nem dicsekedhet.

—De hát nem hagyhatom hogy ezt tovább műveljék, s különben is megdobáltak, megaláztak!

—Alázd meg te is őket akkor!

—Azt is akarom, börtönbe csukom őket, és...

—Eh, azzal se mész sokra, akkor legfeljebb a többiek a foglyok szabadon engedéséért tüntetnének később!

—Hát akkor mit tegyek?!

—Nekem jobb ötletem van. Az méghozzá, hogy... de nem is magyarázom el, bízd csak rám! A lényeg hogy ne avatkozz bele!

Ezt Sztong megígérte, mert kezdte már tisztelni Lorát. És kíváncsian figyelte, mit tesz Lora!

Ami a máglyányokat illeti, őket jó egy órán át senki nem zavarta, kiabálhattak nyugodtan. Ekkor azonban a ház emeleti ablakaiból néhány agyagkorsót dobáltak közéjük, amik széttörttek, s belőlük valami szintelen, átlátszó, átható szagú, illékony folyadék ömlött ki. S nem is maradt ez sokáig folyadék: pillanatokon belül elpárolgott, s aki csak beszívta a gőzét, az igen hamar mély álomba merült.

Ez nem is csoda. Annyi éter lett oda kiöntve, hogy egy elefántcsordának is elég lett volna. Az az igazság, hogy még a helytartói palota földszintjén lakók is eléggé kábák lettek emiatt egy darabig, a portás pedig ugyanúgy elaludt a fülkéjében mint a máglyányok.

Némi idővel később azért, amikor már eloszlott az étergőz, Lora tervének megfelelően kimentek az utcára a tuor katonák, azzal valamennyi máglyányt pucerra vetköztették, nőt is, férfit is, ruháikat egy kupacba dobálták és elégették. Különben nem volt kár értük, mert csupa rongy volt mindegyik. Sőt a katonák ennél többet is tettek: amelyik nő tetszett nekik, azzal bizony ott helyben párosodtak is. A „megerőszakolás” szó ugyanis nem egészen helyénvaló esetben, mert nem kellett erőszakoskodniuk, a máglyány nők egyszerűen nem voltak abban az állapotban hogy ellenkezhetek volna. Ez, a párosodás, egyébiránt már nem szerepelt Lora elő-

zetes terveiben, de hát a katonák, azok bizony nem holmi finomkodó lelkek... bár némelyik katona kiment oda hogy ő maga is dugjon eme alvó nőkkel egy jót, de aztán inkább dolgvégezetlenül visszatért, undorral az arcán, hogy hiszen ezek fejbőrén több a tetű mint a hajszál, sőt a lábuk közt a szőr is e vérszívóktól hemzseg, ő bizony inkább nem dugja be oda a farkát, nem hiányzik neki hogy elkapjon valami ilyesmit!

Ettől függetlenül volt elég katona ahhoz, hogy minden valamirevaló máglyány nőnek jusson. Közülük a legcsinosabbak, legfiatalabbak egyenesen szűznek bizonyultak. Mármint addig a pillanatig...

De ezzel még nem volt vége mindennek, mert ezután a katonák össze is kötözték őket, de nem a lábukat, hanem a kezüket és testüket, még hozzá párosával! Ráfektettek egy-egy nőt egy férfirra, illetve néhol két férfit egymásra mert férfiakból több volt, úgy rakták a kezüket mintha ölelnék egymást, s alaposan összekötözték őket. Így aztán amikor jó óra múltán felébredtek, már a talpraállás is kinkeserves volt a számukra, hát még hogy ezután elmenjenek valahová! Hiszen egyiküknek állandóan hátrálnia kellett! S mindezt pucéron! A városi csöcselék meg közben körbeállta őket, hangosan röhécselve, néha szándékosan ellökték őket, hogy kacaghassanak amikor nagy keservesen megpróbálnak talpraállni, máskor meg elzárták előttük az utat hogy tovább láthassák őket meztelenül. Olyan eset is előfordult, hogy a földre zuhant, védekezésre képtelen nőt hátulról többen is megerőszakolták, ezúttal azonban nem a katonák. Bátran tették mindezt, mert hiszen ezeket maga a tuor kormányzó juttatta ilyen helyzetbe, a tuor katonák is megerőszakolták őket, látták, tehát egészen biztos hogy most ezért nem kapnak büntetést! És nem sok embernek jutott eszébe hogy segítsen rajtuk, elvágván a köteleket, de még amikor eszébe is jutott ez valakinek, a legtöbbször mások megakadályozták a segítségnyújtást, mert csak ne akarja elrontani a szórakozásukat! Ahol meg két férfi volt összekötözve, ott állandóan azt kérdezték tőlük, hogy buzik-e tán hogy ölelkeznek?! Olyasmit is csináltak, hogy kényszerítették a párokat arra, hogy temérdek vizet megigyanak, csak amiatt hogy azután amikor már nagyon kell vizelniük, egymást hugyozzák össze. De a nézők közül is voltak sokan, akik levizelték őket.

Iszonyúan szégyenbe hozták tehát a máglyányokat ezzel a tuorok, azaz inkább Lora, mert ő találta ki ezt, holott a büntetés nagyobbik részét nem is a katonák osztották ki rájuk, hanem a köznép. Tehát nem a hódítók, hanem a mjelnó lakosság.

Annyi bizonyos, hogy bár ezután ezek a máglyányok irtózatosan haragudtak Lorára, de nem mertek többé a közelébe menni sem, nemhogy kiabálni rá vagy a lakhelye közelében!

Hiába, a vallással szemben a tudománynak megvan az a roppant előnye, hogy *működik*.

Az eseten különben sokan csodálkoztak, varázslatot emlegettek, mert hogy is lehet egy egész csapat embert elaltatni valamiféle széttörő agyagkorsókkal! Sztong kapitány azonban igencsak elgondolkodott, s egyszer csak így szólt Lorához:

—Én elviszlek téged Tuorba, mert azt mondtad hogy te is hajlandó vagy odamenni. De azután igencsak ügyelni fogok rá, nehogy olyan környéken szolgáljak valaha is, ahol te laksz, Lora! Mert nem akarom hogy ha netán a császár vagy bárki felettesem azt parancsolja hogy támadjanak meg téged a katonák, akkor én legyek azok vezetője!

—Ah! Ennyire megszerettél?!

—Hogy szeretlek az túlzás, de tény hogy megkedveltelek! De nem erről van szó, csak nem szeretnék az ellenséged lenni, mert önmagamat viszont nagyonis szeretem! Hiszen látom a máglyányokon, mi az ellenséged sorsa még akkor is amikor kíméletes vagy vele, mi lenne akkor ha megharagszol!

Erre Lora kezdett nagyon szerényen pislogni, szinte szerelmes mosolyt villantott Sztong kapitány felé, majd megveregette a nála jóval nagyobb és erősebb férfi vállát bizalmasan, már-már leereszkedően, s ezt mondta:

—Végre kezdesz okosodni, kapitányom!

6. fejezet: Szuszána fia

A tuorok és más népek által vallott hit szerint a művészetek istennője volt Szuszána. Aki ráadásul nem is akárhogy született: tudniillik nem volt apja, ám volt két anyja is! Egyik anyját úgy hívták hogy Prudzma, és ő volt az istennője az időnek, türelemnek, sorsnak és végzetnek, s hatalma majdnem akkora volt mint a főistennek, Zadánnak; másik anyját pedig Vópinak hívták, aki a szépség, szerelem, sőt, az öncélú, korlátokat nem ismerő szerelmi szenvedély istennője, a szeretkezés, az örömlányok és az asszonyi hűtlenség istennője is. De mert mindketten nők, emiatt együttválásuk némi gondba ütközött, s ezen egy harmadik istennő segített, a nagybölcsességű Íba, aki mindenféle tudományoknak, általában az Észnek az istennője. Ő ki talált egy formás műpéniszt, s így már nem volt akadálya Prudzma és Vópi egyesülésének. Ennek következtében Vópi megszülte Szuszánát, a művészetek istennőjét, Prudzma pedig Genkit szülte, aki az öntudat, büszkeség, gőg, makacsság, lázadás istene, általában a be nem hódolás, a valamivel való tudatos szembeszegülés istene.

Lényegében tehát Szuszánának majdhogynem nem is két de három anyja volt: Vópi, Prudzma és Íba! Ami más szavakkal úgy is mondható, hogy a tuorok szerint a művészetek létrejöttéhez a következő dolgok kellenek: Idő, türelem, végzet (végzet alatt lényegében elhivatottságot, tehát tehetséget értettek), továbbá szépség (mert ami nem szép az nem is művészet, illetve ami művészi, az a maga módján szép is), valamint szenvedély, és bölcsesség.

Aki magát a Tuor Birodalomban Szuszána fiának nevezte, az azonban nem volt isten vagy istennő. Úgy hívták hogy Szedzsír, és nem más volt ő mint a tuor császár fia!

Legalábbis egyik fia...

És neki természetesen volt apja. Maga a császár, akit úgy hívtak hogy Szorbut. És volt édesanyja is, emberi édesanyja, aki nagyonis nem volt istennő, hanem egészen közönséges nőszemély, a császár egyik szeretője. Úgy hívták hogy Kojzse, és valóban csak hívták így, múlt időben, merthogy már nem élt. Nem sokkal Szedzsír születése után a császár ugyanis kivégeztette a nőt, mert rajtakapta hogy megcsalta az ő felséges személyét. Méghozzá nem is akárhogy, mert amikor a császár belépett hozzá az ágyasházba, hat férfit is talált Kojzse mellett, mind a hat meztelen volt, Kojzsén sem volt ruha, az egyik férfi hímtagján lovagolt javában a nő, egy másik a fenekében élvezkedett, a harmadikat nyalogatta, szóval a helyzet teljesen félreérthetetlen volt.

A császár különben meglepő nemeslelkűséget tanúsított: nem végeztette ki a férfiakat, mondván hogy ő maga is élt volna a helyükben a lehetőséggel, elvégre bolond férfi az, aki nem fekszik le egy szép nővel ha teheti! Mindössze száműzette őket, s a vagyonukat koboztatta el. Kojzsét azonban lefejeztette, nem mintha a császár olyan erénycsősz lett volna, de hát a nő tudta hogy neki ez tilos, mert a császár megmondta neki hogy hűséget követel, s mégis azt kockáztatta, hogy kakukkfiókát szül neki!

A császár tettén senki nem háborodott fel, holott azért mégsem volt valami nagyon igazságos, mert kettős mércével mért: ő maga ugyanis mindmostanáig nem nősült meg, ellenben nem is egy szeretőt tartott! Igaz viszont hogy sosem többet egyszerre mint négyet-ötöt, ám azokat gyakran váltogatta. Ellenben gondos apa volt: sorra minden törvénytelen gyermekét elismerte, még ha nem is rögtön csak néhány év múltán, amikor gondos szemrevételezéssel megállapíthatta róluk, hogy amennyire egy gyermek hasonlíthat egy meglett férfihoz, annyira az ő vonásait viselik a kis csemeték!

Ez azonban csak a hat fiúra vonatkozott. Mert született a császárnak huszonnégy leánya is, ezeket azonban rögtön születésük után elismerte a magáénak. A lányokat nem tartotta olyan fontosnak, mert nem azok öröklik majd a császári méltóságot!

Szedzsír volt a legidősebb fia, de őt ismerte el legkésőbb, tíz éves korában csak, mert gyanakodott, hátha nem is tőle van, s e gyanakvásán nem is csodálkozhatunk, tekintve hogy milyen helyzetben találta akkor régen Szedzsír anyját! Hanem mire Szedzsír olyan kilenc-tíz éves lett, már lehetetlen volt nem úgy vélnie hogy igenis az ő fia, mert bár Szedzsír igazi aranyszőke gyermekként született, de eddigre már megváltozott a hajszíne, épp ellenkezőjére, kifejezetten holló-fekete sörénye nőtt, s a császár haja is ilyen volt, még ha mostanára kissé kopaszodni is kez-

dett. Aztán Szedzsírnek is ugyanolyan büszke saszorra nőtt mint apjának, s mindemellé vastag, érzéki volt az alsó ajka, jócskán kinyúlt a felső alá, s ez szintén így volt édesapjánál. Mondhatni kiköpött mása volt apjának, épp csak a szeme színét nem örökölte, mert a császár fekete szemű volt, de Szedzsír anyja szemeit örökölte, szép zöld szemeket, és hosszú, szinte lányos szempillákat!

A császár tehát elismerte őt is a fiának, még azt is kijelentette róla hogy ő a trónörökös. Úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben van.

Rendben is voltak a dolgok, de épp csak addig amíg Szedzsír serdülni nem kezdett. Ekkor ugyanis kezdett kiütközni rajta hogy ő mégiscsak Kojzsétől örökölte tulajdonságai felét!

Igaz, ő nem szeretkezett egyszerre több férfival, még eggyel sem. Hiszen ő maga is férfi volt! Ellenben legalább annyira kedvelte a nőket, mint anyja a férfiakat. Még tizenegy esztendő sem volt egészen, amikor már elvesztette a szüzességét, bár ezen jeles alkalomra nemigen illik az a szó hogy „elvesztette”, elvégre aki elveszít valamit, az akaratán kívül hagyja el, Szedzsír ellenben nagyonis akarta maga is a dolgot, annyira, hogy kinézte magának a legcsinosabb rabszolgalányt, s mondta neki hogy most pedig vetközzön le, mert hálni akar vele!

A lány természetesen nem mert ellenkezni a császár fiával, s így megesett az ügy. Sőt nemcsak az ügy, de a lány is megesett, ez azonban Szedzsírt már nem érdekelte. S egyre-másra csak habzsolta az életet, alig maradt nő a palotában akivel ne hált volna, még apja szeretőit is megkörnyékezte, hanem ezt már maga a császár is megelégette, és szólt neki hogy illet többé ne tegyen ha pofont nem akar; s mert Szedzsír nem szerette a verekedést, azontúl békén hagyta mostohaanyáit.

S viselkedését látva a palotabeli emberek azt mondták, hogy lám igaza van a bölcseknek akik azt mondják, hogy a vastag alsó ajak a nagy kéjvágy jele! Mert a császár maga is szereti a nőkben lelhető örömeket, s így van ez a fiában is...

Holott a császár úgy vélte, Szedzsír messze túltesz rajta ami az ilyesmit illeti, s valóban inkább Kojzse hajlamai mutatkoznak benne. A külsejét tőle, a császártól örökölte, a vérmérsékletét anyjától. De egyelőre nem bánta hogy a fia épp olyan, amilyen.

Hamarosan azonban megmutatkozott egy másik tulajdonsága is Szedzsírnek. S ez nem volt más, mint a művészetek kedvelése. S ez már jóval kevésbé tetszett a császárnak!

Nem mintha a császár maga ne szerette volna a művészeteket. Tele volt a palotája gyönyörű műalkotásokkal, amiknek legalább a felét más népektől rabolta a hadserege. Mégsem tudott megbékélni fia érdeklődésével. S ennek komoly oka volt! Nem is egy!

Szedzsír először is a művészi alkotásokat nem annyira gyűjteni, mint inkább létrehozni óhajtott! Márpedig ez igen sok időbe telik, s ezalatt egy trónörökös nem foglalkozhat ama sokkal férfiasabb és hozzáillőbb feladatokkal, mint például a hadvezetés, s a Birodalom kormányzásának megtanulása és gyakorlása!

Aztán meg Szedzsír érdeklődése az összes művészetek közül is a legillékonyabb, a *zene* felé fordult! De még a zenei téren sem annyira a zeneszerzés, mint inkább az előadóművészet felé! Holott a zeneszerző legalább némileg maradandót alkot, elvégre a kotta egy fajtáját ismerték már a tuorok is. Ha tehát a zeneszerző lejegyzí a művét, az megmarad az utókorra. Na de aki előadja?! Az bizony nem hoz létre maradandót! Annak alkotása abban a pillanatban megsemmisül, amint előadott zeneszámának utolsó akkordja szétfoszlik a levegőben!

Márpedig úgy látszott, Szedzsír legalább annyira belebolondult ebbe, mint a női örömekbe! Pénzének jórészét arra költötte, hogy száz fős háremet tartson, gyönyörű nőkből, szinte mindenhová magával vitte őket, s ezen nőket úgy válogatta össze, hogy nemcsak kivételes szépségek legyenek, de legtöbbjük jól értsen egy vagy több zeneszerszámmal is!

Mostanára Szedzsír már huszonöt éves deli fiatalemberré serdült, s maga is kiválóan zenélt több hangszeren, holott senki nem kényszerítette hogy megtanulja ezeket. De hát ő még sokkal többet gyakorolta ezek kezelését mint a maga korabeli fiatalemberek a kardforgatást. Utóbbit különben meglehetősen elhanyagolta, még nagy jóindulattal is csupán közepesnek lehetett nevezni ezt illető tudását.

Ennek ellenére Szorbut császár kinevezte őt az egyik tartomány kormányzójává, hogy tanulja az uralkodás mesterségét. De már egy évvel később megvonta tőle a bizalmat, hazarendelte, s kiküldte a helyére öccsét, Abdzsadot. Aki természetesen csak féltestvére volt, mert nem Kojzse volt az anyja, hanem egy egészen más szerető. Abdzsad természetesen nagyonis örvendett annak, hogy apja haragszik Szedzsírré. Remélte, talán meg is öleti a császár Szedzsírt! Akkor ő lenne a legidősebb fiú, valószínűleg tehát a trónörökös is...

Szedzsír töprengően, s nem kevés aggodalommal a szívében ballagott a palota fényűző folyosóin a császár fogadószobája felé. Azt sem tudta, miért haragudott meg rá az apja. Miért küldte vajon a helyére Abdzsadot, amikor az a bunkó nemhogy zenélni nem tud, ez bizonyára nem érdekli a császárt, de Abdzsad még a betűket sem ismeri?! Nem úgy mint ő, Szedzsír...

—Na végre! - szólott a császár, amint Szedzsír belépett hozzá. —Ülj le, beszélni akarok a fejeddel te nyámnyila!

—Köszöntelek, apám! Örvendek hogy jó egészségben találalak, és...

—Ülj már le hogy a nyavalya törjön ki! - kiáltott rá a császár, mire Szedzsír gyorsan elhallgatott, és lezöttyent az egyik díszes fotelba. Ez éppen nem volt szeretetteljes fogadtatás, de legalább nem is úgy hangzott, mintha a fejét akarnák venni. Akiket ki akarnak végezni, azokat nem ültetik le.

—Amilyen hülye vagy fiam - kezdte a császár - le merem fogadni, halvány fogalmad sincs róla, miért hívattalak ide!

—Bevallom apám, igazad van, valóban nem tudom! Azaz, hát bizonyára nem vagy megelégedve a kormányzással, csak tudnám miért!

—Elég magyarázat neked annyi, hogy sorozatosan szabotálod a parancsaimat?!

—Ez egyszerűen nem igaz! Biztos valami ellenségem terjeszt ilyen rágalmakat apám, de kérek gondold bele milyen képtelenség ez, hiszen hogy is szabotálhatnám a parancsait, amikor minden téged megillető adót mindig megküldtem neked!

—De gyakran késlekedtél vele!

—Talán egy-két hónapot, de végül mindegyik pontosan megérkezett!

—Csak az összegét tekintve pontosan, mert ha késett, akkor az időt illetően nagyonis pontatlan volt!

—Épp amiatt késlekedtem egy kissé, hogy az összeg pontosan meglegyen, mert oly sok pénz összegyűjtése nem megy egyik pillanatról a másikra, időbe telik!

—Előbb is össze lehet azt gyűjteni, ha a helytartóm, vagyis te, kellően határozott! De halljuk inkább, hogy is volt ez azzal a lázadó várossal?

—Fluhura gondolsz, apám?

—Arra hát!

—Hát azt hiszem azt az ügyet mindenki legteljesebb megelégedésére sikerült rendeznem! Végülis én győztem!

—Ami várható is volt, mert nagyobb volt a hadsereged. Csakhogy én a Tuor Birodalom tekintélyére gondolok!

—Nem értelek, apám!

—Ezt nem is kétlem. De mindjárt felvilágosítalak! Hozzám olyan hír érkezett, hogy ez a Fluhu város fellázadt, erre te odavonultál a hadsereggel, ami nagyon rendben van. A város lakói bezárkóztak, ami érthető. Erre te ostromot vezényeltél, ami megintcsak rendben van. Az ostromló sereget a városiak visszaverték, ami megtörténik néha. Hanem egy rövid időre a seregünk mégis betört a város egyik negyedébe, s bár később visszavonult, de onnan sok foglyot magával hozott, s ráadásul ezek közt volt a várost irányító lázadók sok rokona is! Te erre úgy rendelkezted, hogy megüzented a fluhuiaknak, hogy ha három napon belül nem adják meg magukat, akkor kivégzed az összes foglyot, a rokonaikat is, ezeket ráadásul karóba húzatod!

—Igen, ezt üzentem, - mondta Szedzsír - de nagyon nem szívesen, és hidd el apám csak amiatt, mert úgy véltem így rengeteg katonám életét kímélhetem meg!

—Ne mentegetőzz te hatőkör, egyáltalán nem rovom vétkeidül hogy így intézkedted, sőt ez nagyon helyes is, jobban nem is cselekedhettél volna! Hanem erre mi történik?! Letelik a három

nap, a fluhuiak nem adják meg magukat! Inkább kitörnek a városból, megpróbálják kiszabadítani a foglyokat! Ez nem sikerül nekik, szerencsére. Te ellenben kivégeztetsz a nyolcvanöt fogolyból harminckettőt! De csak harminckettőt!

—Ennyi volt a férfi köztük! - mentegetőzött Szedzsír.

—Ráadásul nem karóba húzatod őket ahogy megígérted, hanem csak a fejüket véteted, aztán e fejeket behajíttatod a városba katapulttal!

—Még mindig nem értelek apám hogy mi a baj, hiszen ezután a város megadta magát!

—Hogyne, de te korábban azt üzented hogy ha nem adják meg magukat, akkor minden foglyot megöletsz! Tehát mert csak a férfiakat öletted meg, megszegted a szavadat, ami nekünk tuoroknak tekintélyvesztés! Aztán azt ígérted hogy karóba húzod őket, de csak a fejüket vetetted, ami igen könnyű halál!

—Eh, a városlakók nem tudhatták hogy karóba lettek-e húzatva, az a fejükön nem látszik!

—De később kiderült, biztos hogy kiderült, mert én is megtudtam, pedig mennyivel messzebb lakom! Tehát megintcsak nem tartottad be a szavadat, ami megint tekintélyvesztés nekünk!

—De a város megadta magát! Én meg úgy ítéltam meg, hogy ennyi kivégzés is elég!

—Szerintem egyszerűen visszariadtál a nők megölésétől, megigézett a szépségük! Tudok róla hogy a szeretőd közé is fogadtad az egyik valahai túszt!

—Nem is igaz apám, mert valóban magamhoz vettem egy helyes kislányt, Csíra a neve, de a zenekaromba vettem fel, mert megérdemli, feltalált egy nagyszerű új hangszert, és különben sem volt a rokona egyik lázadó vezérnek sem!

—Az mindegy. Nem tuor, tehát veszélyes magad mellett tartani! Különben se tégy úgy, mintha nem volna a szeretőd mindegyik zenekari lány!

Szedzsír hallgatott, majd megkérdezte:

—Nem az a lényeg tán, hogy a város megadta magát?!

—Nem. A tekintélyünk a legfontosabb. Mert ez a város megadta magát, de a legközelebbi már nem tesz így, mert úgy gondolkodik, hogy „a tuorok csak beszéljenek amit akarnak, úgyis legfeljebb a férfifoglyokat végzik ki, a nőket nem! S még a férfiakat sem kinhalállal! A tuoroknak csak a szájuk jár!” Márpedig mi, fiam, nem engedhetünk meg ilyesmit magunknak! Egy nagy birodalmat csak vérrel, erővel, tűzzel-vassal lehet egyben tartani!

Ezért is küldtem oda helyetted Abdzsadot. Ő nem lesz ilyen kíméletes!

—Mert egy barom. Egy bunkó. Egy kétlábú állat.

—Ne beszélj így a testvéredről!

—De ha egyszer az! Hiszen még a betűket sem ismeri! Csodálom apám, hogy alkalmasnak tartod kormányzónak!

—Minek is ismerje a betűket, nem az a dolga!

—De hát apám, még te is tudsz olvasni!

—Igen, de az is minek?! Hiszen arra valók az írások! Az uralkodó legfőbb erénye a parancsolni tudás! A kérlelhetetlenség! Nem mondom, kell legyen politikai érzéke is, de az meg ott kezdődik hogy elhiggyék: amit mond, azt be is tartja! Különben meg nemcsak ezt kifogásolom benned. Mert tudd meg hogy közröhej tárgya vagy, amiért magad is leereszkedel a zenészek, mutatványosok szintjére! Mert az még hagyján hogy kedveled a zenét, de hogy magad is zenélj, hogy ezzel szórakozz vadászat, bajvívás, fegyverforgatás helyett – hát ez már nevetséges! Ilyen embernek egyszerűen nem lehet tekintélye az alattvalók előtt, márpedig ha nincs tekintély, akkor persze hogy csak immel-ámmal adóznak, persze hogy nem tudod időre begyűjteni a kincstár jussát, s persze hogy fellázadnak az első adandó alkalommal! Miért is féljenek egy zenebohóctól, aki képes rá hogy királyi sőt császári méltóságát lesüllyessze olyan alaposan, hogy ne legyen külön mint a mutatványosok majmai! Egyszerűen nem értelek fiam, miként is juthattál ide! Mert anyádtól hogy örökölted a nagy vágyat az altesti örömökre, azt megértem, nem csodálom. Én sem vetem meg az ilyesmit, anyádban nálam is jobban buzgott e vágy, miért is lennél te más?! Volt kitől örökölnöd! De az hogy számodra csak az a zenekar létezik szinte, hát ez már érthetetlen! Anyád még fütyülni sem tudott, s jómagam sem fogtam soha még furulyát sem a kezembe! Egyáltalán, a nőid túl nagy hatással vannak rád! Biztos helyekről tudom, hogy fontos kérdésekben mielőtt döntenél, azelőtt kikéred a nőid tanácsát!

—Ez sem igaz, egyáltalán nem kérem ki mind a száz nőm véleményét! Miért is tenném, magam is tudom hogy némelyikük olyan ostoba mint a... eh, nem akarok csúnyát mondani, de igazán nagyon sötét elme, még ha szépen is zenél! De nem tagadom hogy akad köztük néhány aki már-már lángész, vannak vagy tízen, és az ő véleményüket valóban meg szoktam hallgatni, és még sosem bántam ezt meg, mert ha nem is mindig de néha valóban jó tanácsot adnak, és ez még neked is hasznodra válik apám, mert legutóbb is például a Rügy nevű nőm tanácsolta hogy miként teremtsen elő a téged megillető adó hiányzó részét: azt javasolta, hogy ne a parasztokat adóztassam tovább, ami növelte is volna a lázadásveszélyt, hanem ehelyett vessek ki adót a városokra, de nem akárhogy: annál többet fizessenek, minél piszkosabbak az utcák! S mondjam azt, hogy így a köztisztaságot akarom óvni, ami csökkenti a járványveszélyt! Emiatt bölcs embernek neveznek majd, a városok is tisztulnak, mert például megtiltják majd a bírák hogy a lakosok az ablakokból az utcára zúdítsák a mocskot, s a bevételeim is nőnek! És ragyogóan bevált Rügy ötlete! Azt meg a Bóbita nevű nőm javasolta, hogy a városok rendes adóját ne egyszerűen a lakosok száma alapján vessem ki, mert ez igazságtalan is hogy a szegények ugyanannyit fizessenek mint a gazdagok, hanem a házak alapterülete után, így még több is lett a pénzem, és mindenki azt mondja hogy milyen igazságos helytartójuk vagyok én!

—A gazdagok meg morognak.

—Valaki mindig morog, de a szegények nem morognak, s ők sokkal többen vannak, tehát megintcsak csökkent a lázadásveszély! Tehát csak az okos nőkre hallgatok, és különben is, mondjanak a nőim amit akarnak, hiszen úgyis én döntök!

—De mindenki tudja hogy nem te uralkodol igazán, hanem a nők. Nevetnek rajtad. Az én fiamon! A trónörökösön! Tudd meg hogy a hátad mögött úgy neveznek: az Alsószoknya Helytartója!

—Ez nem számít.

—Hogyhogy nem?! Te nem bánod ha nevetnek rajtad az emberek?!

—Sőt, örülök ha körülöttem vidámság van!

—Mindegy milyen áron?!

—Ha nem is bármi áron, de bevallom az egyik legfontosabb szempont ez az életemben!

—Attól tartok, hogy te ezt az izét hogy vidámság, zene, nők, ezt te fontosabbnak tartod az uralkodói eszménél! Holott nem egy semmittevő, semmitérő mitugrász senkiházit akarok látni benned!

—Erről szó sincs!

—Pedig szerintem épp erről van szó, holott uralkodói nézeteimet már korábban összefoglaltam, szépen, áttekinthetően, és neked is ismerned kell azt!

—Valóban, apám, meg is taníttattad azt velem!

—És minden más fiammal is! Hadd halljam, fel tudod-e még mondani!

—Persze! - és Szedzsír már mondta is:

Az uralkodás törvényei:

- 1., A világ meghódítható.
- 2., A világot az erők uralhatják.
- 3., Minél erősebb valaki, annál inkább, s annál nagyobb területen érvényesítheti akaratát.
- 4., Minden ellenségnek megvan a maga gyenge pontja, amit megtalálva legyőzhető.
- 5., Az alattvalók csak a kíméletlen erőt tisztelik, az ellenséggel szemben a könyörület tehát nem helyénvaló.
- 6., Csak a holt ellenség a jó ellenség, mert akit életben hagyunk, az később elvághatja a torunkat.
- 7., Az emberek egyenlősége lázalom, hiszen nyilvánvaló hogy mindenkinek mások a képességei, s már emiatt sem értelmes törekvés, hogy azonos jogokkal ruházzuk fel őket.
- 8., Amint a kiöntött gabonaszemek maguktól piramisformába rendeződnek, úgy a társadalom is akkor a legtartósabb és leghatékonyabb, ha piramisformájú: ha mindenki engedelmeskedik valaki nála feljebbvalónak, mindenki más fölött pedig csak egyvalaki uralkodik: a császár.

9., Az emberek leghatékonyabb fegyelmezőeszköze a félelem. Ha ugyanis nem fél valaki, akkor nem is végez több munkát, mint ami az önfenntartásához éppen elég.

10., Csak az az uralom a jó uralom, mely megdönthetetlennek látszik, az alattvalók és a le nem igázott népek ugyanis rögvest visszaélnék a legkisebb engedménnyel és a gyöngeség legkisebb látszatával is. Gyöngeségnek tűnik az is, ha egy uralkodó másokra szorul: az ideális uralkodó tehát mindenben önmaga dönt, saját kénye-kedve szerint!

—Na, ha ilyen jól tudod, akkor miért nem eszerint kormányoztál?! - kérdezte a császár haragosan.

—Mert nekem van egy másik világnézetem. - mondta erre Szedzsír, nem minden aggodalom nélkül, de őszintén.

—Micsoda?! - képedt el a császár.

Erre Szedzsír előhúzott egy papírt a zsebéből, s a császár felé nyújtotta.

—Olvasd csak el, apám!

A császár a következőt olvashatta a papíron:

Művészi hitvallás

1., A Világ szép.

2., A Világ azért szép, mert változatos: az egyhangúság ugyanis unalmas.

3., Az ember feladata a Világ megismerése, mert minél jobban megismeri a világot, annál inkább rádöbben a szépségére, s annál jobban csodálhatja azt. Ha az Embert és a Világot valóban az istenek teremtték, akkor nekik is az lehetett a céljuk az ember teremtésével, hogy legyen aki csodálja a maguk teremttette világot.

4., Az ember annál boldogabb, minél több a szépség körülötte.

5., A világ szépségét az emberek nagy tömegei felé leginkább a művészek közvetítik, akiknek feladata egyben új szépségek megalkotása is, amik korábban nem léteztek.

6., A legfőbb boldogság az, ha valaki újat alkothat, s így növelheti a Világban levő mindenfélék változatosságát, valamint a Szépség összmenyiségét is.

7., Aki tehát a változatosságot csökkenteni igyekszik, az a Szépség, a Művészet, s így az egész Emberiség elsőszámú és legfőbb ellensége, gyűlöletes az istenek és az emberek előtt, mert a legmélyebb gonoszságban vétkes, amire nincs bocsánat, hiszen szegényíteni és nem gazdagítani akar!

8., Az ember lényege a művészi képessége: ez különbözteti meg az állatoktól. Még némely állat is használ primitív szerszámokat, de egyedül az emberre jellemző az öncélú művészi teljesítmény. Más szóval az ember annál inkább emberibb, minél inkább fogékony a Szépre, tehát minél esztétikaibb beállítottságú.

9., Tekintve hogy a művészek a Világ és az Ember legfőbb lényegével foglalkoznak, emiatt a leginkább emberhez méltó, s a legnagyobb megbecsültségre jogosan igényt tartó életpálya és foglalkozás semmi esetre sem lehet más, mint valamelyik művészeti ágban tevékenykedni!

10., Minthogy a nyolcadik pont szerint az ember lényege esztétikai érzéke, emiatt annál inkább méltó valami a műalkotás névre, minél több ember ismeri el műalkotásnak, tehát minél többeknek tetszik az.

—Mi ez a szemét?! - lobogtatta értetlenül de dühösen a papírt a kezében a császár, és felháborodásában darabokra is szaggatta.

—Nem baj, van még belőle, de fejből is tudom! - legyintett nagyvonalúan Szedzsír, majd megmagyarázta:

—Tudod apám, amit olvashattál, abból érdekes dolgok következnek! Például az, hogy aki kiirt egy állatfajt, az a hetedik pont szerint borzasztó és megbocsáthatatlan vétket követ el. Ugyanez igaz a növények valamelyikének kipusztítójára is. De hasonlóan igaz ez arra is, aki valami népet pusztít el! Aki csak néhány embert öl meg, az már kevésbé bűnös, de azért az is vétkes, mert nyilvánvaló hogy minél több ember hal meg, annál inkább csökken a világ változatossága, fakul tehát a szépsége! Emiatt igyekszem én minél kevesebbeket ölni, akár túsok vagy

foglyok közül is! S amiatt kímélem jobban a nőket mint a férfiakat, mert egyrészt a nőket szebbeknek tartom, másrészt a nők szülnek, tehát inkább képesek növelni az emberiség változatosságát mint a férfiak! Tehát nem amiatt kíméltem meg a nőket mert mind a szeretőim lettek volna a tús nők, ne hidd ezt apám, esküszöm hogy közülük egyesegyedül csak Csirával háltam, akit a zenekaromba is bevettem! Nem is hálhattam volna velük, mert a legtöbbször azt csak közönséges erőszaknak tartotta volna! Szóval engem egészen más elvek motiváltak mint hiszed, apám, nem egyszerűen olyasmi hogy megigéztek volna a nők, egyszerűen magasabb szempontok szerint cselekedtem, meggyőződésből! No és ebből már talán megérted hogy miért nem bánom ha sok körülöttem a mosoly és a nevetés! Az csak jó ha vidámság van az ember körül, mert a vidám emberek szebbek mint a szomorúak! Én amikor zenélek, akkor a zene művészetének élek, akkor a hangok világának eddig nem ismert vagy ritkán tapasztalt szépségeit közvetítem az emberek felé, s eképp a lehető legnemesebb tettek egyikét művelem, s egyáltalán nem érdemlem meg a szidalmadat, ellenkezőleg, méltó vagyok a legkiemelkedőbb megtiszteltetésekre is! Azt hiszem igencsak jól szolgáltam eddig Szuszánát, akit a legkiváltképp tisztellek az istenek közül, mert ő a művészetek istennője, jobban kedvelem mint Vópit, holott a szerelmet és szeretkezést is kedvelem, s Vópi a Szépség istennője is! De a művészeteké akkor is az elsőség! S azt hiszem a maga módján Szuszána is kedvel és tisztel engem, én tehát magamat Szuszána fiának vallom, persze csak tiszteletbeli fiának!

—Ezekkel a te elveiddel csak egy élhetetlen fajankó leszel, aki másra sem képes csak a lant vagy hárfa húrjait pengetni, s nemhogy uralkodni nem fogsz, de még csak meggazdagodni sem!

—Ez engem nem túlságosan érdekel, amíg legalább a mindennapi betevő falatom biztosítva van, mert a lényeg hogy úgy éljek ahogy jól érzem magamat, hiszen mi más is lehet a boldogság, mint vágyaink legnagyobb fokú kiélése?!

—Ebben még igazad is van, a boldogság valóban ez, csakhogy a vágyaink kiéléséhez lehetőség, alkalom kell, azt meg csak a hatalom képes megteremteni!

—Én azt hiszem hogy egész tűrhetően helytálltam mint helytartó!

—Én azonban nem hiszem azt, mert úgy látom hogy igencsak elvette az eszedet egyrészt a zenélés, másrészt és különösen a nők! Ideje hogy kissé leszállj a földre, s annak is hogy némi keménységet tanulj! Vagyis: Ennek a henye, tunya, nemtörődöm életmódnak véget vetek, de azonnal! Halld tehát leghatározottabb, megmásíthatatlan császári parancsomat: Most azonnal felkelsz, elmész tőlem, meg sem állsz a tuori palotáig, ahol, gondolom, a szeretőidet elraktározta most hogy ideérkeztél a fővárosba, de nem azért mész most oda hogy velük hálj vagy zenélj, hanem haladéktalanul megölöd valamennyit!

—Micsoda?! - sápadt el Szedzsír. —Végezzem ki őket?! De hát hogy is tehetnék olyat!

—Hogyan, hogyan! - gúnyolódott a császár. —Nagyon egyszerűen: fogsz egy kardot és leszúrod őket! Vagy levágod a fejüket! Vagy mit tudom én, nem is érdekel, de végezd ki őket! Ez nagyon jó büntetés lesz a számodra, mert így némi keménységet tanulsz, ami nagyonis rádfér mert cseppet sem vagy férfias jellem, másrészt így megszabadulsz ezektől a nyivákoló, puncis jószágoktól, akik sipákolásukkal a sárba húzzák a jellemedet, s nem engedik hogy tőlem örökölt uralkodói tehetséged teljes pompájában kibontakozzék! Tehát máris mozdulsz és mész, és nem ajánlom hogy meg ne tedd, mert ha nem teszed meg te, akkor megteszem én, épp csak hogy akkor még más büntetést is kapsz, ami sokkal súlyosabb is lehet! Különben is: amíg ezt meg nem teszed, addig nem tekintelek örökösömnek! S azt biztos nem akarod hogy mondjuk Abdzsadot jelöljem ki trónvárományosnak! Holott könnyen megkaphatod, mert sokkal férfiasabb, merészebb, hogy azt ne mondjam: bátrabb mint te! Sokkal több az uralkodói fenség benne mint benned! Márpedig ha egyszer kijelentem hogy nem te vagy a trónörökös hanem ő, akkor azt már nem vonom vissza, hacsak nem lesz ő is alkalmatlan rá, de ezt erősen kétlem! Tehát indíts az ágyasaidhoz, s addig látni sem akarlak amíg azzal a hírrel nem járulsz elé, hogy megsemmisíthetem mindegyiknek a levágott fejét!

—De... de miért is nem lehet hogy mondjuk csak elzavarjam őket... - nyöszörögte Szedzsír.

—Mondtam már: kell hogy keménységet tanulj! Hogy ilyen taknyos, semmitérő fajzat legyen a saját fiam, pfuj! Na, tűnés innen, s legközelebb akkor gyere ha megölted mindet!

És Szedzsír nem tehetett más, ment.

Ment, de egyelőre még nem a palotába, hanem kilovagolt a közeli erdőbe, az erdőben is egy nagy-nagy tölgyfához, ami már gyerekkora óta kedvence volt. Sok időt töltött e fa alatt amíg tehetett; néha fel is mászott rá és végigheveredett annak széles ágain, s élvezte hogy milyen bátor, mert fogódzkodás nélkül mer feküdni az ágakon. Valójában persze nem is kellett ehhez olyan ménkünagy bátorság, mert ez egy igazán vénséges-vén fa volt, amelynek az ágai is megvoltak olyan vastagok hogy a legtöbb fa törzse sincs olyan vaskos; no meg aztán Szedzsír nem is merészkedett ilyen mutatványokra az *igazán* vékony ágakon. De jól érezte magát e fa alatt illetve rajta, s most ide látogatott el hogy kissé összeszedje magát lélekben, s eldöntse, mitévő is legyen.

Az tiszta sor volt előtte, hogy teljességgel lehetetlen hogy szó szerint teljesítse a császár parancsát! Hogy is ölhetné meg Rügyet, amikor az nemcsak gyönyörű szép – ez nem csoda, majdnem minden nője lélegzetelállítóan gyönyörű – de még azt is elintézte pompás ötletével, miszerint a városokat tisztaág szerint adóztassa meg, hogy nőjenek a bevételei, s mindenki bölcs, előrelátó, nemeslelkű és igazságos kormányzónak tartsa őt! Arról már nem is beszélve, hogy Rügy talán az egyik legkiválóbb hegedűse, holott a hegedűt hagyományosan férfihangszernek szokták tartani... de a lanthoz is nagyon ért...

Vagy itt van például Csíra. Ő egy egészen új hangszert talált fel, a szaxofont, és ez csodálatos hangszer, mert mintegy átmenetet képez a fa- és rézfúvós hangszerek között! És az már csak természetes is ezek után, hogy Csíra kiválóan képes nagyon sok fúvóshangszeren játszani, de még a kiválónál is kiválóbban a saját találmányú szaxofonján!

De Bóbitát sem ölheti meg. Hiszen e leány is ragyogó tanácsot adott neki adóügyben, s ugyan ki más is tud szebben orgonálni, mint éppen Bóbita?! Még egy olyan orgonista mint ő, nincs az egész világon! Holott látszatra oda sem figyel, játék közben néz erre - néz arra, és egyre csak mosolyog, valami pajkos huncutsággal, mosoly közben apró gödröcske keletkezik a két orcáján...

Igenám, de az orgonáról eszébe jutott Muszkli! Nem ez volt a leány eredeti neve, de hogy mi-ként hívták születésétől fogva, arra már tán maga a leány sem emlékezett. Mindenki csak Muszklinak nevezte. Meg is érdekelte a nevét, mert olyan erős volt hogy a legtöbb férfit is akármikor legyőzte volna súlyemelésben vagy birkózásban! És Szedzsír tudta hogy Muszklit sem ölheti meg, nem azért mert a lány olyan erős, hiszen bárkit le lehet szűrni váratlanul, de ha megöli, akkor ki kezeli az orgona fújtatóját?! Az bizony nehéz, izzasztó munka ám, sok férfi is kidöglük tőle, még Muszkli is elfárad ettől egy hosszabb koncert során – de legalább bírja! Még élvezi is, mert mindenki elismerően pillant rá hogy lám, milyen erős!

Ahogy mindebbe belegondolt Szedzsír, úgy vélte csak egyet tehet: néhány kiválasztott nőt nem öl meg, elküldi őket a városból, messzire, s csak a többieket öli meg! Apja úgysem tudja hogy pontosan hányan vannak a lányok!

Nagyot sóhajtott, s kezdett azon gondolkodni, ugyan kit is áldozzon fel. Mert jó volna nemcsak Rügyet, Csírá, Bóbitát és Muszklit megmenteni, de még néhányat!

Egyáltalán, ő legszívesebben mindet megmentené. Jobb ha inkább azon töri a fejét, kit végezen ki, igen, ezen kell morfondíroznia, de hát jaj kik is legyenek az áldozatok közt!

Baulgá talán?! Még talán ő a legkevésbé csinos. De jaj, ha megöli, akkor ki kezeli a kontra-basszusklarinétot?! És különben is, olyan végtelen türelemmel tudja a hátát csiklandozni ha épp erre vágyik...

Zsámboroscsi nevű nőjének nem tetszik a neve, emiatt is becézi általában csak úgy, hogy Betűcske, mert ez a leány nagyon szeret olvasni. De hát mégsem ölheti meg csak a neve miatt! Különben is, akkor ki fog ezentúl citerázni?! Jó-jó, van még egy citerása, Umbrella, de általában illik is hogy egyszerre legalább két citera szóljon, ha meg mégsem, akkor Umbrella az üst-dobot kezeli! Tehát egyiküket sem ölheti meg!

De nem ölheti meg Uszlit sem, sőt, kell hogy éljen Viju, Véji, Dzsibi, Pjontó, meg Ogla és Oglu is, az ikerpár, mert ők a legkiválóbb zeneszerzők a csapatban! Habár Laburna és Csarenkádzi

is kezd felzárkózni hozzájuk... És mindemellett természetesen mindegyikük kiválóan ért legalább egy hangszerhez, s legalábbis átlagos szinten egy egész sereg egyébhez...

Érdekesnek tűnhet az, hogy a zene iránt érdeklődő Szedzsír zeneszerzőket alkalmaz! Azt hinné az ember, hogy ő arra tartott zenekart, hogy a saját szerzeményeit lejátszathassa! Ez részben így is volt. Szedzsír maga is komponált több szép zeneszámot. Az az igazság azonban, hogy Szedzsír bár nagy zenekedvelő volt, de még inkább buzgott benne a vágy a kísérletezésre, s kísérletező vágyát a hangok világában élte ki. Őt a zene területén nem annyira a különböző dallamok kitalálása vonzotta, mint inkább a hangszerezés! Szedzsír többnyire azzal szórakozott, hogy régóta ismert dallamokat hangszerelt át, kipróbálva, hogy ez meg az a szólam miként hangzik ha mondjuk nem sípon hanem tegyük fel hegedűn vagy épp harangjátékon játszzák. Eképp elmondható hogy hála szorgos kísérletezéseinek, talán senki a világon nem ismerte olyan jól a létező hangszerek mindegyikét mint ő! Annak ellenére, hogy természetesen nem tudott Szedzsír maga is kiválóan játszani mindegyik hangszeren. Nem is egyen igen, és még többön jól, bár nem kiválóan. De nem mindegyiken. Ennek ellenére rájött sok hangszer hiányosságára. Akadtak hangszerek, melyeken egyik-másik hang, némelyiken nagyonis sok, egyszerűen nem volt lejátszható! Ezek főleg, bár nem kizárólag, a félhangok közül kerültek ki. Más hangszereknek a hangterjedelme volt nagyon szűk, vagy egyes hangok kissé hamisan szóltak rajtuk, illetve túl halkan. Némelyik hangszer csengése túl fémes, csikorgó, barbár volt, vagy épp túl harsány. És apránként Szedzsír kitűnő hangszergyártóvá képezte ki magát, mert igyekezett kiküszöbölni hol egyik - hol másik hangszer fogyatékosságait. Ebben sokat segített neki egy leány, akinek szintén nem emlékezett már az eredeti nevére, mert csak úgy becézte hogy Aranyvirág, amit a leány kétszeresen is megszolgált: egyrészt mert egy aranyműves leánya volt, maga is jól értett e szakmához, így sok-sok jó fogásra megtanította Szedzsírt ami a hangszerek készítése közbeni fémmunkákat illeti, másrészt kiváló ötletei voltak hogy miként lehet jobbitani rajtuk! Bár a legislegfontosabbat, a fúvóshangszerekre felszerelhető szelepmechanizmust maga Szedzsír találta fel. Ennek ellenére egyértelmű, hogy teljességgel lehetetlen hogy Aranyvirágot megölje! Őt?! Az aranykezű nőt?! Ki, ugyan ki gyárt akkor neki ezentúl csodálatos, szívbemarkoló hangú klarinétokat, fátyolos hangú, bánatos oboákat, és mélyen bűgő, az emberek lelkét megremegtető, komor tubákat?! Utóbbiakat különben nem is Aranyvirág, mint inkább Juharlevél tökéletesítette, e hangszer szerelmese, senki nem is tud úgy játszani rajtuk, e lány egyszerűen pótolhatatlan, mert ha nincs tuba, akkor nincs ami kiemelje a basszus-szólamot, márpedig Szedzsír elrendelte, hatalmas újításként különben, hogy minden hangszer a legmélyebb basszushoz kell igazodjék, mert az adja az ütemet, így nem lesz összevisszaság... világos hogy egyik lányt sem ölheti meg!

Vagy talán Cseppecskét? De nem, az sem lehet! Cseppecske ugyan semmit nem talált fel, zenét sem szerzett, sőt, még a szeretkezést sem kedveli. De Szedzsír tudta, hogy a gitárnak nincs még egy olyan virtuóza mint Cseppecske, esetleg önmagát, Szedzsírt kivéve! És ezt Szedzsír nagyra értékelte, mert ami a gitárt illeti, azt épp ő maga Szedzsír találta fel! Nagy kísérletező-kedvének köszönheti ezt, korábban ugyanis a pengetős hangszerek közül csak a hárfát és lantot ismerték. Tulajdonképpen máig csak azt ismeri a nép, a gitár egyelőre megmaradt Szedzsír játékszerének. Úgy fedezte fel, hogy egy nap kipróbálta, milyen ha a hegedű húrjait nem vonóval szólaltatja meg, hanem pengeti. Egészen érdekes effektusokat kapott. Nagyon másképp szólt mint a többi pengetős hangszer! Erre elkezdett kísérletezni, s hamarosan megszületett kezei alatt a gitár, természetesen Aranyvirág hathatós segítségével. S most ölje meg azt a nőt, aki épp az általa feltalált hangszer legkiválóbb játékosa?! Micsoda képtelenség!

S ahogy Szedzsír sorra vette összes szeretőjét, rájött, hogy egyszerűen senkit nem ölhet meg közülük! Kit ezért nem, kit azért nem. Akadtak éppenséggel olyan nők a zenekarában, akik talán nélkülözhetőek lettek volna, de ezek létszáma a harmincat sem érte el a százból, s tulajdonképpen tőlük sem vált volna meg szívesen. De ha fel is áldozza őket: mi ez a harminc a százhoz képest! Hetvennek a hiányát okvetlenül észreveszi a császár, mert apja sem hülye!

Akkor meg már mindegy. Egyet sem öl meg. Nem!

De ha nem öli meg ő, megöli őket a császár. Egyet tehet: szól nekik hogy menjenek amerre akarnak, meneküljenek! Aztán lesz ami lesz!

Apja persze dühös lesz. De őt azért csak nem öli meg! Ha meg mégis, az sem számít. Neki úgylátja vége. Ha nincs zenekar amivel zenélhet, amit hallgathat, akkor úgysem akar élni. Akkor unalmassá, hideggé, szürkévé, színtelenné, egyáltalán: örömtelenné válik a világ! Akár még öngyilkos is lehetne, az sem számítana!

Nem is lenne rossz ötlet! Majd akkor apja rádöbben hirtelen micsoda kegyetlenséget parancsolt, hogy a halálba kergette legidősebb fiát, bánkodik majd eleget, kínozza a lelkiismeret-furdalás, talán még meg is könnyezi őt amint a sírja fölött áll...

De most még nem teheti ezt meg. Előbb még figyelmeztetni kell a lányokat!

Lemászott a fáról, és elindult a palotájába.

A palotában aztán Szedzsír összehívta az összes érdekeltet, tehát a lányokat, és elmondta nekik hogy mit parancsolt a császár. A legtöbben ezt elhinni is alig akarták.

—De hiszen mi nem is vagyunk rabszolgák, hogy csak úgy ki lehessen végezteni bennünket! Szabad nők vagyunk! - tört ki felháborodva Bóbita.

—Kivéve engem, mert én valóban rabszolga vagyok... - mondta kissé szomorúan Muszkli.

—Mostantól te is szabad nő vagy! Ezennel felszabadítalak! Így rendelkezem minden rabszolgámra vonatkozóan! A száműzetésbe úgysem vihetnék magammal rabszolgákat...

—Miféle száműzetésbe?! - kérdezte Csira.

—Hát abba, amibe elmegyek! Mert hiába vagytok szabadok, a császár igenis kivégeztethet benneteket. Bárkivel megteheti. Azért császár! S még csak nem is lenne felzúdulás belőle! Hanem, hát mit képzeltetek, bejelentettem volna ezt nektek, ha az lenne a szándékom hogy megöllek titeket?! Ugyan már! Természetesen eszem ágában sincs bármelyikőtöket is megölni! Inkább elszököm, veletek együtt, és nem leszek trónörökös!

—Ő Szedzsír, hogy te milyen rendes ember vagy! Hát ennyire szeretsz bennünket, jobban mint hogy majdan te légy a császár?! - nézett rá szerelmes mosollyal Bóbita, és átölelte őt.

—Szeretlek benneteket, persze, téged Bóbia és néhány más nőmet kiváltképpen is, de nem erről van szó. Hanem ha választani kell a harcosok élete és a zene közt, akkor az utóbbit választom! Mert a trónörökös is a harcosok életét éli, hiszen harcosok ura! De én nem katonákat, hanem hangjegyeket akarok vezényelgetni elsősorban! Ahhoz meg zenekar kell! Én tehát arra gondoltam, hogy elmegyek veletek, nyakamba veszem a nagyvilágot, az országút vándora leszek, s ezentúl abból élünk meg, hogy itt-ott megállunk, és zenélünk az embereknek. Lakodalmakon főleg, de akár temetéseken is, különböző ünnepeken, vagy csak úgy, s abból élünk amit kapunk ezért! Bizom benne hogy hamarosan versengenek majd zenekarunkért, mert senki úgy nem zenél mint mi!

Ebben a lányok is biztosak voltak, s nem is csupán azért, mert bíztak önnön tudásukban. Hanem eddig az egész Birodalomban, de azon kívül is, az volt a szokás, hogy a zenekarok, legyenek bár csak néhány fősek vagy akármilyen nagyok is, de kizárólag arra szorítkoztak, hogy énekesek énekéhez szolgáltatassanak hangszeres aláfestést, esetleg színdarabokhoz. Az emberek úgy tartották, a hangszeres zene önmagában egyszerűen alkalmatlan az érzelmek végtelen gazdagságának kifejezésére, ha nem támogatja azt az emberi szó.

Meg kell mondani, ez az előítélet legalább részben de megalapozott volt, az akkori hangszerek többségének gyenge teljesítménye miatt. Hamiskásan szóltak, halkán, s halk hangjukon nem lehetett segíteni azzal, hogy egyszerre több - mondjuk - kürtöt szerepeltetnek azonos szólammal a zenekarban, épp mert egyik kürt hangja nem volt teljesen azonos hangolású a másikéval. Hanem e gondokon Szedzsír és Aranyvirág, meg a többi okos nő találmányai nagyban segítettek, s így megvalósulhatott Szedzsír álma: függetleníteni a hangok művészetét a szó, a vers művészetétől, s így kibontakozhat a zene lehetőségeinek minden varázsa, nem veri őt bilincsbe többé a szó!

S így aztán Szedzsír igazán komoly zenekart alakított ki, mely tulajdonképpen arra is képes lett volna, bár némi átdolgozás után, hogy akár egy modern szimfonikus költeményt előadjon, Bach, Händel, Chopin, Beethoven vagy más zeneszerző műveit. Persze nem e zeneszerzők darabjait játszotta, már amiatt sem mert a Tuor Birodalom nem is a Földön terült el, s akkori-ban a szimfonikus költemény sem létezett még mint műfaj. De az biztos hogy zenei lehetőségei

mérhetetlenül többek voltak, mint bármely másik zenekaré! Több hangszere volt, jobb hangszerek, s több volt zenészeinek a hozzáértése is.

—Egészen biztos hogy valóban megélünk majd - mondta Rügy is - de nem hinném hogy olyan jól mint eddig!

—Sajnos ez igaz - bólintott Szedzsír - s ezért nem tehetek mást mint hogy azt mondjam nektek, hogy amelyikötök úgy gondolja, az mehet amerre akar, nincs hozzám láncolva! Akinek él valami rokona, ismerőse, s úgy véli annál jobban élhet, az menjen. Csak az maradjon velem, aki vállalja a vándoréletet!

—Igen ám - mondta most Bóbita - de két eset van! Vagy hamar felkopik az állunk, s akkor nem érdemes belevágni a vándorzenész-életbe, vagy hamarosan nagy sikereket érünk el, híresek leszünk, de akkor meg óhatatlanul felséges apád fülébe jut a hírünk, aki biztos kerestetni is fog téged, s akkor elfog bennünket, s ha téged nem is de bennünket biztos megölet!

—Hát igen, egy szemernyi esélye ennek természetesen van - mondta Szedzsír - de épp emiatt nevet kell változtassak!

—Az mit sem ér, mert téged aki magad vagy a trónörökös, számos katonatiszt jól ismer, s így felismernek!

—Igen, de nem akárhová megyünk.

—Hát?

—Mindenekelőtt oda, ahonnan ide Tuorba érkeztünk: abba a tartományba, ahol helyettem most Abdzsad a kormányzó! Légy nyugodt Bóbita, akármit üzenjen is Abdzsadnak a császár, ő nem fog engem kiadni apámnak!

—De miért nem, hiszen Abdzsad nem kedvel téged!

—Az igaz, de csak amiatt nem mert szeretne ő lenni a trónörökös! Na de amint elfog engem és hazaküld Szorbut császárnak, rögvést azt kockáztatja hogy apám kibékül velem, s újra én leszek esetleg a trónörökös! Abdzsadnak van annyi esze, hogy ezt meg ne tegye, inkább küld majd haza olyan jelentést, hogy megvizsgálta az ügyet, s nem is én vagyok a zenekar vezetője, s nem tudja hogy merre lehetek és mit csinálhatok én! Hiszen neki csak az a lényeg hogy ő maradjon a trónörökös, az már nem zavarja ha vándorzenész vagyok és maradok! Na de meg nem is muszáj Abdzsadnál időzni örökké, a peremvidékek, a barbár tartományok is végiglátogathatóak, arrafelé nemigen ismer senki, s a meghódoltatott barbár királyok sem hinném hogy nagyon buzgólkodnának a hazaküldésemmel még ha ki is derül hogy én vagyok a császárfi! Azok aztán cseppet sem éreznek vágyat rá hogy nagy szolgálatot tegyenek a császárnak! Gondoljatok csak például a huákra, hát köztudomású hogy mennyire utálják a tuorokat, a nőik még pengét is dugnak a hüvelyükbe, csak hogy ne kelljenek a tuor katonáknak! Azok aztán nem küldenek vissza, főleg ha meg is tetszik nekik a zenélésünk! Ha már néhány napi járóföldre vagyunk a fővárostól, akkor nem hinném hogy bármi veszély fenyegetne minket, hogy megtalálnak, csak sikerüljön észrevétlenül eltűnnünk! Természetesen a zeneszerszámainkkal együtt! És hát aranyat is vigyünk magunkkal, amennyit csak lehet!

—Észrevétlenül kilopódnunk nem lesz nehéz - mondta Bóbita - mert nem egyszerre kell elmennünk, hanem egyenként, s nem is mind ugyanazon a városkapun át! Aztán majd egy előre megbeszélt helyen találkozunk!

S bár még sokáig beszélgettek, de végül ebben maradtak. Az éjszaka csomagolással telt el, bár sok mindent nem vittek magukkal, csak egy napi élelmet, a hangszereiket, Aranyvirág zeneszerszám-készítő eszközei közül azokat amik könnyen szállíthatók voltak – no és minden aranyat, ezüstöt, amit csak tudtak. Még a nagyobb aranyszobrokat is szétbontotta Szedzsír, hogy úgy elvihessék azokat. Holott nem is minden nője tartott vele: huszonhárman úgy döntöttek, hogy rokonaikhoz mennek haza. Ezekről Szedzsír elbúcsúzott, s megengedte hogy ami csak tetszik nekik a palotában, azt elvihessék magukkal.

Aztán a többiek számára másnap kezdődött a hontalan vándorélet...

7. fejezet: A jövőbelátó

Jó három hónapon át várakozott a városban Szrodzs kapitány, míg végre megérkezett az a valaki, aki kormányzónak küldetett ide, az előző, a megboldogult helyett. Ezalatt Lorának semmi baja nem volt Sztong kapitánnyal, a kapitány igazán hálás volt neki, amiért megszerezte neki nagy szerelmét, Vomdát Satavítól. Annál több baja volt azonban Lorának a máglyányokkal, mert azok nem nyugodtak. Igaz ugyan hogy közvetlenül őt magát nem merték támadni, ellenben le nem szálltak azokról, akikről kiderült, hogy Lorát szándékoznak követni majd akkor, amikor Lora elutazik innen Tuorba. Igaz ugyan hogy ezeknek sem kellett attól tartania hogy megverik őket a máglyányok. A máglyányok ugyanis fennen hirdették, hogy elvetik az erőszakot. Mindazonáltal erőszak nélkül is sikerült pokollá tenni ezek életét, mert számos módszerük létezett a kellemetlenkedésre. Például az, hogy az éjszaka kellős közepén megjelentek az illető háza előtt, akár a kertjébe is bemásztak, s ott hangos éneklésbe fogtak. Ugyan nem macskazenébe, szent énekeket daloltak, melyekben arra kérték az Urat hogy tántorítsa el az illetőt a Gonosz, azaz Lora útjától, sőt, tegye azt máglyánnyá. De hát ez akkor is alkalmas volt arra hogy ha Lora követésének gondolatát nem is, de az alvást annál inkább kiverje az aludni szándékozó fejéből! A dolog híre a kapitány fülébe is eljutott, s úgy rendelkezett hogy ha ilyen esetben valaki a kutyáját a máglyányokra uszítja, az nem büntethető, mert ez kimeríti a csendháborítás fogalmát! De a máglyányok ekkor sem nyugodtak, nagyon fanatikusak voltak.

Aztán, attól sem riadtak vissza, hogy akik szemüveget kaptak Lorától azoknak orráról egy óvatlan pillanatban lekapják a szemüveget, akár a nyílt utcán is, s összetörjék. S amikor némelyik ezt tevő máglyányt elkapták, s megkérdezték, hogy e cselekedete miként egyeztethető össze az erőszakmentességgel, akkor azzal védekezett hogy ő nem a szemüveges illető ellen küzd, nem azt ütötte meg vagy törte össze, csak a szemüveget, ami azonban a Sátán találmánya, a Gonosz Erők eszköze, márpedig az ő erőszakmentességük csak az emberekre vonatkozik, de nem ám a Sátánra! Sőt, ezzel amit tett, ő nagy jót vitt végbe, mert megszabadítván az illetőt a szemüvegtől, eképp megmentette őt attól, hogy tovább hathasson rá ez az átkozott tárgy, mely nyilván ki van téve a Sátán befolyásának, aki sokat használja, egészen biztos hogy elkárhozik, de legjobb esetben is megcsalattatik, hiszen a szemüveg biztos hogy torz valóságot mutat neki, azt lát csak vele amit a Sátán enged hogy lásson, nem látja azt amit a Sátán nem akar hogy lásson, sőt, olyasmit is lát ami nincs is, de a Sátán szeretné hogy lássa az ő gonosz káprázatait!

Sztong kapitány elrendelte, hogy aki szemüveget tördös, azt vonják felelősségre a következő vádpontok miatt:

- garázdaság
- különösen nagy értékre elkövetett lopás
- rablás
- rongálás
- közbotrányokozás
- köztisztaság elleni vétség, ugyanis a törött szemüveg maradványaival szemetel

Mindez halmazati összbüntetésként nyílegyenes út volt a gályarabság felé, de ez sem vette el a máglyányok kedvét, számosan akadtak akik boldogan szenvedték el a büntetést, mert a válás mártírjainak tartották magukat. Más máglyányok, akik ennyire azért nem voltak bátrak, a szemüvegeseket közrefogva kísérték akárhová is mentek, s gúnydalokat énekeltek a fülükbe, esetleg igyekeztek eltalálni záptojással vagy rohadt paradicsommal – no nem a férfit vagy nőt, mert nem alkalmaznak erőszakot, de a szemüveget! Természetesen ha őrzárát jött arra, akkor elszeleltek, de nem lehetett mindig egy-egy őrszem minden szemüveges mellett! Amit különben a szemüvegesek sem kívántak, mert közülük is akadtak bőven, akik amúgy minden tuort mélységesen utáltak.

Nem is lehetett ennek más vége, mint hogy a szemüvegesek kénytelenek voltak választani: vagy nem használják a szemüveget, legfeljebb otthon, titokban, s így lemondanak a jó látásról, vagy pedig olyan helyre költöznek, ahol biztosítva van a szemüveg szabad használata!

Ha nem is mind, de többségük ez utóbbit választotta, vagyis bebizonyosodott hogy a szemünk világa mindennél többet ér. Ez pedig azt jelentette, hogy Lora hívei megszorodtak nem is kevés szemüveges férfival és nővel!

Vagyis a máglyányok kísérlete, Lora elleni harca ellenkező eredményt ért el: Lora még több ember úrnőjének mondhatta magát mint eddig bármikor.

De nemcsak szemüvegesek jöttek hozzá. Néhány máglyány is, akik kiábrándultak a hitükből, mert rossz néven vették hogy Isten megengedte az ő levetköztetésüket, megszegyenítésüket. De mert szerettek volna egy szerető közösség tagjai közé tartozni, s Lora is sokat beszélt a szeretetről, így most a befogadásukért esdekeltek. Lora be is fogadta őket, de mert nem bízott a máglyányokban, megkövetelte, hogy adják bizonyosságát annak, hogy nem kémnek vagy bér-gyilkosnak jöttek. Ez pedig úgy történt, hogy megparancsolta, hogy minden egykori máglyány nő szeretkezzék a szeme láttára, sőt, sok más férfi és nő szeme láttára egyszerre legalább három férfival! S amikor azok elsápadva mondták hogy hát ez erkölcstelenség, hogy képzelet ezt, akkor Lora azzal vágott vissza hogy ez nem erkölcstelenség az ő erkölcsi szerint, neki ugyanis egészen mások az erkölcsi, és valamit valamiért!

Nem sok máglyány vállalta ezt, de néhányan mégis.

A befogadott emberek élete különben nem telt henye semmittevéssel. Lora irgalmatlan munkát követelt tőlük. Tulajdonképpen mindegyikük dolgozott, épp csak Lora nem, habár még ő is, amennyiben a szervezést munkának lehet tekinteni. Épp csak azt nem tudta senki, miért kell elvégeznie azt a rengeteg értelmetlennek tűnő munkát!

Lora például megparancsolta az aranyművészeknek, hogy tanítson meg minden erre alkalmas, ügyeskező nőt és férfit arra, miként kell rézből rendkívül vékony huzalokat gyártani. S ezután aki csak képes volt erre, az szó szerint kilométerszámba csak huzalokat, drótokat gyártott neki, semmi mást, reggeltől estig! És Lora irgalmatlanul ellenőrizte naponta, hogy mennyit készítenek. Sokan azonban nem bánták ezt, mert legalább az is elmondható volt, hogy Lora bő-ségesen gondoskodott az élelmezésükről, ha nem is királyi módon, de mégis finomabbakat ehettek többnyire mint korábban, s minden alkalommal jóllakásig! S ennek híre kitudódott, s ezután számos koldus és más nincstelen is jelentkezett hozzá, és Lora őket is befogadta. Néhány örömlány is ment hozzá, ők főleg genitálisnak jelentkeztek, s Lora épp ezeknek örvendett a legjobban, mert így nem félt attól, hogy a férfiai kezelhetetlenné válnak a kielégületlenség miatt. Igaz, akadt olyan hajdani örömlány is aki azt mondta, hogy ő csak kényszerűségből volt korábban örömlány, mert nem kapott munkát amiből megélhet, de ha Lora biztosít neki más-féle megélhetést, akkor egy percig sem lesz tovább örömlány, de genitális sem!

Ez nem volt gond, Lora tudott adni munkát nekik is. Még azoknak is, akik nem voltak alkal-masak drótgártásra. Őket arra osztotta be, hogy a már legyártott drótokat betekerjék kátrá-nyos vászoncsíkokba, spirálisan, hogy a fém sehol ki ne bukkanjon belőle. Ez bűdös és koszos munka volt, de az biztos hogy nagy kézügyesség nem kellett hozzá.

Emellett akadtak olyanok, akikkel mindenféle porokat és lötytyöket kevertetett. S idővel már nem is egy szoba tele lett efféle vegyi anyagokkal, még több kátrányba csomagolt drótokkal. Ezen drótokat különben párosával egymás mellé fektettette, majd átköttette egy újabb, igaz, már nem kátrányos vászoncsíkkal. Majd feltekertette őket tekercsekbe. Nem is sokára sok-sok tonna, szó szerint tonna efféle drótja lett. Mindezt természetesen különböző elektromos eszkö-zökhöz óhajtotta használni, de hát ezt senki nem tudta rajta kívül. Ő meg még nem mondta. Úgy vélte, a titokba való beavatást ráér akkor megtenni majd, ha már érezhető sikert ér el le-endő saját országa megalapításában, s így már senki nem akarja majd elárulni, mert úgy vé-lik, jobban járnak az ő alattvalóiként, mint ha kapnak néhány kiló aranyat a titokért a csá-szártól vagy mástól.

Sztong kapitány nem nagyon óhajtott rászólni Lorára, mert hálás volt neki, meg egy kissé tán félt is tőle. Hanem amikor már a palota szobáinak jó egyharmadát kisajátította magának Lora raktár céljára, akkor csak-csak nekidurálta magát hogy beszéljen vele, mert ez azért mégsem mehet tovább! De egy szót sem kellett szólnia, mert amikor megjelent Lora előtt, hát azt látta, hogy javában rakják szekerekre Lora emberei a kátrányos drótokat.

—Ki az a hülye, aki megveszi ezeket?! - kérdezte hökkenten.

—Senki. De nem is adom el.

—Hát akkor hová viteted?!

—Az az én titkom, kapitány! De emlékezz, mondtam neked, hogy útközben megválok majd némely emberemtől. Nos, ők mennek el, ők, akik e szekereket hajtják majd. A drótokkal együtt mennek el.

Ez így is lett. És ezt a kapitány igazán nem bánta, hanem arra rájött, hogy Lora valami nagyon titokzatos dolgot szervez, s ezután sokáig tűnődött elgondolkozva. Lorát nem kérdezte, mert tudta hogy úgysem kapna a lánytól kielégítő választ.

Igazán sokáig azonban nem törhette a fejét, mert megérkezett Jagkúlan, aki Satavi után lett a kormányzó. S ezután Sztong kapitány el kellett induljon, bár még nem azonnal, Tuor felé, mert előbb még „be kellett gyűjtenie” egy újabb túszt, azt a bizonyos Csília nevű, máglyány hitre tért mjelnó királylányt!

Minden különösebb kaland nélkül el is érkeztek a megfelelő tartományba, igazán semmi érdekes nem történt az úton, hacsak azt nem számítjuk, hogy Lora parancsára útközben számtalansok embere le-lemaradozott, temérdeksok dróttal együtt. Ezek ráadásul mind-mind olyan emberek voltak, akik kivétel nélkül tudtak olvasni és írni. Nem okvetlenül kiválóan, sőt, a legtöbbjük igencsak rondán írt, hogy a helyesírásról ne is beszéljünk, de ez nem zavarta Lorát. A lényeg hogy ismerik valamennyire a betűket. Mondhatni, Lora kíséretét Tuor felé közeledve mindinkább csak a bunkók alkották, bár igaz, útközben újdonsült híveit Lora maga tanította az olvasás fortélyaira. De hogy mire válik meg Lora épp a legértelmesebb embereitől, azt hiába kérdezte tőle a kapitány! Sőt, hiába kérdezte a lemaradozó embereket is, azok vagy nem mondtak neki semmit, vagy ha valamelyik mégis, akkor csak annyit felelt vállvonogatva, hogy ő maga sem tudja, halvány fogalma sincs, a kis úrnő csak azt mondta neki hogy várjon itt míg írásos parancsot nem kap hogy mit csináljon! Addig a Lorától kapott pénzből vegyen valami olcsó házat vagy kalyibát, de okvetlenül a falu legszélső házainak valamelyikét vagy egy közeli tanyát a városfalon kívül ha egy város mellett hagyta el őt Lora, azután csak várakozzék nyugodtan, de úgy ám, hogy igen gyakran megy ki a környező rétre illetve erdőbe, és bámulja soká-soká a madarakat! És mesélje el mindenkinek aki csak meghallgatja, hogy ő imádja a madarakat, nagyon szereti őket, különösen a vadmadarakat!

—Hm! - morogta erre a kapitány, és nem értett semmit. Tartott tőle hogy valami hihetetlenül nagy rafináltságról van szó, de elképzelni sem tudta, miért is éri meg Lorának, hogy hetekig-hónapokig etessen egy csomó ingyenélőt, csak azért, hogy azok közben a réten feküdjének, a hasukat vakargassák, és a madarak röptében meg éneklésében gyönyörködjenek!

Megkérdezte ugyan Lorát, de a diászilisz maetiszpa csak ezt válaszolta neki:

—De hát gondolnom kell rá, lehet hogy sok-sok hívem lesz a közeljövőben, s azoknak enni kell valamit!

—Te akarsz gondoskodni az eltartásukról?

—Még szép! Ha nem tenném, kénytelenek lennének valami kenyérkereső foglalkozás után nézni, s akkor nem azt dolgoznák, amit én szeretnék!

—S azt hiszed, abból lesz pénzed, hogy e madárlesegető semmittevőket fizeted a semmiért?!

—A madárlesés nagyon hasznos, ajánlom neked is kapitány, a madarak látványa ugyanis felderíti a szívet, megnyugtatja a lelket, s az embereket fogékonnyá teszi a szépre!

—Ezt épp te nem mondhatod, mert nem is hiszel a lélekben!

—Ez igaz, de azért így mondom, hogy megértsd.

—Aha, és mire kell a madárleshez az a sok drót?!

—Most mondhatnám hogy semmi közöd hozzá, de ehelyett elárulom, hogy a madarak szeretik, ha van hová szállniuk, ahol megpihenhetnek.

—Na és?!

—Na és hát képzeld csak el, hogy mi szeretnénk nézegetni a madarakat, de azok a sűrű erdőben szállnak le a faágakra, mert ott vannak ágak, s ott nem láthatják őket az embereim! Helyesebb ha szállóhelyet építünk nekik, olyan helyre, ahol aztán akár már messziről is láthatjuk őket!

—Ezért fizettél tenger pénzt a drótokért, hogy madarakra koszpitold el őket?!

—Kapitány, a tudomány istene szereti a madarakat, s megsegíti azokat, akik segítik őket!

—Kötte hiszem!

—Figyeld csak majd meg! Alig érkezem Tuorba, egy éven belül olyan gazdag leszek, ennek hála, hogy én leszek a leggazdagabb ott, a császárt nem számítva!

Sztong kapitány a vállát vonogatta, de mit sem tudott az üggyhöz szólni.

Elérkeztek aztán a mjelnó néphez. Itt „begyűjtötte” a kapitány Csíliát, aki nagy sírás-rívás közben búcsúzkodott el máglyány „testvéreitől”, de családjától is. Viszont láthatóan többet bántódott a máglyány testvérektől való elváláson, mint hogy egy darabig nélkülözni lesz kénytelen apját-anyját. Saját bevallása szerint csak az vigasztalta, hogy tudta: máglyányok akadnak Tuorban is, nem is kis számban.

—Nem tehetek róla, nagyon megvisel az elválás - szipogta már lóháton ülve - habár szégyellem magamat, mert tudom hogy ez életem nagy feladata, ez az út, nagy próbatétel, és nem szabad megínognom!

Lora érdeklődve nézegette Csíliát. A lány jóval idősebb volt mint ő, lehetett tizenhét esztendő is. Ez természetesen még nem öregkor, és Csília is fiatalnak nézett ki, sőt, igaz volt a Lora által hallott korábbi híresztelés, hogy a mjelnó királylány nagyon szép. Mindazonáltal Lora úgy vélte, hogy ha szép is Csília, de e szépség hagy némi kívánnivalót maga után: a királylány ugyanis igencsak sápadt, s valami betegség is kínozhatja, mert időnként fájdalmas fintor vonaglik át az arcán, ráadásul örökké kissé görnyedten tartja a derekát, mint aki nem bír ki-egyenyedni, biztos a gerincével van hát valami gond! De Lora nem szólt hogy megpróbálja meggyógyítani, mert nem is volt biztos benne hogy sikerülne, főleg nem most, útközben, meg aztán úgy gondolta, megvárja míg Csília maga kéri a segítségét! Annyit tett csak, hogy mintegy fél szóval megemlítette neki, hogy ő diászilis maetiszpa, és jól ért egy egész sereg betegség gyógyításához. Csília ellenben nem kérte meg hogy segítsen rajta, sőt, azonnal így szólt:

—Ez bűn!

—Mi bűn?

—Gyógyítani.

—Tessék?!

—A betegségek Isten büntetéséből sújtanak bennünket!

—Na ne tréfálj, még ha hinnék is a vallásodban, akkor is úgy gondolnám, hogy a betegségeket a Sátán bocsátja ránk, vagyis aki gyógyít, az eképp a Sátán orra alá tör borsot!

—Hogyne, a Sátán gyakorta küld ránk betegséget, de csak akkor teheti ezt, ha az Úr megengedi, mert úgy ítéli meg, hogy megérdemeljük azt a nyavalyát!

—Nocsak! Tehát aki megment mondjuk egy beteg csecsemőt, az rosszat tesz?!

—Nem okvetlenül. Lehet segíteni a szenvedőkön, de csakis istenes eszközökkel! De te mint diászilis maetiszpa, mindenféle pogány rafinériákkal akarsz gyógyítani!

—Hogy mondhatasz ilyet, hiszen nem is ismered a gyógyszereimet!

—Nem is kell, távol tartom magamat az efféle istentelenségektől! De azt tudom, hogy például különböző porokat, italokat adnál a betegeknek...

—Még szép!

—Na ugye! Az mind pogány, gonosz mesterkedés, ördögi bűbáj!

—Nem értelek, hát akkor szerinted miként lehetne segíteni a szenvedőkön, ha nem így?!

—Leginkább természetesen imával, aztán ha az Úr akarja, a beteg meggyógyul! De megengedhető az is, hogy a magatehetetlen beteget tisztába tegyük, forró homlokára hűsítő borogatást rakjunk, vagy ha fázik, melegen tartsuk a testét, lehet aztán a sebeit is bekötözni, ez nem bűn, mert a Természet maga is tesz a vérzéscsillapításról a véralvadás révén. A törött végtagok is sinbe rakhatóak. Mindent szabad tehát, ami nem sérti a Természet elvét, a természetes folyamatokat.

—Aha, tehát csak vegyi gyógyítást tilos alkalmazni, de operálni szabad.

—Nem éppen! Csonkítani már nem szabad!

—Akkor sem, ha amputálni kell, hogy elkerüljük a vérmérgezést?

—Akkor sem! Nem szabad eltorzítani a test természetes alakját, ami Isten képmására teremtetett! És nem szabad a test belsejébe nyúlni sem, mert ami belül van, az misztérium, titok, s nem arra való, hogy az ember megismerhesse!

—Miért nem?

—Mert az Istenre, s nem ránk tartozik!

—Aha, tehát az istened féltékeny, fél attól, hogy az ember ellesi a titkait!

—Eh, az úgysem sikerülhet, de már a kísérletezés is bűn!

—Pedig hidd el Csília, az ember egykor még arra is rájön majd, hogy miként teremtsen maga életet, akár a saját képére és hasonlatosságára, akár valami gyökeresen más jellegű életet! Igenis ellesi azt a természettől, s maga is megteszi, de meg ám, és ha ezt teszi, hát jól teszi!

—Rosszul teszi. Elkárhozik ha megteszi, mert tilos beavatkoznunk a Természet folyamataiba, amiket az Úr Isten rendelt el, az ő végtelen bölcsességében!

—Nono! A természetben számtalan tökéletlenség van, aminek kijavítására jogosan törekedhetünk!

—Nem igaz. Az ember csak ronthat a meglevő állapotokon.

—Hát ront is sokat, ezt én sem vitatom, de javíthat is, ennek lehetősége adott, s csak az emberen múlik, melyik utat választja! Például a fogaink szuvasodása számtalan kín forrása, milyen jó is volna, ha ki tudnánk cserélni azt mondjuk vasfogakra, sőt, valami a vasnál is jobb, nem rozsdásodó anyagra! S hidd el, egyszer ennek is eljön az ideje!

—Borzalmas gondolat!

—Dehogy, inkább te vagy borzalmasan buta! - nevetett Lora, és otthagya Csíliát.

Sokáig azonban nem maradt magányos, mert Csília gyakran felkereste útközben. S ennek az volt az oka, hogy nem szívesen maradt társaság nélkül, félt ugyanis a máglyány-gyűlölő Sztong kapitánytól, aki nyíltan kifejtette neki, mennyire utálja e vallást, s ha csak látta, szúrós szemmel nézett rá. De egyébként sem igen kedvelte Csília a tuorokat, hiszen azok az ő népe, a mjelnó legyőzői voltak!

Lorában ellenben sorstársat sejtett, hiszen Lora meg egy másik legyőzött nép, a hua nép királylánya volt, ráadásul épp ez, hogy Lora is királylány, tehát még rangban is méltó hozzá! És hát úgy vélte, Istennek tetsző cselekedet volna, ha Lorát megtéríthetné! Tehát gyakran próbálkozott ezzel az egész út során, de nemigen ért el sikert. Lora mindig udvarias volt vele, ha nem is nagyon de némileg, mindenesetre kedvesebb mint Sztong kapitány, ellenben igencsak felsőbbbségesen, lenézően viszonyult a vallási kérdésekhez.

Aztán egy éjszaka, talán a negyedik napot követő éjjelen Lora arra ébredt, hogy éjfél tájban Csília költögeti.

—Mi az, mit akarsz?! - kérdezte csodálkozva Lora, s egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy a királylány szökni akar, ráadásul vele együtt. De kiderült, hogy nem erről van szó.

—Lora, kérlek, segíts rajtam! - kérte Csília, s még térdre is hullt Lora előtt.

—Mi történt, rosszul vagy talán?! - kérdezte résztvevően Lora.

—Nem, csak... csak hát tudod, láttam hogy neked van egy csomó drótod...

—Na és?! - és Lora kezdett semmit nem érteni. Legjobb tudomása szerint nem létezett olyan betegség, amit akár tiszta, akár kátrányos drótokkal de gyógyítani lehetett volna.

—Nem is tudom, miként engedheti meg neked a kapitány, hogy ennyi rengeteg mindent cipelj magaddal, amikor nekem még azt sem engedte meg, hogy legalább néhány szolgám elkísérjen, sőt, csak egyetlen zacskó úti holmit engedélyezett...

—Na ja, csakhogy én nem vagyok máglyány! - válaszolta erre nem kevés önérzettel Lora.

—Igen, igen, de hát látod, neked van drótod!

—Na és?

—Szükségem volna belőle egy kötegre, ugye remélhetem hogy adsz!

—Éppenséggel lehet róla szó, de mire?

—Mert arra gondoltam, hogy az nagyon alkalmas volna nekem arra, hogy korbácsot fonjak belőle, mert tudod Sztong kapitány nem engedte meg hogy korbácsot vigyek magammal, azt mondta hogy az máglyány holmi!

—Nem értelek! Ti máglyányok azzal hengegtek hogy elítélitek az erőszakot, hogy fér ez össze azzal, hogy meg akarsz korbácsolni valakit?!

—Isten ments tőle hogy valakit, én magamra gondoltam!

—Micsoda?!

—De hát mit csodálkozol Lora, sokan tudják, hogy eképp igyekszünk közelebb kerülni Istenhez!

—Hogyne, de eszembe sem jutott eddig, hogy te is királylány létedre efféle agybajban szenvedsz!

—Ugyan már Lora, próbálj megérteni kissé!

—Próbállak, de nem megy!

—Ej, hát miből állna neked hogy adsz egy kis drótot!

—Szó sem lehet róla! Ilyen öngyötrő ökörségekre egy ujjnyit sem!

Erre Csília felkelt, kilépett a sátorból, de csak azért hogy egy pillanat múlva visszatérjen, kezében egy furcsa tárggyal.

—Ez mi?! - kérdezte gyanakodva Lora.

—Ez is korbács, én csináltam titokban, csak nem valami tökéletes! De ha nem adsz drótot, akkor csak ez marad nekem, de az a baj hogy nem tudom eléggé jól elverni ezzel a hátamat! Nem elég erős a csapás, tudod! Tehát megkérlek rá, hogy ha már a drótot sajnálod is tőlem, de legalább azt tedd meg, mint egyik királylány a másiknak, hogy alaposan megkorbácsolsz ezzel! Ez már igazán nem kerülne semmi pénzedbe, drótodba sem! Tudod, indulás előtt kértem az Urat hogy mielőbb vezessen engem haza Tuorból, s megfogadtam hogy addig is míg ez be nem következik, hetente így vezekelek a Világ bűneiért! - azzal máris ledobta magáról a ruhát, s eképp meztelenné vált felsőteste. Leguggolt Lora előtt, hogy könnyedén lehessen megkorbácsolni. Lora látta hogy Csília hátát már így is temérdek heg borítja, s néhány még be nem gyógyult, friss seb is.

—Elment az eszed! Te teljesen hülye vagy! Különben is, miért épp engem kérsz meg rá, hiszen tudod hogy nem vagyok máglyány!

—De attól még elverhetsz. És hát ki mást kérjek, férfi előtt csak nem vetkőzhetem le! Ráadásul így láthatod elszántságomat is, láthatod milyen erőt ad a máglyány hit a szenvedések elviseléséhez, s ezt látva lehet hogy rádöbben sz az igazunkra, s magad is megtérsz, aminek nagyon örvidenek, mert nekem nagy érdem ha megmentek egy lelket a kárhozattól, s neked is csak jó lenne ha halálod után nem a Pokolban sülnél, hanem a Mennyben élveznéd Isten közelségét!

—Nem fog elmenni az eszem csak amiatt, mert a sebes hátadat mutogatod! Ezzel csak azt érted el Csília, hogy még örültebbnek tartalak, mint eddig! - azzal lehajolt, s amennyire a félhomályban lehetett, megvizsgálta a még mindig guggoló, mert korbácsolásban reménykedő Csíliát. —Most már legalább tudom, miért jársz görnyedten! - és megtapogatta azt a kinszerszámot, ami a mjelnó királylány derekára volt szerelve. Ez egy szeges öv volt, ami már eddig is minden bőrt lenyűzött Csília hasaljáról és hátul a háta aljáról, csípőjéről. De ez még nem is volt elég, mert ezen övről a gerincoszloppal párhuzamosan egy nagyjából hátközépig érő éles, kétélű, tűhegyes, késpengeszerű vas nyúlt ki, ráadásul kissé előre, a has irányába görbülve. Ez azt eredményezte, hogy Csíliának állandóan kissé görnyedten kellett járnia, mert amint megpróbált kiegyenesedni, ez a vas azonnal beleszúródott a hátába, és felvagdalta ott a húst és bőrt. Lora beleborzongott amint belegondolt, milyen fájdalmas lehet ez, s mennyire fárasztó az izmoknak az állandó görnyedt testtartás.

—Te szerencsétlen, hát van neked józan eszed?! - kiáltott a leányra.

—Csendesebben kérlek, nem akarom hogy meghallják!

—Vedd le azonnal, mert ha magadon hagyod, igen hamar elmérgesednek a sebeid és meghalsz!

—Ó, az nem baj, akkor Mennyei Atyám elé jutok és érezni fogom az ő végtelen szeretetét!!

—Akkor a sírba jutsz te hülye, és semmit nem érzel, legjobb esetben is csak azt, hogy a kukacok felfalnak!

—Te hitetlen vagy, de én hiszek!

—Én is hiszek: azt, hogy máris kilátszik a gerinced néhány csigolyacsontja, ami nagyon veszélyes, mert ha a gerinccel történik valami, akkor könnyen megbénulhatsz!

—Eh, kit érdekel, semmi nem történhet Isten engedélye nélkül, az ő kezében vagyunk, s amit ő akar, az úgymint megtörténik! Üss már kérlek, mielőtt Sztong kapitány észreveszi hogy nem vagyok a magam sátrában!

—Nekem jobb ötletem van! - azzal Lora hirtelen teli torokból kezdett el kiabálni:

—Sztong kapitány! Sztong kapitány!

—Mit csinálsz, könyörgök! Kérlek, ne leplezz le! - pattant fel Csília, azzal felkapta magára a ruháját, és ki akart szaladni, de Lora elkapta a karját, hogy visszatartsa. Erre Csília huzakodni kezdett vele, és mert idősebb és erősebb volt mint Lora, sikerült is kiszakítania a kezét Lora szorításából, s ki akart ugrani az ajtón, ám ekkor Lora hátulról a lába közé rúgott, amitől a mjelnó királylány azonnal összeesett. Ráadásul egyenesen a hasára, amitől a szeges öv minden szege tövig belemélyedt a testébe. Ettől aztán kiabált eleget!

Egészen addig tehetette, míg meg nem jelent a kapitány.

—Mi történt?! - kérdezte szigorúan.

—Nézd csak meg, hogy ez a bolond nő mit visel a derekán! - mutatott a még mindig a földön heverő Csíliára Lora. —Márpedig én mint diászilis maetiszpa mondom neked, ha ezt rajta hagyod, akkor nem garantálom hogy eljut élve Tuorig, márpedig feltételezem ha meghal valamelyik rád bízott tús, akkor nagy letolást kapsz a feletteseidtől!

—Az igaz! - mondta komoran Sztong, azzal egy rántással letépte Csíliáról a ruhát, majd, meglátva mi van rajta, dühösen horkantott, valami olyasmit hogy „kibaszott máglyányok”, a többi Lora sajnos nem értette. S hiába kérlelte őt Csília, leszedte a szeges övet, s darabokra törte. Ezután megkérte Lorát, hogy ugyan lássa már el a királylány sebeit.

—Szívesen. - mondta Lora.

—Ez erőszak, ezt nem tehetitek... - nyöszörögte Csília. —És úgymint lépem a kötést, nem veszek részt pogány praktikákban...

—Ez biztos? - kérdezte éles hangon Sztong kapitány.

—Naná hogy biztos, esküszöm az Úr nevére! Nem leszek bűnrészes abban, hogy...

—Hogy meggyógyítsunk, te hülye! - kiáltott rá Lora.

—Hagyd Lora, aki ennyire bolond annak hiába beszélsz, de nekem jobb ötletem van! - mondta a kapitány, majd így szólt az időközben odasereglett legényeihez:

—Kötözzétek le ezt a kerge fehérnépet hogy Lora bekötözhesse, azután pedig úgy utazzék, hogy hozzákötözzitek a lóhoz, a kezeit hátrakötitek, továbbá egész felsőteste a teljes út során meztelen legyen, hogy így állandóan ellenőrizhessem, egyetlen pillantással, hogy rajta van-e még a kötés!

—Ne! Kérlek! Ne szégyeníts így meg! - sikoltotta Csília.

—De mennyire hogy így lesz, nem babrálsz te ki velem, nem hagyom hogy meghaljon az, akiért felelős vagyok! - mondta a kapitány.

S ez így is lett, Csília így ért Tuorba. Emiatt természetesen nemigen kedvelte meg Lorát! Mert milyen gonosz is ez a Lora, hogy meg meri menteni az életét! Sztong kapitány azonban annál inkább hálás volt Lorának, mert valóban nagy baja lehetett volna abból, ha meghal a mjelnó királylány.

* * *

Bár Lora kíséretéből útközben jó kétszázan lemaradoztak itt-ott, még mindig nagyjából ugyanennyien maradtak azok, akik vele együtt Tuorba érkeztek. Ezek közül vagy egy tucatnyi volt a régi emberei közül, akik még a huáknál lettek udvartartása embereivé, a többiek azóta „térítette meg”. Többségének valamely nyavalyáját gyógyította ki, és jelentős számban akadtak köztük szemüvegesek is. Mindenesetre jópár olyan embere is volt, akinek kellett volna ugyan szemüveg, de nem adott neki, mert nem adhatott: elfogyott ugyanis az összes lencséje, s a lovasutazás természetesen egyáltalán nem alkalmas a lencsecsiszolás nagy pontosságot igénylő,

aprólékos munkájára! Nekik megígérte, hogy amint lesz állandó lakhelye, amint tehát Tuorba érnek, azonnal készíttet nekik is szemüveget. Akkor lesz már erre hely is, idő is.

Amint tehát megérkeztek a fővárosba, legelső teendőjének azt tartotta, hogy lakhely után nézzen. Igaz, tudta hogy neki mint túsznak mintegy kincstárköltésen kiutaltak egy szobát valahol a túsznegyedben, de az tökéletesen alkalmatlannak tűnt rá, hogy befogadja szinte hadseregnyi követőit.

Sőt, teljes joggal gondolta, hogy lesznek ezek még többen is, mert jövetelének híre megelőzte őt! Még épp csak valahol a távolban tűntek fel Tuor legmagasabb tornyai, amikor már nagycsomó férfi és nő bukkant fel, számos gyermekkel egyetemben, s ezek közrefogván Sztong kapitány csapatát, elkísérték őket egészen a főváros kapuiig.

Kíváncsiságból jöttek elébük. Azt végülis jól tudták hogy jön újabb néhány túsza a városba, mindegyik királylány, ráadásul az egyik a vadságáról elhíresült hua nép királylánya, és diászilis maetiszpa! S e diászilis maetiszpa igazán furcsa erkölcsöket hirdet, erről némi szóbeszéd eljutott már hozzájuk is, a másik királylány pedig, ezt mesélték, állítólag félpucéron vezettetik ide!

Utóbbit nem is nagyon hitték, de mégis sokan kilovagoltak-kiséltáltak, amikor úgy sejtették hogy közeledik Sztong megérkezésének órája, tehették, mert a főváros tele volt dologtalan semmittevőkkel. Ezek nagy tömegei a palota által osztogatott ingyengabonán éltek napról-napra. Ezen embereket általában nem is emlegették másként, csak úgy, hogy „csöcselék”, s ezek legfőbb gondja az volt, hogy ugyan milyen ingyenes vagy legalábbis olcsó szórakozással üssék agyon a nap unalmas óráit.

De aki nem volt csöcselék, még az is majdnem mind kijött, mert ezeknek meg általában volt egy vagy több rabszolgája, aki dolgozott helyette. Mondhatni tehát hogy a fél város kisereglett a jöttükre!

Csília kérve-kérte a kapitányt, hogy legalább most hadd ölthesse magára a ruháját, de a kapitány nagyon haragudott rá, és azt mondta hogy szó sem lehet róla, ő nem haragítja magára a főváros derék polgárait, akik megtisztelték őt ezzel a kirajzással! Majd közvetlenül a városkapunál megkapja a ruháit a királylány, de előbb nem, és még akkor is csak úgy, ha megesküszik a saját istenére, hogy nem tépi le magáról a kötést! S ha megszegné ezt az esküt, akkor ő Sztong kapitány esküszik hogy akkor még a bugyiját is letépi, és megparancsolja hogy minden egyes katonája erőszakolja meg Csiliát, de ezután még kiszolgáltatja őt az összes nézelődő férfi kénye-kedvének is!

Alaposan szemügyre vehette hát minden bámészkodó a mjelnó királylány formás cicijeit, röpökdték is felé a gúnykiáltások, némelyek meg is akarták dobálni rohadt gyümölcsökkel, záptojásokkal, sőt, szarral, de ezt már nem hagyta a kapitány, azt mondta hogy bár épp neki se volna kedve ellenére a móka, de hát az ilyesmi kárt tehetne a királylányban, holott ő felelős a testi épségéért! Ettől tehát elálltak a bámészkodók.

Aztán egy idő után ez is unalmas lett, mert tulajdonképpen épp elég meztelen nőt láthattak korábban is, rabszolgányokat, vagy különböző okok miatt elítélt nőket, akiket például keresztre feszítettek vagy korbácsoláshoz vetkőztettek le. S rá kellett jönniük, hogy egy királylány sem nagyon más mint akár egy rabszolgány. S így újabb szórakozást keresvén Lora felé fordultak. Mert jó-jó, Lora ugyan ruhában van, de hát elképesztő híreket hallottak már eddig is róla! Hogy csodatevő, hogy nagy gyógyító, hogy némelyek annak ellenére hogy lány, s annak ellenére hogy igen fiatal, máris nagy tanítóként nevezik káprázatos bölcsessége miatt, mások meg épp ellenkezőleg, azt mondják róla hogy a legnagyobb ribanc, akit csak látott valaha a világ, s erkölcstelenségre buzdít mindenkit! Hogy állítólag valami újfajta országot szervez, ahol nem lesz család, és erkölcstelennek az fog számítani, aki nem fekszik le habozás nélkül bárkivel, aki azt kéri!

Gondolhatjuk, hogy legelőször épp erről kérdezték Lorát, de Lora csak annyit mondott, hogy bár alapjaiban igazak ezek a hírek, de nagyon sok részletet még nem ismernek a derék tuori polgárok. Hanem e részleteket ő most nem mondja el, mert most alaposan át akar gondolni mindent, no nem e részleteket, hanem hogy mik is legyenek első teendői amint a városba érkezik, tehát most nem tarthat nagy beszédet nekik. De ne aggódjanak, mert alaposan ki-

oktatta már a vele tartó népét, akit tehát komolyan érdekel az ügy, az kérdezze csak meg nyugodtan bármelyik férfit vagy nőt aki vele érkezett, az készségesen felvilágosítja, ha meg netán mégsem tudná a választ, akkor sincs baj, akkor a második vagy harmadik megkérdezett bízvást megadja a kellő felvilágosítást!

S mindezt Lora épp ezzel a választékos beszédmodorral közölte velük, méltóan egy diászilisz maetiszpához. S az emberek meg is ragadták az alkalmat és kérdezgettek hol ezt - hol azt, s megtudtak mindent Lora nézeteiről. És számosan éreztek kedvet rá, hogy beálljanak Lora hívei közé, de egyelőre mégsem tették, mert nem feledték hogy mindez csupán terv még, ez az ország még nem jött létre, annyira nem, hogy Lora tulajdonképpen még csak nem is a maga ura, mert jelenleg hivatalos státuszát tekintve mindössze tús, mondhatni tehát hogy a császár személyes rabszolgája!

Volt azonban a tömegben sok beteg is, ezek nem hagyták Lorát tűnődni, őket nem érdekelte még Lora elképesztő erkölcsisége vagy ha úgy tetszik hát erkölcstelensége sem, ők egyszerűen gyógyulni vágytak, méghozzá mielőbb! S ezek közrefogták Lora lovát, nem tudott tőlük tovább menni a királylány, emiatt aztán Sztong kapitány csapata is megállni kényszerült hiszen épp Lora nélkül igazán nem mehettek tovább, és ezek az emberek mind arra kérlelték Lorát, hogy ugyan gyógyítsa már meg őket, mert sokat hallottak Lora bámulatos varázserejéről! És a kapitány bár szétkergethette volna ezeket az embereket, de nem merte, mert tudta hogy akkor úgy megutálnák őt épp a fővárosban, hogy egyedül még az utcára sem tehetné ki a lábát, mert nem illik beteg embereket verni, s ezt még azok is rossz néven vennék tőle, akik maguk nem betegek, nem nyomorékok, csak tanúi az esetnek.

Lora mellé ugratott.

—Lora, azt hiszem sürgősen tenned kell valamit! Gyógyítsd meg ezeket, aztán iszkoljunk mielőbb a városba, amíg nem jönnek újak!

—Sztong kapitány, mindigis tudtam hogy nem vagy olyan eszes mint én, de most ugyanolyan ostobának tetszel a szememben mint Csília! Hát mikor mondtam én olyasmit, hogy ki tudom növeszteni a félkarúak karját, mi?!

—Valamit akkor is tégy, mert nem akarom lemészárolni ezeket, különben meg még az sem biztos hogy tehetném ha akarnám, mert ha ennek nekikezdek, lehet hogy mindenki nekem támadna! És rengetegen vannak, mind csodára várnak! És ha kitör a verekedés, akkor te is rosszul járhatsz! Mert szárnyra kapni és elrepülni előlük te sem tudsz!

—Nem, egyelőre azt még valóban nem tudom... - tűnődött el Lora.

—Egyelőre?!

—Hát! Mert most hogy látom azokat a nagy tornyokat ott, motoszkálni kezdett bennem egy ötlet... azt hiszem nem is olyan lehetetlen hogy készítsek egy ügyes szerkezetet, amivel repülni lehetne! Persze nem most, van ennél fontosabb dolgom is.

—Ennél fontosabb?! Mi lehet fontosabb annál, hogy az ember repülni tudjon?! Hiszen ez óriási dicsőség volna a feltalálónak!

—Eh, semmilyen dicsőség! Hiszen még egy közönséges veréb, sőt, a szúnyog és a döglégy is tud repülni, mekkora dicsőség az, ha az ember is képes arra, amire a döglégy?!

—Ne beszélj már ostobaságot Lora, hiszen az ember mégsem madár, nincs szárnyunk, nem tudunk repülni!

—Az igaz, de ez a szememben csak azt bizonyítja, milyen szánalmasan ostoba az emberi nem! Ha lett volna egy csepp esze, már rég rájött volna a repülés titkára!

—Lora, én attól tartok hogy te valamiféle szárnyakat akarsz készíteni, amivel felszerelve leugranál valamelyik toronyból, de előre szólok neked hogy így csak a nyakadat töröd, mert ezt már sokan megpróbálták, s azok is a nyakukat törték, hiába csapkodtak olyan gyorsan a kezükre kötött szárnyakkal, amilyen gyorsan csak tudtak!

—Csakhogy én nem csapkodnék a szárnyakkal.

—Akkor még hamarabb pottyansz le!

—Vagy igen, vagy nem! Különben meg bár nem tartom így sem lehetetlennek a repülést, de jobb ötletem van: nekem nem is kellenének szárnyak!

—Hát akkor mivel akarsz repülni?!

—Az az én titkom.

—Szárny nélkül?!

—De hát gondolj már bele kapitány, ha szárnyakat kötözök a karjaimra, akkor még csak meg sem vakarhatom az orromat ha viszket, milyen kellemetlen az! Bolond lennék így repülni!

—Márpedig el nem tudom képzelni, hogy akkor miként! Ha nem a szárnyaid visznek, akkor mivel haladsz előre: szellentesz tán, hogy a végbélszél hajtson?! - kérdezte szabadszájúan a kapitány.

—Azt majd a maga idejében meglátod! De most foglalkozzunk a betegekkel!

—Igazad van, már valóban türelmetlenek!

S ekkor Lora kiegyenesedett a nyeregben, felemelte a kezét, s így kiáltott:

—Hallgassatok meg!

Mindenki elcsöndesedett.

—Azt hallottam, hogy nagy csodákat vártok tőlem! De hát mikor mondtam én nektek olyasmit, hogy isten vagyok?! Hogy csodákat tudok tenni?! Semmi ilyesmit nem mondtam! Annyi igaz, hogy rengetegféle betegség gyógyítására vagyok képes, de azért nem mindegyikére! És meg kell mondjam nektek, hogy még amit gyógyítani tudok, azt sem úgy, hogy megérintek valakit, s erre a béna talpra szökken, a vak látni kezd, másnak meg elmúlik a köhögése vagy kipotyognak belőle a bélférgek! A gyógyítás nálam is időbe telik, s bár általában rövidebb időbe mint más orvosoknál, de azért nem egyik napról a másikra, s olykor bizony akár hetekbe is! De még amit nagyon hamar tudok is meggyógyítani, de azt sem itt és most, a lovon ülve, arról már nem is beszélve, hogy bár hoztam magammal számos gyógyszert, de ezek egy része már elfogyott, és újra kéne gyártanom őket! Ehhez is idő kell! És hely, hely magamnak, kíséretemnek, a gyógyszergyártásnak, s hely a betegeknek is! Most tehát én egyáltalán senkit nem gyógyítok meg, meg sem vizsgálok senkit! Ellenben amint sikerült megfelelő lakhelyre lelnem Tuorban, már lehet elém jönni gyógyulást keresni, bár még akkor sem mindenkivel én foglalkozom majd, hanem néhány kitanított segédem! Én csak a nehezebb esetekkel, problémásabb nyavalyákkal foglalkozom majd, amiket a segédeim nem ismernek!

Továbbá: kihangsúlyozom, hogy még én sem gyógyítok meg mindent, mert nem értek magam sem mindenhez! Ellentétben azzal amit sok gyógyító meg máglyány szent híresztel, én becsületes vagyok, s bevallom hogy tudásom bár tekintélyes, de azért mégsem vagyok mindentudó és mindenható! Én nem valami istentől kaptam gyógyító erőt, hanem tudásomat önmagamnak köszönhetem, szorgos kutatómunkának, s a Természet alapos megfigyelésének, mely által ellestem annak néhány titkát! De nem *minden* titkát! Akadnak tehát majd akiket kénytelen leszek elküldeni, mert nem tudok rajtuk segíteni. Sőt még olyanok is lehetnek, akiket bár kezelni kezdek, de mégis meghalnak vagy betegek maradnak! Nálam ugyan igen kevés a haláleset, de azért előfordul néha! Merem állítani tehát hogy sokkal jobb orvos vagyok mint eddig bárki, de ismételten kihangsúlyozom, hogy nem vagyok mindenható!

—De én szegény vagyok, koldus, nem tudok fizetni a gyógyításomért! - furakodott előre egy fiatal lány, akinek már ruháján is látszott hogy valóban szegény lehet. Habár Lora úgy sejtette hogy igazából nem is koldus hanem örömlány. A szép, szegény lányokat idővel ugyanis mindenképp megerőszik, ha meg nem maradnak szüzek, akkor már úgyis mindegy, akkor már igrkeznek megélni a szépségükből.

—Mindenki annyit fizet majd, amennyit tud. Aki semmit nem tud, az semmit nem fizet!

—Akkor hamarosan koldus leszel magad is, mert senki nem fizet majd semmit, még a leggazdagabbak sem! - legyintett Sztong kapitány.

—Nem. Elfeledkezel tán a madárlesőimről? Hidd el, az ég madarai hamarosan roppant gazdagsággal ajándékoznak meg! - kacagott Lora. Azzal újra a sokasághoz fordult:

—Most tehát ha mihamarabbi gyógyulást szeretnétek, akkor engedjete utamra, hogy hamar találjak magamnak megfelelő szállást!

—De te hua vagy, és hua ember nem vehet itt házat! - kiáltotta valaki.

—Ez igazán nem zavar engem. Számos hívem van ugyanis, aki született tuor. Akadnak akik szabad tuor polgárként lettek híveimmé, s akadnak akik korábban rabszolgák voltak, de hozzám kerültek, s én felszabadítottam őket. Ők már nagyonis vehetnek házat, földet, mindent!

—De akkor az nem a te tulajdonod lesz!

—Névleg nem, de ez a legkevésbé sem érdekel. Ott úgysem történhet semmi az én engedélyem sőt utasításom nélkül.

—És ha valaki nem engedelmeskedik neked?

—Akkor azt a többiek, akik engedelmeskednek nekem, megfegyelmezik. De ilyen eset úgysem következik be, mert nagyon hamar ki fog derülni, hogy csakis jól jár mindenki azzal, ha rám hallgat.

—Rád, egy kölyöklányra?! - kacagott fel egy idős, tekintélyes férfi. Mellette állt a felesége, és tízenéves leánya.

—Rám. - válaszolta nyugodtan Lora.

—Rád, aki azt hirdeted, hogy henteregjen mindenki mindenki mással?!

—Nem csak ezt hirdetem, sőt, elsősorban nem ezt. Annyira így van ez, hogy most rögvest kijelentem, itt, mindenki előtt, hogy ne jöjjön hozzám férfi azzal a hátsó gondolattal eltelve, hogy majd én ellátom őt minden jóval, s ezért cserébe ő sorra végigdugja minden nőt, s ez jaj de milyen jó lesz! És nő se jöjjön, gondolván hogy majd csak párzania kell és más dolga sem lesz! Néhány nő megteheti hogy így él, ezek azok, akiket úgy nevezek hogy genitálisok, ezek viszont nem válogathatnak hogy ezzel lefekszem de azzal nem, mert nekik muszáj lesz valóban bárkivel! Aki nő viszont ezt nem vállalja, az köteles lesz nagyon keményen dolgozni! A férfiak meg pláne! Szabad lesz ezzel vagy azzal szeretkezniük, de könnyen lehet hogy nem is éreznek majd erre nagy vágyat, mert úgy ki lesznek fáradva estére, talán már előbb is! Mert tudja meg mindenki, hogy míg eljutottam idáig, azalatt érdeklődtem Tuor város földrajza felől, és számosan voltak olyan kedvesek, maga Sztong kapitány is, hogy még részletes térképet is rajzoltak nekem, és úgy döntöttem hogy nem palotát veszek, hanem egészen mást: a Sátánpartot! Igen, hiába néztek rám, azt a területet ott a folyó mellett, ahol a legszegényebbek, legnyomorultabbak laknak, közülük is csak kevesen! Azt az egész területet megvásárolom, aki ott lakik, azt kifizetem, tisztességesen, s ott kezdem el építeni az én országomat! A császárnak egy szava sem lehet, mert az még a külső városfalakon belül van!

—De hát az csupa mocsár, bozót, bűzlik minden az iszaptól... - szólt egy kereskedőszerű férfi.

—Épp erről beszélek! Aki engem követ, ott azt rendbe kell tegye, házakat épít majd, de nem saját ötlete, hanem az én elképzelésem szerint! Meg hidat is épít, mert a Sátánparttal szembeni Szúnyog-szigetet is megveszem, s híddal kötöm össze! Tehát iszonyatos munkát követelek az embereimtől, cserébe azonban garantálom, hogy semmit nem fizetek senkinek! De nem lesz éhhalál sem, sőt, hamarosan nemcsak bőségesen étkeznek majd, de finomakat is! Szórakozni azonban csak azt szórakozhatnak, ami mulatságot maguk közt rendeznek, mert senkit ki nem engedek a városba vagy máshova, egyedül a parancsomra mehet ki bárki onnan, illetve az esetben ha azt mondja, hogy többé nem akar hozzám tartozni! Akkor kiengedem, de soha többé nem lehet a követő! Tehát nálam nem lesz olyan hogy elmennek megnézni a gladiátorjátékokat, vagy bármi mást! És mert nálam nem lesznek rabszolgák, emiatt gladiátorviadalok sem lesznek! Egyáltalán, tilos a verekedés, sőt, a borivás is! Mert aki iszik, az részeg, s aki részeg, az nem tud dolgozni!

A munka nem lesz soká tartó, csak pirkadattól alkonyatig tart majd. Tehát látástól-vakulásig. Néha lesz természetesen pihenő, nem akarom hogy bárki belerokkanjon, de a pihenőidő alatt sem lesz unatkozás, azalatt ugyanis mindenki köteles megtanulni írni-olvasni! És sok mást is! És hogy ne legyen olyan unalmas a munka, néha cserélünk, tehát nem ugyanazt végzi örökké mindenki, s emiatt köteles lesz minden követő egy egész sereg szakmát elsajátítani azoktól, akik azt már tudják. És számtalan olyasmit is, amit egyelőre csak én magam tudok, de majd megtanítok rá arra érdemesnek látszó egyéneknek. Tehát bár nálam valóban nem lesz tilos az, hogy akár ezer másik ember szeme láttára szeretkezzék egy nő egyszerre akár hetven férfival, annyira nem lesz tilos ez hogy nemcsak nem büntetjük meg de azt ítéljük el aki ezért akár csak megszólja is, csakhogy ez hiába lesz szabad, erre legalábbis az első években igen ritkán kerül majd sor, mert nem lesz erre a híveimnek sem ideje, sem ereje! Néha jártányi ereje sem! És a férfiaknak nemcsak a farkuk nem áll majd fel estére, de akkor is ordítanak majd az izomláztól, ha az ujjukat kell felemelni!

Tehát, aki hozzám jön, az ezt vegye tudomásul. Mindezt cserébe azonban nemcsak azt garantálom, hogy lesz mit enni, s finomakat is ehetnek. Hanem, személyesen én magam ígérem meg, hogy nem is nagyon sokára számtalan roppant csodát biztosítok a számukra. De nem olyasféle csodákat, amikkel holmi bűvészek meg csalók hitegetnek benneteket. Hanem, idővel mindenki olyan házban élhet majd, ahol nem kell este sem fáklyák és gyertyák bűdös füstjét szívnia, mert elég lesz egy apró kézmozdulat, s máris olyan fény árasztja el a szobát, ami nem füstöl, nem libeg-lobog, nem vörös hanem fehér, és ráadásul ingyen van, sosem alszik el, kivéve természetesen ha el akarja oltani őt a lakó! Aki nálam él, bár az is meghal majd idővel, de valószínűleg később mint más emberek, mert egy rakás betegségre van már most is biztos gyógymódom, s lesz még többre is. S bár hajlandó vagyok gyógyítani majd olyanokat is akik nem az én népembe tartozóak, de természetesen csak akkor, ha épp marad időm rá, mert elsőik mindig azok lesznek, akik engem követnek! Építetek majd olyan gépeket is, amikkel az én követőim repülni is tudnak majd, igen, repülni, hiába néztek rám ilyen hitetlenkedve, lesz olyan hajóm, ami akkor is megy majd a folyón felfelé, sodrással szemben, ha nem fúj a szél, mert nem kell neki vitorla, és evezősök sem kellenek bele! Megkönnyítem a bányamunkát, mert lesz olyan porom, ami szétűri a legkeményebb sziklákat is! Lesz olyan gépem, ami a nagy fákat felhasogatja vékony deszkákká, tehát az ácsoknak, asztalosoknak is megkönnyébedik a dolga! Aki rosszul lát, annak megjavítom a látását! S bár most az elején rengeteget kell dolgozni nálam, de később valószínűleg még árokásó gépet is csinállok! S így lassanként egyre több szabadideje lesz a népemnek. Ami pedig egyenlő a jóléttel, mert annál jobban él valaki, minél több a szabadideje. De ez nem most a legelején lesz, ezt ismételten kihangsúlyozom, mert nem akarok senkit megtéveszteni! Én sok roppant csodának tűnő dolgot kínálok, de ezek csak tűnnek csodának ám nem azok, mert nem isten csinálja, nem is angyal, tehát nem túlvilági lény, hanem én a magam eszével, ami bár nagyon okos ész, ezt büszkén mondom, de akkor is emberi ész! S emiatt nem megy semmi sem azonnal, s nem ingyen, hanem meg kell dolgozni érte! Nálam az élet bizonyos szempontból könnyű lesz, mert elvem az hogy semmi nem bűn, ami nem árt másoknak, márpedig ami nem bűn, azt szabad csinálni! Ugyanakkor olyan nem lesz hogy valaki nem dolgozik, mert a henyélés bűn, amit ugyanis nem végez el a henyélő, azt valaki más kell elvégezze, aki ezt csak a saját kárára teheti meg! Szabad lesz tehát nyugodtan kujonkodni, megtenni mindenféle olyasmit amit most az erényesnek mondott emberek elítélnek, de ennek ára van, s igen kemény ára! S néha eszméletlenül sokat kell nemcsak dolgozni, de ráadásul olyan munkát végezni, aminek nem látjátok célját, értelmét, mert egyszerűen nem mondom meg azt, hiába kérdezitek, s kénytelenek vagytok megbízni bennem! S hogy igazat szólok, arra bizonyosság eddigi követőim élete, kérdezzétek csak meg őket, mennyi hihetetlen mennyiségű drótot gyártattam velük, amiket még fáradságos munkával használhatatlanná is rondítottam velük, bűdös, ragadós, kátrányos vászoncsíkba tekertetvén azokat! Még most sem tudja egyikőjük sem, mire volt mindez! S jódarabig nem is tudja meg senki, mert ez az én titkom! Később úgyis megtudja mindenki, és akkor rájön hogy nagy bölcsesség volt e parancsomban, de most még nincs itt az ideje! Tehát igazat mondok! Aki nem bízik bennem, ne jöjjön közénk, s az se aki bízna ugyan, de nem hajlandó szorgalmasan dolgozni!

Ez kissé lecsendesítette hallgatóit, többen elgondolkoztak. Ám az előbb szóló férfi mellett álló lány hirtelen kitepte karját apja szorításából, Lora mellé ugrott, térdre hullott Lora lova mellett, s így könyörgött neki:

—Hatalmas diászilisz maetiszpa, kérlek légy kegyes, és isteni hatalmadnál fogva parancsolj rá apámra és anyámra, hogy hagyják hogy a szerelmesemé legyek!

—Még mit nem, jössz vissza te oktondi, úgysem érdekel mit pofázik majd ez az erkölcstelen néember neked... - kezdte az apja, s el akarta onnan rángatni a lányt, de Lora így szólt:

—Sztong kapitány, kérlek tégy róla hogy végighallgathassam e leányt!

Erre a kapitány odalépett, s a férfi már nem mert erőszakoskodni.

—Mi a baj, gyermekem? - kérdezte Lora igazi papnői modorban, holott a lány volt legalább négy évvel idősebb mint ő.

—Tudd meg úrnőm, hogy én már...

—Várj egy cseppet, előbb a nevedet akarom tudni!

—Bocsáss meg, kérlek, Szikra a nevem! És már hónapok óta szerelmes vagyok egy fiúba, s az is belém, és igaz hogy annak a fiúnak van felesége, de nagyon rosszul él vele, nem szereti őt a neje, és azt mondta hogy elválík tőle, és feleségül vesz engem!

—Akkor mi a baj? - kérdezte Lora.

—Hát az hogy egy válás mégis komoly dolog, s azt mondta, hogy csak akkor válík ha komolyan szeretem őt, s azt akarja hogy szerelmemnek bizonytságot adván legyek az övé előbb, azután válík el, de akkor azonnal feleségül is vesz, de ezt megtudták a szüleim, s nem engedik hogy találkozzam vele, nem értenek meg, őriznek mint egy rabszolgát, kérlek hogy te, aki nem tartod bűnnek az ágybeli dolgokat, hass oda a szüleimnél hogy ne tegyék ezt velem, mert nem értenek meg! Te biztos megértesz!

—Megértelek, sőt a szüleidet is megértem, a fiút is megértem, de még többet mondok: tudom, hogy még a szüleid is megértenek! Mert abban igazad van, hogy nem tartom bűnnek a lefekvést. Csakhogy azt sem tartom szerelemnek, amit a fiú érez irántad! Gondolkozz már: akit szeretünk, abban bízunk! Te is bízol a fiúban, azért feküdnél le vele! De a fiú nem bízik benned, mert szerelmedre bizonyítékot követel! Mondd, te nem érzed sértőnek, hogy kételkedik benned?! Mert mi volna, gondolj csak bele, ha azt válaszolnád neki, hogy bizonyítsa be ő a szerelmét, és előbb váljon el! Azt hiszem rögvést megsértődne, s olyasmivel váгна vissza, hogy nem ezt érdemelte, miért nem bízol meg benne!

—Igen, épp ezt mondaná!

—Csakhogy ezt te is mondhatod! Szóval, ellentétben azzal amit a szüleid gondoltak, én cseppet sem pártfogolom a szándékodat! Nemcsak nem helyeslem, de a leghatározottabban kijelentem, hogy azt tanácsolom: ne csak ne feküdj le a fiúval, de azonnal hagyd ott, és soha többé ne találkozz vele, mert nem méltó az érzelmeidre!

—Nem értelek, hiszen te nem tartod bűnnek ha... ha...

—Így igaz! Tudja meg mindenki aki hall engem: a lefekvés, a szeretet és a szerelem három teljesen különböző dolog! S ezek közül a szeretetnek nem sok köze van a másik kettőhöz. A szerelem szerintem súlyos elmebaj, ami be is bizonyosodott nálad Szikra, hiszen a szerelem kábulatában annyira nem látod meg a másik fél hibáit, hogy még egy ennyire nyilvánvaló becsapáson is átsiklik gyanútlanul a tekinteted! A szerelem csak arra jó hogy lefekvést eredményezzen, semmi másra, a szerelmes mindig ki van szolgáltatva a másiknak, ha az kevésbé szerelmes mint ő maga! Ahhoz hogy egy jót élvezzünk a másikkal, nem kell viszont okvetlenül szerelem, még szeretet sem. És ez a szememben nem is bűn. Nem bűn, de csak akkor nem az, ha mindkét fél őszintén akarja, s nem is vár el mást a másiktól, mint, néven nevezve a dolgokat, pár perces gyönyört! Hanem a te eseted teljesen más, mert te egy életre szóló kapcsolatot vársz el a fiútól, aki ezt meg is ígérte neked, holott szerintem esze ágában sincs azt megadnia neked! Előre figyelmeztetlek, ha engedsz neki, rögvést azt mondja majd a lefekvés után, hogy ha neki engedted, másnak is engednél, nem vagy hűséges nő, tehát nem is vagy méltó hozzá feleségnek! Vagy ha nem is rögvést mondja ezt, mert előbb még néhányszor akar élvezkedni veled, de legkésőbb akkor mondja majd, amikor sürgetni kezded őt a válással és a feleségül vételeddel kapcsolatban, s emiatt kellemetlen lesz neki már a további veled való kapcsolat! És mindezt a szüleid is jól tudják! Legyél inkább hálás nekik a figyelmeztetésért!

—De hát ezt nem értem, ha ezt komolyan mondod, akkor ezzel megtagadtad korábbi elveidet, mert ha most azt mondanám hogy megyek a követődül, akkor már nálad nyugodtan széttehetném a lábamat fünek-fának!

—Úgy van. Csakhogy te nem mondtad azt, hogy úgy akarsz élni, mint az engem követők! Az egy másik világ, vagy legalábbis másik lesz, mint amiben te most élsz! S ha választunk egy világot magunknak, akkor azt a maga teljességében fogadjuk el, nem ezt meg azt csak belőle! Nem lehet egyszerre két világban élni, kimazsolázva mindegyiknek a szokásrendszeréből a magunk számára kedvező elemeket! Ha jössz hozzám, lehetsz azzal akivel akarsz, s az nem bűn. Ellenben ott nem lehetsz feleség! Ha nem jössz hozzám, akkor is lehetsz bárkivel házasság előtt, és ez bűn lesz sokak szemében, az én szememben nem lesz bűn ugyan, ellenben még én is nagy butaságnak tartom, mert mélyen leadod vele önmagad méltóságát! Azt kell mondjam hogy nagyon butának tartalak amiért ennyire elvette az eszedet a szerelem, ellenben bűnös-

nek ennek ellenére nem, bűnös azonban szerintem a fiú, aki be akar téged csapni! Már emiatt is megérdemli hogy meg ne kapjon téged, s ne legyen meg az öröme! Szerintem nem is rossz neki a feleségével, csak hazudja neked azt, tudd meg! Tehát hallgass csak a szüleidre! És gondolj rá, ha mégis lefekszel vele, de ott hagy utána, akkor mennyire nyomorultul, milyen megalázva és becsapva érzed majd magadat!

—Bölcsen szólott a diászilis maetiszpa, lámcsak, valóban nagy az ő hatalma, és értelme mély mint a tenger! - kiáltotta erre a lány apja, aki korábban pedig éppenséggel nem ilyen véleménynyel volt Loráról. —Most már tehát tudod jól, hogy amit akarsz az nemcsak szerintem de egy főpapnő szerint is ostobaság, helytelen, elítélendő cselekedet, tehát vedd tudomásul hogy ha mégis megteszed, akkor olyan eszement hülye vagy hogy semmi közöm hozzád, nem szeretlek, megtagadlak, és látni sem akarlak! - azzal kézen fogta a csalódott leányt, s maga után húzva eltűnt a tömegben.

A tömegben hangos suttogás kelt erre. A legtöbben egyetértettek Lora tanácsával, de néhányan nem. Hanem egy férfi egyszercsak így szólt:

—Aztán te azt hiszed hogy majd itt a fővárosban, a császár orra előtt külön országot alapíthatsz?! Hiszen itt minden a császáré! Mi lesz az adóval?!

—Túsz vagyok, s a túszok nem adóznak.

—De a követőid már nem túszok!

—A császár meg fogja kapni tőlünk mindazt, ami csak jár neki! Nem maradunk adósa semmivel sem, amit megérdemel!

—Hogy lehet az hogy te, egy hua, gyógyítasz tuorokat? - kérdezte egy nő.

—Úgy, hogy nem vagyok hua.

—Hogyhogy?!

—Én diászilis maetiszpa vagyok. Semmi közöm az olyan ostobaságokhoz, mint egyik nép másik iránti ostoba gyűlölködése.

—De hát a hua népből származol, ezért hoztak túszként ide!

—Igen, de ez csak egy ostoba hiba. Soha még egyszer sem mondtam születésem óta, hogy a huák eszköze lennék! Én nem királylány vagy királynő vagyok, hanem diászilis maetiszpa.

—Nem lehetsz diászilis maetiszpa, mert az csak szűz nő lehet!

—Szűz vagyok.

—A te elveiddel?!

—Igen. Nem mintha bűnnek tartanám önmagam lefekvését is, tulajdonképpen kíváncsi is vagyok kissé rá hogy milyen az, de nem kockáztatom meg a terhességet, mert az súlyosan hátráltatná a céljaimat. Különbén is, fiatal vagyok még az ilyesmihez.

—Az uralkodáshoz nem?!

—Ahhoz nem. Csak a testem fiatal, az eszem cseppet sem éretlen! - válaszolta Lora.

Most előrefurakodott egy pöttöm kislány, lehetett talán hét vagy nyolc éves, s ezt kérdezte:

—Akkor te jól ismersz mindenféle orvosságokat, ugye?!

—Igen.

—Kérlek adj nekem valamit, hogy újra szeressen a papa!

—Miről beszélsz, gyermekem?

—Hát arról, hogy a papa meg a mama elváltak, mert a papa egy másik nőhöz ment lakni, aztán a mama meghalt, és a papa látni sem akar! Pedig biztos szeret, de az a másik nő nem engedti hogy velük lakjam! De ha adnál valami varázsszert, akkor azt valahogy megetetném apukámmal, s akkor már annyira szeretne, hogy mégis megengedné, hogy velük lakjam!

—Én egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy apád szeret még most is, sőt, több mint biztos vagyok benne hogy semennyire sem szeret, mert akit szeretünk, azt nem hagyjuk magára, főleg nem ha ilyen kicsi mint te, és nem hagyjuk koldulni... pedig koldus vagy, igaz-e?

—Mi más is lehetnék?!

—Na látod! Holott még szerencséd is van hogy koldus vagy, mert szép lánykának látszol, megtörténhetett volna, hogy elfog valaki rabszolgának! Ha apád szeretett volna téged, ezt nem hagyná! És nem adok neked semmi port, mert nincs olyan szerem, ami szeretetet tud ébresz-

teni az emberekben. Ha volna ilyen szerem, már rég mást se tennék csak gyártanám ahogy csak bírom, és szórnám szét a világba mázsaszám!

—De... de akkor ki fog engem szeretni?! - és a kislány szája sírásra görbült. Látszott hogy mindjárt pityeregni kezd. Úgy látszik nagy reményeket fűzött a „csodatevő” Lorához.

—Megmondom hogy ki lesz az, aki szeret téged.

—Ki lesz az?!

—Én, ha akarod. Ha vállalod hogy jó kislányom leszel.

—Te?! - és a koldusleány gyanakodva méregette Lorát. Szó ami szó, igazán fiatalnak tetszett Lora az anyaszerepre.

—Én. - jelentette ki Lora sziklaszilárd határozottsággal. —Sőt, nemcsak a te anyád leszek, de befogadok bárki gyermeket aki akarja, jöhet hozzám tényleg bárki, aki most hall engem, vagy később szerez erről tudomást, de csak egy feltétellel: ha hajlandó ő maga is dolgozni és tanulni! Természetesen erejéhez illő munkára gondoltam. Ám már most megmondom, hogy valószínűleg az összes takarítást a fiúk és lányok végzik majd, mert a felnőtteknek nálam ilyesmire nem lesz idejük! Az ételt is ők főzik majd, főleg a leányok. De ezen kívül is mindent meg kell tenni, amit mondok én, vagy az általam kinevezettek. Ám mert nálam nem lesz olyan hogy család, emiatt senki nem nevez majd benneteket úgy, hogy törvénytelen gyermek, hogy zabi-gyerek, hogy árva, koldusnak sem mondanak benneteket mert nem kell koldulni, kaptok bő-ségesen enni-inni, semmivel sem rosszabbat mint amit magam is eszem majd, s lesz fedél a fe-jetek fölött! De dolgozni és tanulni, azt kell! Én mindegyikötök anyja leszek, sőt, még a felnőt-tek anyja is, a legöregebbeké is, hiába hogy fiatal vagyok, mindenki anyja leszek, mert én va-gyok a Nép Anyja! De igazságtalan anyja leszek: mert bár tudom hogy azt szokták mondani, hogy egy igazi anya minden gyermekét egyformán szereti, s még a rossz gyereket is szereti, de én nem így leszek ezzel: én annál jobban szeretek majd valakit, minél engedelmesebb, minél jobb gyermek, minél jobb tanuló, s minél serényebb, hogy erejéhez mértén hozzájáruljon a kö-zösség számára fontos feladatok megoldásához! Aki bosszantja a társait, aki fegyelmezetlenke-dik, aki rosszalkodik, aki nem tanul, aki hazudik, aki rongálja a tárgyakat, pláne ha vereke-dik, nos, azt előbb figyelmeztetem, s ha ez nem használ, akkor...

—Akkor megvered! - mondta a kislány.

—Nem. Nálam nem lesz verekedés. De kilököm ide a városba, vissza, és kolduljon tovább, mert nekem olyan gyerek nem kell! Mert én mindenkinek tudok adni tisztességes ellátást, de csak tisztességes munkáért, tisztességes tanulásért és tisztességes viselkedésért cserébe! Gye-reknek is, felnőtteknek is!

—És akkor szólíthatlak úgy, hogy anyuci? - kérdezte a kislány.

—Igen, ha előbb megmondod hogy miként hívnak!

—Södran a nevem, anyuci!

—Jó, akkor állj be a kísézőim közé, s kövess!

—De nagyon éhes vagyok!

Erre Lora hátrafordult, s így szólt egyik követőjéhez:

—Adj neki valamit enni.

—Van nálam egy korsó méz, az elég lesz amíg táborot verünk? - kérdezte a férfi a kislányt.

—Méz?! Juj de jó! - kiáltotta az, s örömeiben ugrálni kezdett. A méz igen ritka csemegének számított, és semmiképp sem szokott koldusok gyomrába jutni. Amint megkapta a mézes korsót, máris könyékig nyúlkaft bele, össze-vissza ragasztotta az arcát, olyan mohón falta, s még az orra is mézes lett tőle. És olyan elragadtatott, csillogó szemekkel nézett Lorára, hogy látnivaló volt: máris bizalmat szavazott neki, s ezentúl teljes szívéből Lorát tartotta igazi ma-májának.

Sőt, Södran jó sorsát látva máris több másik koldusgyerek kezdett kiabálni, hogy nekik is Lora kell mamának, bár lehettek ezek közt bőven nemcsak koldusok, de tolvajok is. Voltak vagy félszázan, bár többségükben lányok voltak, csak alig tízen fiúk. Ennek egyszerűen az le-hetett az oka, hogy a fiúk ódzkodtak a beígért sok házimunkától és tanulástól. S legtöbbjük kért enni is rögtön, kaptak is, bár nem mind mézet, hanem ami épp volt Loráéknál, kenyeret,

vagy egy darab szalonnát vagy valami gyümölcsöt nyomtak a markukba, de mondták hogy később ha letáboroztak, kapnak még sok mást is. És Lora elindult újra a városkapuk felé.

Mire odaért, kiderült, hogy az előbbi gyerekek majdnem fele már nincs vele: eltűntek! A fiúk majdnem mind, csak ketten maradtak, de a lányok száma is megcsappant. Úgy látszik, sokan csak egy jót lakmározni szerettek volna. Lorát ez azonban nem érdekelte.

—Magukkal toltak ki, megszöktek a jó elől! - vonogatta a vállát. S megkérdezte Sztong kapitányt, merre is van a Sátánpart.

Mielőtt még a kapitány válaszolt volna neki, oldalba bökte őt egyik nővére, Sindri.

—Hé, Lora, nekem annak a résznek már a neve sem tetszik! Miért épp a legundokabb részt veszed meg a városból?!

—Mert gondolom, azt olcsón adják. Továbbá, mert ha part, akkor folyó mellett van, azt kell jelentse a neve.

—De hát neked sok pénzed van, sőt, azzal dicsekedel hogy még sokkal több lesz nemsokára!

—Ígérem, nemsokára annyi pénzem lesz, hogy azt elképzelni is nehéz! De csak akkor lesz, ha lesz rá alkalmam azt a pénzt megszerezni!

—És épp a Sátánparton, meg azon az izé... Szúnyog-szigeten akarod megtalálni a sok pénzt?! Mert tudod, én egyszerűen utálok a szúnyogokat!

—Nem sokáig lesznek ott szúnyogok. És a pénzhez nekem egyszerűen hely kell. Sok-sok hely, ahol megvalósíthatom az én országomat. Márpedig a nagy hely megvásárlása sok pénzbe telik. E rossz hírű helyeket meg gondolom olcsón adják. Nekem is jobban tetszene egy barátságosabb vidék, de mit tegyek ha itt kell lennem a fővárosban, mert a császár így rendelkezett! Tudod, egyelőre még sokkal gyengébb vagyok mint a császár, ezzel gondolom semmi újat nem mondtam neked, vagyis most még nem tehetem meg, hogy ellenkezzem öfelségével.

—Egyelőre vagy gyengébb nála?! Most még nem ellenkezhetsz vele?! - kérdezte átható pillantással meredve rá Sztong kapitány.

—Idefigyelj kapitány - válaszolta neki Lora, valami sátáni pillantással a szemében, amitől Sztong úgy hátrahőkölt hogy majd' leesett a lováról - én mondom neked, ha a császár csak két-három évet békén hagy engem, s nem leszek mérgezés vagy baleset áldozata sem, akkor már a császár maga örülhet annak, ha én Lora hagyom őt békén! Mert akkor már azt csinállok nemcsak itt Tuorban, de akár az egész birodalomban is, amit csak akarok!

—Te akarsz a császár lenni?!

—Nyavalyát! Mit nekem a császári cím! Én szinte isten leszek, olyan hatalmam lesz! Soha egyetlen császárt sem tiszteltek még úgy, ahogy engem tisztelnek majd!

—Lora, nem vagy te őrült?!

—De igen, feltéve, ha mindenkit őrültnek nevezünk aki nem normális! Bár én magam a nem-normálisokat két csoportra bontanám inkább: a valódi őrültekére és a zsenikére, s önmagam természetesen zseninek tartom. És ebben semmi beképzeltséget nem látok, még lehetőségeim indokolatlan túlbecsülését sem, mert magad is tapasztalhattad már igazamat, ötleteim rendkívüli erejét, amikor megérintettelek „varázs”-botommal, vagy nem?!

Sztong kapitány erre csak mormogott valami bizonytalant. Hanem ekkor megszólalt felesége, Vomda:

—Lora úrnő, megtisztelnél vele, ha engednéd hogy segítségedre legyek!

—Miben?

—Hát abban, hogy megvedd valaki más nevében a Sátán-partot meg azt a szigetet! Én születésem jogán tuor polgár vagyok, sőt, nemesember leánya, nekem aztán minden jogcímem megvan arra, hogy vegyek akár házat, akár földet, akár rabszolgát, és mérhetetlenül hálás vagyok amiért hozzásegítettél, hogy Sztong felesége lehessen! Igazán végtelenül leköteleztél, mert iszonyú érzés ha nem lehet egy nő a szerelmesé! Tudom ugyan, mi a véleményed a szerelemről, de attól tartok, nem veszed figyelembe, hogy a szerelem, legalábbis a beteljesült szerelem, igen kellemes érzés amíg tart. Én tehát úgy érzem, rút hálátlanság volna, ha nem segítenék neked, tehát előre hozzájárulok hogy bármit végy a nevemben! Különben is hiszek neked, mert nagy a te bölcsességed, s remélem, ha valóban te leszel errefelé a leghatalmasabb, akkor is jóindulattal leszel irányunkban!

—Máris elfogadtam a javaslatodat! Megyünk akkor földet venni?

—Előbb még leadom a megfelelő hivatalban ezt a vallásőrült szarkupacot - mutatott fintorogva a kapitány a mjelnó királylányra - sőt, ott közlöm azt is, hogy téged is elhozatalak, s hol laksz ezentúl! Számíts rá hogy kinevetnek, amiért királylány létedre a Sátán-parton akarsz megszállni!

—Bánomisén, csak lennék már ott!

Nemsokára teljesülhetett a kívánsága. Mindenekelőtt bejárta azt az egész partszakaszt. Ez nem is volt egyszerű, mert a Sátán-part egy nagyjából háromszögletű terület volt, derékszögű háromszögre hasonlított, egyik befogója volt a folyó; a másik befogója egy égbenyúló, függőleges, hatalmas hegyoldal, mely hegy egészen a tengerig nyúlt és e hegyet épp a magassága miatt úgy nevezték a tuoriak hogy Sasfészek; az átfogót pedig maga a város alkotta. S a két befogó hat és öt kilométer hosszúak voltak, tehát az egész terület összesen mintegy 15 négyzetkilométert tett ki. Ezt bejárni különben sem csekély feladat, főleg nem úgy, hogy a területen út nincs is, s jelentős része mocsár, vagy áthatolhatatlan bozótos! S e bozót nagy része tüskebozót!

Nem is végzett estig a bejárással Lora, de ez nem zavarta. Neki elég volt annyi, hogy felkeresi az itt sorvadozó néhány tanyát és a szegények pár kulipintyóját, s megvette mindet. Senki nem akadt aki el ne adta volna neki, méghozzá boldogan, mert olyan árat mondott. S ezután így szólt embereihez:

—Itthon vagyunk! Gyerünk, pakoljatok le, s mindenekelőtt építsetek gyorsan néhány sufniféleséget, amibe nem fúj bele a szél, hogy el ne ázzunk ha eső jön! Amíg ezzel foglalkoztok, addig én holnap meg a következő napokban bejárom a terepet részletesen, s majd kijelölöm a további munkát! Lesz elég, ne aggódjatok! De egyelőre a legfontosabb a lakhely, tehát most még mindenki ezzel foglalkozzék, nők is, gyerekek is, ha aztán már van annyi ház hogy ha szorosan is de elférünk bennük, akkor majd őket könnyebb munkára vezényelem! S ne aggódjatok amíg engem láttok, eljön annak is az ideje, nem is sokára, amikor már nem kell nehéz munkát végezni, s a házaink is sokkal szebbek lesznek!

—Remélem azt nem képezed hogy mi is házat építünk, gerendát cipelünk meg ilyesmi?! - kérdezte szinte egyszerre Lora két nővére.

—Pedig nektek is kell dolgozni, mert nálam nincsen olyan, hogy királylány meg ilyesmi! De mert nagyon gyengécskék vagytok, nektek könnyebb lesz a munkátok, sőt, még választhattok is hogy mit csináltok: tekeritek a drótjaimra a kátrányos rongyokat, vagy főztök a munkásoknak és a gyerekeknek, vagy a tőlem kapott pénzből bevásároltok a városban mindenfélét amit mondok, *de kizárólag azt*, vagy söprögettek, vagy mosogattok, vagy ruhát mostok, vagy ha egyiket sem akarjátok, akkor genitálisok lesztek!

—Micsoda?!

—Hallottátok, nem?!

És hiába volt minden könyörgés, Lora hajthatatlan maradt. És nővérei nem mertek erőszakoskodni vele, mert nem akarták hogy őket is megérintse varázsboltjával. Hiszen látták hogy Sztong kapitány miként zuhant le a lováról!

Végülis azt választották, hogy ezentúl ők mennek be egy szekérrel rendszeresen a városba, bevásárolni. S nagyon örültek amiért az út alatt legalább kissé megtanultak olvasni, s így elolvashatták hogy mikor mit írt fel a cetlire Lora, bevásárolandó, mert ez a munka még mindig könnyebb és érdekesebb volt mint például a mosogatás. De most este egyelőre még ezt sem kellett tenniük.

Aznap este sátrakban aludtak, illetve néhányan a szabad ég alatt. Tehették, mert eléggé meleg volt. Igaz, szabad ég alatt aludni melegben sem valami kellemes, mert meglátogatják az embert a vérszívó rovarok, a kemény földön alvás sem kényelmes, de akkoriban az emberek eléggé edzettek voltak. És hát nem mindenkinek jutott elég hely a sátrakban, főleg mert azért mégis jöttek Lorához többen is a tuori lakosság köréből. Egyelőre még nem sokan, de jöttek, s ezek többsége a lehető legnyomorultabb nincstelen volt, akinek nemhogy házra, de még tartalék ruhára sem tellett. Ezek tehát nem is annyira azért szegődtek most Lora mellé, mintha olyan nagyon megtetszett volna nekik a Lora által kinyilvánított újfajta erkölcsiség, nem törőd-

tek azok semmiféle erkölccsel, távol állt tőlük a magas filozófia, mindössze úgy vélekedtek hogy nekik egyszerűen nincs semmiféle félnivalójuk, veszténivalójuk, lesz ami lesz, csakis jobb lehet nekik mint ami eddig volt, még akkor is, ha Lora az ígéreteinek csak kicsinyke töredékeit tartja be. Legtöbbjüknek már az is mennyei csodaként hangzott, hogy ha kemény munkáért is, de lesz naponta bőségesen ennivalója, s ezért még koldulnia sem kell.

Lora másnap összeszámolta embereit, ezzel kezdve a napot. Mintegy kétszáz emberrel érkezett ide, ezekből pedig száznál is több volt a nő. Hozzájuk csatlakozott még valami nyolcvan ember Tuorból, de e nyolcvanból jó negyven volt a mindenféle korú gyermek, s a maradék negyvenből is csak tíz volt férfi. De e tízből is nyolc különböző nyavalyákkal küszködött, vagy nagyon idős volt. Lora tehát számot kellett vessen azzal, hogy egyáltalán nincs is sok embere világratörő terveinek megvalósítására! Tulajdonképpen ha komolyan neki akar kezdeni céljai megvalósításának, akkor kizárólag egyetlenegy tehet: felfogad drága pénzért embereket, akik dolgoznak, akik tehát pénzért dolgoznak és nem azért, mert az ő tanainak hívei!

Tudta, hogy akármilyen kemény munkára is van bőven jelentkező, csak hogy jócskán megkérik ennek az árát! És bár Lorának sok volt a pénze, de tudta hogy igazán nem is olyan nagyon bőséges ez a sok pénz, akkor, ha a tervbe vett munka mennyiségéhez méri! Tehát mielőbb sok-sok, sőt, rengeteg pénzt kell szereznie! Tudta ennek a módját, volt erre terve, de ahhoz is munka kellett hogy e tervet megvalósítsa. Legsürgősebb teendője tehát az, hogy azt a munkát végezze el, aminek hála megnöveli pénze mennyiségét, a többi munka várhat azutánra is!

Később aztán, ha bebizonyította hatalmát, jönnek majd hozzá seregestül az emberek, s akkor már lesz elég munkáskéz is...

Efféle dologról magyarázott két nővérének is már a megérkezését követő napon délben. Szilonga ugyanis megkérdezte, mire való, hogy Lora a legerősebb férfiak jelentős részét nem házépítésre osztotta be, hanem egy tökéletesen értelmetlen feladatra: megparancsolta ugyanis, hogy építsenek egy roppant meredek lépcsőféleséget fából a Sasfészeknek nevezett hegy függőleges oldalához, amin fel lehet menni egészen a hegytetőre! Ez pedig, ahogy mondani szokás, „nem semmi” munka volt, mert az a hegy megvolt legkevesebb ötszáz méter magas, ahogy Sindri megjegyezte, miután egy darabig összehúzott szemmel méregette a magasságát.

—Nem annyi! - nevetett Lora. —A hegy magassága valahol kilencszázhatvan és ezerhuszon-négyszáz méter között van, mondható tehát röviden hogy ezer méteres!

—Honnan tudod?!

—Onnan, hogy ma reggel, már egészen korán, amíg ti lustaságok még javában hortyogtatok, azalatt megmértem.

—Ne beszélj már zöldségeket Lora, hiszen fel se mehettél oda, ha még csak most építtetsz oda utat! Vagy talán valami más úton...

—Nincs más út. Semmi út nem vezet a Sasfészek tetejére. Ez biztos, mert megkérdeztem nemcsak Sztong kapitányt, de más tuoriakat is. És nagyon örülök neki, hogy nem vezet oda semmi út, mert így ha ez megépül, akkor enyém lesz az egész hegy teteje! Olyan lesz ez mint egy vár!

—De akkor miként jelentheted ki ilyen magabiztosan, hogy a magassága...

—Mert megmértem. És nem kellett hozzá felmennem, elég volt ugyanis azt megmérnem, milyen szögben látszik a teteje innen, meg egy másik helyről, s ebből meg a két pont közti távolságból kiszámoltam a magasságát! Természetesen bizonyos hibahatárral, de az nem is olyan nagy. Ehhez segített hozzá az én már eléggé régi felfedezésem amit a számok tudományában tettem, mely felfedezésnek a *tangens* nevet adtam!

—Na jó, erről ne is beszéljünk, utálom a számokat... - borzadt össze Szilonga. —Hanem tudod ugye Lora, hogy ilyen magas állványzatot lehetetlen csinálni, mert biztos hogy összeroskad a saját súlya alatt?!

—Hogyne, de nem kell hogy összefüggő legyen. Nézz csak oda, ha odáig elér az állványzat, onnan jódarabig már lehet menni felfelé a hegyoldalon is, ide-oda kanyarogva, s amikor már nem vezet tovább út, ott építenek egy újabb állványt addig a pontig... és így tovább! Különben sem érdekel, miként oldják meg. Vannak a híveim közt építőmesterek. Én kiadom a parancsot hogy legyen út a hegytetőre, a többi az ő dolguk. Nekem egészen más a dolgom.

—Mi?

—Az, hogy törjem a fejem az okos kis gépeken, amik megkönnyítik mindenki életét, főleg a munkát!

—De miért nem most csinálod meg azokat, azok segítségével a hegytetőre vezető út építése is biztos könnyebb lenne!

—Teljesen igazad van, de sajnos amíg nem vagyok a hegytetőn, addig nem tudom megépíteni ezeket a gépeket sem.

—Ennek semmi értelme sincs!

—De bizony! Csak te nem érted, Sindri! Különben, annyiból igazad van, hogy bizonyos részeit e gépeknek el lehet kezdeni megcsinálni már most, még ha nem is működnek majd csak a hegytetőn... tehát, most szépen írok egy listát hogy mi kell, aztán induljatok a városba, megvenni e dolgokat! Jó sok minden kell, már élelemből is, hát még ami nem élelem, tehát nem is lesztek elegenden, vagyis legelsőbbben is vegyetek vagy tíz szekeret, s ezeket hajtsa a gyerekek közül tíz olyan, aki ért az ilyesmihez, a szekerekhez meg állatokhoz! A többiek pedig... azaz nem is a többiek! Hé fiúk - nézett körül a vitát hallgató hívein - melyikőtök ért nagyon jól a kovácsmesterséghez?!

—Parancsolj velem diászilis maetiszpa! - lépett előre egy erős, bár őszszakállú férfi. Ő is Lora szemüvegeseinek egyike volt.

—Na figyelj csak, a te dolgod az lesz, hogy mindenekelőtt gyártasz egy vasgyűrűt! Minél tökéletesebb legyen e gyűrű, és az alakja toroid, tehát olyan gyűrű, aminek a keresztmetszete bármely pontjában tökéletesen kör alakú! Anyaga a lehető legtisztább vas legyen. Nem baj ha puha, nem olyannak kell lennie mint a kardnak, de nagyon tiszta legyen! Egyetlen darabból legyen az egész! És bár gyűrűnek neveztem, de nem olyan kicsi mint egy gyűrű, hanem nagy, amit legfeljebb egy óriás húzhatna az ujjára, legyen ugyanis a belső átmérője mondjuk úgy öt méter, a gyűrű vastagsága pedig egy méter! És már előre szólok fiúk, hogy úgy készítsétek az utat, hogy ezt a roppant nehéz vasgyűrűt majd fel kell cipelnetek a hegytetőre, legyen ott tehát az úton minden szükséges helyen csiga, kötél, lánc, kampó, meg tudomisen hogy mi, ami megkönnyíti a cipekedéseket! Vagy tőlem azt is lehet hogy ott a hegytetőn gyártsátok le e gyűrűt, ha a kovácsszerszámokat könnyebb oda felvinnetek, de addig gondolkozz rajta kovács, miként csinálod majd meg nekem!

Továbbá: amint kész a gyűrű, erre fel kell tekerni rengeteg sok kátrányos drótot, úgy, hogy a két vége a drótnak kilógjon, és tekerés közben sehol nem lehet e drótnak szakadás! Ez annyira fontos hogy végig ott leszek közben! Aztán, amint a hegytetőre tudunk menni, ott építenetek kell egy magas tornyot, ami afféle szélmalom lesz, de nem malomkövet forgat majd, hanem egészen mást: egy olyan kereket, amit a terveim szerint mágnesvasból készítesz el, kovácsmester, vagy ha nem te akkor más kovács! Ha ez is megvan, odafentről le kell ide vezetni több szál drótot! Mások akik idelent maradnak, készítsenek nekem sok üveget, átlátszó üveget, a megfelelő módszert ehhez mindjárt megmondom, ezekből lesznek későbbi házaink ablakai, szóval olyan házaink lesznek mint még a legnagyobb uraknak sem! De először még nem ilyen ablakszárnyakat készítünk, hanem ilyen üvegeket! Szükségem van a legügyesebb kezű aranyművesre is, akinek az lesz a legfontosabb dolga, hogy építsen nekem egy pompás szivattyút, ami azonban nem vizet kell szívjon, hanem levegőt!

—De Lora, nem értelek, miért nem lehet idelent megépíteni azt a szélmalmot? - kérdezte Szilonga.

—Azért drága nővérkém, mert odafent a Sasfészek tetején állandóan kell fújjon a szél, s nekem az kell hogy a szélkerék állandóan forogjon!

—Annyi sok örölnivalód lesz?

—Az a malom egyetlen szem gabonát sem öröl majd. Más lesz a dolga: áramfejlesztő lesz!

—Mi az az áram?

—Ami az én csodajogaromban van! Ami a földre lökte Sztong kapitányt, meg ami megölte Satavít! Na de még mindig nem végeztünk, mert ti négyen pedig velem dolgoztok majd, különböző anyagokat kell porrá törjete, finomra szitálnotok, folyadékokat kevergettek, és így tovább, már most is lesz mindjárt dolgotok, mert azt akarom hogy legyen nagyon sok minél finomabb

őrlésű szénporom, de aztán ha a nővéreim megjönnek a városból, akkor még többen is ezt fogjátok csinálni... Ajaj, több a munka mint ahányan vagyunk rá! Na jó, szóval akkor Sindri, ti amikor a városba mentek, hirdessétek ki, hogy bárki aki erős férfi, jöhet hozzám dolgozni akkor is ha nem ért egyet az elveimmel, megfizetem, kap egy napra egy egész ezüstöt! Nekik egyelőre a házépítés lesz a feladatuk, meg olyasmi hogy árokásás, mocsárlecsapolás, ilyesmi, más munkát nem bízok rájuk, mert jobb ha nem tudják meg a titkainkat, de ilyen munkából is akad bőven! Tehát gyerünk, máris indulhattok, nincs sok időnk ugyanis, mert holnapig mindent meg akarok szervezni hogy legalább néhány napon át nélkülem is zökkenőmentesen folyék a munka!

—Hát nem leszel itt?! - kérdezte ámultan Sindri.

—Nem. Most néhány perce kaptam ugyanis a hírt, hogy holnap délben látni akar engem a császár!

—Remélem nem lesz ebből valami baj! - sápadt el Sindri. Mert az igaz hogy Lora kibírhatatlan néha, de még mindig jobb Lorával mint Lora nélkül...

—Nem hinném hogy baj lenne, sőt, ez nagyonis jól illik a terveimbe! Valójában mindenképp akartam találkozni a császárral, ha nem is most de néhány héten belül.

—Miért?

—Mert szeretném rábeszélni, hogy legyen a madarak nagy barátja és védelmezője! - vihogott fel gyerekesen, de igencsak titokzatosan is Lora.

Szorbut császár általában nem szokta fogadni a túszoikat, még az igen előkelőeket sem! Ennek pedig legalább két oka volt: egyrészt az hogy ha nem törődik a meghódított népek királyfiaival-királylányaival, az kihangsúlyozza az ő fölényét, magasabbrendűségét; másrészt pedig valóban nem érdekelték őt a túsok. Minek is érdekeljék őt?! A túsznak nem az a lényege hogy ő lássa, hanem hogy kéznél legyen ha netán ki kell végezni, tehát itt legyen a fővárosban. Egyáltalán, aki tús, az gyöngé, gyöngébb mint ő a császár, hiszen ha erős volna ő vagy a népe, akkor nem hagyná hogy elvigyék túsznak! Márpedig a császár az erősekkel kell foglalkozzék, mert csak aki erős, csak az jelenthet veszélyt a birodalomra, illetve az erősek meghódításával lehet dicsőséget szerezni!

Ez a Lora azonban mintha más lenne! Furcsa híreket hallott már eddig is róla, de hát a huák, az egy furcsa nép...

Aztán ez a Lora megjelenik a fővárosban, de nem ám úgy mint egy tús, megtörten, megalázzottan, nyomorúságosan, telve félelemmel eljövendő sorsa iránt, hanem szinte úgy érkezik meg, mint aki diadalmenetet tart, nem *beviszik* a városba, hanem *bevonul* oda, van számtalan kísérője, többen mellé állnak a városi lakosság köréből is, Lora csodákat tesz, gyógyít... állítólag nagy varázsló, aki hozzá ér, az azonmód hanyattvágódik a földön... azt ígéri, a követői pár éven belül mindenféle roppant csodák közt élnek majd! És mintha igen sok pénze lenne, de még ez is hagyján volna mert mégiscsak királylány, hanem e sok pénzből nem palotát akar venni, hanem a legnyomorúságosabb terepet, a Sátánpartot vásárolja meg! És azt se feledjük el, hogy Lora okos nő, mert diászilisz maetiszpa!

Lora tehát figyelemre méltó valaki, jó lesz megismerni!

A császár tehát fogadta Lorát, s még mondható hogy udvariasnak is tűnt, ugyanis ebéd közben fogadta. Ki is tálalt mindenféle finomat Lorának. S mert ha Lorát fogadta, akkor már mindegy, emiatt elhívta Lora két nővérét, Szilongát és Sindrit is. Hadd ámuljanak a gazdagságán!

S épp ez volt az oka annak, hogy ebédre hívta meg, ez, hogy lássa az ő hatalmát, pompáját! Mert hát cseppet sem érdekelte, udvariasnak tartja-e őt Lora. Mit számít az neki?! Az azonban már annál inkább, hogy ámuljanak ezek a barbár királylányok!

Hát ámulnak is. Főleg épp Lora! Mert alig lépett be, máris így kiáltott fel:

—Micsoda kellemes meglepetés! Lámcsak, már a császári palotába is az én átlátszó üvegeimen keresztül jut be a napfény!

S valóban, ha nem is az összes ablakot, de legalábbis a nagy ebédlőt ahová most beléptek, azt mindenütt Lora átlátszó ablaküvegei óvták a szélről, ám beengedték ide a világosságot!

A császár természetesen nem ment Lora elé, az ebédlőben ülve fogadta őt. S most az ő felséges személye is hallotta e szavakat. És ez nagyon nem tetszett neki! Igen, sértette a büszkeségét, hogy a barbár hua királylány találta ki azt, ami palotája legfőbb éke! Ám Lora még fokozta is a pimaszságot:

—Örvendek hogy megismerhettelek felséges császár! Nagyon örvendek neki, hogy szerény kis felfedezésemmel melyet az üvegiparban alkottam, akkora hasznára lehettem birodalmadnak, hogy íme megékhitem palotádat, méginkább örvendek azonban annak, hogy így több világosság jut be e régi falak közé, remélem ugyanis hogy amint a valódi fény elűzi a valódi sötétséget, ahhoz hasonlóan valami misztikus módon nemcsak a palotába, de az emberek fejébe is világosság költözik, elűzve így a tudatlanság éjfékete sötétjét! Avagy te tán nem úgy találod felséges császár, hogy az emberiség legfőbb baja az ész kiváltképp csekélyke mennyisége?

Szorbut császár csak pislogott egy darabig meghökkenve, mert nem volt hozzászokva ilyen közvetlen modorhoz, majd megszólalt.

—Mikor engedtem én meg, hogy kérdést tégy fel nekem?! Jó lesz ha eszedbe vésed, hogy egy legyőzött nép gyermeke vagy, tehát nem tuor hanem hua, és tús! Viselkedj kellő alázattal, ha nem akarsz úgy járni mint ő! - azzal a nagy terem túlsó végébe mutatott. S ott bizony a három királylány nem mást láthatott mint egy negyedik lányt, anyaszült meztelenül, ami még nem is lett volna szokatlan, mert bőven voltak a teremben meztelen lányok, annyira, hogy némelyikük javában szeretkezett valamelyik férfival, néha egyszerre többekkel is. Hanem ez a lány kérésztre volt feszítve, s igen rosszul érezhette magát, mert kínjában már többször is maga alá ürítkezhetett, lábszárait ugyanis vastagon borította a fekália.

A lakomázók cseppet sem törődtek vele. Voltak a nagy teremben vagy százan a férfiak. Három hosszú asztal mellett ültek, mármint azok, akik még ülni tudtak, mert sokan részegen rég lefordultak a székekről, s ott heverték az asztalok közt vagy épp az asztalok alatt. Mindenfelé lerágott és eldobott csontok ötlöttek Lora szemébe, az egyik asztalon egy roppant vadkan csontváza meredezett a magasba, s nemegy helyen hányás okozta tócsák csillogtak, úgy a padlón, mint az asztalok tetején is. És Lora tudta hogy ennek nemcsak a részegség az oka, hanem a tuorok furcsa szokása is: nagy lakomákra akár százféle fogást is feltálalnak, s ennyiből nemhogy enni, de ezt végigkóstolni is lehetetlen, mert betelik az ember gyomra; a tuorok emiatt úgy szokták, hogy amikor már több nem fér beléjük, akkor olajos tollakkal addig csiklandozzák a torkukat amíg hányni nem kezdenek, s miután így kiadták magukból az imént megevett falatokat, azután újra kóstolgathatják az újabb finomságokat. Lora ezt nagyon undorító szokásnak tartotta, s amellet felelőtlen pocséklásnak is. A vendégek azonban jól érezték magukat, nevetgéltek, kacarásztak, az egyik nő felmászott az asztal tetejére, ott hátára fordított egy hortyogó férfit, és fölé guggolva az arcára vizelt. Akik látták, harsány röhögésben törtek ki.

Úgy látszott tehát, hiába lett ebédre hívva, nem várták meg őt a falatozás elkezdésével, biztos mert nem tartották annyira előkelő és fontos személynek, hanem ezt Lora nem is bánta. Sőt, kifejezetten örvendett neki, hogy inkább a végére érkezett. Amint látta, már jócskán elszabadultak itt az indulatok, hiszen jópáran az asztal tetején szeretkeztek, a nők mellét borral locsolgatták és onnan nyalták le, na és ilyesmiben nem óhajtott részt venni, jobb tehát ha minél kevesebb időt tölt itt! Az az igazság hogy bár nyilván a császár is ivott eleget, de még ő maradt a legjózanabb.

Lora tehát most csak ezt kérdezte:

—Mit vétett az a szerencsétlen nő?

—Az nem szerencsétlen, hanem egy mocskos tolvaj! - válaszolta a császár, azzal elindult előre, kissé ugyan dülöngélve, de nagy, döngő léptekkel. Lora követte. A császár majdnem a keresztig ment, s ott megállt egy rakás üvegcserep előtt. E cserepek Lora átlátszó üvegéből valók voltak, ez biztos, mert más még nem tudott olyan üveget készíteni. S amikor e sok üvegdarab még egyben volt, láthatóan amolyan vitrinféleséget alkotott.

Most a császár benyúlt a ruhájába, s előhúzott onnan egy igen nagy gyémántot. Meglehetett vagy öklömnnyi.

—Ez a birodalmam legnagyobb gyémántja! - dörögte haragosan a császár. —Megvolt már apámnak is, nagyapámnak is, az ő nagyapjának is! Ez birodalmam legcsodálatosabb ékessége! Annyira az, hogy külön névvel is elláttuk: úgy hívjuk, hogy Herceg! És ennek itt volt mindig a helye e palotában, az egyik koronám csúcsán! De aztán úgy gondoltam hogy kiteszem ide hogy mindenki láthassa a gazdagságomat, megtehettem, meg is tettem, ide az üveglapok mögé, s megparancsoltam hogy senki hozzá ne merjen nyúlni! De ez a bitang nő, az én legfiatalabb ágyasom, ez súlyosan visszaélt a bizalmammal, holott őt szerettem a legjobban! Összetörte az üveget, és ellopta a gyémántot! Meg is találtuk nála a szobájában a ruhái közé rejtve!

—Nem én loptam el, odatette valaki! - nyöszörögte a keresztre függesztett nő, és teste vonaglott a kintől.

—Igenis te loptad el, erre bizonyíték az is hogy ez az üvegcserep itt véres, ni - mutatta meg a véres cserepet a császár - biztos mert elvágta az ujjadat amikor sietve benyúltál a gyémántért, és lám, valóban véres az ujjad, a jobb mutatóujjodon megtaláltam a friss sebet!

—Azt narancspucolás közben vágtam el!

—Hiszi a piszi, különben is, minden más ágyasom keze sértetlen!

—De hát én soha életemben hozzá nem nyúltam ezekhez az üvegekhez!

—Ez biztos? Soha életedben nem érintetted ezeket?! - kérdezte Lora, miközben élénk érdeklődés költözött a tekintetébe.

—Esküszöm az életemre!

—Haha, az mindjárt végetér! - kacagott a császár, de nem vidáman, hanem gyűlölködve.

—Nono, nono! - ellenkezett Lora. —Te császár ugye igazságosnak tartod magadat, feltételezem tehát hogy ha kiderülne hogy ez a nő ártatlan, akkor azonnal leszedetnéd őt a keresztről, és nem büntetnéd meg!

—Egyáltalán nem érdekel, hogy igazságos legyek! - vigyorgott a császár. —Engem az érdekel, hogy hatalmamot megőrizzem, sőt növeljem, még akkor is ha ez igazságtalan! - bökte mutatóujját Lora melle felé. —De azért valóban leszedetném onnan, nem mintha visszafogadnám ágyasommá, hogyisne, nem akarom hogy bosszúból elvágja a torkomat éjszaka, de igenis leszedetném, tudniillik azért, hogy az igazi bűnöst rakjam fel a keresztre! Csak azt nem tudom hogy mire ez az ostoba kérdésed, hiszen nyilvánvaló, hogy ő a bűnös!

—Lehet hogy valóban ő a bűnös - bólogatott Lora - de azért nem teljesen biztos! Én azonban erősen hiszem, hogy be tudom bizonyítani az ártatlanságát, már ha valóban ártatlan!

—Micsoda?! - képedt el a császár.

—Ne feledd, hogy diászilisz maetiszpa vagyok! De ez nem kevés időbe telik, tehát megkérlek rá, hogy addig is szeded le e nőt a keresztről, mert egészen biztos hogy nem bírja ott ki addig míg ki nem derítem az igazságot, márpedig csúnya dolog lenne hagyni őt meghalni, ha halála után néhány perccel kiderül, hogy mégis ártatlan! Tehát megkérlek rá császár, szeded le onnan, hiszen semmit nem vesztesz vele, mert ha mégis bűnös, visszarakathatod oda, és el se szökhetha erősen őrizteted!

—Csakhogy én tudom hogy bűnös, és miért is hinnék a te szavadnak?! Hiszen hua vagy!

—Én nem tartom magamat huának. Én én vagyok, és követőim úrnője! Ha úgy tetszik hát saját népem van, és nem érdekel a huák, tuorok és más népek torzsalkodása! Különben meg igen egyszerű az egész: nem az én szavamnak kell higgy, hanem a saját szemednek! Olyan bizonyítékot szolgáltatok ugyanis, mely téged is meggyőz! Tehát leszeded onnan, vagy nem érdekel téged az én tudományom és bizonyítékom?!

A császár mormogott valamit, majd elkiáltotta magát, s két hozzásiető szolgának megparancsolta, hogy szedjék le a nőt onnan.

—Hálásan köszönöm neked, hálásan köszönöm neked... - nyöszörögte a lány, megkönnyebülten zokogva.

—Csak várj még azzal a köszönömmel - mondta Lora - mert ha életedben csak egyszer is megérintetted ezeket az üvegeket, máris mész vissza a keresztre!

—De nem tettem ilyet!

—Akkor nem kell aggódnod. - mondta Lora. —Különben meg nagy szerencséd van hallod-e, mert nem rászegeztek a keresztre a csuklódnál, csak odakötözték a karodat, s így csak kifáradtál, de nem lett nyomorék a kezed! Kíméletes volt veled a császár!

—Dehogy, csak nem szeret vért látni, meg akit csak odakötöznek, az tovább szenved... - sóhajtott a lány kimerülten, s amikor épp nem rá nézett a császár, akkor olyan pillantást vetett felé, hogy Lora jól látta: nem is alaptalan a császár vélekedése, hogy ha visszafogadná a lányt ágyasául, akkor az egy éjszaka elválná a torkát!

—Mi a neved? - kérdezte Lora.

—Úgy hívnak hogy Nuorte, úrnőm!

—Lássuk már azokat a bizonyítékokat! - követelte a császár.

Erre Lora előszedett ruhájából egy jókora, csaknem tenyérnyi nagyítóüveget, s megmutatta a császárnak, hogy ezen át milyen nagynak látszik minden! A császár nem győzött álmélkodni. Sokáig röhécselt azon, mekkora nagyok az ujjai, sőt, egy hirtelen ötlettel elment az egyik részen hortyogó nemeshez, addig kotorászott a hajában míg talált ott egy tetvet, s ezután alaposan szemügyre vette ezt az állatot is a nagyítóval. Lora hagyta, hadd játssza ki magát. Végülis semmi nem sürgette! S jó negyed óra után a császár ezt mondta neki teljesen őszintén:

—Ugye magad sem hiszed Lora, hogy visszakapod ezt tőlem?!

—Hajlandó vagyok elcserélni veled. - mondta nyugodtan Lora.

—Még mit nem, a túsom vagy, az enyém vagy, ami a tied, az az enyém is!

—Leválnád az aranytojást tojó tyúkot?

—Tessék?!

—Idefigyelj felséges császár, ha nem veszel össze velem, ajánlok neked egy remek üzletet! Semmi mást nem kérek csak hogy kiadj egy törvényt ami neked semmibe sem kerül, s ezért mégis kapsz tőlem kereken tízezer aranytallért! De csak akkor, ha tényleg nem veszel össze velem! Vagyis: ezt a nagyítóüveget odaadom neked mindössze azért, hogy kiválasszak tized a rabszolgáid közül, bármelyik tized amelyiket akarom! De ha elrablod tőlem ingyen a nagyítót, akkor nem ajánlom fel neked az üzletet ami neked sokkal többet ér mint tíz rabszolga, tudniillik tízezer aranyat ér! Mert tudod, akkor nem bízom meg benned, akiben meg nem bízunk, azzal nem üzletelünk!

—Tízezer arany... hm...

—Annyi. És nem veheted el tőlem erővel, mert úgy elrejtettem hogy sose találád meg!

—És mit akarsz érte?!

—Semmi nagy dolgot, tényleg, csak tudod én a madarak nagy barátja vagyok, a kedvenceim, tehát azt szeretném ha kihirdetnéd, hogy nekem és az általam megbízott embereknek szabad az egész birodalom területén bárhol bármennyi és bármilyen magas oszlopokat felállítani fából vagy más anyagokból, s ezen oszlopok tetejét szabad drótokkal összekötni, azért tudod, hogy szegény fáradt madárkáknak legyen hová leszállniuk! Mindezt természetesen az én saját pénzből, neked semmibe se kerülne! És sietve megnyugtatlak, az oszlopok olyan magasak lennének, hogy az őket összekötő drótok semmiképp sem akadályoznák a közlekedést! És még azt is ki kellene hirdetned, hogy az oszlopaimat kidönteni, s a vezetékeket elszakítani tilos, aki ezt teszi és elkapják, annak lenyúzatod a bőrét elevenen! Ha ezt kihirdeted felséges császár, már rögvést azon a napon kezedbe számolom a tízezer aranyat!

—Ennyit fizetnél, mindössze hogy a madaraknak... sőt, hiszen mi pénzbe kerülhet a sok drót, az oszlopok felállítása is... mondd, te józan vagy?!

—Nagyon szeretem a madarakat! Olyan szépek! - mosolygott Lora, és elbájolóan pislogott a császárra.

—Tudod mit, ha ilyen hülye vagy, nem bánom, szegényedj el! Már ma délután kihirdetem ezt a törvényt, úgysem való, hogy túsznál sok pénz maradjon!

—És akkor a rabszolgákat a nagyítómért...

—Megkapod! De csak akkor, ha megmutatod, hogy mit akarsz azzal, hogy Nuorte szerinted ártatlan!

—Nem mondtam hogy ártatlan. De lehetséges. Én azt mondtam, hogy kiderítem az igazságot.

—Akkor kezdj neki de azonnal!

—Visszakaphatnám akkor a nagyítót?

—Ezt ni! - intett fityiszt neki a császár.

Lora sóhajtott egy nagyot, majd így szólt Sindrihez:

—Nővérekém, szaladj el vissza hozzánk, és hozd el a legnagyobb nagyítóüvegemet de azonnal!

Sindri már ment is. Nem mert még csak rossz képet vágni sem a megbízáshoz, mert ha ezt teszi, nemcsak Lora haragszik meg rá, bár már az sem kellemes, de lehet hogy a császár őt kötteti keresztre!

—Amíg a nővérem visszajön - mondta Lora - addig megkérlek rá felséges császár, hogy vizsgálj meg e nagyítóval a saját ujjaidat, de nem ám a körmöket, hanem a másik oldalát, az ujjbegyeket! És ne csak úgy megnézd hogy milyen az, hanem hasonlítsd össze az ott látható bőrredők mintázatát és akkor rájössz, hogy nincs két olyan ujjad, aminek egyforma a redőrajzolata, sőt, ha megvizsgálod más emberek ujjait is, láthatod, hogy két olyan ember sincs, akiknek akár csak egyetlen ujjuk is egyforma lenne e szempontból!

A császár megtette amit Lora mondott. Tehette könnyen, tele volt a terem részeg emberekkel, ezeknek aztán vizsgálgathatta az ujjait, azok ezt észre sem vették, fel sem ébredtek. S mire egy jó óra múlva Sindri visszaérkezett a nagyítóüveggel, addigra a császár be kellett lássa, hogy valószínűleg igaz Lora állítása, mert eddig legalábbis nem talált két egyforma ujjú embert!

—Belátom hogy ez így igaz - mondta - de mi köze van ennek Nuorte bűnösségéhez?!

—Nagyon egyszerű! - és Lora kivett a hajából egy nagyon vékony hajcsatot, amit az üvegek megfogásához csipeszként használt ezután. —Akárki törte is össze az üveget, az meg is fogdos-ta az üvegdarabokat, hiszen az egyik üveg bele is vágott az ujjába! Na már most, amikor megfogunk egy sima tárgyat, például egy üvegdarabot, akkor azon rajta marad az ujjunk nyoma, s ha nem hiszel nekem császár, akkor csak hozass egy darabka üveget, fogd meg, s azután nézd meg az üveget a nagyítóval ott, ahol megfogtad, s látni fogod, hogy pontosan olyan az ott látható nyom, mint az ujjadé! Illetve, a bal és jobb oldalak megcserélődnek ahogy nézed, mintha tükörben látnád, erre ügyelj. Na és hát egyszerű a dolgunk: egy sima üveglapra rá kell nyom-nunk Nuorte mindegyik ujját, azután összehasonlítani ujjnyomait az üvegdarabokon található ujjnyomokkal, s ha nem találunk egyezőt, akkor Nuorte ártatlan!

—Aha... no igen, ez jól hangzik!

—Még jobbat mondok - folytatta Lora - Nuorte bizonyára nem bánja, ha kissé betintázzuk az ujjait, s a tintás ujjait papírra nyomjuk, s így még jobban láthatóak az ujjnyomai!

—Dehogy bánom, csak derüljön már ki az ártatlanságom! - rebegette a megkínzott leány.

Nekikezdték tehát a vizsgálatnak. A császár érdeklődve figyelt mindent. S némi idő elteltével Lora közölte, hogy ő igen lelkiismeretesen végigvizsgált minden üvegdarabot, de nem talált olyan ujjnyomot, ami Nuorte ujjával egyezne!

—Akkor miként került az ékkő a ruhái közé?!

—Tartok tőle hogy az az igaz, amit Nuorte mondott: odarakta valaki rosszakarója! Például valamelyik másik szeretőd, akinek nem tetszett, hogy Nuorte a kedvenc!

—Az nem lehet. Egyikük ujjá sem volt vágott, megnéztem!

—Akkor valamelyik másik palotabeli ember a tettes. Akár férfi is. Ellenőrizd csak le császár, hátha találsz sebes ujjút!

—Na és mi van ha talállok, az még nem bizonyítja, hogy...

—Szerintem igenis bizonyítja, különben meg egyszerű a helyzet: hozass ide minden sebes ujjút, s mindegyiktől ujjlenyomatot veszünk, aztán összehasonlítjuk az üvegen találhatóakkal!

A császár nem volt rest személyesen megvizsgálni a lakomázók ujjait, majd később a testőreivel együtt a palota minden emberét is odahozatta maga elé, s mindegyiknek fel kellett mutat-nia az ujjait. S akadt bizony nyolc sebes ujjú ember is a palotában, két nő és hat férfi! És Lora levette az ujjlenyomataikat, s ellenőrizte őket, s már a negyedik vizsgálata eredményes volt: megtalálta a kincstárnok több ujjának nyomát is az üveglapokon!

S amint ez kiderült, Nuorte felkiáltott:

—Te aljas! Szóval te tetted! És csak azért mert nem akartam lefeküdni veled, hiába unszoltál állandóan!

—Nem is igaz, amikor építették az üvegszekrényt, akkor fogtam meg párszor az üveglapokat, nem akkor amikor összetörték!

—Pedig - mondta erre Lora - itt másnak az ujjnyomát nem látom csak a tiedét és a császáré! De mindjárt megvizsgálom a gyémántot is! Azt ugyan már alaposan összefogdosta a császár, s letörlődtek róla a nyomok nagyrészt, de hátha találok rajta még valamit!

S talált. Egyhelyütt megtalálta a kincstárnok hüvelykujj-nyomának egy töredékét, amin azonban számos részlet jól felismerhető volt.

—Aha! Kötözzétek csak ezt a fickót a keresztre! - parancsolta azonnal a császár a testőröknek, s azok engedelmeskedtek. A kincstárnok odafentről átkokat üvöltözött Lorára, de Lora szikrányit sem törődött vele.

—Hm... hát izé... ezt nem gondoltam volna... - szólalt meg a császár, és kissé zavartan meredt Nuortéra, de ágyasa egyszerűen levegőnek nézte.

—Köszönök neked mindent, Lora diászilis maetiszpa! Kérlek engedd meg, hogy ezentúl aláza-tos rabszolgádnak tartsam magamat, és veled, melletted éljek! Megmentetted az életemet, ezért ez az élet a tied, szolgáljak ha akarod egy életen át, tied vagyok, s elég ha csak arról gondoskodik hogy éhen ne haljak, fizetséget nem kérek, mert bőven megfizettél nekem már többet is mint amit valaha ki tudok érdemelni!

—Elfogadom a szolgálataidat, de nem rabszolgának, hanem barátnőnek akarlak tekinteni!

—Micsoda megtiszteltetés!

—Ugyan, nekem is szükségem van megbízható emberekre! - majd a császárhoz fordult: —Ak-kor most mi távoznánk is ha megengeded felséges úr, mert Nuorte igen kimerült, ki kell hogy pihenje magát nálam! Épp csak előbb még kiválasztom rabszolgáid közül a tizet, akik megillet-nek engem a csodaüvegemért!

—Jó, de férfiakat nem választhatsz, az erős rabszolgák nekem kellenek!

—Nem bánom, jók nekem a nők is! - vigyorgott Lora. S nem árulta el, hogy ügyis nőket válasz-tott volna.

A császár megparancsolta, hogy a palotaudvarra gyülekezzenek össze minden rabszolgája. Amíg erre vártak, megkérdezte:

—Minek neked rabszolga, Lora, hiszen azt hallottam hogy valami fura erkölcszelenségeket hirdetsz, s ez sokaknak úgy megtetszett hogy hívedül szegődtek, s ez azt kell jelentse hogy van sok embered?

—Nem annyi mint szeretném.

—De hát mire neked annyi sok ember?

—Például hogy legyenek akik felállítják a madaraknak az oszlopokat! Meg hogy rendbe tegyék a Sátánpartot! S ennek te is kell hogy örülj, császár, mert az mégiscsak Tuor része, s így szebb lesz a városod!

—Aha... hát idefigyelj, most én teszek neked egy ajánlatot! Azt hallottam hogy ügyes orvos vagy! Mert még a helytartómat is meggyógyítottad Huaföldön!

—Az vagyok.

—Na hát figyelj csak, akad nekem egy egész sereg rabszolgám, akik már nagyon betegek, többé-kevésbé nyomorékok, semmi hasznukat nem veszem, ezeket odaadom neked ha kell na-gyon olcsón, aztán te ha meggyógyítod őket, dolgoztathatod ezt a koszlott népséget! Adj ér-tük... na, mondjuk minden húszért egy ilyen üveget! - mutatta meg a nagyítót, amit el nem engedett volna, úgy megtetszett neki.

—Máris megegyeztünk, küldheted őket huszasával a Sátánpartra! De most én mondom neked valamit császár: ha úgy törvénykeznél hogy az urát megcsaló nőt tilos agyonverni, sőt, akár csak megverni is, az neked nagyon jó volna!

—Miért?

—Mert elrendelhetnéd, hogy ilyen esetben a férjnek csak ahhoz van joga hogy vagy megbocsát a nejjének, vagy bíróság elé viszi az ügyet, s ha ott megbizonyosodik a bíró, hogy a megcsalás valóban megtörtént, akkor csak arra ítélné a nőt, hogy az azontúl a császár rabszolgája! Vagyis a tied!

—De nekem mire annyi nő?!

—Arra, hogy eladd nekem őket! Kapnál mindegyikért egy egész ablaktáblányi átlátszó üveget! És neked ez, gondold csak el, egyáltalán semmibe sem kerülne! Színtiszta ingyenhaszon!

—Hm... nem is rossz ötlet! Helyes, nagyon helyes, már holnap kihirdetem ezt a törvényt is! Amennyire ismerem a Birodalomban az erkölcsöket, felkészülhetsz rá, hogy hamarosan tucatjával jönnek majd a nők hozzád, de lehet hogy százszámra is!

—Állok elébe! Tudd meg császár, hogy én bárkinek tudok munkát adni... egyszerűen *bárkinek*!

—Aha... de hát nem lehet annyi pénzed, nem bírod majd soká!

—Ezt csak bízd rám. Akármennyi embernek is tudok munkát adni!

—Akkor küldök neked bűnözőket is. Elvégre miből sem áll úgy döntenem, hogy akit halálra ítélnék, az inkább eladassék neked! Végteरेis még sok olyan palotám van, ami nélkülözi az üveglakokat!

—Nono! Először is csak olyanok kellenek, akik hajlandóak hozzám jönni!

—Hajlandóak lesznek. Ugyanis ha nem téged választanak, akkor a karóba húzást s más efféle kellemes dolgokat választhatják csak, márpedig te némileg mégis szebben festesz mint a vérpad! - nyugtatta meg a császár Lorát.

—Igen, csak hogy nekem akkor sem kellenek akárkik! Felsorolom császár, hogy milyen bűnösöket fogadok csak be. Befogadok: erkölcstelenkedő nőket, akár lányok, akár férjüket megcsaló asszonyok legyenek is, aztán olyanokat is akik megölték a férjüket mert az rosszul bánt velük, befogadok tolvajokat is ha egyértelműnek tűnik hogy azért lopott mert másképp éhen halt volna. Nőt akkor is befogadok ha nem a férjét gyilkolta meg, hanem olyan valakit, aki erőszakoskodni akart vele. Jöhetnek aztán közönséges hadifoglyok is. De mások nem kellenek!

Időközben megérkeztek a rabszolgák. De csak rabszolganők, hiszen a császár megmondta, hogy férfiakat nem ad. S e rabszolgák közül Lora kiválasztotta a maga tíz főjét. Ezt pedig egyszerűen tette meg: megkérdezte, ki tud olvasni! Hárman jelentkeztek. Ezeket választotta Lora, s e háromhoz még a hét legfiatalabbat. A császár nem győzött álmélkodni, miért választ Lora olyan kölyöklányokat, akik szinte fiatalabbak mint Lora maga, holott nagy bölcsesség rejtezik ebben: fiatalabbakat könnyebben lehet átnevelni!

S ezután Lora hazament, s intézkedett hogy mielőbb kezdjenek neki egy lencsecsiszoló és egy síküveggyártó műhely felállításának. Nuortét pedig megtette egyik legfőbb bizalmasának, s bár nem adta ki minden titkát neki, de rábízta számos munka irányítását, és azt mondta hogy ha Nuorte megtanul olvasni, akkor még nagyobb megbecsülésbe is kerülhet nála! Nuorte fogadkozott, hogy minden erejével igyekezni fog megtanulni a betűvetést.

Szüksége is volt valakire, aki irányítja a sátnaparti építkezéseket. Ő maga nem nagyon ért rá ezzel foglalkozni. Ő ugyanis a megkapott császári engedély birtokában nekiállt, hogy megcsinálja az első működő táviróvonalat Tuor, pontosabban a Sátnapart, és a legközelebbi szomszédos város, Pjadrán között. S mert a nagy szélkereke a Sasfészek tetején még nem volt készen, ezért ennek működtetéséhez egyelőre galvánelemeket használt fel, bár remélte, nem sokáig szorul rá ezekre.

S egyben elkezdett gyártatni legügyesebb aranyműveseivel néhány primitív kis villanyírógépféleséget. Ezek nagyon egyszerű szerkentyűk voltak. Lora maga is tudta hogy ki tud ő találni ezeknél sokkal jobbat is, de most első célja az volt hogy mielőbb sok használható kütyü készüljön el ezekből. S így ezek olyan készülékek voltak, melyekbe bele kellett tenni egy széles, hosszában megvonalmazott papírcsíkot, a gépben volt számos tű, melyek mindegyike egy másik hasábra volt képes lyukat szúrni, s attól függően hogy a lyuk melyik hasábra került, más és más betűt jelentett az. Eképp az üzenet olvasása nem ment nagyon gyorsan, bár a sebességen a gyakorlat sokat segíthetett, ellenben nem kellett hozzá nagyon bonyolult alkatrészeket elkészíteni. Tulajdonképpen a szerkezetet mozgató kis villanymotor legyártása volt a legnehezebb. Az üzenet leadása sokkal egyszerűbb volt, ehhez ténylegesen szabályos billentyűzetet mesterkedett össze Lora, s ezen csak le kellett nyomni a megfelelő betűt.

Na már most, arra Lora nem is gondolhatott, egyelőre biztos nem, hogy holmi megszakítókat gyártogasson, amivel a betűket bitekre tördeli, s így sorosan küldi őket mindössze két szál vezetéken! Egyszerűen nem volt még olyan fejlett a technológia. Lora tehát igen primitíven járt el: lefektetett hét szál vezetéket a két város között, egyik volt a visszatérő vezeték, a másik

haton pedig kettő a hatodikon, azaz 64 féle különböző jelet tudott továbbítani attól függően, hogy épp melyikekben megy áram. Ez bőven elég volt az összes tuor betűhöz és számhoz, mert nem voltak külön kis- és nagybetűk. A tuor ABC ugyanis 29 mássalhangzót és 10 magánhangzót tartalmazott, megegyezett ugyanis a csiszí ABC-vel, mert a Reza bolygót benépesítő gyerekek mind ezt használták, lévén hogy Tlaxán bolygón, ahonnan származtak, az eljövételük idején már minden nép ezt használta. Na már most $29+10=39$, ehhez jön hozzá a 10 számjegy az tehát 49, ezen kívül pedig még maradt 15 variáció különböző speciális jelekre, amik a következők voltak: szóköz, vessző, pont, kettőspont, újsor, +, -, *, /, =, !, ?, ékezet

Ez ugyan csak 13 különleges jel, de a maradék egy kódot Lora fenntartotta későbbi bővítésre, mert előre gondolt rá, hogy később esetleg kibővíti a rendszert, s a további jeleket már csak két „bájt”¹ képes lekódolni, s akkor kell előtétkarakter is neki. A legeslegutolsó, a 64-edik jel pedig az volt, hogy semmi, ha tehát nem is megy áram egyik vezetéken sem, tehát nincs „adás”.

Különben ezt az egész rendszert csak nagyon átmenetinek tervezte Lora, mert feltett szándéka volt olyan igazi táv„író” szerkezet megalkotása, ami ténylegesen ki is nyomtatja a leadott szöveget! Ez pedig tényleg forradalmi újítás, igazi lángelméhez illő gondolat volt, mert az egész könyvnyomtatást is mint tudjuk Lora találta fel, korábban olyan nem volt ezen a bolygón. Egyben így rengeteg réz kellett neki a sok dróthoz, holott tudta, hogy elvileg neki mindössze két szál is elegendő volna. De tudta hogy el kell kezdeni sürgősen pénzt szereznie!

Sokáig épült ez a távíróvonal: teljes három hónapig! De eddigre szerencsére a megfelelő szerkentyűk is elkészültek, s aztán a vonalat Lora kipróbálta, csak hogy teljes titokban, mindössze néhány igen megbízhatónak tartott hívével együtt. Ezek pedig a következők voltak: Nuorte, Sztong kapitány, Sztong kapitány felesége Vomda, valamint két nővére, Szilonga és Sindri. Eddigre már nővérei is megtanultak olvasni, ha nem is valami nagyon kiválóan, s bár Lora igazán nem becsülte sokra őket értelmileg, de azt nem tételezte fel, hogy elárulnák. Ez nővéreinek sem volt érdeke. Sőt, Lora külön kihangsúlyozta hogy jól figyeljenek, mert ami most történik, az a nyitja leendő roppant gazdagságuknak, no meg annak, hogy érdekesebb munkát kapjanak, mint ami a városban történő bevásárlás!

Ami Sztong kapitányt illeti, őt már csak tiszteletből szólították kapitánynak, a máglyánygyűlölő kapitány ugyanis időközben lemondott kapitányi tisztéről, mindössze azért, mert mind mélységesebben tisztelte Lora zsenijét, s azután hogy olyan bámulatosan leleplezte a kincstárnokot, megmentvén így az ártatlan Nuortét, azután úgy döntött, hogy kockáztat: Lora mellé szegődik teljes szívvel, remélve, hogy „jó lóra tesz”, s ez kifizetődik neki.

Épp Sztong kapitány volt az, akit Lora elküldött Pjedránba, s lelkére kötötte hogy mit csináljon, hogy csináljon, sőt mindezt még le is írta neki. A parancs szerint pontosan délben kellett leadnia a Reza bolygó történelmének első üzenetét. Ez igen egyszerű volt, mert mindössze egy „a” betűből állott, s az azt követő 3 darab mínuszjelből. Lora ugyanis úgy rendelkezett, hogy mert egyelőre még nem lehet használni a távíró egyyszerre oda-vissza csak felváltva, emiatt a 3 darab mínuszjel jelenti azt, hogy a másik fél válaszra vár.

Rögvest nekiállt a következő üzenet leadásának:

—Sztong kapitány, úgy tudom Pjedránban épp holnap rendezik meg majd a Vörösök és a Kékek küzdelmét, igaz?---

Jó tíz percig tartott míg Sztong kapitány kisilabizálta a lyukakból az üzenetet, majd megjött a válasza:

—Igaz.---

—Holnap nézd végig, s amint végetért, loholj a távíróhoz és add le az eredményt nekem, de igen gyorsan!---

—Értettem főnökasszony!--- - válaszolta a kapitány. Lora pedig kuncogott hogy ilyen fiatalon már „asszony”, mármint főnökasszony.

A sportnak az egész Birodalomban nagy hagyományai voltak. Hatalmas népszerűségnek örvendtek legelőször is a legkülönbözőbb labdajátékok, aztán egy ökölvívásszerű sport, a lóver-

¹ A „bájt”-szó itt azért van idézőjelben, mert Lora esetében ez a „bájt” nem a miáltalunk megszokott 8, hanem csak 6 bitből állt.

seny, de még a páncélos vitézek versenye is, ahol egészen hasonlóan mint az a Földön a középkorban volt szokás, a lovas vitézek kopjával igyekeztek kivetni egymást a nyeregből. Na és hát ahol versenyek vannak, ott fogadások is köttenek! Lehetett nemcsak magánszemélyeknek fogadni egymással, de fogadóirodákkal is, rengeteg fogadóiroda volt minden városban, sőt, ha nem ezekkel fogadott valaki hanem csak két „civil” ember egymás közt, akkor is jól tették ha ezt fogadóirodában láttamoztatták, mert nemfizetés esetén volt tanú, s így lehetett bírósági útra terelni az ügyet. És ezen irodákban nemcsak a fenti versenyekre lehetett fogadni, de mindenféle egyéb dolgokra is, például a gladiátorviadalokra, vagy hogy esik-e holnap eső, s még sok másra. Néha nagy vagyonokat lehetett így nyerni, jelentős kockázattal persze, többnyire ugyanis a fogadó vesztett, ahogy az már lenni szokott a szerencsejátékoknál. Az irodák ugyanis ügyeltek rá, hogy nekik előnyös nyerési esélyeket szabjanak.

—A Vörösök és a Kékek viadalát - mondta Lora - mindig reggel szokták elkezdni, s tart legálább tízig! Na már most a tuori fogadóirodáknak van emberük Pjedránban is természetesen, de mert minél nagyobb összegeket akarnak nyerni, emiatt az utolsó pillanatig felveszik a fogadásokat! Ők is tudják, hogy a mérkőzés nem érhet véget előbb mint tíz óra, s a legjobb lovasfutár sem érhet előbb Tuorba onnan mint két óra, az tehát azt jelenti, hogy délig mindenképpen felveszik a fogadásokat! Tehát még az esetben is ha tizenegyig tart a mérkőzés, de én rögvest megtudom az eredményt Sztong kapitánytól, akkor is van egy teljes óram hogy fogadásokat kössek! Sőt, nemcsak én, de ti is, és még egy csomó másik emberem! Megmondom nektek az eredményt, adok pénzt is, és ti kilovagoltok a városba, de gyorsan ám, és minden fogadóirodában fogadást köttök a győztesre, természetesen tanúk előtt! És így ezzel az egyetlen húzással alaposan megkopasztom a tuori fogadóirodákat! Aztán ellovagoltok Pjedránba, én megtudom a holnaputáni mérkőzés eredményét amit a Vasöklű vív Roppantmarokkal, ez már hetek óta izgatott esélylatolgatás tárgya errefelé, megtávirom nektek hogy ki győzött, s ti azonnal fogadtok ott mindenkivel akivel csak lehet, a lehető legmagasabb összegekért, s így megkopasztjuk Pjedránt is! S így mindössze három nap alatt a két nagyváros összes fogadóirodájának majdnem minden pénze hozzám vándorol, sok iroda teljesen tönkre is megy majd! Ez pedig iszonyú összeg, a vagyonom máris megközelíti majd a császáráét! De nyugi, nektek is jut majd a gazdagságból! És ez még nem is minden, mert építjük majd szorgalmasan a távirót a Birodalom legtávolabbi csücskeibe is, és bár ez sokba kerül, de higgyétek el hogy jóval kevesebbe mint amit nyerünk már akár néhány nap alatt is vele, holott sokszor nyerhetünk, de csak egyszer kell megépíteni! Csak nehogy valamelyikötöknek eljárjon a szája! Muszáj megbíznom bennetek mert nem tehetek mást, nem ülhetek minden táviróállomás mellett én magam holott az lenne az igazi, de nagyon kérlek benneteket ne beszéljétek el a titkot! S azoknak akiket megbízok hogy fogadjanak, azoknak nem is kell tudniuk semmiről sem, ő igen és még azt is lelketekre kötöm, hogy mindenki csak a saját nevében fogadjon, engem meg se említsetek!

Hallgatói csillogó szemekkel néztek rá. Rögvest megértették, hogy e bámulatos terv valóban nagy gazdagságot jövedelmez nekik. Igen, úgy tűnik jó ötlet Lora, a „jövőbelátó” mellé szegődni és őt szolgálni! Nuorte különben is hálás volt neki élete megmentése miatt, de lám, kiderül hogy nemcsak életét, de vagyonát is Lorának köszönheti majd! Eddigre már megtanult olvasni, minden zúgolódás nélkül, de most még Lora két nővére sem bánta hogy ismerik a betűket. Hogyisne! Még ha Lora pénzén fogadnak is, de milyen jóleső érzés lesz a nyertesek közé tartozni, amikor besöprik valamelyik fogadóiroda összes pénzét, élvezni a diadalt, mert ők bezzeg jól tippeltek, de amazok, a vesztesek nem...

—De ugye a sok nyereményből vehetünk néhány szép ruhát és ékszert magunknak?! - kérdezte reménykedően Szilonga.

—Ruhát csak ne vegyetek! Van ötletem gépre ami olyan ruhákat sző amilyent még soha senki nem látott, tehát semmi szükség a barbárok rongyaira!

—Barbárok?

—Hát! Mindenki barbár aki nem az én követőm! Ami meg az ékszereket illeti, nos, nem értem hogy mi szükség van fölösleges porfogókra hogy cipeljétek haszontalanul őket, de legyen nektek, ha benneteket ez boldogít, hát vehettek ékszereket, de nem ám úgy, hogy a nyereményből azonnal! Természetesen megkövetelem, hogy az utolsó garasig elszámoljatok a nyereménnyel!

Ellenben kaptok tőlem havonta egy bizonyos összeget amivel azt csináltok amit akartok, ennek nagysága attól is függ hogy épp mennyi a nyereség. Nem lesz okotok a panasza, de azt például megtiltom hogy holmi szolgákat fogadjatok fel! Idegenek a Sátánpartra be nem léphetnek az engedélyem nélkül, mert semmi szükség rá, hogy valaki kilesse a titkainkat! Aki meg netán fecsegésre nyitná a száját, annak egyszerűen kitépetem a nyelvét, hogy senkinek többé semmit ne mondjon, kiszúratom a szemét hogy ne is lássa a titkainkat, megsüketítem forró ólommal hogy ne is hallja a titkainkat, és a két csuklóját is levágatom, hogy le se írhasa azokat a titkokat, amiknek eddig tanúja volt! Világos?! - és zordonul nézett körbe.

De hallgatói nem tiltakoztak az iszonyú fenyegetés miatt, inkább élénken bólogattak, hogy ez nagyon rendben van, ők sem akarják hogy bármi kitudódjon, bolondok lennének fecsegni, nekik is érdekük a gazdagodás!

De Lora tovább beszélt:

—Továbbá, minél több a pénzünk, annál inkább megengedhetjük magunknak, hogy másokkal csináltassunk meg sok olyasmit, amihez nekünk nincs kedvünk! Lesznek részek a mi országunkban, amit őrséggel védünk, oda idegenek nem mehetnek be, más területeken azonban ahol nincsenek titkok, nyugodtan túrhatják a földet fizetett idegenek is! Építsék csak nekünk a házakat, gátakat, mindent! És ne feledjétek hogy temérdek rézre van szükségem! Mert igaz hogy idefelé jövet sok drótot gyártattam, s lerakattam itt-ott egy-egy emberemmel, de ez mégis édeskevés ahhoz, amire nekem kell! Amint meglesz az első néhány nyereségem, ezeket az embereket futár útján értesítem, hogy miként kell elkészíteni a távírórendszert, kapnak majd gépeket is ami kell ezekhez, de mert a náluk levő drót nem lesz elég, ezért kell azt is küldeni nekik! Csakhogy: a drótot le kell gyártani! Tehát kell a barbárok közül drótdrótgyártókat is felfogadni, mert mi nem győzünk mindent magunk! A drótokhoz réz kell, tehát rézbányákhoz is kell fordulnunk sok rézért, amit ki kell olvasztatni! Drótdrótgyártókat kell, ehhez fel kell fogadni egy rakás asszonyt, persze a legszegényebbek közül, akik vállalják ezt a bűdös, ragacsos, unalmas munkát. Ehhez sok vászon kell, tehát sok vásznat kell venni, kell továbbá sok kátrány is! Az elemekhez ami a vezetékben folyó erőt adja, szintén sok mindenféle anyag kell, ezeket is be kell szerezni valahonnan! Mindezt meg kell szervezni! Ebben nagy szerepet szánok nektek, de annyira ám, hogy mindezt szinte kizárólag rátok bízom, mert én magam egyszerűen nem érek rá ilyen jelentéktelen, ostoba részletkérdésekkel foglalkozni, ugyanis sokkal fontosabb dolgaim vannak! Meg is mondom hogy mi: egy egész sereg más gép legelső példányát kell kigondolnom és megcsinálnom, hogy azután már lehessen azt sok példányban gyártani! Emellett ügyelnem kell a nagy szélkerék építésére is, meg a gátéra a part és a sziget között, mert ha nehéz is elhinnetek, de ezek a kulcsai a leendő biztonságunknak! Mert ne feledjétek: amint gazdagodunk, úgy leszünk mások szemében egyre kíváncsiabb zsákmány, akár a császár szemében is, és ugye milyen jó ha akkor meg tudjuk védeni magunkat! Tehát, én egyedül egyszerűen kevés vagyok mindenhez, nem tudom nélkülözni megbízható emberek segítségét, és szeretném ha ti ilyen embereim lennétek, de értsétek meg hogy nem mondhatok el mindent nektek sem, egyrészt mert hátha kitudódik és az nagy baj, másrészt időm sincs minden parancsom okát magyaráztatni nektek, harmadrészt gyakran meg sem értenétek! Végezetül unnám is, és pihennem is kell valamikor, s amikor épp nem dolgozom akkor épp hogy pihenni vágyom és nem veletek vitatkozni! Remélem az eddigi eredmények meggyőztek benneteket hogy rám hallgatni érdemes, tehát most szeretnék határozott esküt hallani tőletek, hogy vita nélkül megtesztek mindent amit parancsolok, és semmi de semmit nem tesztek amivel kapcsolatban azt mondom, hogy tilos vagy nem szabad!

—Esküszöm! - mondta azonnal Nuorte.

—Esküszöm! - mondta csaknem egyszerre Szilonga és Sindri is.

—Akkor is megteszitek, ha teljes értelmetlenségnek tűnik?! - követelte a választ komoran Lora.

—Akkor is! - bólogattak.

—Akkor is, ha a szemetekben az maga a legteljesebb erkölcsi fertő?! -

—Úgy van!

—Még akkor is, ha fertelmesen undorító?! -

—Igen! - bólogattak még mindig, bár már aggodalmas arccal.

—Helyes, akkor most azonnal vetkőzzetek pucérra!

Nuorte azonnal lehányta magáról az összes ruháját villámsebesen. Lora két nővére is így tett, bár kissé lassabban.

—Most azonnal behívok ide húsz férfit akiket már előre kiválasztottam e célra, s mindegyikőtök köteles lesz együtt hálni mind a hússzal! Különböző okok miatt ugyanis amiket nem óhajtok az orrotokra kötni, azt akarom hogy ne legyetek szüzek, valamint alaposan meg akarom figyelni, miként is megy az ilyesmi, mert én még ezt nem éltem át! Előtte azonban egészen mást akarok megnézni! Mindjárt adok nektek egy-egy tablettát amitől hasmenés jön rátok, s azt akarom hogy előbb Sindri szarjon Szilonga szájába, azután Szilonga Nuorte szájába, majd Nuorte Vomdáéba, végül Vomda Sindriébe! Tehát, Nuorte és Szilonga, feküdjetek le, Sindri pedig jöjjön ide hozzám a tablettákért!

—De... de miért?! - nyögte Szilonga.

—Nem megesküdtetek hogy teszitek vita nélkül amit mondok?! Különben meg apánk is azt mondta hogy én vagyok a főnök, vagy nem?!

Szilonga sápadtan nézett körbe, de látta hogy Nuorte már engedelmesen fekszik a földön, Vomda is, erre igyekezve nem belegondolni hogy mindjárt mi történik, maga is lefeküdt. Sindri elindult Lorához, de bár csak három lépést kellett megtennie, félúton összegörnyedt és hányni kezdett az undortól, holott még semmit nem csinált, vele sem csináltak, sőt még a tablettát sem kapta meg. Csak belegondolt a közeljövőbe...

Lora megvárta míg kiokádja magát, s amikor abbahagyta az öklendezést Sindri, s kinyújtotta remegő kezét a tablettáért, így szólt:

—Köszönöm az együttműködést, ennyi volt az egész! Felállhattok és felöltözhettek!

—Micsoda?! - nyöszörögte még az igencsak engedelmes Nuorte is.

—Próbára tettelek benneteket. S örüljetez neki hogy megfeleltetek, mert ha nem így lett volna, az ellenkezőt azonnal kivégeztetem, mert nem kockáztatok hogy árulómmá legyen! De legyetek boldogok, mert megálltatók a próbát, s így már megbízom benneteket. Értsétek meg, hogy amit eddig láttatok, s amitől úgy el vagytok ragadtatva, az semmi, nulla, még annál is kevesebb! Még annyi sem mint amikor egy hatalmas templomot akartok megmászni, s ráléptetek az első lépcsőre! Itt olyan titkokról lesz szó, hogy... á, el sem tudom mondani! Már az hihetetlen amit eddig tudok, pedig még biztos rájövök egy csomó mindenre amint kísérletezem! És mindez nem szabad hogy kiszivároгjon! Higgyétek el, komolyan gondoltam még azt is hogy fogunk repülni tudni, s biztos ti is akartok repülni! Ugye?!

—Igen! - felelte Sindri, és a közeli gyümölcsöstálról leemelt egy fürt szőlőt és szemeztetni kezdte, hogy elvegye szájának hányás-ízét valamivel.

—És ha csinálók valami jó fegyvert, s azt megszerzi a császár, máris nem vagyunk biztonságban tőle! Tehát ennek elejét kell venni! S minden ilyen csak akkor lehetséges, ha minél több terhet levesztek a vállamról, mert én vagyok a legokosabb köztetek, s egyszerűen vannak dolgok amiket csak én csinálhatok meg, nekem tehát ezekkel kell foglalkozni, tehát amit más is megtehet, azt kell is hogy más tegye meg! De nem olyan ember, akiben meg nem bízhatok! Nekem olyan emberek kellene, akik egyetlen szavamra a saját gyermeküket is kibevezik ellenkezés nélkül, sőt, fel se merül bennük hogy másképp is lehetne! Természetesen nem kell hogy minden egyes ember aki az uralmam alatt él, ilyen legyen, sőt, még csak nem is volna jó talán, ha mind ilyen volna. De a közvetlen munkatársaim, azok ilyenek kell legyenek! Azok akik akár alkirálynőknek is nevezethetnek, amennyiben én királynőnek leszek mondható! Értitek?!

Hallgatói megint kezdtek bólogatni. Határozottan megkönnyebbültek, hogy mindez csak próba volt, s túl vannak rajta.

—De nem muszáj mindez, ha nem akartok alkirálynők lenni, hanem csak egyszerű...

—De, de, akarunk alkirálynők lenni! - vágta közbe a nők sietve.

—Akkor ezt megbeszéltük! Tehát: nincs fecsegés, nincs fiúzás, nincs udvaroltatás magunknak, mert aközben talán fecsegnétek! Ezt főleg nektek mondom nővérkéim! Ha fiúkra éreztek vágyat, semmi kifogásom ellene, de akkor valamelyik olyan fiúval háljatok, aki itt él a telepemen, én azt sem bánom ha dagadni kezd a hasatok! De barbárral nem, és ismétlem, mindenki barbár aki nem engem követ! És visszatérve az ékszerekre: semmi szükségetek olyasmire,

mert kaptok tőlem másféle díszeket! Csinálok például mindegyikteknek egy olyan varázsbottot mint az én jogarom. Kristály ugyan nem lesz a hegyén, de ugyanúgy képes lesz bárkit a földre teríteni mint az enyém. Hamarosan másféle csodáitok is lesznek, nemsokára például új jogarom lesz ami tud még világítani is a sötétben ha akarom, s ti is kaptok majd ilyen, s még rengeteg ilyesmitek lesz. Nagyonis különböztök majd mindenkitől, aki nem az én követőm! Ékszerrek nélkül is meglesz tehát a lehetőségetek hogy kiéljétek a feltűnési viszketegségeteket, s ígérem hogy egyre inkább meglesz erre a lehetőségetek, ahogy fejlődik majd ez az én kis, sőt egyre nagyobb birodalmam! Na és akkor most elég legyen a sok beszédből: munkára!

Minden úgy lett ahogy Lora elrendelte, s ennek következtében még egy hét sem telt el, de máris dúskálhattak az aranyban: ahogy összeszámolták, kiderült, hogy mintegy négyszázezer aranytallér értékű a vagyon amit nyertek! Márpedig ez ugyanannyi, mint amit a huák tizenhat év alatt fizetnek a tuoroknak! Az egész hua nép tizenhat évi adója! Mindezt megszerezte Lora egyetlen fantasztikus húzással!

Nővérei nem győztek álmélkodni.

—Hát akkor most drága gyermekeim - kezdte a csöpp Lora, igazi felnőtt modorban, holott nővérei jóval magasabbak és természetesebbek voltak - akkor most válaszoljatok nekem, melyiket érez nagyobb kedvet magában arra, hogy hazalátogasson jóapánkhoz?!

Azt várta hogy egymást túlkiabálva jelentkeznek e küldetésre nővérei, de nem így történt. Mind lesunták a fejüket, és inkább nem is pislogtak Lorára, nehogy az félreértse a tekintetüket, s pillantásukat holmi sóvárgásként értelmezze! Mert nem akartak elmenni haza. Most még nem. Túl izgalmas volt itt ugyanis az élet, s bár még mindig nem éltek palotában csak egy viskóban, de bőven volt annyi pénzük hogy elhiggyék: annak is eljön az ideje igen hamarosan! —Hát jó, ha nem hát nem! Akkor viszont Sztong kapitányt kérem meg, hogy e pénzből százezeret vigyen azonnal apámnak, ez négy évi adó összege, egészen biztos hogy igencsak örvend majd neki, de persze ez nem ajándék, megkövetelem hogy ezért eszméletlen mennyiségben küldjön nekem rezet, úgy ám semmi mást csak rezet, minél finomabb rezet küldjön nekem amennyit csak tud, sőt, annál is többet! Egész Huaföld minden reze fölött én akarok rendelkezni, márpedig abból sok van, mert tudom hogy bőviben vagyunk a rézércnek! Fejtessen rezet megfizetett emberekkel, de küldjön bányamunkára rabokat is, senkit ne ítéljenek halálra, csak bányamunkára, azt akarom hogy aki él és mozog az mind rezet bányásszon nekem! Még az elítélt nők is! A rokkantak és betegek is! Egyetlen büntetés létezzék csak: a bányamunka! Aki gyilkol, vagy nőt erőszakol: bányamunkára vele! Aki lop: megy a bányába! Aki csak káromkodik, aki nem hajol a király előtt elég mélyre, az is bányába menjen! Sztong kapitány még jobb is lesz e célra mint ti nővéreim, mert ő férfi, és most sok pénzt kell vinnie, bár természetesen bőségesen adok mellé kísérelket. Továbbá, beszéljen a helytartóval is, aki bizonyos mértékig az én tisztelőm mert megmentettem az életét. A helytartó úgyszintén tartozik nekem egy szívességgel, közölje vele hát hogy itt a törlesztés ideje, s amit kérek, még csak nem is olyan iszonyú: küldjön nekem minél több erkölcselen nőt! Kurvát, férjét megcsaló asszonyt, ilyesmit. Rettentő nagy szükségem van ilyenekre ugyanis, mert hamarosan ezerszám özönlenek majd hozzám férfiak, amint tapasztalják hogy nálam milyen jól élnek az emberek, s e sok férfi mellé rengeteg genitális kell! Ezokból felhívom Sztong kapitány figyelmét rá, hogy útközben is aki efféle nővel csak találkozik, azt igyekezzék rábeszélni hogy jöjjön Tuorba, mert nálam nemcsak nem vetik meg ezért, de igen jól is élhet, habár pénzt nem kap. De csodálatosan finomakat ehet, és gyönyörű ruhákban járálhat! E ruhák beszerzésével különben téged bízlak meg, Szilonga! A helytartó továbbá minden kicsit is vitás esetben, családi perpatvarok esetén, mondja ki a válast, méghozzá a nő hibájából, s a nőt küldje el hozzám! Ez egyrészt rászoktatja majd ott a férfiakat hogy nem futnak minden aprósággal a helytartó elé, mert akkor elvesztik a feleségüket, hajlamosak lesznek tehát inkább megbocsátani a nőknek, másrészt ez a nőnek is jó, mert egyrészt megszabadulnak a veszekedős-verekedős férjtől, aztán meg nálam jól is élhetnek! A helytartó a bűnözőket maga is mind küldje apámhoz a bányába! Ő is csak ezt az egy büntetést ismerje: bányamunka! Ha sapkát visel a férfi akkor azért megy a bányába, ha nem

visel sapkát akkor meg azért! Mert nagyon sok réz kell, kiszámoltam, s nem túlzok, hogy több százezer tonna réz kell!

Aztán: azonnal el kell kezdeni egy távíróvonal kiépítését Huaföld és Tuor közt! Ez iszonyatosan hosszú szakasz, de muszáj. S minden útbaeső faluba és városba kell legalább egy megbízható, értelmes ember! Vomda, te most rögvest azzal kezdj foglalkozni, hogy megszervezed nálam az emberek oktatását írás-olvasásra, tehát, ki kell képezni őket távírásznak! De csak azokat, akikről feltételezhető hogy nem fecsegnek! Na már most, ki az aki biztos nem fecseg?! Megmondom nektek! Az, akinek nincs meg a nyelve! Tehát, Sindri, te azonnal kimész most a városba, és megveszed az összes olyan rabszolgát, aki néma! Mindegy hogy nő vagy férfi, mindegy hogy süket-e vagy sem, csak vak ne legyen. Még az sem baj ha félkarú vagy sánta. De legyen néma! Nem hiszem hogy kevés ilyen lenne. Ezeket mind meg kell tanítani írni-olvasni. Nem kell hogy nagy tudósok legyenek, de a távíró tudják kezelni. Nagyon gyorsan meg kell ezt tanulják! Azt hiszem örvendenek majd e munkának a tanulás ellenére is, mert könnyű, kényelmes feladat. Ilyen rabszolgákat küldhet nekem Santár helytartó is, de csak azért senki nyelvét ne vágassa ki, hogy legyenek néma rabszolgáim, mert ha a fickó megtudja hogy miattam némitották meg, akkor rám haragudna majd! S mert sok ilyen ember kell, emiatt azt hiszem elküldöm Murdzukot és Dimidát, két megbízható hívemet a mjelnó néphez, ott is sok a réz, ott szervezzék meg nekem a rézbányászatot, s egyben aki némát csak talál, mind küldjék el nekem! S jöhetnek az örömlányok is!

Még valami: kigondoltam egy gépet, ami képes sokkal gyorsabban huzalt gyártani a rézből mint ahogy azt eddig csináltuk, e gép nemsokára kész lesz. De e huzalok szigeteléséhez még mindig sok kéz kell, tehát amit mondtam a múltkor, az most lesz esedékes, vagyis Sindri, fogadj fel nőket e munkára! Csak nőket! A férfiakat a gát- és házépítéshez fogadd fel. Az én embereim akik nem fizetett barbár alkalmazottak, inkább mással foglalkozzanak. Meg is mondom mivel! Építsenek egy malmot, de az ne lisztet őröljön, hanem faszenet minél finomabbra. És vásároljatok rengeteg ként a városban, s még ennél is több salétromot!

—Mennyi az a „rengeteg”? - kérdezte Sindri.

—Amennyi csak van eladó, azt sem bánom ha lesz mondjuk két-háromezer tonna, bár annyi ügysem lesz.

—De Lora, az összes istenekre, hol lesz nekünk annyi húsunk, amire e sok salétromot elhasználnád?! - ámult Sindri.

—Ebből egy porszemnyit sem kenek húsrá!

—Hát akkor?!

—Nem mondom meg, hogy mire használjuk! Most még nem! - és úgy nézett Sindrire, hogy az nem mert többet kérdezősködni erről. Helyette egészen mást kérdezett:

—Mennyit fizethetek a munkásoknak?

—Ilyesmivel nem foglalkozom. Ez olyan részletkérdés, hogy intézzétek ti, az alkirálynők! Adj annyt, hogy eljöjjenek, sőt, örömmel jöjjenek el minél többen, de azért ne túlságosan sokat, mert ha van bőven is pénzünk, nem kell elherdálni.

S mindez pontosan így is lett! Nem is tellett sok időbe, csak mintegy fél esztendőbe, s Tuor lakosságának jó egynegyede Lorának dolgozott! Szinte azt lehet mondani, hogy Lora kardcsapás nélkül elfoglalta a fővárost! Neki dolgoztak a szegény asszonyok és lányok, tekerték kilométerszám a kátrányos rongyokat a drótokra. Ehhez az kellett hogy a drótokat ontsák kilométerszám Lora gépei. Hát ontották. Nem szenvedtek a nők munkahiányban, s mert meglehetősen tisztességesen lettek megfizetve, emiatt szívükbe zárták Lorát. Végülis bár e munka bűdös és ragacsos, de legalább könnyű, mert ülőmunka! S egyáltalán, van munka! És senki nem áll korbáccsal a hátuk mögött!

De a sok dróthoz sok réz kellett, emiatt Lora nemcsak Huaföldről vett rezet, de minden gramm helyben kapható rezet is, s emiatt áldották a nevét a környékbeli bányatulajdonosok, akiknek termelése rögvest felszökött ötszörösére, majd tízszeresére, majd százszorosára is, mert úgy tűnt Lora egy mesebeli szörnyeteg, aki egyszerűen akármennyi rezet képes megvásárolni és feldolgozni!

Áldották Lorát a kátránykészítők is, akiket eddig bűdös munkájuk miatt mindenki mélyen megvetett, de most egyszeriben kezdtek olyan jól élni, mint bármely tisztos mesterember, mert Lora elképesztő mennyiségű kátrányt igényelt. A takácsok is nagyon megszerették a kis diászilis maetiszpát, mert Lora kilométerszám igényelte a szövetsíkokat is! De szerették őt a fuvarosok is, mert Huaföldről százszámra jött Lorához a sok-sok tonna réz, no meg a salétrom is és a kén is. Természetesen a bányászok is tudták hogy sokat köszönhetnek neki, mert ha vas nem is kellett neki sok, de épp a ként és a salétromot csak ki kellett bányásznia valakinek a földből...

De a szénégetők is, akiket alig becsültek többre addig mint a rabszolgákat, azok is milyen hálásak voltak! Egyszerűen nem bírtak annyi faszenet égetni, hogy Lora át ne vegye azt! Eddig csak kora ősszel volt náluk szezon, mindenki akkor kezdett el a téli hidegekre gondolni, más-kor alig vettek tőlük, bezzeg most! Lora azzal kezdte, hogy felvásárolta az összes faszenet amit nyáron égettek, hogy majd télre eladják, s amikor jött a tél, a városi lakosság szén nélkül maradt! Emiatt ami kevés szén mégis tudtak égetni, az csillagászati áron kelt el! És mert Lora megmondta hogy jövőre még több faszén kell, emiatt megtehették amit soha még: szénégető lé-tükre segédet fogadtak, mintha urak lennének, és Lora valóban átvette a sokkal több szénét is!

Volt pénze rá. Nem garaszkodott. Szinte egyetlen év alatt költötte el egy egész országrész, Huaföld tizenhatévi jövedelmét!

A favágók sem panaszkodhattak. Lora sok-sok gyönyörű oszlopot rendelt tőlük a vezetékei-nek meg egyéb célokra. S ki is épült fél év alatt a távíró Huaföld és Tuor közt, bár ez igen he-venyészett rendszer volt egyelőre! Főként amiatt épülhetett ki ilyen gyorsan, mert ahol csak le-hetett nem is állítottak oszlopokat, hanem nagy merészen egyenesen átvezették a drótokat a sűrű erdők fáinak tetején, csak úgy ráfektetve a gallyakra azokat! Emiatt a drótok persze la-zák lettek, több réz kellett, de sokkal gyorsabban ment a munka, mert szinte mindenütt erdők álltak még akkoriban, oszlop csak néhány irtásra, nyiladéokra kellett, meg a folyók partjára.

És minden tuori férfi aki egyáltalán akart dolgozni, tudta hogy van hová mennie: Lora bárki-nek tud munkát adni a Sátánparton vagy a Szúnyog-szigeten!

Sokan áldották tehát Lora nevét, leginkább talán saját édesapja, de voltak akikre nem jó idők köszöntöttek. Ezek pedig nem mások voltak, mint a fogadóirodák tulajdonosai, akik egy-más után mentek tönkre, mert mindig akadt olyan fickó, általában nem is egy, aki iszonyú összegre fogad valami olyan sport- vagy más eseményre, amit végül meg is nyer! Általában alig nyílt egy új fogadóiroda Tuorban, néhány nappal később máris csukhatta be a boltot, mert el-vesztette utolsó rézpénzét is!

Hónapokon belül nagyon népszerűtlenné kezdett válni ez a szakma Tuorban, s az emberek egy nap arra ébredtek, hogy fogadóirodában már nem is fogadhatnak, mert az utolsó ilyen is megszűnt! De hát ez Lorát nem nagyon zavarta, mert számos más városban is voltak még effé-le irodák, ha nem is olyan gazdagok mint a tuoriak, de sok kicsi sokra megy... no és persze voltak gazdag urak is, akik minden iroda nélkül is szívesen fogadtak csak úgy a maguk sza-kállára. Ezek némelyikét időnként felkereste valaki, akiről nem is lehetett sejteni hogy Lora embere, aztán fogadott vele Lora parancsa szerint és tanúk előtt. Órákkal később meg aztán a gazdag úr már nem is volt olyan gazdag...

Lora ily módon lassanként Tuor nemességének tekintélyes részét úgy megkopasztotta, hogy szinte koldusbotra juttatta valamennyiőjüket.

A legtöbbben azért mégis jól éltek Tuorban Lorának hála, sokkal jobban mint korábban. És ennek nem is csak az volt az oka, hogy a Lora által kiképzett doktorok a betegek nyavalyáinak nagy részét kikúrálták. Hanem hát a Lora által igényelt szakmák üzőinek sok pénze lett, ezek e pénzt felhasználták mindenféle vásárlásokra, ezzel más szakmákat is élénkítettek, fellendült a kereskedelem, méghozzá nagyon, mert más városok pénzei is Lorához ömlöttek, s Lorán ke-resztül Tuorba. Aki nem merészkedett a fogadás kockázatos ösvényére, az nem vehetett észre olyasmit, hogy bármi gyanús is szerveződne a fővárosban, sőt, bizvást állíthatta, hogy amióta Lora, az állítólag ellenséges hua nép királylánya ideérkezett, azóta minden csudajó, soha még ilyen jól nem élt senki mint manapság! Igazi isteni csoda ez a diászilis maetiszpa!

Mindez azonban csak a barbárok véleménye volt. Akik ugyanis Lora hű híveivé lettek, akik a Sátánparton éltek, csak mosolyogtak ha azt hallották, milyen jól élnek a tuoriak. Ők tudták amit tudtak: ami Tuorban van, az a barbár nyomor. Ők élnek igazán jól, nem amazok!

Mert eddigre már elkészült a Sasfészek tetején a nagy szélkerék, tehát az első nagy áramfejlesztő, s egy nap Lora elmozdított egy kapcsolót, s odalent a Sátánparton nyolc házban is kigyulladt egyszerre a villanyvilágítás!

Egy körte azonnal szétdurrant, három másik kiégett egy órán belül. De se baj, megszervezte már eddigre Lora a tömeggyártását ezeknek, bár akik gyártották, azt sem tudták eddig hogy milyen célra szolgálnak ezek a furcsa micsodák! De volt elég körte, sőt Lora tudta, hogy idővel majd gyártanak tartósabb efféléket is. Őt ennél jobban érdekelte másvalami: mert most hogy volt már áram, most már kipróbálhatta eddigi legnagyobb villanymotorját, ami egy ötletes gépet hajtott, azt, ami nem volt más, mint egy körfűrészlap! S így sokak ujjongásától követve elfűrészelte ezzel az első farönköt!

Most már láthatta mindenki, hogy Lora betartja a szavát, s készülnek az okos kis gépek, amik megkönnyítik a munkájukat.

Így is volt. Nemsokára elkészült a kapálógép, nagy, robusztus, nehéz masina, de még mindig könnyebb volt ezt használni mint kézzel kapálni. Lora hamar kigondolta a kézi elektromos fűrészt is, a villanyköszörűt, terveket rajzolt egy olyan géphez is, ami nagy vasrudakat hajlít meg a kívánt formába, csinált villanyhajtotta rokkát is, ilyen szövőszéket is, sőt, egy traktorféle szerkentyűt is, hogy ezentúl ez szántson! Persze minden készülékéből drót lógott ki, mert villany működtette őket, még a traktort is. De ez senkit nem zavart, nem is jutott senkinek az eszébe, hogy másként is lehetne. És Lora eleinte csak egy gépet csinált, illetve csináltatott a mesterekkel, aztán azt mondta hogy csináljanak sok ilyen ennek mintájára, mert most már tudják hogy milyen! Még később már ezt sem tette meg, csak felvázolta egy papírra, hogy miként is képzei el a gépet, s az időközben már kissé kikupálódott mesterek, meg Lora egyéb okos emberei megcsinálták azt. Lora valóban egyre inkább csak nagy vonalakban irányította a kis országocskát, úgy tehát, ahogy azt eredetileg is akarta.

Nagy célja azonban a gát volt a part és a sziget közt. Tudta hogy az fog csak igazán sok áramot termelni neki, az, az oda tervezett turbina! Aminek hatalmas lapátjait már le is gyártották neki, bár még csak alig néhányan tudták hogy mire! Ha ez beindul, akkor már lesz elég árama sok mindenre, s lesz mindig, nem fenyegeti majd olyan veszély, hogy eláll a szél a Sasfészek tetején, s nincs energia!

Nem győzte áldani a szerencséjét, ami hozzásegítette, hogy felfedezze az elektromosság és a mágnesesség kapcsolatát. Úgy esett a dolog, hogy épp egy kutyán kísérletezett. Szerencsétlen állatot csupaszra borotválta, és úgy betekerte drótokba hogy szinte moccanni sem tudott, és mondható hogy kínozta, mert e drótokon át áramot vezetett bele, így próbált rájönni, hogy az elektromos sokkolás használ-e az állat bajának, ami különben a veszetzég volt, a kísérlet tehát igazán nem volt veszélytelen Lorára sem!

Aztán abbahagyta a kísérletet, mert jött egy emberi beteg hozzá, aki süket volt. Lora úgy gondolta, kipróbálja a férfin, van-e hatása a süketségre ha egy nagy mágnesset forgatnak a feje fölött. Lefektette a férfit, s elkezdte forgatni a mágnesset. És jó sebesen, úgy, hogy látni sem lehetett. Nos, a süket férfi nem gyógyult meg, de ekkor vette észre, hogy a nagy drótgubancban levő kutya úgy rángatózik, mintha javában kapná az áramütéseket! Így jött rá Lora, hogy a váltakozó mágneses tér képes elektromosságot indukálni. Innen már minden csak némi szorgalom kérdése volt, az meg csak logikus hogy Lora arra is gondolt, hogy talán fordítva is lehet: váltakozó elektromos árammal, meg tekercsek segítségével mágnesességet kelteni!

Így fedezte fel a generátort is és a villanymotort is.

És szépült-épült egyre az országa, és ömlött belőle a pénz Tuorba meg mindenfelé, s ennek ellenére amikor Lora számbavette roppant vagyonát, mindig meglepődve tapasztalta, hogy az nemhogy csökkenne de egyre nő, mert gyorsabban jön a pénze, mint ahogy kiadja! Eddigre már több mint húszmillió aranya lett, pedig küldött apjának is épp a minap egy újabb milliót.

Később kiderült, hogy ezt azért mégsem kellett volna...

8. fejezet: Istenek háborúja

Némely fejlettebb technikájú bolygón olyan mondás járja - s e mondást e bolygókon egymástól függetlenül találták ki – hogy a tudomány nagy előnye a vallással szemben, hogy *működik*. Ez kétségtől igaz is, ám a mondás érvényességi köre tágítható, mert így is megfogalmazható: a tudomány nagy előnye a *filozófiákkal* szemben, hogy *működik*. Az is igaz persze, hogy ezzel az összes vallást is a filozófiák osztályába soroltuk, de ez jogos is talán, mert csakúgy mint a szorosabban vett filozófiák, a vallások is azzal foglalkoznak, hogy a Lét mély kérdéseire teljeskörű és végső magyarázatot kívánnak adni.

Ez a magyarázat sajnos többnyire téves szokott lenni, ami nem is csoda, mert minden elmélkedés csak a már tudott dolgokból indulhat ki, holott a Természet, a Világ újra meg újra sokrétű meglepetésekkel szolgál.

Másrészt a tudomány mindig a tényekből indul ki, s itt még nem is különbözik eképp a filozófiáktól, csak hogy óvatos: sosem mondja hogy mindent tud. Így aztán nem is szégyenkezik ha meg kell haladnia korábbi elképzeléseit, mert új tények bukkantak a felszínre. Ellentétben tehát a filozófiákkal és vallásokkal, a tudomány kevesebbet állít, de azt a keveset sokkal megbízhatóbban.

Mindezzel nagyjából Lora is tisztában volt, és mert szerette ha amit tudni vél az biztos, az úgy is van, emiatt nem is foglalkozott se filozófiával, se vallással. Inkább építette a maga kis birodalmát, amely területben nem sokat nőtt alapítása óta, ám annál szembetűnőbben gazdagodott, holott még alig három esztendősen mondhatta csak magát! Eddigre már volt mintegy nyolcezer polgára, mert sokan jöttek Lorához, egyszerűen amiatt, mert megtetszett nekik az itteni gazdag élet. Ebből ugyan nem sokat láthattak a városiak, mert Lora nem engedett be kíváncsiskodókat, ellenben nagyon sokat láthattak belőle azok, akik mint „barbár” munkások dolgozni jártak be hozzá naponta!

A harmadik év végére, hogy mást ne is mondjunk, már elég volt Lora telepének bejáratáig elvonszolni magukat fáradag lábaikon, mert azután csak annyi volt a dolguk hogy beüljenek egy kényelmes kocsiféleségbe, ami nem más volt mint egy eléggé kezdetleges, mert még fából készült vasúti kocsi, ez elé pedig villanymozdony volt fogva, s ez percek alatt átrepítette őket Lora egész telepén, sőt, át még a folyón is, hogy a túlsó parton levő munkaterületre vigye a dolgozókat, s a munkaidő végeztével vissza is hozta őket! Vagyis Lora vasutat épített!

Igaz, ez még igen kezdetleges vasút volt. Először is, állandóan zötykölődött, mert a sinek még nem voltak egyenesek, ugyanis öntéssel készültek, s alattuk a puha talaj is néha megsüllyedt. Aztán, a mozdony gyenge volt, mert nem három fázisú árammal működött, azt ugyanis Lora még nem fedezte fel, a motor tekercselése is sok kívánnivalót hagyott maga után, emiatt nem is tudott akkora erőt kifejteni hogy egyszerre négynél több kocsit húzzon, ennyit is csak akkor, ha csupán személyfuvarozásra használták. Ha vassal pakolták tele a kocsikat, akkor azokból egyet is csak lépésben vonszolt el. De ez is bámulatos eredmény volt mindössze három év után, és az utasok nagyon élvezték azt, amit ők „száguldás”-nak neveztek, holott legjobb esetben sem volt több, mint 40 km/h!

Aztán amíg átértek a túlpartra, megcsodálhatták a sok nagyszerű épületet, amit különben szintén ők, a „barbárok” húztak fel, de most nem ők, hanem Lora népe lakik azokban! És közben naphosszat dolgoztak, általában olyasmit amiről azt sem tudták minek, aközben a rájuk vigyázó, őket irányító „Lora-hívek” beszélgettek néha velük, s ezen beszélgetésekből sok minden kiderült. Például hogy a „lorások”, ahogy őket a „barbárok” nevezték, alig végeznek már nehéz munkát. Mert hát a mocsárlecsapolást, favágást, útépítést, házépítést, hídépítést a barbárok végzik, akiket ezért megfizetnek. Bányászniuk nem kell, nincs is hol, a nyersanyagot is megveszik. A házimunkával sem nagyon kell kínlódniuk, amihez nincsenek ugyan barbár alkalmazottak, ellenben van számos hasznos gépük! Mert az okos Lora időközben feltalálta nemcsak a villanyvilágítást, nemcsak különböző szerszámgépeket mint például a körfűrész, villanyfűrész, elektromos köszörű, fűrő és eszterga, de olyan háztartási gépeket is mint a villanytűzhely, hajsütővas, kenyérpirító, turmixgép, habverő, mosógép, centrifuga, elektromos redőnymozgató motor, masszírozógép, elemlámpa, hűtőgép, fagyasztó, ventilátor, elektromos

húsdaráló (holott eddig még nem elektromos húsdaráló sem létezett!), elektromos kávédaráló, feltalálta Lora a merülőforralót, sőt, még a villanybojlert is, már volt majdnem minden házban, igaz ugyan az is hogy a fűtőszálat szinte hetenként kellett cserélni, mert gyakran átégett, túlmelegedett, ugyanis a hőkapcsoló, ami a szükséges hőfok elérésekor kikapcsolta az áramot, még minden volt csak nem tökéletes. Mert Lora rengeteg mindent feltalált, de inkább csak elvileg, s a kivitelezés még gyermekcipőben cammogott Lora villámsebessen a jövőbe rohanó ötletei után!

Vagyis míg a szerszámgépek főként a férfiak életét könnyítették meg, mert nem lett olyan nehéz a munka, addig e háztartási gépek inkább a nőknek okoztak sok-sok örömet. Mert mekkora öröm például, ha nem kell minden adag szennyessel a folyóhoz caplatni, ott órákig szokolni, majd kézzel kifacsarni belőlük a vizet, s hazacipelni a nehéz, nedves ruhát... Meglátszott hogy nő a legfőbb feltaláló, mert lám, főként a női munkákra gondolt!

Bár igaz ami igaz, a férfiaknak is feltalált valamit: a villanyborotvát! Habár, a nőknek is jó, ha nem borostás valaki csókolgatja őket, összeszurkálván az arcukat...

Áram mindehhez bőven volt, mert beindult a turbina, azon a gáton ami összekötötte a Sántánpartot a Szúnyog-szigettel, sőt, javában épült a másik gát is, ami e szigetet a túlparttal kötötte össze. Ez már tulajdonképpen készen is volt, mert ezen haladt át a vasút, csak a turbina nem volt még a helyére emelve.

S hogy minek ment a vasút a túlpartra?! Hát mert már ott is jókora terület Loráé volt. Egyszerűen megnyerte azt az egyik szenátortól, akivel fogadott. Az ugyanis le merte fogadni, hogy akármit jelentsenek is a helytartók, de a nyízsnizszonszku törzs nem mer fellázadni a császári uralom ellen, mert ők is tudják, hogy semmi esélyük! Lora erre rögvést fogadott vele hogy igenis kitör a felkelés, bátran fogadhatott, mert addigra már oda is el volt vezetve a táviró, és tudta hogy a felkelés már másfél napja tart, sőt, már az ottani helytartót is meggyilkolták. Később aztán valóban leverték e felkelést a tuorok, de addigra már Lora elnyerte a folyó túlpartján a szenátor birtokát, jó száz négyzetkilométert. S ez már az ő saját nevére került, mert elérte a császárnál, hogy kivételesen ő maga is szerezhessen ingatlant Tuorban vagy akárhol a Birodalomban, a császár különleges kedvezményként engedélyezte ezt neki, mert Lora küldött neki valami kétezer négyzetméter átlátszó, pompás ablaküveget! Így bár Lora gazdagodása tulajdonképpen nem igazán tetszett a császárnak, de beleegyezett, még ha morogva is. Már régóta foglalkoztatta a gondolat, hogy jó lenne kirabolnia Lorát, de sosem merte, nem mintha kéltette volna hogy sikerül, de ha Lora meghal, akkor többé nem ad jól fizető munkát a városi csőcseléknek, azok megint elégedetlenkednek majd, lázadoznak, újra a palota kell hogy etesse őket ingyen, semmiért, sőt, akkor nem lesz e csőcseléknek pénze sem, holott hej de jó hogy van pénze a tuoriaknak, mert akinek van, attól elvenni is lehet, tudniillik adóztatással, márpedig a császár legalább olyan leleményes volt a különböző adók kitalálásában, mint Lora az egyes gépecskék kitalálásában! A császár megadóztatta például az illemhelyeket, mondván hogy a pénznek nincs szaga. Megadóztatta az örömlányokat is, nem zavarta hogy ezzel ő maga lett a legnagyobb strici. Megadóztatta a kéményeket, mert azt mondta, úgy illik hogy aki gazdagabb, az többet fizessen, márpedig aki több szobát fűt, az gazdagabb. Adót vetett ki szinte mindenre amit messziről szállítottak Tuorba, s ez roppant bevételt hozott neki, mert a Lorának hála dúsgazdag tuoriak tonnaszám vettek mindenfélét. S a császár zsebét tömte a sok adó amit beszedett a tengeri haltól, kagylóktól számítva az aranyig, ritka madártollakig, lisztig, húsig mindenért. Egyedül csak azokat a szállítmányokat nem vámolta meg, amik Lorához mentek, Lora tehát teljeskörű vámmentességet élvezett, de csak mert Lora elmondta a császárnak, hogy ha mindezt nem kapja meg, akkor kevesebb üveget tud adni a felséges úrnak!

Azt meg a császár nem akarta. Mert azért Lora is adózott, nem is keveset, főleg mert ő fizette az adót a telepén élő minden személy után is! Épp csak hogy ezen adót a császár nem aranyban követelte tőle, hanem főleg ablaküvegben, s kisebbrészt mindenféle gyógyszerekben, továbbá nagytővegek képében. Utóbbiakat többnyire aztán eladatta, iszonyatos összegekért.

Lorából tehát jókora haszna lett a császárnak, úgy is mint amit Lora közvetlenül fizetett neki, s úgy is amit a Lora miatt meggazdagodott tuoriaktól szedett be, s volt annyi esze a csá-

szárnak, hogy ő is tudja hogy ezek mind Lora miatt gazdagok. Mindazonáltal igencsak boszszantotta az a tudat, hogy Lora mégiscsak sokkal gazdagabb kell legyen mint ő, a császár!

Ez így is volt, bár Lora nem hivalkodott a gazdagságával. Sem ő, sem népe egyetlen tagja, akik különben is csak egészen kivételes esetben jöttek ki a telepről. Nem jöhettek: Lora egyszerűen megtiltotta nekik! Számtalanszor elmondta, hogy nem kockáztathatják meg a titkaik kiszivárgását.

—Különben - mondta - még ha ettől nem félnék, akkor sem engedném. Minek menjete oda?! Elzúlleni talán?! Vagy hogy összeszedjete valami cifra fertőzést, most, miután nagy nehezen kikúrálatalak benneteket a legtöbb nyavalyátokból?! Vagy hogy valami tetvet, rühet, bolhát kapjatok el az odakintiektől?! Egyáltalán, hiszen odakint minden csupa szenny, csupa mocskok, csupa dágvány, ami csak a *disznóknak* való! Márpedig a piszok betegséget okoz, ezt tudjátok ti is, de aki nem hiszi, csak nézzen a mikroszkópba!

Ugyanis valóban belenézhettek a mikroszkópba, mert Lora ezt is feltalálta. S így meggyőződhettek róla emberei, hogy a piszokban valóban számtalan fura kis élőlény él. Na és hát Lora azt állította, hogy ezek bizony képesek lehetnek bemászni az ember különböző nyílásain át a testébe, s ott rágják az embert, sőt biztos mérgezik is, mert nyilván ezeknek is van ürülege... S amikor arról beszélt hogy „effélék bekerülhetnek a szánkba, tüdönkbe, sőt egyenesen a vérünkbe, s ott össze-vissza szarnak minket”, nos, akkor több hallgatójára rájött a hányhatnék. Lora nagyon élénken, képzeletdúsan tudott beszélni, mesélni, ha akart!

Némi idő elteltével tehát a Lora vezette országban szinte mindenki mániákus tisztálkodóvá vált, állandóan fürödtek, szappanozták magukat, s ha ezt mégsem tehették, akkor is legalább tiszta vízben kezét mostak. Többnyire azonban felforralt vízben. Haját is minimum hetente mostak, s az evőeszközeiket is rendszeresen fertőtlenítették. A ruháikat is. A szobáikat havonta klórmeszes oldattal varázsolták tisztára. Ahogy valaki találóan megjegyezte: Loránál minden büzlík a tisztaságtól!

Az azonban biztos, hogy nemigen fordult elő náluk betegség, holott amikor Lora már két éve élt Tuorban, kolerajárvány pusztított a fővárosban, s elvitt minden ötödik embert! Loránál csupán ketten haltak meg, de ők is úgy, hogy előző nap jelentkeztek nála befogadásra, tehát már a városból hozták magukkal és magukban a járványt. Lora régi hívei közül senki nem betegedett meg.

Egészségesen éltek hát, és jól is, hála a rengeteg gépnek. Lora néha maga is meghökkent, mennyi mindent talált fel, s ilyen rövid idő alatt! Mert már például a drótok szigetelésével sem kellett foglalkozni a sok barbár nőnek: Lora kitalált valami kezdetleges műanyagszerűséget, ami a dróthúzó gép előtt zubogott, a friss, forró rézszálakat ezen masszán vezették keresztül, aztán amikor a drót és rajta a műanyagmassza lehűlt, akkor már e massa meg is szilárdult, hajlékony is volt, s lehetett tekercselni a drótot! De a barbár asszonyok nem maradtak munka nélkül, mert Lora befogta őket a villanymotorok tekercselésére, különböző alkatrészek összecsavarozására (ugyanis a csavart is feltalálta, s hozzá rögvést a csavargyártó gépet, bár az is igaz hogy egyetlenegyféle csavarja volt csak ami a vastagságot és menetemelkedést illeti, a csavaroknak legfeljebb a hossza változott nála). De még más, rengeteg munkára is tudta alkalmazni az asszonyokat.

Szóval Lora szinte dúskált a sok-sok felfedezésben, és csak ámult maga is hogy mi mindenre jön rá. Kajjám megmondhatta volna neki, de nem tette meg, hogy bár Lora igen okos lány, de ez a sok jó ötlet mégsem az ő érdeme: a „csiszi isten” segít neki! Néhány jó ötlet valóban Lora saját zsenijének köszönhető, a többséggel azonban az a helyzet, hogy Lora az istenség kollektív elméjén keresztül tulajdonképpen csak mintegy „letöltögeti” azt magának, tehát mondhatni készen kapja az ötleteket! Már például az sem volt véletlen, hogy épp akkor kezdett mágneses gyógyítással kísérletezni, amikor a szerencsétlen veszett kutya be volt csomagolva a drótgubancba! Ha az pedig nincs, akkor Lora nem veszi észre az elektromosság és a mágnesesség kapcsolatát!

De hát Lorának volt egy nagy pártfogója az istenség személyében, amelyet Kajjám hangyaszorgalommal figyelt. És persze nemcsak azt... mert kíváncsi volt, mit lép Lora ellen a mágylány isten! Egyelőre pedig semmi ellenlépést nem tapasztalt annak részéről, holott valamit az

is kellett csináljon, mert Kajjám világosan érzékelte, hogy hihetetlenül megnőtt az aktivitása. Valamit nemcsak eltervezett, hanem javában csinál is, csak Kajjám még nem jött rá, hogy ez ugyan micsoda is lehet! Annyi bizonyosnak látszott, hogy nem közvetlenül Lorára irányul a tevékenysége!

De akkor kire?!

Jól éltek hát Loráék, s jó életüket látva sokan beálltak hozzá a munkások közül. Annak ellenére, hogy Lora mindegyiküket figyelmeztette: aki hozzá jön, el nem hagyhatja a telepet, legfeljebb különleges esetekben, amikor például az ő testőreként megy a városba, vagy valami küldetést végrehajtani, például távirásznak valamely állomásra! De ahhoz jól kell tudni olvasni!

Emiatt nagy mértékben megnőtt emberei közt a hajlandóság az olvasástudomány elsajátítására, mert jó ám, ha van lehetőség egy kis világlátásra! Még akkor is jó, ha az illető pillanatnyilag nem gondol erre. Mert lehet, hogy később kedve szottyán rá, s de jó ha akkor jelentkezhet távirásznak...

Az azonban tény, hogy mindenki tudta, hogy e sok csodát Lorának köszönhetik. Lám, Lora, a zseniális diászilis maetiszpa előre megmondta, hogy néhány év múlva sok roppant csoda közt fognak élni, s ez így is lett!

Nem csoda, hogy emiatt azt hitték: Lora egészen egyszerűen mindent tud! S így szinte megsértődtek, amikor például kiderült, hogy Lorának fogalma sincs nemhogy arról, miként kell kinöveszteni egy hiányzó kart, de még a kihullott fogakat sem tudja kinöveszteni!

—Egészen biztos, hogy egyszer addig is eljutunk - mondta - de valószínűnek tartom, hogy az már nem az én életemben lesz!

—De hát Lora, én azt hittem, hogy te mindent tudsz! - álmélkodott még saját nővére, Sindri is.

—Nagyon sokat tudok. Nagyon-nagyon sokat. De arról szó sincs, hogy *mindent*!

—Akkor még sincs igaza a máglyányoknak. - válaszolta tünődve nővére.

—Hogyhogy?

—Hát úgy, hogy ezek odakint azt állítják, hogy te istentelen vagy, hogy becsapod az embereket, mert magadat mindentudónak képzeled, holott nem is vagy az!

—Persze hogy nem vagyok mindentudó. Ez a különbség köztem és közöttük: hogy tudniillik *ők* azok, akik mindentudónak képzelik magukat, mert *nekik* mindenre van magyarázatuk, s ez az az egyetlen szó, hogy *isten*! Mert hát miért esik az eső? Mert istenke pisil! Miért dörög az ég? Mert istenke fingik! Miért villámlik? Mert istenke szeme szikrázik a dühtől! Érdekes hogy mindig olyankor szikrázik, amikor fingik is, tehát dörög az ég, de megértem, mert biztos székrekedése van szegény istenkének, s hát én is dühös lennék, ha szorulna a szar a seggemben és fájna...

—Jaj, Lora, hogy beszélsz, ráadásul a máglyányok nem is mondanak ilyesmit!

—De majdnem! Mert én most gúnyosan túloztam ugyan, de a lényeg igaz: hogy istennel mindent meg lehet magyarázni, s mindennek az ellenkezőjét is! Hisz miből sem áll azt mondani, hogy „ezmegez azért van így, mert isten így akarja”! Ez azért halt meg mert isten így akarta, az azért nem, mert isten megkönyörült rajta! Az isten-fogalom feltételezése tehát nem hasznos koncepció ami a világ megismerését illeti! Ugyanakkor elismerem, hogy a bárgyú, gondolatszegény emberek számára ugyancsak megnyugtató lehet. Hisz milyen jó is arra gondolni, hogy van valami hatalmas valaki, aki óv minket, vigyáz ránk! Ez amolyan pótanya-pótapa képzet, szülőpótlék tehát, azok számára akik nem eléggé felnőttek, és szívesen veszik ha gondoskodnak róluk! Természetesen e gondoskodás merő illúzió csupán, de még mindig jobb számukra, mint annak tudomásul vétele, hogy a világ rideg, hideg, könyörtelen, olyan hely tehát, ahol a gyenge elbukik! Behunyják inkább tehát a szemüket a valóság elől! Aztán szeretnék ha minél biztosabbak lehetnének benne hogy nemcsak létezik ez a jóságos égi apuka, de valóban szereti őket, így kitalálnak mindenféle ökor életszabályokat, mert azt képzelik hogy ha nem így vagy úgy élnek, akkor égi apukájuk megharagszik rájuk, ettől pedig félnek. Itt pedig kiviláglik hogy valóban nem hasznos fogalom az istenképzet, mert lám, nekik nemcsak a világ valódi veszélyeitől kell félniük, de félnek képzelt veszélyektől is, az isten haragjától! Tehát az istenképzet

nemcsak haszontalan, de kifejezetten káros is! Szóval, most már talán érted Sindri, mi az oka annak, hogy csak azokat fogadom be, akik megesküsznek nekem, hogy nem vallásosak, s idebent nem fognak nemcsak imádkozni, de másokat erre biztatni sem! Én ugyanis a telepemen nem akarok félelmet, pláne nem önkorbácsolást, mert én egészséget és örömet akarok!

—De Lora, ha ez így van akkor azért jobban tennéd ha nem vallanád be hogy te sem tudsz mindent, mert ha kiábrándítod az embereidet a mindentudásodból, akkor lehet hogy mégis a vallás felé fordulnak!

—Márpedig nem fogok hazudni! S ha valaki emiatt a vallással kezd kacérkodni, azt kirúgom! Legyen inkább kevesebb hívem, de mind tiszta, világos eszű, józan valaki! Aki hozzám jön, az le kell mondjon a mindentudás hamis ígézetéről, de ennek is megvan a maga haszna: a hamis bizonyosság helyébe lép a termékeny bizonytalanság! S ha a bizonytalanság talán rémisztő és nyugtalanító is, de valóban termékeny: mert aki hajlandó beismerni hogy valamely kérdésre a választ nem tudja, hogy nincs magyarázata egyes miértekre, az elkezd kutatni a választ, s így esélye lehet rá, hogy a választ meg is találja! Aki azonban mindenre istent kapja elő a tarisznnyából magyarázatképpen, az semmit nem tud, de semmi választ nem is keres, s így semmit soha nem is fog előrehaladni a világ megismerésében!

—És mindezt akkor miért nem hirdeted ki Tuorban az embereknek, hátha valaki megértené, s elfordulna a régi vagy a máglyány hittől?

—Én nem vagyok semmi vallás prófétája, de filozófiáé sem. Tudod, a tudomány nagy előnye a vallással szemben, hogy *működik*. Az én dolgom hogy minél működőképesebbé fejlesszem, mert ezt más meg nem teszi helyettem, vagy ha mégis, hát sokkal lassabban. Az én életmódom helyességét az elért konkrét eredmények bizonyítják majd. Aki látja miként élünk, milyen jól, azt ez győzi majd meg, nem mindenféle szövegelés. Bizonyítsanak a tények, azok minden szónál beszédesebbek!

—De hát téged nem zavar hogy lehordanak mindenféle erkölcstelennek, meg cédának, kurvának...

—Szerintem inkább az ellenségeimet bosszantja, hogy levegőnek nézem őket. Különben is: volt részem elég vitában, amit idefelé jövet a mjelnó királylánnyal folytattam, s rájöttem, hogy ha valaki igazán alaposan el van kötelezve valami világnézet mellett, azt lehetetlen meggyőzni! Főleg nem ha az a világnézet a vallás, mert az az előnye azért valóban megvan a vallásnak, hogy azzal valóban *mindent* meg lehet magyarázni! Teljesen mindegy tehát hogy mit mondok én vagy más, vagy hogy mi történik: a vallásos ember *talál* rá magyarázatot a maga érvrendszerében!

—Jól van Lora, én elfogadom hogy ez így van ahogy mondod, mert hogy is kételkedhetnék a bölcsességedben, s megértem azt is hogy téged nem zavar, bármit mondjanak is rólad. Csakhát én messze nem állok a tökéletességnek azon a toronymagas fokán mint te, ezért szemedbe mondom hogy engem viszont igenis zavar, s hozzá nem is kicsit, hogy amikor kimegyek a városba, akkor sokan számos trágárságot vágnak a fejemhez, s még csak védekezni sem tudok ezek ellen, mert olyan buta vagyok, hogy egyszerűen semmiféle jó érv, viszontválasz nem jut az eszembe!

—Aha, tehát azt akarod hogy én is állítsam össze a magam kis filozófiai rendszerét?

—Igen hálás lennék ha megtennéd, és megígérem hogy roppantul szorgalmasan tanulmányoznám!

—Márpedig nem teszem meg! Ugyanis nincs rá időm!

—De figyelj már, hát érts meg engem is, mit tegyek amikor például olyasmikkel gúnyolnak, hogy nálunk mindenki kurva?!

—Mondd azt hogy ez nem igaz, mert még ha kurvának a genitálisainkat nevezik is, akkor sem igaz, hogy mindenki genitális volna!

—Jó, hát akkor mit mondjak ha megkérdik, mire ennyi genitális nekünk?!

Lora nagyot sóhajtott. Szeretett volna visszavonulni hogy kísérletezzék még egy kicsit, de belátta, hogy nem teheti meg hogy csak úgy itt hagyja válasz nélkül a nővérét. Eltekintve az udvariatságtól, ez bölcs dolog sem volna, hiszen láthatóan őszintén érdeklődik!

—Na figyelj ide, elmondom nagyon röviden hogy miről van szó, bár még röviden is hosszú lesz, attól tartok! Bárki kérdez, mondd azt, hogy én egy boldog országot akarok teremteni. Egy ország akkor boldog, ha a lakosai mind boldogok, s minél inkább azok. A legfontosabb alapelv nálam tehát az, hogy minden szabad, ami nem tilos. És semmi nem tilos, ami kárt nem okoz másnak!

Ez azonban még nem elég, mert hiába a bölcs törvény, a legbölcsebb törvényt is megszegik, amint olyanok kezébe kerül a hatalom, akik a hatalmat nem őszinte jóakarattal akarják, azért hogy azt mások javára használják, hanem csak azért kell nekik a hatalom, mert így akarnak sok pénzre, még több hatalomra szert tenni! Na már most, szerinted kikre jellemző ez a tulajdonság, ez, hogy kapzsik, önzők, hatalomvágyók: a férfiakra vagy a nőkre?!

—Hát... bár láttam sok megvetésre méltó nőt is, de inkább talán mégis a férfiakra!

—Úgy van! S ez nem is véletlen. A nő ugyanis a hatalmat, ha vissza akar élni vele, leginkább csak arra használhatja hogy sok ékszere lehessen, hogy ne kelljen dolgoznia, s hogy finomakat ehessen, meg szórakozzék. A férfi azonban a hatalmat felhasználhatja mindazon dolgokra amire a nő is, de ezen felül még valamire: arra, hogy számtalansok szeretője legyen!

—A nőnek is lehet!

—Az igaz. Csakhogy ne feledd el: ahol egy férfi bemegy, ott egy gyerek szokott kijönni! Na már most, a szülés nem kellemes. Akadnak nők, akik szeretik a sok gyereket, de ritka az ilyen, s még az ilyen nőknek sincs szükségük a sok gyerekhez sok férfira, mert egyetlenegy férfitől is lehet akár harminc gyerekük is, ha bírják! Tehát ha egy nő arra használja is fel a hatalmat hogy számtalan szeretője legyen, akkor sem lesz több gyereke mint ha csak egyetlen férfival üzekedne. Vagyis tudod, úgy van az hogy mindenki hasonló gyereket nemz mint ő maga, vagyis a hatalomvágyó nőknek nem lesz több gyerekük mint a nem hatalomvágyóknak. Sőt: meg merem kockáztatni hogy kevesebb, mert ha a nő szülni akar, akkor amíg várandós, meg míg a csecsemőt gondozza, azalatt nem bír azzal foglalkozni hogy hatalmat szerezzen, illetve megtartsa a meglevő hatalmát sőt növelje azt! Tehát a nők körében inkább az a tulajdonság terjed el, hogy egy nő ne legyen hatalomvágyó! Pontosabban, a hatalmat vágyhatja ugyan, de ne igyekezzék azt görcsösen, minden erővel megszerezni, ne ezt tartsa életcéljának! A nők tehát úgy általában véve nem hatalomvágyók. Néhány kivétel akadhat, de nem ez a jellemző rájuk!

A férfiak helyzete merőben más. Ahhoz hogy egy férfinak gyereke legyen, elég néhány perc élvezetes lihegés egy nőn, s azután akár a gyereke felé sem néz! Egy nőnek az élete során, ha állandóan csak szül, semmi mást nem csinál, akkor se nagyon lehet harmincnál több gyereke, de már a húsz is csodálatos ritkaság. De most képzeld csak el a császárt, Sindri! Mindenki tudja hogy huszonnégy lánya és hat fia született! Holott még nem is nagyon idős, tehát a világon semmi nem akadályozza hogy szülessen akár még ugyanennyi gyermeke is! Ráadásul élek a gyanúval hogy azért ez nem is az összes gyermeke, mert a hivatalos szeretőin kívül is megölelgethetett alkalmanként ezt-azt, s ezen párzásaiból is született biztos néhány gyerek, csak arról az anya sem tudja hogy a császártól van! Tehát egy férfinak lényegében annyi gyereke lehet, amennyit csak akar, feltéve hogy elegendő számú nőt tud ehhez szerezni. Na és hát miként lehet készséges nőket szerezni egy férfi számára? Ugye hogy hatalommal! Mert ha hatalmad van, akkor bárkit kényszeríthetsz rá hogy veled háljon, általában azonban ez sem kell, mert minél hatalmasabb férfi valaki, annál szívesebben fekszenek le vele a nők is, s ennek még csak nem is a hiúság az oka, hanem az, hogy a hatalmas férfi általában gazdag is, és így a vele háló nő jogosan remélheti, hogy a férfi segít neki a gyermek felnevelésében, s egyben neki a nőnek is könnyebb élete lesz! A gyermeknevelésben való segítség tulajdonképpen a férfi érdeke is, mert az ő gyermeke is. A világban tehát hajlamosak elszaporodni azok a férfiak, akik akarják a hatalmat és keményen küzdenek érte, aki ugyanis nem ilyen, annak kevesebb gyermeke lesz mint annak aki igenis ilyen! És az olyan nők is elszaporodnak, akik szívesebben párzanak hatalmas, befolyásos, erős és gazdag férfiakkal mint nem ilyenekkel, mert aki ilyenhez kötődik, az jobb eséllyel neveli fel gyermekét és többet is nevel fel belőlük. Eddig érted?

—Igen.

—Akkor azt is érted, hogy a fenti okok miatt a férfiak sokkal inkább hatalomvágyók mint a nők, ezért van az, hogy a világot a férfiak vezetik. Nem azért mintha okosabbak lennének, sőt,

még a vezetéshez sem értenek jobban. De úgy van az hogy a hatalmat azok szerzik meg, akik küzdenek érte, s mert a nők vagy nem is küzdenek érte vagy csak alig-alig, emiatt az a férfiaknak marad. Ezzel nem azt akarom mondani hogy a férfiak rosszak. Lehet hogy azok, de ha azok is, nem emiatt rosszak. Ők egyszerűen ilyenek és kész, nem lehetnek mások, attól ilyenek hogy férfiak, s nem attól, hogy ilyenek akarnak lenni. Az elefánt sem tehet róla hogy nagy állat, s a férfi sem, hogy...

—Hogy ő is nagy állat! - kacagott Sindri.

—Hát igen, bizonyos értelemben... - kuncogott Lora, majd folytatta:

—Na de hát a világ amiben élünk, rossz, mert tele van szenvedéssel, ez nem tagadható. Változtatni kell rajta. A férfiak rosszul vezetik. És ez megint nem csoda, nem is lehet a férfivezetés más mint rossz, mert ugye a férfiak egymásban állandóan vetélytársat látnak, s hozzá teljes joggal! Hisz hogy csak egy példát mondjak: vagy az egyik férfi lesz császár, vagy a másik, mert egy birodalmon belül nem lehet egyszerre két császár! Ha ez a férfi szerez meg egy nőt, nem szerezheti meg ugyanakkor a másik! Tehát a férfiak gondolkodása nem arra alakult ki hogy az együttműködést keresse, a kölcsönösen előnyös megoldásokat, a férfi a konfliktusra tör, a másikat nem *meggyőzni* akarja hanem *legyőzni*, tehát a férfiuralmú világ örökösen harcok és viszályok színtere! A nők nem így gondolkodnak, vagy ha így is de nem annyira! Mert ugye, képzeld csak el: te férfi vagy, s jön egy másik férfi hozzád. Rögvest éber leszel, mert jaj csak ne-hogy a feleségeddel háljon, mert akkor a nőd nem a te gyermekedet fogja megszülni és nevelni! A másik máris tehát fenyegetést jelent a számodra, ellenséget látsz benne! De ha nő vagy, s jön egy másik nő hozzád, nem ilyen vészes a helyzet. Meglehet tán hogy nem nagyon örülsz neki, de ha a férjed hál azzal a nővel, s gyereket csinál neki, attól *te* még nem fogod azt a gyereket nevelni, ha nem akarod, s a férjed még neked is képes gyereket nemzeni ha akarod, sőt, még akkor is ha nem akarod! Meglehet hogy a férjed annak a másik nőnek is ad a javaiból hogy az is könnyebben nevelhesse a gyereket, s ezt a pénzt irigyled a nőtől. Ez lehet, de ez akkor sem olyan létfontosságú kérdés a számodra, mint egy férfinak az, hogy ki hál a nevével! Ez így van, mert számtalan esetben öltek embereket férfiak szerelemféltség miatt, megcsalás miatt, de jóval kevesebbszer tolvajlás miatt! Vagyis bár a pénz a férfiak világában nagyon fontos, de még ott is sokszorta kisebb jelentőségű mint a szex, ez is híven mutatja, hogy a szex miatt alakult ki a pénz, s nem fordítva!

Tehát, a nők együttműködőbbek mint a férfiak, emiatt jócskán jobb lenne egy nők irányította világ, mint e mostani férfiuralmú!

Igenám, de a férfiak nem fogják hagyni hogy a nők uralkodjanak, csak akkor, ha biztosítva látják hogy korlátlanul kiélhetik a számukra legfontosabb szenvedélyüket: a párzási vágyat! Végtére is bár még ez esetben is lehetnek a férfiak hatalomvágyók, de mert a hatalmat leginkább épp a párzás miatt akarják, még akkor is emiatt ha erről fogalmuk sincs, de máris nem lesznek annyira kezelhetetlenek, mint egyébként! Főleg ha belegondolnak, hogy ha ellenkeznek, akkor száműzzük őket, s máris nem pározhatnak annyit! Ezért kell tehát a sok genitális, s ezért nem lehet család, mert ahol van család, ott egyrészt a nő a férfi rabja, másrészt a férfi is jócskán meg van kötve, ami a más nőkhöz való közeledési lehetőségét illeti!

Mert, tudod, alapvető társadalmi elvnek tartom, hogy a nemi vágy gyengítően hat a társadalmi összetartásra. Hogy ez így igaz, azt épp az imént bizonyítottam be. De még részletezhetem is: a nemi vágy gyengítő szerepének az az oka, hogy ha egy férfi vágyik egy nőre, s az nem fekszik le vele, akkor a férfi arra a nőre ha nem is rögtön de idővel haragudni fog, valamint irigyli azokat a férfiakat akikkel a nő mégis lefekszik! Márpedig a harag is, az irigység is gyöngíti az összetartozás érzését. Az pedig gondolom világos, hogy összetartó társadalom erősebb mint a széthúzó, s boldogabb is!

Tekintve hogy a nemi vágy igen erős érzelem, ennél lényegében csak az önfenntartás érzelme erősebb, ezért erős ilyenkor a harag és irigység is, tehát erősen károsíthatja a nemiség az összetartást.

Vagyis igazi összetartó társadalmak csak a nemi vágy valamilyen módon történő kikapcsolásával valósíthatók meg, ha a kérdést tudományos igényességgel szemléljük. Erre eddig a következő megoldásokat találtam ki:

Egyik megoldás a promiszkuitás, tehát amint jelentkezik a nemi vágy, azt azonnal ki is élik, eképp megszüntetve azt. Ennek lehetőségét törvény és szokásjog garantálja. Erre nálam lehetőség van aként, hogy kihirdettem hogy illetlenség nem lefeküdni az ezt kívánó férfival. Néhány nemzedéken belül ez valóban így is lesz, s akkor már nem kellenek genitálisok. De most még kellenek, épp a nemi vágy szabad kiélésére.

Megoldást jelenthetne az is, ha örökké élnénk, bár ez sajnos nincs így. De akkor ez az egész nem lenne probléma, mert örök hűség nem követelhető meg évmilliárdokon keresztül.¹

Megoldást jelenthetne az is, ha a nemi vágy csak bizonyos időszakokban jelentkezne, tehát rövid időre, mint például a szarvasoknál, s így az idő legnagyobb részében nyugodtan lehet szeretni egymást.²

Az is elképzelhető lenne, hogy nemi vágy lényegében nincs is, mert a szaporodás funkcióját egy közösségen belül egyetlen erre specializálódott organizmus látja el, a rovarállamokhoz hasonlóan, így a népesség több mint 999 ezrelékét ez egyáltalán nem is érdekli. S lám, micso-da összetartás van például a méheknél és hangyáknál!³

Na de mindez csak szöcséplés, mert vagyunk amilyenek vagyunk, ezen nem lehet változtatni, tehát láthatod Sindri, hogy a nemi vágy kikapcsolására az egyetlen, számunkra elérhető lehetőséget ragadtam meg!

—Mindebben belátom az igazadat Lora, de ha ez így van akkor én mégis hajlamos vagyok úgy vélekedni hogy a férfiak igenis nagy hajlammal rendelkeznek a gonoszságra, mert a világ lényegében a féltékenyséjük miatt ilyen, ezt állítod te magad is Lora, még ha e szót hogy „féltékenység”, nem is mondtad ki! Tehát szerintem sokkal megértőbb vagy a férfiak hibái miatt mint illene, mint amit megérdemelnek, s jó lenne mindezt az orruk alá dörgölni!

—Ó Sindri, dörgölhetek amit akarok az orruk alá, attól csak dühösebbek lesznek de meg nem változnak! Hiába magyarázod egy elefántnak hogy nem szép dolog az otromba lábával letaposni a füvet, mert akkor is azt teszi, másképp ugyanis akkor sem tud menni, ha képes volna megérteni a szavaidat! A férfiak olyanok amilyenek, ez tény, nem is képesek mások lenni, tehát nekünk nőknek ezzel a ténnyel együtt kell tudnunk élni, s ha azt akarjuk hogy ennek ellenére más legyen a világ, akkor csak annyit tehetünk hogy összefogunk mi nők, és olyan világot teremtünk, amiben a férfiak számos valóban ellenszenves tulajdonsága nem tud visszataszító méreteket ölteni! Különben meg arra még nem gondoltál biztos, hogy a férfiak lényegében miattunk, nők miatt, úgy értem hogy a mi hibánkból féltékenyek!

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy bár szeretem azt hinni hogy mi nők jobbak vagyunk mint a férfiak, de mi sem vagyunk ám minden hibától mentesek! Mert visszatérve arra hogy a férfiak hatalomvágyásának az az oka hogy a hatalommal rendelkező férfinak több gyermeke születhet, nos, azért gondolj csak bele, biztos hogy a nők közül is az szaporodott jobban el, akinek több gyermeke lett. Na már most azt hogy hány gyermeke lesz egy nőnek, nemigen tudta a nő befolyásolni, mert úgymint meghágták a férfiak ahányszor csak tudták, tehát a régi időben egy nő, gondolom, állandóan csak szült, hiszen még mostanában is rengeteget szülnek a nők, ami nem is ostobaság, mert nagyon sok gyermek meghal még kiskorában, akár csecsemőként is. Gyermekei számát a nő tehát csak csekély mértékben szabályozhatta. Egészen más volt a helyzet azonban az unokákkal!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy gyermekeinek nagyjából a fele fiúnak született. Na és egyáltalán nem mindegy hogy a nő milyen fiút szült! Ha olyan fiút, aki felnőve nagy hatalomra tesz szert, mert király lesz, vagy gazdag, vagy akár csak nagyon erős, nos, az sok nővel párizik majd, tehát számos unokát produkál anyjának. De miként szülhet ilyen fiút a nő?! Logikus hogy akkor erre a leg-

¹ Ilyen lények léteznek, a nevük tündérek, s velük a Tisztelt Olvasó találkozhat is abban a regényben, melynek címe: *Rajjám, a Tévedés*.

² Ilyen lények léteznek, a nevük horkok, s a Tisztelt Olvasó velük is találkozhat abban a regényben, melynek címe: *Rajjám, a Tévedés*.

³ Ilyen lények is léteznek, a nevük manók, s velük a Tisztelt Olvasó abban a regényben találkozhat, melynek címe: *Ű*.

nagyobb az esélye, ha olyan a fiú apja, aki maga is hatalommal rendelkező személy, tehát igazi férfias férfi! Erről mintha már beszéltem is volna más összefüggésben neked.

Na de a helyzet nem ilyen egyszerű, mert a nőnek nemcsak ez fontos, az igazán férfias férfi ugyanis épp attól férfias, mert sok nővel akar párizni, tehát ő szívesen megdugja ugyan a nőt, de máris tovább áll a következő nőhöz, vagyis nem segít a gyereknevelésben! Holott az is fontos egy nőnek! Ha a nő hűséges férjet akar, akkor olyan férfi után kell néznie, aki férfias ugyan, de nem tartozik a legislegférfiasabbak közé! Az ilyen férfi ugyanis képes a nőt teherbe ejteni, de utána segíti is őt mint jó családapa. Azért segíti, mert épp amiatt hogy nem a csúcs-kiváló férfiak egyike, emiatt tudja hogy nehéz neki sok másik nőt is lefektetnie, megszereznie, hiszen a még férfiasabb férfiakkal kell megküzdenie, akik vele szemben előnyben vannak. Ő tehát örül ennek a már megszerzett egyetlen nőnek is, nem hagyja el, és szaporodási esélyeit úgy igyekszik maximalizálni, hogy arra törekszik, hogy e nőtől született utódai közül minél több növekedjék fel a felnőtt korig, egészségesen, gazdagon. Az ilyen férfi tehát erőforrásai tekintélyes részét nem önmagára, hanem a nőre és utódaira fordítja, s ez a párjának nagyonis megfelel.

A nőnek tehát amikor gyerekszülésre vállalkozik, döntenie kell, hogy férfias férfit választ-e hálótársául, arra törekedve így hogy remélhetőleg sok unokája lesz, ezesetben valószínűleg egyedül kell nevelnie a gyermeket, aki ráadásul lehet hogy lány lesz és így mégsem lesz olyan sok unokája, vagy nem annyira férfias, de hűséges férfit választ, aki így támogatja a gyereknevelésben.

Na már most, belátható hogy a nőnek a lehető legmegfelelőbb egy harmadik megoldás volna: megszerezni férjéül, támogatójául egy hűséges férfit, majd teherbe esni egy nagyon férfias férfitől, miközben a szegény megcsalt férj azt hiszi hogy a saját gyermekéért fáradozik! Így a nőnek van társa, támogatója, de egyben a lehető legtöbb unokát biztosítja a maga számára! S mert a természetben kíméletlen önzés folyik, Sindri, emiatt el is szaporodtak azok a nők, akik így tettek. A nőkben tehát igenis határozott hajlam kell legyen a félrelépésre, ebben igaza van a férfiaknak!

Csak hogy könnyű belátni azt is, hogy azok a férfiak, akik nem láttak át ezen a női trükkön, azok igen hamar kipusztultak, mert sokkal kevesebb utódjuk született, az erejüket ugyanis kakukkfiókák nevelésére fordították. Azok a férfiak szaporodtak tehát el, akik állandóan résen voltak, ügyeltek nejük minden lépésére, vagyis így alakult ki a féltékenység érzése! Nem akarom tehát a férfiakat védeni, de azért mi nők sem vagyunk épp ártatlanok! A féltékenység nem alakult volna ki, ha a mi viselkedésünk erre alapot nem szolgáltat! Mindettől függetlenül persze biztos vagyok benne, hogy a nők jobb vezetők mint a férfiak.

Na de épp mert mindaz úgy van ahogy az előbb mondtam, emiatt jobb ha nincs család, ez jobb a férfiaknak is és a nőknek is! Mert ahogy most áll a helyzet a telepemen, hogy lehet bárkinak bárkivel párizni, így a nők nyugodtan megtehetik hogy a számukra legkívánatosabb, legférfiasabb férfival fekszenek össze, tőlük fogannak gyermeket. Így néhány nemzedéken belül a népem a lehető legférfiasabb férfiaktól fog állni, mind igazi csúcskiváló férfi lesz, a férfiaság legeszményibb példányai! Ugyanakkor engedelmesek, szelídek, mert amelyik nem olyan, azt száműzzük, akár ki is végezzük, s így nem hagy hátra maga után utódot. De a nem annyira férfias férfiak sem lesznek boldogtalanok, mert ők is annyit pározhatnak, amennyit csak akarnak!

Mindehhez természetesen az kell, hogy legyenek nők akikkel pározhatnak. Erre valók a genitálisok, hogy a legsilányabb férfi se maradjon punci nélkül, legyen aki vele is lefekszik. Ez csak úgy lehetséges ha nincs a telepen pénz, mert ha lenne, akkor a szegény férfiak nem tudnák megfizetni e szolgáltatást, s rögvest elégedetlenkedni kezdenének! A pénz különben is amiatt alakult ki, hogy a gazdagok, hatalmasok még hatalmasabbak lehessenek. Mert a régi időben nem sok értelme volt a vagyongyűjtésnek: hiába ejtettem el egy egész csorda őzet, hiába voltam elég erős, izmos ahhoz hogy megakadályozzam hogy bárki más is egyen belőlük: a sok hús igen hamar megromlott, semmi haszna nem volt az önzésemnek. A pénz azonban lehetőséget ad rá hogy valaki korlátlanul megnövelhesse a hatalmát, sőt, ezt továbbadhassa a gyermekeinek is. Ha tehát olyan társadalmat akarunk, ahol nincsenek égbekiáltó hatalmi kü-

lönbségek, akkor a vagyoni különbségeket is csökkenteni kell, a leghelyesebb nullára, annak meg az a módja, hogy ne legyen pénz!

—Most már kezdem érteni, Lora! - kiáltott fel csillogó szemekkel Sindri. —Most már értem, belátom és elhiszem hogy nem a nagy párhásvágy miatt rendelkezel épp így, hanem mindezen törvényeidnek nagyon mély és bölcs alapjai vannak! Tudod mit, én mindezt leírom, már amire emlékszem, azután olvasd el hogy nem értettem-e félre valamit, és ha készen van, nyomtassuk ki!

—Jó, de akkor intézd te, mert énnekem fontosabb dolgaim vannak!

Sindri azért mégis elintézte, s hamarosan a tuori polgárok már nemcsak a máglyányok szent könyveit olvasgathatták, de Lora filozófiáját is.

S ekkor történt meg, hogy a császár bejelentette: újra megnősül! Nem is akárkit vesz feleségül, hanem egy királylányt. S hogy az ágyasai féltékenységükben meg ne mérgezzék az új, kedvenc nőt, emiatt elrendelte, hogy vegyék fejét mindegyiknek!

Ezidőtájt volt a császárnak negyvennyolc ágyasa, mind gyönyörűszép nő, és amikor Lora meghallotta e rendelkezés hírét, rohant a császár elé. És ott azt ajánlotta neki, hogy ugyan már ne pocsékoljon: ad mindegyik ágyasáért húsz nagyítóüveget!

—Nem bánom - mondta erre a császár - mehetnek hozzád ha akarnak, de egyhez ragaszkodom: soha ki nem jöhetnek onnét, és ha mégis, hát te is felelős leszel emiatt, Lora!

—Nem jönnek azok ki, jobban féltik a bőrüket annál! Különbben is, hiszen már régóta fallal kerítettem körbe a telepemet, őriztetem is azt, nehéz lenne kiszökniük!

A falat Lora különben a kíváncsiskodók ellen építtette.

—És egyáltalán, mire neked az én sok ágyasom?! - kérdezte a császár.

—Hát mert szépek! Jók lesznek örömlánynak!

—Aha, annak az izé... geni...

—Genitális. Igen.

—Okos vagy, Lora! Jól kitaláltad! Valóban, annak jól megfelelnek, toszni mindegyik tud, szeretik is azt, én csak tudom, hehehe! Naná hogy tudnak, úgy válogattam ki őket hogy tudjanak, amelyik nem csinálta nagy örömmel, azt rögvest szélnek eresztettem!

—Hát igen, ezt rögvest sejtettem is, de már bocsásd meg felséges császár hogy megkérdem, de ugyan mire e hirtelen döntés, hogy ilyen gyorsan, ilyen kurtán-furcsán megválsz mindegyiktől?!

—Megnősülök. Újra.

—Bocsásd meg, de nem hinném hogy annyira érdekel az illem, hogy nem akarsz a nejed mellett ágyasokat tartani!

—Hát nem is, de... na mindegy, nem tartozik rád, de ha már ilyen kíváncsi vagy elárulom: leendő feleségem azt mondta, hogy csak akkor jön hozzám, ha nem lesznek ágyasaim! Na már most, jól ismersz, lesznek ám azért nekem, de csak titokban! S ha később rá is jön hogy vannak, már nem számít, mert már a feleségem lesz! De most muszáj megszabadulnom tőlük, legalább átmenetileg!

Így esett hogy Lora gazdagabb lett néhány csodaszép nővel, akik persze hogy boldogan lettek genitálisok, mert így nyakukon maradt a fejük! A császár pedig feleségül vette a királylányt...

Aki nem volt más, mint Csília, az a vallásőrült mjelnó királylány, aki Lorával együtt lett még mint túszt Tuorba szállítva!

Elég furcsának tűnhet hogy a császár épp egy túszt vesz feleségül, de nem ez volt Tuorban a túszoikkal kapcsolatos egyetlen furcsaság, hiszen az is példátlan esemény volt, ami sokáig adott szót mindenféle szóbeszédre, hogy a császár megengedte Lorának, aki szintén túszt hivatalosan, hogy saját jogán legyenek tuori ingatlanai! Ez olyan szokatlan volt, hogy egy darabig azt pletykálták birodalomszerte, hogy a császár Lorát fogja nemsokára feleségül venni! S ezt mindenki olyan komolyan hitte, hogy még Lora saját apja is azt üzentte gyorsan, hogy gratulál Lora politikai ügyességének, s előre áldását adja a császárral kötendő házasságához, mert akkor nyilván más lesz a hua nép megítélése is a császár előtt...

Lora természetesen sietett gyorsan kiábrándítani e hitéből apukáját, mondván hogy ő nem lesz a császár felesége! Meg sem kérte a kezét a császár, de jobb is, mert úgylát elutasította volna. Neki egészen különleges nézetei vannak a család mint intézmény értékéről, nem hízelgő vélemények, elég neki hogy a császár parancsolhat neki - legalábbis elvben! - mint túsznak, nem hiányzik neki, hogy másik jogcímen is, mint a férje, parancsolni akarjon!

Na de végülis a császár valóban nem kérte meg Lora kezét, ez valószínűleg eszébe sem jutott, mindez csak pletyka volt és maradt. Tény azonban, hogy Lorát valóban kezdte már tisztelni kissé, sőt, túszhöz képest nagyonis, s ennek oka tulajdonképpen ugyanaz volt, mint amiért később a mjelnó királylányt feleségül vette. Pedig nem sok közös volt található Lorában és Csiliában!

Ez az ok pedig az volt, hogy fél évvel azelőtt hogy feleségül vette volna a császár Csiliát, – ki-tört egy rabszolgalázadás!

Éppenséggel nem voltak ritkák az effélék a birodalomban, de e mostani kivételesen nagynak tűnt, majdnem minden rabszolga a felkelőkhöz csatlakozott, s nemcsak a főváros környékén, de távoli tartományokban is. A felkelők vezére egy Decsáj nevű rabszolga volt, aki nagyon jól értett a hadvezetéshez, és a császár több, ellene küldött seregét is tönkrevverte, bár természetesen neki is lettek veszteségei. Sőt, a rabszolgalázadást felhasználva több távoli tartományban fellázadtak a leigázott népek is. Lora tartott tőle hogy hazája, Huaföld is fellázad, márpedig ezt nem akarta, s gyorsan táviratozott apjának hogy maradjon nyugton, ne keljen fel, ne higgyen a szóbeszédnek, mert a császár erősebb mint hiszik, s ez a felkelés bár biztos tovább tart majd mint az eddigiek, de ennek is vége lesz, mégpedig a császár győzelmével! Apja visszaüzent, hogy egyelőre még nem lázad fel.

—Ne csak *egyelőre*, hanem végleg! - üzenté Lora.

—Ezt nem te döntöd el, leányom. - jött erre apja válasza.

A huák mindenesetre nyugton maradtak most, amin senki nem győzött csodálkozni, mert igen vad és lázongó népnek ismerték őket; de a császáriak örvendtek ennek. Úgylát volt elég gondjuk. De ez is megszokott volt: minden lázadás elején nagy szokott lenni a zűrzavar, amíg megszervezik a védekezést és ellentámadást, később aztán egyre inkább konszolidálódik a helyzet. Az első időkben azonban most is nagy volt a rémüldözés, bár a fővárosban minden csendes volt, ellenben tőle vagy száz kilométerre már csaták dúltak. A fővárosiak arról is értesültek, hogy ott Decsáj összegyűjtött egy több mint hetvenezer fős sereget, s jön Tuor felé! A sereg az összes útbaeső falvat és várost felperzseli, mindenkit megöl aki nem rabszolga, általában kínhalállal, a nőket előbb megerőszakolják sokan, nem ritkán száznál is többen, s csak ezután ölik meg őket. Illetve némelyiküket mégsem ölik meg, hanem magukkal hurcolják a táborukba mindenki szórakozására.

E híreket természetesen nem ilyen röviden mondták el, hanem alaposan kirészletezve, hogy ezt meg azt a birtokost forró olajban főzték meg, annak a szenátornak a feleségét éhes kutyákkal maratták halálra és hasonlók, s ezen hírek egy részéről később kiderült hogy nem is voltak igazak, mindazonáltal egy jelentős hányaduk valóban az igazságot tartalmazta. A lényeg mindeképp igaz volt: a rabszolgák nyomultak előre, seregük egyre növekedett, és senkit nem kíméltek, sőt, vadállati módon kegyetlenkednek, amit Lora nem is csodált, mert a felkelés előtt meg épp velük, a rabszolgákkal szemben kegyetlenkedtek gyakran. Ténylegesen kedvelt vitatéma volt például az urak közt, hogy vajon mi a kifizetődőbb: a legsilányabb kosztont tartani egy rabszolgát, és hajszolni szinte pihenés nélkül amíg beledöglik a munkába, majd újat venni helyette; vagy úgy gazdaságosabb, ha a rabszolgát megkímélik, hogy minél tovább bírja a nem olyan kimerítő munkát? Ebben sosem tudtak dűlőre jutni, mert a válasz természetesen mindig változott, attól függően, hogy épp mennyi volt egyrészt az élelmiszer, másrészt és még inkább a rabszolgák ára.

Mindenesetre nem kétlette, hogy a rabszolgák most sem arathatnak végleges sikert. Mert bár Decsáj lángelméjű hadvezérnek bizonyult, és már a császár öt seregét is szétverte, de valóban szenvedett közben jelentős veszteségeket. És a császárnak még nagyon sok serege volt, még a fővároshoz aránylag nem túl távol is, a birodalom távolabbi részein pedig még annál is több! Sőt, ezen seregek amiket Decsáj szétvert, épp a császár gyengébb, képzetlenebb seregei voltak,

jórészt újoncokból állók, mert épp amiatt állomásoztak ezek a főváros környékén, mert itt nem volt olyan veszélyes a helyzet, mint a birodalom periferiáján, ahol bármikor felkelés törhetett ki. A legtapasztaltabbakat, az igazi harcedzett veteránokat ott állomásoztatta a császár. De ezek is megkapták már az üzenetet, s igyekeztek a főváros felé. Továbbá, Decsáj serege bár nagy volt, de bennük kevés volt a harchoz igazán értő rabszolga, mert egy rabszolga többnyire csak akkor értett jól a harchoz, ha gladiátor volt. De ezekből aránylag kevés akadt, ellenben sokan meghaltak már az eddigi harcok során. Lora tehát nem becsülte túl a rabszolgák lehetőségeit úgy, mint nemegye rémüldöző város lakó.

A rabszolgák azonban váratlanul jelentős segítséget kaptak! No nem fegyveres segítséget... hanem történt, hogy nem is egy alkalommal máglyányok vonultak az utcára, és azt prédikálták, hogy e mostani megpróbáltatás annak a jele, hogy az Úr, tehát az ő istenük megelégtelte a dolgok jelenlegi igazságtalan rendszerét, s így bünteti a pogány, hitetlen tuoriakat, általában az egész birodalmat! És nem menekülhet meg senki, csak az, aki felveszi magára a Máglya jelét, tehát megtér! És ezt sokan meg is tették, amit a császár talán nem is bánt volna, ellenben történt számtalan kilengés is, az utcán összeverekedtek a máglyányok és a nem máglyányok, halálesetek is bekövetkeztek, no meg akik máglyányokká váltak, azok azonmód megtagadták azt is hogy a császár seregeiben katonáskodjanak, s azt is hogy bármiféle közhivatalnoki tiszt-ségben ténykedjenek, mert szerintük lelkiismeretük ellen való volna ezt az igazságtalan rendszert bármivel is szolgálni!

S ez már bizony komoly ügy volt, mert a császárnak épp most a legkevésbé sem hiányzott ez a vallás okozta zűrzavar, az sem hogy megkevesbedjék a katonáinak a száma, de még az sem hogy nem elég a lázadóktól való félelem, de még a máglyányok is fokozzák a pánikot!

Holott ez még mindig nem volt minden! Mert ugye sok túszt élt Tuorban. S egyszer csak ezek közül sokan összefogtak, felfogadtak néhány erős embert fegyveresnek, néhány tucat fegyverest meg, mint kiderült, sokuknak küldtek odahazulról, szülőházájukból, - ezek a városba álrúhában szivárogtak be - és ezekkel kitörtek e túszok Tuorból, s hazaszöktek.

Mármint egy részük. Mert jónéhányukat elfogták a császári üldözők, és visszacipelték őket a császárhoz. Akitől természetesen semmi jót nem várhattak!

S bár a császár kétségkívül zsarnoknak volt nevezhető, de érthető az ő lelkiállapota is! Mostanában mintha minden ismert gond egyszerre támadna új életre, sőt, új gondok is születnek napról-napra!

S mert nem akarta hogy egy mégújabb gond is megszülessen, ami egészen biztos minden ediginél nagyobb, talán a rabszolgalázadást kivéve, ezért nem is habozott, és jókora kísérettel elment Lorához. Lora természetesen beengedte a császárt, bevezette az egyik legnagyobb épületének legnagyobb termébe, s aziránt érdeklődött, hogy minek köszönheti e megtiszteltetést, ezt, hogy a császár maga jött el, és nem őt rendelte a császár maga elé.

—Ennek az az oka - mondta a császár - hogy mostanában a túszok közül azokat szoktam csak magam elé hívatni, akinek karóra kerül a feje, mert apja vagy valami más rokona a peremvidéken fellázadt az uralmam ellen! De te Lora nem vagy ilyen helyzetben, mert apádnak több esze volt és Huaföld nem lázad. Amin különben nem győzők csodálkozni! Na és ha magam elé hívatlak, még megijedtél volna hogy a fejedet vétetném, nem jöttél volna, akkor meg a tekintélyem végett kénytelen lettem volna erőszakot alkalmazni, márpedig nem szerettem volna ha elromlik a kettőnk kapcsolata. Mert nekem nem jó ha nincs kitől sok üveget kapnom adóba, de neked sem jó, ha a porba hullik a fejed! Az ilyesmit tényleg a legvégső esetre tartogatom, tudniillik ha apád fellázad!

—Köszönöm az őszinteségedet felséges császár, de nem egészen értelek hogy az miért volna végső eset, tudniillik én már nemegyszer kijelentettem, hogy nem tartom magamat huának, ha tehát Huaföld netán fellázadna, nekem ahhoz semmi közöm! Tény, hogy az a személy az apám, aki jelenleg Huaföld királya, de ha ez a férfi fellázad, az a szememben nem azt jelenti hogy elismeréssel kell tekintsek apám bátorságára, hanem azt, hogy enyhén szólva nem áldották meg kellő bölcsességgel az istenek, melyek létében különben sem hiszek! Sőt, közölhetem veled császárom, hogy apám nyugton maradásának lehet hogy az is egyik oka, hogy megúzenem neki, hogy ne lázadozzék!

—Nem inkább az, hogy félti a lányait?!

—Ez sem kizárható, bár amint látom a többi túsor sorsát, ebben biztos sem lehetek! Úgy vettem észre ugyanis, hogy az apákat nemigen tartja vissza a lázadásban, hogy néhány gyermekük túsor az udvarodban! Azt annál inkább elképzelhetőnek tartom ellenben, hogy apám nagyonis sajnálná ha meghalnék, nem mert a lánya vagyok, hanem mert sok pénzt kap tőlem, bevallom ugyanis, hogy jelentős összegeket küldtem neki nem is egy alkalommal, mert mégis az apám és tisztelem őt. No meg, számos efféle pénzküldeményt kifejezetten azzal az utasítással adtam, hogy ebből a pénzből olyan iskolákat építsen, melyekben nők is tanulhatnak, sőt, egy pár olyan iskola építését is elrendeltem, melyekben kizárólag csak nők tanulhatnak! Márpedig ha fellázad és meghalok, akkor nem lesz aki pénzt küldözzessen neki!

—Mindezt megnyugodva hallom, és elvárom hogy a jövőben is féken tartsd a huákat, Lora, mert ha nem, akkor...

—De már megbocsás császár - vágott közbe szemtelenül Lora - én megteszem ami tőlem telik, mert nem vagyok ellensége a birodalom eszméjének, de felelősséget mégsem vállalhatok olyasmért, ami soknapi járóföldre történik! Nézd felség, úgy áll a helyzet hogy ha apám fellázad, akkor szerintem ostoba. De ha te erre fel kivégeztetsz engem, akkor te még ostobább vagy. Mert megmondom hogy mit csinálok ha apám lázad: semmit! Ha meg semmit nem teszek, miért kéne kivégeztetned?!

—Hogy beszélsz te velem?!

—Őszintén. Vagy nem ezt várod el tőlem?! Mert ha szép hazugságokat akarsz hallani csak szólj, bár arra alkalmasabbak nálam az udvari költők és más főhízeltgők!

A császár lenyelte a haragját.

—Lora, nem kivételezhetek mert akkor oda lenne a tekintélyem! Ha apád fellázad, akkor üveg ide vagy oda de kivégezlek! De most másról akarok beszélni. Mégpedig arról, hogy azt se próbáld meg hogy elszöksz! Mert a szökevény túsorok legtöbbjét igenis megtalálták a katonáim, s azóta nincs ép bőr a hátukon! És téged amennyien ismernek, téged biztos megtalálnának az embereim ha szöknél, tehát meg se próbálkozz ezzel, akármennyi embered is van, mert úgysem sikerülne!

—Nagyon tévedsz, biztos hogy sikerülne, akkor szököm meg amikor csak akarok, akár fényes nappal a városon át is, csak hogy nem vagyok olyan hülye, mint aki biztat!

—Na ezt a szemtelenséget már nem fogom... - pattant fel a császár.

—Nyugi, nem rólad beszéltem felséges császár! Hiszen nem te biztatsz engem szökésre! Hanem a többi túsor! Mert napokkal ezelőtt követet küldtek hozzám, hogy szökjek velük, tehát hogy szökjünk együtt!

—Micsoda?!

—Nem csoda. Biztos nem a két szép szemem miatt akartak velem tartani, hanem mert nekem sok emberem van, s úgy vélték, nem is alaptalanul, hogy velem szökni lényegesen biztosabb! Csakhogy én visszaüzentem hogy ha meg akarok szökni, megy az majd nekem egyedül is, de egyelőre igen nagyon jól érzem itt magamat, s nem hagyom itt, amit eddig roppant munkával felépítettem! Mert nekem nem kell hazamennem, mert nekem már itt van az, hogy *haza*, nekem ez az otthonom! Vagyis teljesen fölösleges azt tenned mint eddig, hogy őrizteted katonákkal a telepem falait, mert eszem ágában sincs megszökni, ez részedről csak felesleges pénzkidobás, s ezt te magad is elismerhetnéd, ha körülnézel nálam, hogy mi minden van itt! Ha én innen sikeresen elszöknék, azt nem úgy élném át mint aki visszanyerte a szabadságát, hanem mint aki hontalan vándor lett, s a nincstelen nyomorúságba száműzte önmagát!

—De a szentségit, ha tudtad hogy azok szökni készülnek, miért nem értesítettél engemet idejében?!

—Mert nem vagyok spicli! - nézett a császárra nyugodtan Lora. —Avagy kapok tán tőled valami fizetséget, mint holmi kémiszolgálat vezetője?! De kérlek ne is ajánld fel, mert el sem fogadnám!

—Nem értelek Lora, igazán nem, hiszen az előbb azt bizonygattad, hogy nem vagy ellensége a birodalom eszméjének!

—Megmagyarázom. A birodalomnak nemcsak ellene nem vagyok, de mondhatni egyik leghűbb híve vagyok! Tehát nagyon másképp gondolkodom, mint apám. De csak akkor vagyok a híve, ha az nem olyan birodalom mint ez! Mert a birodalom jó, ha birodalom alatt azt értjük, hogy a sok kis ország helyett egyetlen nagy ország van. Ez jó, mert sok ország közt sok a háború, egyetlen ország esetén viszont nincsenek háborúk. A birodalom tehát elméletileg okvetlenül jobb a szememben mint az, ami nem birodalom.

—Hát akkor?!

—Az a baj, hogy a birodalom akkor jó birodalom, ha benne mindenki egyforma, legalábbis jo-gaiban, s akkor, ha elég értelmes a többiekkel összehasonlítva! Tehát, ha az emberek közti kü-lönbiséget csak olyasmi okozhatja hogy ki mennyire okos, mennyire szorgalmas, mennyit ta-nult, milyen munkát végez, vagy olyasmi amiről nem tehet, hogy például milyen szépnek szü-letett! Tehát nem olyasmi hogy ki tuor vagy hua vagy mjelnó vagy más, hogy ki milyen nemzet vagy nemzetség tagja! No meg, hogy ki milyen gazdag! A szememben az a legjobb, minél in-kább közelít a birodalom állapota ahhoz az eszméhez, hogy mindenki egyenlő! Ennek legna-gyobb kerékkötője a pénz, ezért van az, hogy itt az én telepemen nincs olyan, hogy pénz! Nem engedem hogy legyen!

—De neked van pénzed!

—Sőt, sok is, de csak mert én vagyok az összekötő kapocs e telep és a külvilág között. De folytatom: az is kell ahhoz hogy szememben igazán jó legyen a birodalom, hogy benne a nők is legalábbis egyenlő jogokat élvezzenek a férfiakkal, de inkább sokkal többet! Az egyenlő jogi státusz azonban részemről a lehető legminimálisabb követelmény! Na és hát az a helyzet csá-szár, hogy birodalmad birodalom ugyan, nagy birodalom, de ezeknek az általam megfogalma-zott követelményeknek nem tesz eleget, de annyira nem, hogy még csak meg sem próbál elin-dulni valami úton ahhoz, hogy közelítsen ezen ideális állapotok felé! Én tehát nem vagyok el-lensége a birodalmadnak, mert úgy vélem még mindig jobb mintha nem volna, de annyira azért nem tartom értékesnek a létét, hogy jómagam személyesen fáradozzak a fennmaradásá-ért, pláne nem akkor, ha emiatt olyan erkölcsileg vitatható lépést kéne megtennem, mint vala-kik elárulása!

—Csakhogy ezzel meg engem árultál el!

—Nem igaz. Ebből neked semmi bajod nem lett.

—De lett, mert néhányan mégis elmenekültek, s azon túszo-kat nem végeztethettem ki, holott megérdemelték volna!

—Nem érdemelték volna meg. Ugyanis nem ők lázadtak! Én akkor ártottam volna neked, ha tudomásomra jut valami ellened készülő merénylet, s arról nem értesítelek. Holott arról lehet hogy értesítenélek.

—Csak lehet?!

—Most miért csodálkozol ezen, amikor te meg az imént fenyegettél meg, hogy megölsz ha apám fellázad! Én még jobb is vagyok mint te, mert te az én megöletésemet fontolgatod, én meg azt, hogy adandó alkalommal megmentelek téged! Te azt mondod hogy ekkor meg akkor biztos megölsz engem, én meg azt, hogy ekkor meg akkor esetleg megmentem az életedet! Hát akkor melyikünk a jobb?!

Ezen kissé elgondolkozott a császár, majd így szólt:

—Na jól van, Lora, hát akkor őszinteségedet hasonlóval viszonzom: kémeim azt jelentették, hogy Decsáj követet készül küldeni hozzád, hogy a folyó túlsópartjához érve a te birtokodra be-vonulhasson, s a te hidadon keljen át a Szűnyog-szigetre, majd onnan erre a partra, hogy itt megtámadhassa Tuort! Ugyanis igen kevés a hajójuk, ez nekik nagyon kényelmes lenne! Re-mélem belátod hogy ha ezt megengeded nekik, azt a legteljesebb joggal tekinteném úgy, mint hogy szövetségre léptél a rabszolgákkal, s ellenségemmé váltál! Ezesetben meg sem várnám hogy apád lázadjon fel, azon nyomban keresztre feszíttetnélek!

—Nem kellene a nagy szavak császár, mert meg nem ijedek a fenyegetéstől, meg aztán feles-leges is a fenyegetés, mert nekem már réges-rég eszembe jutott hogy esetleg az én hidamon akarnak átkelni, s tiszta sor volt előttem, hogy ezt nem engedhetem meg.

—Remek, nos ha belátod hogy nincs más választásod mint velük szemben az én oldalamra állni, akkor semmi akadálya annak, hogy ellásd elemózsiával és szállással azt a húszezer katonát, akit idevezénylek hozzád, azaz, nem ide hanem a folyó túlsópartjára, hogy megvédjék a hidadat!

—Miért kéne, hogy *te* véd meg az *én* hidamat, felséges császár?!

—Hát már hogyne kéne, hiszen épp az előbb beszéltünk arról, hogy...

—Arról, hogy nem engedem hogy a lázadók átkeljenek Tuorba a hidamon! Erről beszéltem!

—Én is!

—Nem. Te császár arról beszéltél, hogy *te* nem akarod engedni, hogy átjöjjenek ide. Én arról beszéltem, hogy majd *én* nem engedem nekik! Ez pedig óriási különbség!

—De hát már hogy az istenbe lennél képes megakadályozni te meg két-háromezer fegyvertelen embered hogy átjöjjön ide az a legalább hetvenezres gyűlevész csűrhe!

—Na de már megbocsáss, miből gondolod te, hogy az embereim fegyvertelenek?!

—Jó, hát akkor nem azok, mit érdekel az engem, akkor sincsenek huszadannyian sem mint a rabszolgák! Akik pedig lehetnek akár még háromszor annyian is, mire ideérnek!

—Engem nem érdekel hogy mennyien vannak, engem egészen más érdekel: hogy nem olyan okosak mint én, vagy akár a legtanulatlanabb emberem! Márpedig amíg nem olyan okosak, addig egyszerűen nem veszélyesek rám. Megesküszöm neked császár, hogy ebbe az országba aminek én vagyok a császárnője, ebbe senki hivatlan be nem teheti a lábát, legfeljebb néhány tucat vagy legjobb esetben néhány száz méter mélységig, azután ugyanis meghal! Arról meg aztán végképp szó sem lehet, hogy átkeljen a hidon ha én nem akarom! Lehetnek az ellenségeim akár hétszázezren vagy hétmillióan, még akkor sem! Még a te legképzettebb, legbátrabb katonáid sem árthatnak nekem amíg e falak mögött vagyok, nemhogy e rabszolgák, akiket találon nevezte gyűlevész csűrhenek!

—De hát miről beszélsz te Lora?!

—Arról, hogy kérlek ne tartsd fenyegetésnek, csak jóindulatú figyelmeztetésnek, de jobb ha leteszel róla, hogy engem ekkor vagy akkor megöletsz mint túszt! Ugyanis legfeljebb akkor sikerülhet ha törbe csalsz. Mert amíg idebent vagyok, ismétlem, emberi erő nem árthat nekem! Valójában az a helyzet hogy mert most te vagy idebent felséges császár, itt, nálam, ezért most tulajdonképpen te vagy az én túszt! Hiába van itt jópár kísérőd, ha nem is tudtok róla, de mind a foglyaim vagytok, mert olyan hatalom birtokában vagyok! Nem szándéksom e hatalommal élni is, elmehettek bántatlanul, sőt, még fel sem lázadok, s az adót is rendesen fizetem a jövőben is, míg béke van köztünk. Megteszem, mert valóban híve vagyok a birodalomnak, s a birodalom fenntartásához szükséged van bevételekre, ezt is belátom. De arról tégy le, hogy ide katonákat küldesz! Ebbe nem egyezem bele, nem mintha nehezemre esne az ellátásuk, de olyanok lennének mint egy bivalycsorda a virágos réten, mindent tönkretennének, s úgylenségeskedés lenne a vége! A rabszolgák miatt azonban ne aggódj, mert nem fognak itt átjönni! Ezt én mondom, én, Lora diászilis maetiszpa!

—Lora, elment az eszed?! Te engem fenyegetsz?!

—Mondtam hogy nem fenyegetésnek szánom!

—De hát semmit nem tudnál tenni még egy tucat katonám ellen sem, nemhogy...

—Á, még válogathatok is! A rám támadó ellenség, képzeld csak el, egyik pillanatról a másikra nem kap levegőt és megfullad...

—De miért ne kapna?!

—Mert hirtelen olyan ködbe kerül, ami szétmarja a tüdejüket! Vagy hirtelen mintha ezernyi villám sújtana le rájuk! Vagy kis kavicsok ezrei kezdenek el feléjük repülni, amik beléjük csapódnak mind akkora erővel, mint egy erősen kilőtt nyílveendő! Vagy rálépnek a hidra, s egyszerűen meghalnak, minden látható ok nélkül! Megfognak egy kerítést, és ugyanez történik velük! Vagy, ha kegyes vagyok, akkor megfogják a kerítést, és nem halnak meg, de nem tudják elengedni amíg meg nem könyörülök rajtuk! De megtehetem azt is, hogy percek alatt elaltatom mind a sokezer fős sereget, azután azt csinálom velük, amit csak akarok!

—Milyen szép meséket tudsz kitalálni!

—Ha nem hiszed a te dolgod, de nem ajánlom hogy a szavamon fogj, mert akkor nem én járok rosszul!

—Igazán nagyon szemtelen vagy!

—Bocsáss meg, felség, nem ez volt a szándékom. S mielőtt megszólalnál, sietve közlöm hogy nem vagyok hajlandó bizonyítani a szavaim igazságát. De nem engedélyezem a katonák idejövételét. Akkor sem ha megsértődöl. De hogy lásd hogy valóban őszinte vagyok, megkérlek hogy búj el ide a függöny mögé, s hallgasd végig, hogy mit válaszolok a rabszolgák követének! Ugyanis percekkel előtted érkezett Decsáj követe, de előbb természetesen téged fogadtalak, mert te mégis nagyobb úr vagy!

—Na, ezt valóban végighallgatom! Bár tulajdonképpen felesleges, mert egyszerűbb ha elfogom, és lenyúzatom a bőrét!

—Ezt nem teheted mert hozzám jött és nem hozzád!

—De te a túsom vagy!

—Hányszor mondtam hogy ezt csak te hiszed úgy?! Én nem tartom magamat ugyanis a túsodnak!

—Hát minek?!

—Barátodnak, ha engeded.

—De nem engedem! Hová lenne a tekintélyem, ha túsokkal barátkoznék!

—Az viszont hogy nem engeded, a te döntésed és nem az enyém. Mindenesetre a követ vissza kell térjen Decsájhoz, hogy a rabszolgavezér tudja, hogy nem engedem itt áthaladni őt és seregét!

—Hm... - morogta a császár. És mert kíváncsi volt, csak elbújt a függöny mögé.

—De elő ne gyere amíg itt van a követ, akármit hallj is - figyelmeztette a császárt Lora - mert ha meglát téged, még azt hiszi Decsáj, hogy csak félelemből mondtam amit mondtam, s valójában szívesen támogatnám őt!

Bejött aztán a követ. Bemutatkozott udvariasan, elmondta hogy neve Dakí, hogy ő Decsáj követe, s hogy azt kéri hogy átvonulhassanak Lora területén, mert az a legrövidebb út Tuorba, s a legkönnyebb átkelés a folyón. Ígérik hogy nem bántják Lorát, sem senkit a telepen, hiszen hogy is tennének ilyesmit, amikor Lora is a gonosz császár rabja, s eképp az ő szövetségük! Nem is kétlik emiatt a kedvező választ, s őt is tulajdonképpen csak udvariasságból küldték el előre e hírrel követként, hogy Lora meg ne ijedjen ha meglátja az ő legyőzhetetlen seregüket, no meg hogy előre örvendezzék, mert ők, a hős férfiak nemsokára meghozzák Lora szabadságát, kiszabadítják a rabság sanyarú bilincseiből! Mert tudják ugyan hogy Lora aránylag eléggé gazdagon él itt és nagy a híre, de mégis más ám az ha végre hazatérhet szülőhazájába, és szerető szülei ölelését is élvezheti végre!

Igazán nagyon szépen beszélt hát a követ. Lora azonban ezt válaszolta:

—Én nem vagyok tús, csak a császár hiszi azt, hogy az vagyok. Amikor idehoztak Tuorba még az voltam, ám azóta megerősödtem mind pénzben, mind hatalomban, tekintve hogy sokkal több ember követ mint amennyi akkor, megerősödtem továbbá fegyvereimet illetően is, s nem is kicsit, s mindez annak köszönhető hogy megerősödtem ismereteimet illetően is: messze sokkal többet tudok mint akkor tudtam! Elárulom nektek, hogy nem én vagyok a császár túsza, hanem fordítva még ha ő nem is tudja: erősen hiszem, hogy akkor foglalom el az egész fővárost, amikor csak akarom, s nemcsak most, de akár akkor is, ha a császár akár a Birodalom összes hadseregét ide hozza jóelőre a főváros védelmére! Minden hadereje legfeljebb némi múltó, jelentéktelen akadályocskát támasztana csak elém, ami annyit eredményezne, hogy a város elfoglalását nem öt-hat, hanem mondjuk hét-nyolc óra alatt hajtanám végre, és több lenne a halott, de nem az én embereim közül, hanem a császár katonái közül! Mindebből remélem világossá vált hogy nem szorulok rá a ti segítségetekre, nem kell hogy ki-, fel- vagy megszabadítsatok! Ez amúgyis lehetetlen, mert nekem már ez a telep az otthonom! Továbbá, még ha barátságtalannak látszódok is emiatt, de nem engedem meg hogy átjöjjetek a hida-
mon, sőt, azt sem engedem meg, hogy bármelyikőtök akár egyetlen lépést is tegyen befelé arra a földdarabra, amit országomnak tekintek. Nemrég nálam járt a császár, s ha hiszitek ha nem,

de neki is megmondtam, sőt, megtiltottam hogy katonákat állomásoztasson a birtokomon. Mert én nem támogatom e harcban a császárt, de benneteket sem! És vagyok olyan erős hogy eldönthessem kinek az oldalán állok, annyira erős vagyok hogy úgy is dönthetek hogy senki oldalán nem állok, s mert dönthetek így, emiatt így is döntök! Mert ez a hely ahol lakom szent hely, jelenlétem szenteli meg, mert ez a Tudás, a Műveltség, a Józsanság, a Logika és a Célszerűség országa!

—Nem értelek diászilis maetiszpa, hiszen úgy hírlík hogy nem szereted a rabszolgaságot, és nálad nincsenek is rabszolgák!

—Igen, utálok a rabszolgaságot, s mert a császár rabszolgatartó birodalom ura, emiatt nem támogatom őt ellenetekben.

—Akkor bennünket kéne támogatnod!

—Én hajlandó is vagyok támogatni titeket, titeket vagy mást, bárkit, akár a császárral szemben is, de csak akkor, ha olyan célokért küzd a támogatásomért folyamodó csoport, amely célokat érdemesnek tartom a támogatásra, tehát magamhoz méltónak!

—Mi olyan célokért küzdünk!

—Nem igaz!

—De igaz!

—Jó, akkor hadd halljam, hogy mit akartok elérni!

—Hát azt, hogy ne legyünk többé rabszolgák, sőt, nemcsak mi, de mások sem, azok a rabszolgák sem, akik még nem csatlakoztak a felkeléshez!

—Tegyük fel, sikerül megölnötök a császárt, elfoglaljátok Tuort, sőt, bár nem hiszem hogy megtörténhetne, de tegyük fel hogy az egész Birodalomban győztök, s minden úgy történik azontúl, ahogy ti akarjátok. Hadd halljam, mi lesz akkor, hogyan képzelitek el a jövőt?!

—Jaj, hát mi sem egyszerűbb annál, mindenki szabad lesz aki most rabszolga, és Decsáj lesz a császár, jó és igazságos uralkodó! A császár mostani gonosz hivatalnokait és a korrupt szenátorokat karóba húzzuk vagy másként végezzük ki, Decsáj kinevez a helyükbe igaz embereket; akik meg nem annyira bűnősek hogy ki kelljen végezni őket, azoknak megkegyelmezzünk, meghagyjuk az életüket, és csak azzal büntetjük őket, hogy ezentúl ők lesznek a rabszolgák helyettünk!

—Aha, látod, te magad is bevallottad, hogy semmi nem változna.

—Már dehogynem, hiszen...

—Hiszen akkor is lennének urak is és rabszolgák is!

—De azok akik akkor lennének rabszolgák, megérdemelnék a sorsukat!

—Szerintem csak kis részük, mert rengeteg ártatlant is rabszolgává tennétek, tudniillik amiatt mert ez elkerülhetetlen, mert másképp nem lenne elég rabszolga, aki dolgozna a földeken, bányákban meg másutt, és éhen halnátok ti, az új urak. De még ha fel is tételezzük a legjobbat, hogy eleinte tényleg csak az lenne rabszolga aki megérdemli korábbi gonosz viselkedése miatt, akkor is az a helyzet, hogy megmaradna a rabszolgaság mint intézmény, tehát egyetlen nemzedék múlva már tényleg ugyanolyan igazságtalan lenne minden mint most, mert meghalának az egykori urakból lett rabszolgák, s a pótlásukra szükségszerűen olyanok lennének rabszolgának eladva, akik már igazán nem tehetnek semmiről sem! Tehát az égvilágon semmi nem változna, csak másként neveznék a császárt, amiatt meg nem érdemes annyi sok vért ontani mint ti teszitek! Mondtam a császárnak is már, hogy nekem nincs bajom a birodalom eszméjével, még a császár személyével sem. A baj az, hogy a birodalom és a császár eszméjét jó lenne bölcs tartalommal megtölteni, e tartalmat kell megteremteni, nem szétzülleszteni a birodalom kereteit, ha már egyszer az mindegy milyen áron de megalakult! Efféle célért hogy jó és gazdag legyen a birodalom, én kész lennék segíteni nektek vagy bárkinek, de nem azért, hogy az üres kereteket más színűre fessük jelképesen szólván, miközben a keretek közt továbbra is csak a nagy üresség, a haszontalan és tehetetlen Semmi tátong!

—Nem értelek Lora, mit szeretnél, ha nem azt, amit mi?!

—Kedvesen hangzott volna a fülemnek ha például azt mondjátok: ha Decsáj lesz a császár, akkor megtiltjuk a rabszolgaságot! Decsáj császár feltett szándéka, hogy első törvényei egyikeként kihirdeti, hogy a nők ugyanannyi jogot kell élvezzenek mint a férfiak! Hogy azt mondja: a

Birodalom minden polgára megkapja a Tuor Polgár címet, tehát a törvény előtt mindenki egyenlő lesz akár Tuorban született, akár nem! Vagy hogy merészebbet mondjak: ha kijelenti, hogy ezentúl nem lesz olyan hogy család, hogy senki férfi nem mondhatja tehát, hogy ez vagy az a nő az „övé”, bármiféle jogcímen!

—Mit beszélsz Lora, hiszen a család a társadalom legkisebb egysége, erre kell épülnön minden más!

—De hiszen tudhatnátok már, hogy itt nálam az emberek nagyon másként élnek!

—Jó, hát akkor a szemedbe mondom, hogy erről természetesen mindenki tud, de az nem jelent semmit, mert úgyis mindenki azt mondja, hogy nálad igaz hogy így élnek az emberek, de ide hozzád csak az megy végleg, aki nem teljesen normális! Hisz hogy is jöhetne hozzád más, amikor mindaz ami itt megy, halálos bűn!

—Meglep amit mondasz! Miért lenne ez bűn?!

—Mert Isten ellen való vétetek!

—Melyik isten ellen való vétetek?

—Ennek a kérdésnek nincs értelme, mert Isten csak egy van.

—Aha, akkor ha így véled, gondolom, máglyány vagy.

—Igen, az!

—Ez igencsak meglep, hiszen a máglyányok azt mondják, hogy nem vesznek részt a hadakozásban, mert embert ölni bűn!

—Az, általában az, de van egy kivétel: nem bűn az emberölés akkor, ha a Sátán szolgáját öljük meg! S a máglyányok közt akad egy bátor, igaz lelkű csoport, akik úgy gondolják, hogy a császár a Sátán eszköze, mert elnyomja testvéreinket, a hamis hitet pártolja, tehát nekünk nemcsak szabad harcolni ellene, hanem ez egyben jogunk sőt kötelességünk is!

—De hát mit beszélsz, hiszen a császár engedélyezte a máglyány hit gyakorlását!

—De nem tiltotta be a régi hitet!

—Ez rút hálátlanság a részeteokről, Dakí! Mert a császár akkor is nagy jótettet követett el irántatok amikor engedte a máglyány hit hirdetését, s ti ezt most neki rosszal viszonzátok! Olyanok vagytok, hogy amikor valaki a kisujját nyújtja felétek, akkor az egész tenyerét kéritek!

—Isten nem tűr alakoskodást és félmegoldásokat! Szent iratainkban világosan le van írva, hogy ha valaki a Törvénynek akár egyetlen betűjét is megszegte: megszegett akkor minden Törvényt, Isten összes törvényét!

—Ez hülyeség.

—Nem, ez így logikus, mert Isten a világmindenség korlátlan ura, jogosan követel meg tehát maga iránt feltétlen alázatot! Eszerint pedig azt mondja Isten, s ez is leiratott: ki nem velem, az ellenem! Ha tehát a császár nem áll teljes szívével hitünk mellé, akkor ellene van, ha ellene van akkor Sátán mellett van, ha Sátán mellett van akkor a mi ellenségünk, ha pedig az, akkor jogos harcolni ellene!

—Ez veszélyes nézet, mert eszerint ha én most nem támogatlak benneteket, sőt, nem leszek máglyány hitű magam is, akkor engem is a Sátán követőjének, és ellenségednek tartasz?! - kérdezte éles hangon Lora.

—Persze, hogy is ne tartanálak, hiszen a Próféta így beszél az Igaz Könyv tanúsága szerint: — „Aki a törvényt nézi, engem néz! S aki nem engem néz, az halott! Mert ha él is, de minek él, s ha meghal, nem támad fel soha!” Te tehát Lora, halott vagy, hacsak nem fogadod magadba a bölcs máglyány tanításokat!

—Hát idefigyelj Dakí, nem vagyok nagy véleménnyel a császár eszéről, eléggé középszerű elme, ráadásul való igaz, hogy kiváltképpen zsarnok és kegyetlen! De meg kell mondjam neked, hogy nálad milliószorosa értelmesebb még ő is, és nem kívánom hogy te légy a császár helyette, mert a császár kegyetlenségei legalább evilági célt szolgálnak, s nem valami zagyva túlvilági képzelgést mint amiért te kegyetlenkednél, ha tehetnéd! Azt hiszem nincs is miért beszélgetnünk tovább! Üzenem gazdádnak, hogy csak akkor kap támogatást tőlem, ha megfogadja, hogy hatalomra kerülve olyan törvényeket vezet be, amiket én helyesnek tartok, különben nem!

—Olyan sosem lesz, Decsáj soha nem tesz olyan szörnyűséget, hogy eltörölje a család szent kereteit, melyeket már prófétánk is megáldott!

—A családnak semmi köze istenhez, Dakí! Megmondom én neked, miként alakult ki a család: Régen, még az ősidőkben azok a hímek szaporodtak el jobban, melyek az emberek nőstényeit, azős-nőket gyakrabban hágták meg, s amelyek megakadályozták, hogy más hímek hágják meg a nőket! Na és hát ennek leghatékonyabb módja az volt, hogy állandóan követtek egy bizonyos kiszemelt nőt, mert ha a közelében vannak, akkor rögvest beledughatták a farkukat, amikor csak felállt az, egyben ha a nő közelében voltak, rögvest láthatták hogy mikor közelít másik him a nő felé, s ha elég erősek voltak, akkor elüldözhatték azt! Így alakult ki tehát a család intézménye! Ugyanis e követés ellen a nők mit sem tehettek, mert gyengébbek voltak, s még azt is el kellett viselniük, hogy nem a férfi követte őket, hanem kényszerítette őket, hogy a nő menjen arra, amerre a férfi menni akar! Így alakult ki a család!

—Káromlást szól a szád!

—Nem emlegettem istent.

—Akkor is káromlás, mert a Tíz Szent Parancsolat egyik pontja úgy szól, hogy „Tiszteld atyádat, anyádat és őseidet”, s te az ősök tisztelete ellen szóltál! Márpedig aki e parancsolatokat kétségbe vonja, az káromlást szól!

—Nem érdekel ha így is gondolod, de milyen parancsolatokról beszélsz?

—Ha hallani akarod, elmondom őket mind! - és Dakí sorolni kezdte:

1. Tiszteld uradat és Istenedet, s más hit követője ne légy!
2. Istenedet próbára ne tedd!
3. Istennek nevét hiába ne emlegesd!
4. Tiszteld atyádat, anyádat és őseidet!
5. Ne ölj!
6. Ne lopj!
7. Ne paráználkodj!
8. Ne kívánd meg más házát, barmát, pénzét, feleségét és egyéb vagyonát!
9. Ne dédelgess szívedben gonosz kívánságokat!
10. Ne hazudj!

E felsorolás végeztével Dakí diadalmasan nézett Lorára.

—Ugye hogy milyen bölcs rendelkezések ezek, ha mindenki eszerint élne, sokkal jobb lenne a világ! Bezzeg a te „népednek”, ami nem is nép csak gyülevész csöcselék, annak nincsenek ilyen világos életmódbeli szabályai! De nem is lehetnek, mert nincs istenetek aki adhatna olyat nektek!

—Elismerem - szólt Lora - hogy akad e tíz szabály közt néhány, ami tartalmaz követésre méltó eszméket. Például az, hogy ne hazudjunk! S bár nem mindig, de többnyire az is bölcs szabály, hogy „ne ölj”, habár azok a máglyányok akik résztvesznek Decsáj oldalán a harcban, épp ezt szegik meg. Továbbá akad benne sok vitatható pont is. Az még hagyján hogy három parancsolat is istenről szól akiben nem hiszek, ezek csak egyszerűen fölösleges parancsolatok. Hanem például nagyon nem tetszik, hogy a feleséget egy sorban emlegetik a többi vagyontárggyal! Eből is látszik, hogy ezt a listát elsősorban férfiaknak állították össze, mert a nők számára elegendőnek tartjátok, ha csak egyszerűen engedelmeskedik a férjének!

—De hát ez nyilvánvaló, az is szerepel szent könyvünkben, hogy „a nő legfőbb éke az ő félelemmel teli alázatossága”!

—Na tessék, kiderül hogy még azt is elvárjátok, hogy a nők rettegésben éljenek! Na de a legnagyobb baj a parancsolataitokkal az, hogy nem adnak általános életelveket, olyan szabályokat, amiket tekintetbe véve minden körülmények közepette vezérfonalat találhattok cselekedeteiteknek!

—Az talán nem általános elv, hogy „ne lopj”?!

—Ez felesleges szabály lenne, ha nálam élnétek, az én közösségemben ugyanis lehetetlen lopni, mert nincs is mit, ugyanis nincs magántulajdon! Emiatt nálam felesleges az a szabályok is, hogy ne kívánjuk meg ami a másé, mert nincs olyan hogy enyém és tied, vagyis a ti

szabályaitok az egyenlőtlenség megmaradására, meghagyására szólítanak fel! Én másmilyen szabályt állítottam fel népemnek.

—Azok nem Istentől jövő szabályok, tehát nem is lehetnek jók! Azok csak egy buta nő kitalációi!

—Dehogynem lehetnek jók! - és Lora benyúlt a zsebébe, majd onnan egy papírt húzott elő, s odaadta Dakinak. —Tessék, mindig van nálam egy csomó ilyen, hogy osztogathassam!

—Eh, nem tudok olvasni!

—De én, a buta nő igen! - kacagott gúnyosan Lora. —Majd felolvasom neked! Jól figyelj! - s Dakí a következőket hallhatta:

1. Mindent szabad, ami nem tilos.

2. Tilos, az, ami árt másoknak.

3. Tilos az is, ami olyan helyzetbe hoz bennünket, hogy elveszítjük az önuralmunkat tetteink fölött, ekkor ugyanis kárt okozhatunk másoknak. Emiatt tilos például a részegség.

4. Tilos a hazugság is, mert másoknak kárt okozhatunk a bennük a hazugság által kialakított hamis valóságképpel.

5. Saját testével mindenki önmaga rendelkezik, mert az a test neki fáj és nem másnak.

6. Ne tégy másnak olyasmit, amit magadnak nem kívánsz!

7. Igyekezz másoknak is azt tenni, amit szeretnél hogy mások tegyenek veled!

8. A te életed sem ér kevesebbet mások életénél, emiatt nem tilos hogy a mások által ellened elkövetni igyekezett tilos tetteket igyekezz bármi módon megakadályozni. Ez az önvédelem törvénye.

9. Ha kétséged van hogy egy adott helyzetben bizonyos tett megengedhető-e, akkor gondoldj arra, jobb lenne-e a világ ha az adott szituációban MINDENKI úgy cselekedne! Ha a válasz igen, akkor megteheted azt a tettet.

10. Ha egy adott helyzetben sokféle megoldás is elfogadható, akkor azt válaszd, ami a legtöbb jót és a legkevesebb rosszat eredményezi, de nemcsak neked, hanem minden embernek sőt minden élőnek.

11. A tényeket sose tagadd le, és ne feledd hogy a tények tanulmányozására a tudományok hivatottak, tehát sose vitázz a tudománnyal!

12. Minden jó, ami növeli az emberek szabadságát, és rossz az ami csökkenti azt.

—Ez nem tíz szabály! - ellenkezett Dakí.

—Nem, de nem nehezebb betartani őket mint a te tízedet! És ezek valóban olyanok, melyek általános alapelvként elfogadhatóak. Én tehát az emberek számára szabadságot akarok nyújtani, minél több szabadságot, mert engedem hogy mindenki maga döntsön a teste felett, ti ellenben rabságban akarjátok tartani az embereket, különösképp a nőket, hivatkozván paráznságra meg egyéb ostobaságra, tehát nem is lehet köztünk semmi közös! Csodálom hogy Decsáj összeszűri a levet a magad fajtájával, biztos igen szorongattatott lehet a helyzete, ha a ti bugygyant bandátok segítségét is elfogadja! Most tehát távozz, és vedd figyelembe hogy amelyikőtök átlépi birtokaim határát, az a halál fia! Ne mondd hogy nem figyelmeztettelek! S ha lebecsültök, rajtavesztetek!

A követ távozott, a császár pedig kilépett a rejtekhelyéből.

—Na, ennek jól megmondtad! Sőt, szerintem sikerült is megijesztened, elhitte hogy ilyen meg olyan erős vagy!

—Nem hazudtam. Valóban az vagyok.

—Eh, hagyd ezt, attól hogy tudsz néhány jópofa trükköt, meg vizsgálgatod az emberek ujjait, még nem mész semmire a légióim ellen! De mindegy, nem akarok feleslegesen vitatkozni veled. Legyen neked Lora: nem küldök katonákat a birtokodra, ám a túlparton a határodra igenis vezényelek sereget, hogy legyen ami feltartóztatja a lázadókat!

—Felesleges.

—Ezt mondod te.

—Mert így igaz.

—Mindegy, én azért is küldök oda katonákat hogy megvédjenek téged!

—A magad védelmével törődj inkább, császár!

—A kettő jelenleg ugyanaz. - mondta a császár, és távozott.

A rabszolgák aztán mégsem mentek Lora felé, főleg mert váratlanul himlőjárvány tört ki a seregükben. Ez nem is volt csoda az akkori higiéniai viszonyok közepette. A járvány kitört a császár seregében is, de mert a császári katonák mégis tisztábban éltek, itt nem okozott tizedakkora pusztulást sem mint a rabszolgák közt. Ez végül hozzásegítette a császárt a gyors győzelemhez. Ugyan enélkül is győzött volna, de úgy lassabban. Ellenben ezután elgondolkodott a történeteken, s ennek következtében egy nap maga elé hívatta Lorát, s ráparancsolt, hogy márpedig ő a császár ezután nem fog foglyok, túsok őrzésével kínlódni: Lorában megbízik egy kisé, mert Lora nem akart megszökni a múltkor sem amikor pedig erre jó esélye kínálkozott, tehát ezentúl az összes túszt Lora táborába zsuppolja át, és Lora köteles lesz gondoskodni róla, hogy azok onnan meg ne szökhessenek!

—Nem vagyok börtönőr. - fintorgott Lora.

—De az embereidet jól őrzöd, nem engeded őket ki!

—De nem is akarnak kijönni onnan, mert jól élnek.

—Hát akkor most sajnálod a túsoktól, hogy ők is jól éljenek?!

—De ha ők nem akarnak úgy élni, mint az embereim!

—Biztos hogy akarnak majd, mert megmondom hogy választhatnak hogy Lora vagy a bakó!

—Ez nem jó, mert rám lesznek dühösek.

—Lora, ez császári parancs!

—Mondtam már talán, hogy nem félek.

—Magadat talán nem félted, de figyelj rám: ha nem teszed amit mondok, akkor azzal kezdem a túsok őrzését, hogy minden nőt az ágyamba rendelek, azután megerőszakolatom mindegyiket száz katonával!

Lora sóhajtott egyet.

—Jó, jöjjenek a túsok! De akkor teljhatalmam van fölöttük!

—Tőlem! - vont vállat a császár, és örvendett. Ezután is itt lesznek a túsok Tuorban, de mert Loránál laknak, egy petákot sem kell költenie az élelmezésükre és őrzésükre!

Ez azonban hagyján volt, sőt, mondható hogy még jó ötlet is, mert jó volt a császárnak, jó a túsoknak, de még Lorának is, amennyiben több lett az embere. Mert gondolhatjuk hogy nem túrt ingyenélőket, és megparancsolta hogy akármilyen előkelő legyen is egy tús, még ha királylány is, de akkor is köteles dolgozni valamit! Azt megválaszthatja hogy mit, de olyan nincs hogy semmit! És meg kell mondani, hogy kiderült: nem igaz az, hogy minél előkelőbb valaki, annál erkölcsösebben gondolkodik, az erkölcsöt természetesen nem Lora-féle értelemben, hanem a régi, „barbár” értelemben használva e mondatban! Holott hej de sokszor mondogatta ezt az akkori uralkodó osztály nem is egy tagja! Valójában ennek épp az ellenkezője volt igaz: minél előkelőbb származású volt egy tús, annál valószínűbben választotta a genitális szakmát, már természetesen az esetben ha nő volt. Mert férfi természetesen nem lehetett genitális... Bár Lorához küldtek majdnem húsz, pontosan tizenhármat királylányt, de közülük mindössze kettő választott más munkakört magának, holott egy kivételével mind szűzen érkeztek ide! Természetesen eleinte hűbörögtek, mondván hogy ők bizony nem dolgoznak, végezzék inkább ki őket, s erre Lora azt mondta: jó! Nem muszáj dolgozni! De aki nem dolgozik, ne is egyék! A legtöbben már a második nap beadták a derekukat, de a legmakacsabb is megmondta magát öt napi éhezés után. És úgy döntöttek, hogy a legkönnyebb munka a genitálisé, talán még élvezni is fogják, s ez tulajdonképpen nem is olyan nagy szegény, mert itt Loránál ezt nem tartják szegénynek, de odakint sem lesz szegény, mert hát ők tulajdonképpen hadifoglyok, fogoly nőket gyakran megerőszakolnak, sőt, majdnem mindig, ez az egész tehát nem az ő hibájuk!

Lora ezt egyáltalán nem bánta, sokkal inkább örvendett neki. Az az igazság, hogy bár sok genitális élt a telepén, de közel sem annyi mint szeretne volna, a genitálisok nagyon túl voltak terhelve, a férfiak párizkodva ugyanis igencsak megnőtt hogy ingyen tehették, s emiatt Lora

rendszeresen írt szinte könyörgő hangvétellű táviratokat Huaföldre meg mindenüvé ahol vele többé-kevésbé baráti viszonyban élő helytartók vagy egyszerű ismerősei éltek, hogy küldjenek neki erre hajlandó nőket, mert mostanában már mind több férfi jelentkezik hozzá, messze földre elterjedt hogy nála milyen jól élnek az emberek, de bár jönnek nők is, ám ezek közül kevés hajlandó szerelmeskedni a férfiakkal, hiszen az neki nem muszáj! Tehát kellenek genitálisok!

Jöttek is, de mintha sosem lett volna belőlük elég. Lora legnagyobb sajnálatára ugyanis természetesen főként a szegényebb rétegekből mentek hozzá emberek, de ezek nem voltak annyira - máglyány fogalmak szerint - „züllöttek”, mint a gazdagabbak, tehát komoly erkölcsi gátlást éreztek a lefekvéssel kapcsolatban, s ezen nem mindenki tudta túltenni magát. Kis idő is alig kellett hozzá tehát, hogy Lora belássa: bár nem ez volt a császár célja, de igazából nagy jót tett vele, hogy a túszeres királylányokat hozzá küldte! S erre gondolva ment el Lora a császár szeretőiért is amikor hallotta, hogy a császár kivégeztetné őket. Jók lesznek azok is neki! S valóban, mindegyik boldogan lett genitális.

Na de az hogy a túszeresek Lorához lettek küldve, nem volt baj, ám a császár nem állt meg itt! Tovább gondolkodott a nemrég levert rabszolgalázadás tanulságain, és ez baj volt már, nagyon nagy baj! Mert annak sosincs jó vége, ha egy férfi sokat gondolkodik, mert - ahogy egyszer Lora mondta gunyorosan - a gondolkodás nem a férfiak erős oldala! Így esett meg, hogy egy nap követet küldött a mjelnó királyságba, hogy küldjék vissza hozzá Csíliát, a mjelnó királylány ugyanis azon túszeresek közé tartozott, akiknek sikerült megszökni. És a követ meg is nyugtatta Csíliát és szüleit, hogy nem túszeresnek akarják újra a királylányt, hanem - a császár feleségének!

Csília enyhén szólva nem szerette a császárt, kézzel-lábbal tiltakozott a házasság gondolata ellen, de semmit nem tehetett, mert a szülei is pártolták a frigyét, de annyira, hogy nem tudtak hova lenni a megtiszteltetéstől! Később aztán Csília sem tiltakozott, beszélt ugyanis néhány máglyány pappal, akik megmagyarázták neki, hogy e házasság az ő Úrtól elrendelt nagy és nemes küldetése, mert erényes életet bemutatva, hite és példamutatása erejével kell meghódítania császári férje szívét majd Isten szavainak befogadására!

Csília nagy buzgalommal készült a feladatára, s ehhez képest némi csalódás érte amikor a fővárosba érkezvén rádöbben, hogy munkájára semmi szükség, az egész ugyanis már elvégzettetett, tekintve hogy a császár...

No, nem tért meg máglyánynak! Azt azért nem! A császár realpolitikus volt. Hogy mi a célja, azt rögvess elmondta Csíliának, amint bevezette az ágyasházba, és együtt halt vele. Aminek nem volt semmi akadálya, hacsak nem az, hogy a királylány háta egymerő csupa seb volt, ugyanis szorgalmasan „vezekelt”, ahogy ő mondta, azért, hogy sikerüljön megtérítenie majd a császárt. Na már most, ilyen háttal még akkor sem kellemes a lefekvés, ha valaki szereti a párást. De a császárt ez nemigen érdekelte, ő olyan volt hogy ami neki jár, azt elveszi ha úgy akarja! S most akarta. Hiába érvelt Csília, hogy majd néhány nap múlva, mert neki még nagyon fáj...

—Magadnak köszönheted a hülyeségedet! - mondta röviden a császár, majd tette amihez kedve volt. S miután ezt befejezte, így szólt:

—És ha még egyszer a büdös életben megvered magadat, akkor utána én is megverlek, de azután sóval dörögölöm be a sebeidet! Hülye tyúk! Hát azt hiszed hogy tűrni fogom hogy elrontsd a szépségedet, ami pedig nekem jár, mert az én jogos tulajdonom?!

—De értsd meg, hogy nekem ez kötelességem, mert...

Csília akkora pofont kapott, hogy a párját a fal adta neki.

—Ostoba liba! Jegyezd meg, hogy neked az a kötelességed, amit én parancsolok neked! Továbbá: nem engedtem meg, hogy kérdezz tőlem valamit, és vitát sem tűrök! Ezt jegyezd meg jól! Ilyesmit még Lorától sem szívesen hallok, de mástól még annyira sem tűröm el!

Na, több sem kellett erre Csíliának! Nagyon utálta Lorát, mert az merészelte megmenteni az ő életét!

—Hát tőle miért tűröd el, s miért nem tőlem, amikor én vagyok a feleséged?!

Bár most kérdezett, de nem kapott pofont, sőt, a császár válaszolt is neki.

—Egyszerű! Te nem vagy olyan okos, mint Lora! Nem te gyártasz átlátszó üveget nekem, hanem ő! Sőt nemcsak üveget, de sok mást is! Például olyan kanalakat adott nekem, ami valami ismeretlen fémről van, olyan mint az ezüst, de nem az, és nem olvad meg a legforróbb tűzben sem! És megígérte, hogy jövőre annyit ad ebből a fémről, hogy a Testőri Gárda minden katonájának ebből csináltathatom meg a gombokat a zubbonyaikra! Csuda előkelő lesz! Az én zubbonyomon máris ilyen gombok vannak! De ha a testőreimen is ilyenek lesznek, majd akkor hogy ámul mindenki, mert látják hogy milyen gazdag vagyok!

—Csudát vagy te gazdag, Lora a gazdag ha ő adja neked!

—Igen, emiatt nem érsz annyit a szememben, mint Lora! Te végülis csak egy meghódított kis királyság királylánya vagy, Lora azonban...

—Ő is! Ő ugyanis hua!

—Az, bár nem tartja magát annak. Nem is becsülném, ha csak annyi volna. De olyan titkokat tud, amiket se én, se te, se senki! Tud meg, hogy majd ha alkalmas lesz rá a helyzet, akkor csináltatok vele koronát is magamnak abból a titokzatos fémjéből!

—*Ha alkalmas lesz rá a helyzet?!* Hát nem te vagy tán Lora ura, hanem fordítva?!

—A kettőnk kapcsolata nagyon bonyolult, amit te nem vagy képes ésszel felérni, ostoba aszszonyállat! Van amiben Lora muszáj engedelmeskedjen nekem, mert valóban én vagyok a császár, a minap is rábízta például az összes tús őrzését, s úgy, hogy semmit nem is fizetek neki ezért. De sok másban is ő enged nekem. De van amiben ha... nos, nem arról van szó, hogy engedek neki, de nem tiltakozom, mert kár volna! Inkább úgy teszek, mintha nem lát-nám. De ezek nem olyan nagy jelentőségű dolgok!

—Megtudhatom hogy például mik?!

—Ő hát csupa olyasmi, természetesen, amiből nem származik károm! A minap is például elküldte a két nővérét Huaföldre hazalátogatni, holott tús az engedelmem nélkül nem hagyhat-ná el a fővárost. De Lora erről biztos elfeledkezett és nem kért rá engedélyt tőlem. Pedig enge-délyeztem volna!

—Szerintem ő nem volt biztos abban hogy engedné, emiatt szándékosan nem is kért rá enge-délyt!

—Még ez is lehet, de nem számít, mert a nővérei visszajöttek! Ilyen banális apróságok miatt nem veszek össze vele! Sőt, örvendek hogy mindez így történt, mert a nővérei nem egyedül jöttek, hoztak egy rakás embert neki, márpedig tud meg, hogy örvendek, ha Lora telepén sokan laknak, mert úgy veszem észre minél több az embere, annál több minden jópofaságot gyárt nekem! Képzeld csak, a minap azt mondta nekem, hogy ha nem leszek túl morcos, és nem veszek össze vele, akkor esetleg elintézi, hogy olyan lámpák legyenek a palotában, amik soha nem füstölnek, éjjel-nappal égnek, fényesebbek mint a fáklyák, hát nem csodálatos lenne?! Még szép hogy nem morcoskodom vele! Ezért is mondtam a koronára, hogy erről akkor beszélek vele ha alkalmas lesz rá az idő, mert nem akarom hogy előbb szóljak a koronáról, mint ahogy készen lesz ez a csodalámpás-izé itt a palotában, aztán Lora azt gondolja hogy ele-get kaptam a koronával, és baszik rá, hogy megcsinálja a varázslámpákat! Nem akarom hogy kiszúrja a szememet mindössze egy koronával, és mi sem legyen az én mesés világításomból!

—És én még azt hittem hogy egy zsarnokhoz megyek hozzá, aztán kiderül hogy tessék, csak egy puhány mitugrász, akinek az a pisás kis Lora parancsol!

Rögvest kapott még egy pofont. De nem hagyta abba, hanem folytatta:

—Verj, csak verj, engem mersz verni, de Lorától bezzeg félsz! Holott ha igazi férfi volnál, akkor elfoglalnád azt a sátántanyát, és elvinnéd ami jár neked! Az méltó egy császárhoz, nem pitizni mint egy kiskutya a gazdi ajándékaért! És Lora meg is érdemelné, mert a Sátán lánya, úgy hallottam úgyis, hogy egy boszorkány barlangjában született, s az sem véletlen, hogy a Sátán-partra költözött!

—Te hülyébb vagy mint a szar a seggemben! - kapta meg a választ. —Elfoglalhatnám Lora te-lepét, de mire megyek vele?! Azt hiszed, nekem ez már nem jutott az eszembe?! Tudod te, hányszor jártam ott?! És megnéztem mindent alaposan, többek közt épp egy esetleges elfogla-lásra gondolva! És mit sem érek vele ha elfoglalom azt, mert az csak úgy lehetséges, ha az ott levők közül mindenkit vagy majdnem mindenkit megölök, mert biztos védekeznek majd...

—Na és?! Hiszen megérdemlik! - ámult Csília.

—Nem érdemlik meg, mert semmi rosszat nem tesznek, ki sem dugják az orrukat Tuorba! De nem is ez a lényeg, hanem gondolkozz már, ha megölöm őket, ki kezeli azt a rengeteg fura gépet?! Mert ott tele van minden ilyesmivel! Azokhoz én nem értek, te sem, sem senki más, csakis ők! De még az sem volna megoldás ha csak néhányójukat ölöm meg, a többit nem, mert mi van ha kiderül, hogy nem értenek mindenhez, sőt épp a legfontosabbhoz nem! Mert hiába a gépek, azokat valami áram nevű hogysismondjások izé hajtja, az áramot azonban megintcsak néhány gép csinálja, de hogy azok miként csinálódna, azt már csak Lora tudja! Esetleg még egy-két ember Lorán kívül! Ha azok meghalnak, minden leáll! Semmi hasznom nem lenne az egészből! És minek is bántsam Lorát, nekem nagyon jó hogy él, mert időről időre kirukkol valami ötletes kellemetességgel, a múltkor csak úgy megajándékozott egy olyan drágakövel, ami egyszerűen senki másnak nem lehet, mert azt mondta hogy ezt ő csinálta, s én el is hiszem neki! Olyan drágakövem van hát mint senki másnak a világon, s nem is kicsi, akkora ám mint az öklöm, majd meg is mutatom neked, eredetileg be akartam tétetni a koronámba, a csúcsra, de aztán letettem róla, megvárom míg lesz koronám abból a csodafémből, amit Lora alumíniumnak nevez, hogy majd abban a koronában legyen ez a páratlan ékkő!

—De hiszen mit sem ér az ékköved, mert ha azt Lora csinálta, akkor akármikor csinálhat más ékköveket is! És ha azokat szétosztogatja boldog-boldogtalannak...

—Nem ám! Mert több eszem van mint neked, asszony, és megesküdtem Lorát, hogy ilyen ékkövet nem gyárt többet! És meg is esküdött, azt mondta hogy ezen kívül csak egy picike, körömyi ilyen ékköve van, amit megtart magának, mintának, az ásványgyűjteményébe, hogy tudja hogy ilyet is képes csinálni, de több ilyen ékkövet nem gyárt, amíg élek! Minek is, gyárt ő másmilyeneket, de azok nem pirosak mint az enyém hanem kékek, és jó áron adja el őket annak, aki megfizeti! De nekem azokból is adott néhány kilóval! És csak úgy, az éves adóján felül, ajándékba! Már nem is nagyon törődöm az adójával, nem érdekel, csak az ajándékai többet érnek annál legalább százszor! Különben is, még ha semmit nem is adna, akkor is *nagyon* meggondolnám, hogy megtámadjam-e, mert nekem nagyon megfelel, hogy amióta ideköltözött, azóta alig mászkál csöcselék az utcákon, nem kell többbezres embertömeget ingyen zabáltatnom, sőt azóta bűnözők is alig vannak, mert ki az a hülye aki lop, hogy ezzel a karja levágását kockáztassa, amikor ehelyett elmehet Lorához is!

—Hogy ott elkárhozzék!

—Ez szamárság, de ha meg nem is akar úgy élni ahogy Lora diktálja, az sem számít, mert akkor beáll hozzá csak úgy fizetett munkásnak, s néhány hónap alatt is többet keres nála, mint másutt egy-két év alatt! S ez még jódarabig így lesz, mert Lora épp egy hete vásárolta meg a Sátánpart melletti koldusnegyedét, s már mentek is oda emberei, lebontani a viskókat, mert Lora ott valami fura tudákosságot akar építeni, azt mondja hogy addig fűr majd lefelé a földre míg forró víz nem jön elő onnan, azzal a vízzel állítólag megintcsak valami gépet akar meghajtani, s amikor a víz már nem nagyon forró, akkor meg felhasználja arra, hogy meleg fürdőt tápláljon! Fogalmam sincs hogy miből gondolja hogy ott meleg víz van a föld alatt, de hiszek neki, s ha készen lesz, én is kipróbálom a fürdőjét!

—Ha ez így megy tovább, Lora hamarosan megvásárolja az egész várost!

—Engem az sem zavar ha meghagyja a palotámat, s én maradok a császár!

—Mire mész a császársággoddal, ha nem parancsolhatsz Lorának!

—Arra megyek vele, hogy jól élek, és hogy parancsolok másoknak, például neked is, no meg nagy ám a birodalom, s Lora úgysem vásárolhatja meg az egészet!

—Hitvány ékszerekért kótyavetyéled el a méltóságodat, császári hatalmadat!

—Te bolond, mindenki reszket tőlem ha csak a szemöldökömet ráncolom! Különben sem csak az ékszerekről van szó. Tíz évvel ezelőtt fájt egy fogam, kihúztam, mondhatom, ordítottam amikor húzták, és utána hetekig dagadt arccal járkáltam! Három hónapja megint megfájdult egy fogam, de nem ám itt elől, nem egy kis fog, hanem egy nagy zápfog hátul, előre reszkettem hogy mi lesz, ha csak hozzáértém akár a nyelvemmel is, már minden bajom volt, végül eszembe jutott hogy ez a Lora milyen zseniális gyógyító, elmentem hozzá hogy hátha meg tudja gyógyítani a rossz fogamat! Mire ő mondta hogy arra nem képes, de ki tudja húzni úgy, hogy sem-

mit ne érezzek belőle! És úgy is lett, valami nedves vattát rakott az orrom alá, ami büdös volt ugyan de rögvést elaludtam tőle, s mire felébredtem, már nem is volt a számban a rossz fog, valóban semmit nem éreztem az egészből! Vagyis elég legyen már Lorából, mert unom a témát! Azt tudtam ugyan már rég, hogy agyadra ment a vallás, de azt nem, hogy ennyire utálad Lorát is!

—Azért utálok, mert ő a máglyány vallás ellensége!

—De te nem vagy az, örülj ennek, s hagyj engem békén, mert úgyis csak te járhatsz rosszul, ha felidegesítesz!

—Ez nem úgy hangzik mint egy szerelmi vallomás!

—Ki mondta neked azt te kis hülye, hogy szeretlek?! Vedd tudomásul, hogy egészen más ok miatt vettelek el!

—Miért?

—Mert máglyány vagy. Plusz királylány. Nekem meg az kellett hogy máglyány nőt vegyek feleségül, de olyat aki királylány is, hogy méltó legyen hozzám. Márpedig a kettő együtt hogy máglyány is és királylány is, az nem gyakori, te meg még meglehetősen szép is vagy, emiatt lettél te a feleségem! Szerelemről szó sincs tehát!

—De miért akartál máglyány feleséget?!

—Hogy meggyőzzem a máglyányokat szándékaim őszinteségéről. Mert tudd meg hogy bár én nem osztozom a zagyva hitetekben, de úgy döntöttem hogy ennek ellenére nagy jót cselekszem veletek: elrendelem hogy a régi vallás tiltassék be, s ezentúl mindenki köteles lesz a máglyány hitet vallani a birodalomban!

—Hála neked Uram Teremtőm! - kiáltott fel ezt hallva egy percnyi döbbszent száj tátás után Csília. —Meghallgattad az én hű szívem imáját, s megérintetted az én zord férjem szívét, hogy ő is megismerje a te fenségedet, és...

—Kuss! - állította le a fohászkodást a császár. —Nem figyeltél rám, asszonyállat! Megmondtam, hogy én nem vagyok máglyány, nem is leszek az! Nehogy olyasmit várj tőlem, hogy például együtt imádkozom veled! Egészen más a tettem oka, s meg is mondom hogy mi! Úgy láttam a legutóbbi felkelés kapcsán, hogy a birodalom népességének majdnem fele máris máglyány, még hozzá olyan máglyányok, akik nagyon komolyan veszik a vallást. A többiek meg akik többen vannak ugyan de nem sokkal, ők nem máglyányok ugyan, de csak elenyésző töredéküket érdekli a régi vallás komolyan, a többségük vallásilag teljesen közömbös. De még ezek közt is akadnak, akik ha nem is máglyányok, de legalábbis szimpatizálnak ezzel a hittel. Na és azt is láttam, hogy amíg nem lesz vallásilag egységes az ország, addig itt állandó lesz a zűrzavar, az egymás gyilkolászása, viták, viszályok, veszekedés, ami gyengíti a hatalmam. Én tehát kell hogy válasszak aközött hogy kiirtatok minden máglyányt, s így a régi hitet pártolom, vagy fordítva, s a máglyány hitet pártolom, s előnyösebbnek tűnik számomra az utóbbi! De természetesen kizárólag akkor, ha megegyezésre tudok jutni a vallási vezetőitekkel, mert szó sem lehet olyan baromságokról, hogy ha ezentúl minden katona máglyány lesz, akkor ezek ne legyenek hajlandók az ellenséget ölni, mondván hogy gyilkolni bűn! Meg arról sem lehet szó, hogy nekem holmi papok dirigáljanak, mondván hogy ők isten akaratát közvetítik! Mert én meghagyom az istennek az eget hogy ott ő parancsoljon, de ez a birodalom az enyém, itt én akarok az úr lenni, sőt, az isten mindenki számára! Persze nem szó szerint, de érted ugye hogy mire célzok?!

—Értem hát, ó milyen boldog nap ez a számomra! Hidd el kedves férjem hogy ezeket az igényeidet nem lesz nehéz teljesíteni! Hiszen ha itt mindenki máglyány hitű lesz, akkor ez Isten országa, tehát a katonák nemcsak szabad hogy harcoljanak érte, de egyenesen kötelességük is ez, mert aki ellened támad, az Isten ellen támad, s így a Sátán katonája! Azt megölni hogy is lenne bűn!

—Na jó, akkor tehát ne Lorával foglalkozz nekem, Lora az én dolgom, hanem azzal, hogy meg-
szervezel nekem egy találkozást a legtekintélyesebb főpapjaitokkal, hogy tisztázzuk az alapelveket, melyek szerint kapcsolódik az állam és az egyház ezután, s majd ha ez megvan, bejelen-
tem hogy ezentúl e hit mindenkinek kötelező!

—Mindenkinek?! Lorának is?!

—A kurva istenedet - káromkodott a császár, és Csília kapott még egy hatalmas pofont - hát eldugaszolódtak a hallójárataid, mert mindegyikben ott ül istened egy-egy angyala?! Nem megmondtam neked érthetően és világosan, hogy szállj le Loráról?! A szentségit a rohadt fajtádnak, ha megtudom hogy akár csak csúnyán is nézel Lorára, kiszúrom mindkét szemedet te balfasz, mert nem hagyom hogy a gazdagságom kerékkötője és tönkretévője légy! Ami a vallást illeti, majd beszélek erről Lorával, de csak szép finoman, mert vannak annál sokkal fontosabb érdekeim is, mint hogy ő mit gondol istenkérő! Különbén úgyis sejtem mit gondol, sőt, nem is sejtem hanem biztosan tudom, mert megmondta nekem! Ugyanazt gondolja mint én: nem hisz benne!

—Tudom én is hogy nem hisz istenben, de én nem is erről beszéltem hanem arról, hogy ezen túl ha *mindenki* kell hogy a máglyány hitet vallja, akkor Lora is el kell hogy járjon a templomokba, sőt, kell hogy templomot építsen az ő telepén is!

—Ennek eldöntése nem a te dolgod! Kelj fel és takarodj hogy beszélj a papokkal, mert mielőbb elém hozod őket, annál előbb lesz máglyánnyá az egész birodalom, amit biztos nagyon szeretnél!

—Igen... - szepegett a megpofozott Csília.

—Na hát akkor! - azzal a császár is felállt a nászágyról, s nyújtózott egyet. —Ó, hogy miért is nem lehet egy másik, értelmesebb hitet a Birodalomra kényszerítenem, mint ezt a szarságot, aminek olyan zagyva agyú követői vannak mint te! - pillantott cseppet sem elismerően a feleségére. Majd amikor Csília felöltözött és kiment a szobából, utánanézve ezt morogta fejcsóválva a császár:

—A feje szép, de belül mekkora sötétség honol...! Semmi érzéke a politikához!

Hanem Csília mégiscsak megszervezte a találkozót a császár és a főpapok között, s néhány nappal később Szorbut császár csak kihirdette hogy vége a vallásszabadságnak, mert mindenki muszáj hogy máglyány legyen!

Ezen a törvényen pedig annyira elcsodálkozott Lora, hogy nem is kellett hogy a császár keresse fel vagy hívassa maga elé, ment ő maga Szorbuthoz!

Szorbut fogadta is, olyannyira, hogy nem is négy szemközt, de jelen volt még a felesége is. Mindenesetre jóelőre figyelmeztette Csíliát, hogy meg ne szólaljon, mert ha felidegesíti Lorát, akkor minden ebből fakadó kárát Csílián fogja levérni!

—Tulajdonképpen jobb lenne ha nem is volnál jelen - morfondírozott a császár - de hát muszáj, a fene egye meg, mert mégis illik, hogy bemutassalak neki!

Így aztán hármasan zajlott le a találkozó. Amelyet különben Lora kezdett.

—Felséges császár, azért jöttem hogy felajánljam neked, hogy tölts néhány napot a birtokomon!

—Miért?

—Mert ideális a pihenésre. Neked természetesen semmit nem kéne dolgoznod, mert vendég lennél, ennek ellenére akármelyik genitálisommal ingyen feküdhetnél le és össze, de más nőkkel is ha azok hajlandóak rá, van már remek melegvizű fürdőm nem is egy, még ha a legnagyobb nem is készült el eddig, gondoskodnék a legfinomabb csemegékről is, s mindezek tetejébe kiváló teakeverékeim vannak, melyek megnyugtатnak, felüdítenek, és jóleső gondolatokkal árasztják el elmédet!

—Hm... nem hangzik rosszul! Szeretem a jó teákat! Miből készülnek?

—Az általam legkedveltebb receptje így hangzik:

—Ánizsmag, borsosmentalevél, citromfű, galagonyavirág levéllel, levendulavirág, komló, macskagyökér. Van azonban egy másik, ami szintén nagyon jó, az nem nyugtat annyira mint emez, ellenben sokak szerint finomabb, habár én nem osztom ezt a véleményt, ennek receptje így hangzik:

—Hibiszkusz, csipkebogyó, alma, arónia, berkenye, kökény, bodza! Mindegyiket melegen ajánlom, de akad még sok más nagyszerű teám is, mind a lehető legkiválóbb ahhoz, hogy az ember megnyugodjék, lecsillapodjanak a zaklatott, túlerőltetett idegek, és hogy a tea élvezője visszanyerje régi, döntésképes önmagát! Én magam is gyakran élvezem e főzetek jótéteménye-

it, sőt, sok másikat is, nincs ebben semmi szégyen! Említhetem akár azt is amit bodzavirág, hársfavirág, akácvirág és csalán keverékéből készítek! Javaslom, gyere el hozzám egy kis ki-kapcsolódásra!

—Most nem lehet, most házasodtam, és sok a dolgom.

—Épp most lenne a legfontosabb, hiszen láthatóan túl vagy erőltetve!

—Miből gondolod ezt?!

—De hiszen ennek ékes bizonyítéka mindenki számára jól látható! Most követted el életed leg-rosszabb döntését, a máglyány vallás kötelezővé tételével, s még azt kérdezed hogy miből vélem úgy, hogy sürgős gyógykezelésre szorulsz?! Ó, ó, ó! Hiszen ennél rosszabb császári parancsot elképzelni sem tudok! Egész úton idefelé jövet azon gondolkoztam, de megfeszített erővel ám, hogy ha én lennék a császár, mit tudnék kitalálni ami rosszabb ennél, de komolyan mondom, semmi nem jutott az eszembe! Előre figyelmeztetlek uralkodó, hogy ha sürgősen nem vonod vissza e döntést, akkor az zűrzavarba, vérbe, viszályba, nyomorba taszítja majd az országodat, s hozzá nem is sokára!

—Na most már elég legyen ebből Lora, igazán túl sokat engedsz meg magadnak!

—Nem éppen, mert nekem mint diászilis maetiszpának, jogomban áll előre figyelmeztetni bárkit, sőt, épp tőlem várják az emberek azt, hogy megjósoljam a jövőt!

—Erre semmi jogalapod, mert magad sem hiszel a vallásban!

—Az nagyon rendben van úgy, hogy nem hiszek a vallásban, mert te épp most rendelted el, hogy abban a vallásban aminek én névleg papnője volnék, nem szabad hinni! Mindazonáltal a jövőt mégis látom, nem a nem létező istenek segítségével, de a józan logikáéval, melynek hála azt kikövetkeztethetem!

—Semmit nem látsz, mert nem is láthatsz: én e törvényt azért rendeltem el, hogy az országban élő népek egységét fokozzam, növeljem az összetartást, mert a vallási zűrzavar gyengítően hat!

—Épp ellenkező hatást érsz el pedig vele!

—Erről nem nyitok vitát! Hanem ha már itt vagy, hadd mutassam be neked feleségemet, Csília hercegnőt!

—Őt vetted feleségül?

—Hogyne, habár úgy tudom erről már lettél értesülve, sőt, ismeritek is egymást!

—Valóban. Én mentettem meg az életét, s csodálkoznék, ha azóta is nem utálna veszettül! - és Lora barátságosan mosolygott a mérgesen néző királylányra. —Szóval feleségül vetted őt felséges császár! Hát jól van, ez végülis a te dolgod, belátom hogy egy uralkodónak az ország érdekében néha viszolyogtató dolgokat is meg kell tennie, s becsüllek elszántságodért, bár nem vagyok meggyőződve róla, hogy amit most tettél, valóban a birodalom javát szolgálja majd! Sőt, meg vagyok győződve az ellenkezőjéről! De hát ha már így esett hogy feleségül vetted őt, hát mit sem lehet tenni, ami történt, megtörtént, az én dolgom tehát csak annyi lehet hogy őszinte részvételem nyilvánítom feléd, egyben vigasztaljon az a tudat is felséges császár, hogy ebben a mi tökéletlen világunkban semmi nem örök, még a baj és nyomorúság sem, tehát ha feleségül is vetted Csíliát, de semmi vész, idővel majd csak kihevered!

—Hát ez hallatlan! - tört ki felháborodva Csília.

—Ha valóban nem akarsz eljönni néhány napra pihenni hozzám - folytatta Lora - akkor küldök neked majd nagyon jó tablettákat, amik megnyugtatóják a felzaklatott idegrendszert, így könnyebben túlteszed majd magadat mindazon a sok bosszúságon, amit egy efféle házasság okozhat neked! De előre szólok, hogy naponta legfeljebb tíz szemet lehet bevenni belőlük, különben veszélyesek lehetnek, többet tehát akkor se szedj, ha Csília mellett igen nagy szükségét éreznéd neki!

—Szorbut, te tűröd ezt?! - sikoltotta Csília.

—Én neked is Szorbut császár vagyok! - mondta keményen a császár, majd Lorához fordult:

—Hagyd abba a gúnyolódást Lora!

—Azonnal ha ez a parancsod felség, bár valóban akadnak nyugtató teáim és piruláim. De szeretném ha ezt a nem túl nagy lángelmére valló törvényt visszavonnád!

—Nem te parancsolsz az országomban, Lora!

—Ezt a saját érdekemben javasoltam, mert nekem mindegy: se én, se az embereim nem fogunk úgysem imádkozni a telepünkön!

—Pedig mindenki köteles rá, hogy... - kezdte Csília, de Szorbut hirtelen odakapta a fejét, és úgy pillantott rá, hogy elharapta a mondatot és lesunyta a fejét.

—Az a helyzet Lora - folytatta a császár - hogy nekem semmi bajom nem lehet e törvényből! Természetesen néhány alkalommal illik majd megjelennem a templomaikban, de különben kötelező megegyezésre jutottam velük! Nem lesznek gondok a háborúkkal, katonákkal, sőt, lesznek papok a seregben akik még a fegyvereimet is megáldják, a máglyányok nemcsak hajlandóak lesznek harcolni értem, de kifejezetten bátran, mondhatni fanatikusán harcolnak majd, elismerik uralmam jogosságát, szóval minden rendben van!

—Majd meglátjuk!

—Én máris látom!

—Ugyan! Hiszen törvényed híre néhány nap alatt el sem juthatott a birodalom minden szegletébe! Ne mondd hogy én nem figyelmeztettelek! - azzal Lora távozott.

Úgy tűnt pedig eleinte, hogy a császárnak lesz igaza! Akadt ugyan a Birodalomban nem is egy olyan személy, akinek nem tetszett a kötelezővé tett máglyány hit, ám ezek legtöbbször sem morgott annyira, hogy az gondot jelentsen. Végülis eddig is úgy volt az, hogy még az is elment a régi, pogány templomokba néhanapján, legalább a nagyobb ünnepeken, aki a legkevésbé sem hitt! Tudniillik illendőségből! Hát most másfajta szertartásokat hallgat meg illendőségből, és kész! A legtöbben azonban nagyon örvendtek e törvénynek, mert máglyányok voltak.

Voltak azonban megrögzött hitetlenek is azért, akik nemcsak nem hittek, nem egyszerűen közömbösek voltak, hanem határozottan azt hitték, hogy ők nem hisznek! Tulajdonképpen ők is vallásosak voltak: a hitelenség volt az ő vallásuk! Ezek makacsul nem voltak hajlandóak hinni, imádkozni, templomba járni! S ezek bár igen kevesen voltak, nem érték el a lakosság egy százalékát sem, de mert a Birodalom nagy volt és többnyire sűrűn lakott, emiatt összességében mégis elérte a számuk a kétszázezer főt is! S ezek most a Birodalom minden szegletéből megindultak, egyre-másra jöttek a főváros felé, egyedül és kisebb csoportokban, hogy mind Lorához menjenek, mert eddigre Lora híre már igen messzire is eljutott, de annyira hogy még a Birodalom legkülső határain túl élő meg nem hódított törzsekből is jöttek néha emberek hozzá, akár gyógyulást keresni, akár végleg. S e sok-sok hitetlen most mind Lorához özönlött, mert annyit biztosan tudtak róla, hogy nála nem muszáj imádkozni, de annyira nem muszáj, hogy ez nem is szabad, kifejezetten tilos! Úgy vélték, ez nekik nagyonis megfelel!

Lora is úgy vélte. Neki kifejezetten érdeke volt hogy mentől több embere legyen, de olyan, akiket nem kell már kikúrálni a vallás elmebetegségéből, mert már eleve nem is szenvednek abban. Az volt csak a baj, hogy jócskán több férfi jött hozzá mint nő, a férfiak ugyanis makacsabbak voltak, egy férfi úgy gondolta akkoriban hogy nem is igazi férfi ha nem ragaszkodik körömszakadtáig a véleményéhez, ha tehát ő nem hisz, akkor nem hisz! A nők könnyebben engedtek a templombajárási kötelességnek. A Lorához csődültek tehát bő kétharmada férfi volt, s még akik nők, azoknak is csak elenyésző kisebbsége vállalta, hogy genitális lesz! Lora tehát nagy bajban volt most, sőt, nemcsak emiatt, de amiatt is, mert hirtelen temérdeksok embere lett, s ezeknek szállás kellett! Házakat kellett építeni! Ez nem volt baj, legfeljebb ellaknak sátrakban míg azok felépülnek, na de: hová építse e házakat?! Mert eddigre már majdnem minden talpalatnyi helyet beépített már, jutottak házak a Sasfészek tetejére is!

Gondjai enyhítésére felkereste a császárt.

—Baj van! - közölte vele röviden.

—Mi a baj?! - kérdezte Szorbut, s még bele is sápadt. Nem szeretne volna ha valami komoly baj üti fel a fejét. A császár alapvetően kényelmes ember volt, és utálta a bajokat.

—Az a baj, hogy rengeteg ember jön hozzám, s ezeknek nőt kell adnom! És nagyon kevés a genitálisom ennyi férfinak!

—Hát jelölj ki nőket e munkára kötelező jelleggel!

—Á, az nem menne, nálam ugyanis nincs rabszolgaság! Látszik felség hogy mit sem értesz abból, mi és hogy megy nálam! Ellenben te segíthetnél rajtam.

—Igen?! - vált figyelmessé a császár ábrázata. Remélte, e segítség által kicsikarhat Lorától valami káprázatos ajándékot.

—Véleményem szerint miből se állna úgy döntened, ahogy már sok helytartód is döntött a biztatásomra: az urát megcsaló nőt tilos halálra kövezni vagy bárhogy megbüntetni, ehelyett hozzám küldendő!

—De hát már korábban is így döntöttem.

—De csak a tuor polgárok esetében. Terjeszd ezt ki az egész birodalomra!

—Megtehetem - bólogatott a császár - de hát attól hogy megcsalta a férjét még nem biztos hogy szívesen lesz genitális!

—Az igaz, de ne feledkezz meg róla kérlek, hogy a férjét kizárólag csak az csálhatja meg, aki nő! Ugyanis csak nőből lehet feleség! Így tehát sok-sok nő kerül hozzám, s több nőből több genitális akad! De ez még nem minden, ugyanis én azt hiszem, feleséged már régóta unszol rá, hogy tiltsd be a bordélyok működését, s a másfajta kurválkodást, ugye?

—Így van ahogy mondod, de hát hogy is tehetném meg, semmit nem érnék vele, amíg lesz igény, kereslet e szolgáltatásra, addig lesznek akik így akarnak pénzt keresni, mert ez könnyű és jól fizető munka! Ez így van, akkor is így van ha Csília naponta telebeszéli a fejemet hogy ez milyen ilyen meg olyan isten elleni erkölcstelenség!

—Pedig én azt javaslom hogy tedd meg neki ezt a szívességet! Tiltsd be a prostitúció minden formáját! S aki nőt ezen rajtakapnak, azt elfogod és behozod nekem! E nők biztos valóban szeretnének így megélni, könnyen, nehéz munka nélkül, s emiatt nálam örömmel lesznek genitálisok! Nekem ezzel jót tennél, a feleséged pedig örülne neki, s teljes lenne a családi béke!

—De a lakosság férfitagjai nem örülnének ennek!

—Egy része, a buzgó máglyányok igen.

—De a többiek nem!

—Ha olyan hülyék hogy eltűrik a máglyány papok uralmát, akkor úgy kell nekik!

—Jól van Lora, megteszem, de valamit valamiért: akkor intézd el, hogy valóban legyen az az izém a palotában, a nem füstölő fáklyák!

—Aha, a villanyvilágítás! Rendben van, megteszem. De kérek akkor még valamit!

—Még valamit?!

—Naná, nem is egyvalamit! Először is, kérem a városnak azt a negyedét, ami az én területemet összeköti a palotáddal! No nem kell az egész negyed, elég lesz csak az addig húzódó két háztömb. Ezeket fallal vétetem körbe, hogy senki oda be ne mehessen.

—Miért nem?

—Mert nem akarom hogy bárki megrongálja azokat a berendezéseket amiket oda el kell helyeznem, hogy biztosítsák a palotád megvilágításához szükséges erőt!

—Aha! Világos! Én sem akarom hogy hirtelen sötét legyen mert egy aljas merénylő elront valamit! Máris a tied! Tehát mikor gyulladnak ki nálam a fények?!

—Talán két hét múlva.

—Nagyszerű, az nem is olyan sok idő!

—De kell még valami! A Zöld-folyó torkolatánál van egy háromszög alakú partszakasz, a folyó, a tenger és a Sasfészek között, ahol néhány halász lakik most. Ez a terület is kell.

—Legyen! - legyintett a császár.

—De ez még nem is elég, mert már eddig is sokan jöttek hozzám, és még fognak is úgy hiszem! El kell őket helyeznem! Na és ugye neked sem érdeked az felség, hogy ezeket ne tudjam befogadni, mert neked is sokkal jobb ha ezek nem hóbörögnek hogy minek kell imádkozniuk, hanem ehelyett szépen meglapulnak nálam!

—Ha jól sejtem, még több birtokot akarsz!

—Naná! S mert Tuor felé már nemigen terjeszkedhetek, ezért marad a folyó túlsópartja! Arrafelé elég sok a lakatlan rész, még több ami lakott ugyan de csak néhány kis tanya van ott. Tehát azt szeretném, ha azontúl arrafelé bármekkora földet a magaménak mondhatok, amely föld jelenleg nincs megművelve! Ha ugyanis műveletlen, akkor senkié!

—Ez nem igaz, mert lehet hogy az például egy szenátor vadasparkja!

—Menjenek másfele vadászni! - vont vállat közönyösen Lora. —Aki megműveli a földjét, attól nem akarom elvenni, legfeljebb megvenni, nem fosztom meg a megélhetésétől, de a gazdagok sirámai nem hatnak meg!

—Tudod mit?! Engedélyezem! - szólt a császár. —De akkor én is akarok még valamit: egy koronát alumíniumból! - és feszülten várt a válaszra. El volt szánva rá hogy nem enged, bármint tiltakozzék is Lora.

—Nem érek rá koronák csinálgatásával bajmolódní - válaszolta Lora - de ha neked megfelel Szorbut császár, akkor küldök neked mondjuk öt kiló alumíniumot, ebből az ékszerészeiddel megcsináltathatsz már egy akkora koronát is ami még nagyobb is mint a fejed, sőt, két koronát is!

—Mi az hogy kettőt, még ötöt is, hiszen nem kell hogy nehéz legyen! - örült a császár.

—Akkor meg is beszéltünk mindent! - vágta rá Lora, és elment.

A császári palotából elmentében Lora át kellett vágjon a városon. Tudta hogy ez már nem sokáig lesz így, hála épp az iménti alkunak, amikoris birtoka egy keskeny nyúlványa egészen a császár palotájáig nyúlik majd, de egyelőre e terület még nem volt az övé. Útja síkátorok és vásárterek közt vezetett, itt-ott akadt egy-egy templom is, mely régen ennek meg annak az istennek volt felszentelve, most már azonban mind a máglyány istené volt. Lora sejtette, hogy a császárnak nem kevés vitájába telik majd a nevével, míg meggyőzi arról, hogy márpedig Isten e hajlékai most muszáj hogy a pogány Lora kezére jussanak! Bár az is lehet hogy lesz elég esze a császárnak, s nem vitázik, s ha Csília ellenkezik, ad neki néhány pofont... Annyi bizonyos, hogy a papokkal nehezebb dolga lesz a császárnak mint Csiliával, mert azokat nem lehet olyan könnyen megverni! De még itt is segíthet az uralkodónak az, hogy a papoknak biztos tetszik majd a prostitúció betiltása!

Ahogy Lora ment előre, sokféle látott koldusokat is. Ez volt csak amit nem tudott megérteni: mert bár megfoggyatkoztak a koldusok jócskán, de mégis voltak még mindig elég sokan! És Lora nem értette hogy ha valaki egy utolsó szegény nyomorult, családja sincs, akkor miért nem jön hozzá, hogy ott a kőfalakon túl jól éljen?! Ennyire agyára ment mindaz a sok értelmetlenség, amit az úgynevezett jó erkölcsről képzel?!

Hirtelen azonban ismerősnek tűnő arcot fedezett fel az egyik templom lépcsőin ülő koldusnők között. Nagyon jó memóriája volt Lorának, de most mégis sokáig kellett tűnődnie, hogy ugyan honnan ismeri ezt a személyt – azután rájött. S amikor végre rájött, elmosolyodott, közelebb lépett, de nem adott alamizsnát neki, hanem csak a kezét nyújtotta szótlanul a szutykos fiatal lány felé.

Az felnézett, mert e szokatlan gesztus elképesztette, nem is értette hirtelen, hogy mit akar tőle ez az előkelő nő – majd megismerte Lorát, s ekkor olyasmi történt, ami igazán nem jellemző a nem éppen szégyenlős koldusokra: mélyen elpirult!

Majd felállt, megfogta Lora kezét, s egy hang nélkül, lehajtott fejjel követte.

S meg nem szólalt volna egészen Lora telepének kapujáig, de nem szólt Lora sem, végül a kolduslány nem bírta tovább, s ő törte meg a csendet:

—Úrnőm, köszönöm a kegyedet, de hát hogyhogy nem kérdezel semmit?!

—Mert tudok mindent.

—Mindent?!

—Ne hidd hogy kémektől! De igazán nem volt nehéz kitalálni. Te vagy az a fiatal lány, aki a Tuorba jövelem napján azt kérte tőlem, hogy parancsoljam meg az apjának, hogy az engedje a lefekvését valami már nős férfival. Még a nevedre is emlékszem: Szikrának hívnak. Én akkor azt mondtam hogy ezt nem javaslom, mert a fiú csak veled akar hálni, de nem akar elválni. Nos, te akkor nem örvendtél ennek, azt láttam az arcodon! S hogy most a koldusok közt látalak, hát lehetetlen nem arra gondolnom, hogy ez úgy lehetett hogy mégis lefeküdtél vele, de ő nem vett feleségül amint azt előre megígásoltam neked! Ettől még nem kellett volna ugyan koldussá lenned, de gondolom a szüleid meghalhattak, s ez a galád, álságos szeretőd sem segített

rajtad! Más meg nem akart feleségül venni, mert hisz sokan tudhatták rólad, hogy nem vagy már szűz.

—Rosszabb történt velem úrnőm! Valóban a fiúé lettem, valóban becsapott, de a szüleim nem haltak meg, hanem ezután egyik szülőm sem akart tudni rólam! Kitagadtak!

—Akkor miért nem jöttél rögvest hozzám?

—De hiszen hogy is mehettem volna, amikor te jóelőre figyelmeztettél, s én nyíltan semmibe vettem bölcs tanácsaidat, kételkedtem benned, nem hallgattam rád! Nem voltam biztos benne, hogy befogadnál, de meg szégyenkeztem is! Megpróbálkoztam vele, hogy beálljak egy máglyány gyülekezetbe, de kiderült hogy ott semmit nem segítenek rajtam, mert bár befogadtak, de nem adtak ám pénzt, még élelmet is csak nagyon ritkán, de azt elvárták hogy rendszeresen imádkozzam, holott amíg azt teszem addig nem koldulhatok, tehát felkopik az állam! S még azt is akarták hogy bűnbánatot tanúsítsak, s vezeklésként verjem magamat meg másképp is sa nyargassam a testemet, de nekem elég bajom volt amúgyis, nem hiányzott hozzá, hogy még sok sebből vérezzem is! Tehát otthagytam őket, s csak koldultam egyedül! De te olyan jóságos vagy, hogy befogadsz mégis!

—Miért is ne! Hiszen ellenem semmit nem vétettél! - és Lora megsimogatta Szikra haját, majd belépett vele a kőfal mögé, az általa teremtettt Értelem Országába.

Nem is volt semmi baj két újabb évig! Hanem ekkor már bizonyos problémák merültek fel. No nem Lora és a császár gyümölcsöző viszonyában, tulajdonképpen még csak nem is Lora és a máglyányok közt, annál inkább azonban a máglyányok és máglyányok közt! Úgy bizony, a máglyányok nem bírtak megférti egymással! Mert bár úgy tűnt hogy a máglyány isten nagy győzelmet aratott, hiszen vallása kötelező lett, s eképp egycsapásra roppant birodalomra és számtalan hívőre tett szert, nagyobb lett a hatalma mint Loráé, de e győzelem igencsak álságosnak bizonyult. Mert először is: a látszathit - Kajjám a megmondhatója! - nem növeli az istenség hatalmát. Ettől persze még jól jött neki a vallás kötelezővé tétele, mert a következő nemzedékek hite már erős lesz hisz ebbe születnek bele, csakhogy...

Csakhogy a kötelező vallásosság felszínre hozott egy csomó, addig alvó problémát!

Az egész azzal kezdődött, hogy egy nap megérkezett a városba Sztong kapitány, aki azért lett kiküldve, mert nem messze Tuortól elszakadt az egyik távírvonal, azt ment ki megjavítani. Nem egyedül, vele volt három társa is. S amint a telep felé haladtak, az egyik piactéren ő is ismerős arcot fedezett fel! Olyan arcot, mely archoz számos emlék fűződött, kellemes is, kellemetlen is... De annyira sok emlék, hogy nem tudta megállni, s elkiáltotta magát:

—Jodzsbi!

A leány megtorpant, majd futva indult felé.

—Sztong! Én... én... - azzal hirtelen elsírta magát.

Vagyis majdnem ugyanaz történt, mint korábban Lora és Szikra közt. De tényleg csak majdnem: mert Jodzsbi cseppet sem nézett ki koldusleánynak! Igencsak előkelően volt öltözve, ugyan nem a leggazdagabbak által viselni szokott ruhákban, de úgy látszott hogy azért nem kell ám szűkölködni! Tulajdonképpen éppoly jómódúnak látszott, mint Sztong kapitány, mielőtt Lora mellé állt. Ahogy manapság mondanánk: a középosztály legfelső rétege, vagy talán a „felső tízezer” legalsó rétege, ezek valamelyikéhez tartozhatott.

—De hát te apáca lettél, még meg is írtad nekem! - csodálkozott Sztong, miközben szívében el-lentmondásos érzésekkel méregette első szerelmét, aki szemmel láthatóan nem volt apácaruhában, hanem nagyonis világias öltözékben.

—Igen, igen, apácának álltam... - hüppögte Jodzsbi - de már látom hogy kár volt elhagynom téged, életem legnagyobb ökörségét követtem el!

—Hogyhogy?!

—Akkor döbbsentem erre rá, amikor a császár elrendelte, hogy mindenki számára kötelező a máglyány hit!

—Nem értelek, hiszen ennek épp te, egy apáca, aki egész életét a vallásnak szentelte, épp te igen-igen kell örvendjél!

—Ó Sztong, hogy is mondhatasz ilyet, amikor ez a legnagyobb csapás ami csak érhet a vallásunkat! Ha még hinnék Istenben és más effélékben, akkor azt mondhatnám, hogy a Sátán most aratta legnagyobb győzelmét, mert immár nem lehet megkülönböztetni az igazán hívő máglyányokat azoktól, akik csak kényszerűségből, félelemből tesznek úgy, mintha máglyányok volnának! S mert ezek csak felszínesen vallásosak, ezért lehet hogy elmennek a templomba imádkozni, de különben nem úgy élnek, amint az méltó az igaz máglyányhoz, emiatt életükkel szégyent hoznak a hitre, s így lassanként azok hite is meginog, akik addig buzgó követői voltak Istennek! Sokáig győtrődtem amikor megtudtam a császár ezen törvényét, mert sosem hittem hogy erővel kéne valakit máglyánnyá kényszeríteni, mert a félelem csak látszathitet szül! És mondtam a főnökasszonynak, hogy nincs igaza a császárnak, bár az még hagyján, hiszen a császár mit tudhat az igaz hit lényegéről, semmit, ő még pogány, még nem vette fel a nyakába a Máglya jelét, s én el is hiszem, hogy jót akart e törvénnyel! Holott akkor sem tett jót, biztos a Sátán parancsának engedett, még ha nem is tudott róla, még ha jót is akart, mert a Pokolba vezető út jószándékkal van kikövezve! Hanem a papjaink, azok már kellett volna hogy tudják, mit szabad és mit nem, s mégis engedtek a hatalom csábításának, hagyták magukat megvesztegetni a császári húsosfazékból nekik kimért zsíros koncokkal, elárulták a hitet, s a trón és a kard hitvány szolgálivá züllöttek! De a főnökasszony azt mondta hogy nincs igazam, ne beszéljek így, megtiltja, mert nagyonis jó ha a trón és az oltár szövetséget köt egymással! De én nem hagytam az igazamat, és mondtam neki hogy már nem is hiszek Istenben, mert ha Isten létezne, ezt igazán nem engedné meg! És még többeket is meggyőztem a zárdában erről, de akkor a főnökasszony azt mondta hogy engem szállt meg a Sátán, bezárt, én erre mondtam hogy már nem akarok apáca lenni, de nem engedett ki! Hanem mégis megszöktem, mert egy társnőm kiengedett, s vele együtt elszöktem! S még szerencsém volt hogy nem kell koldulni, mert amikor apáca lettem, akkor nem adtam minden vagyonomat a kolostornak, s így ami maradt, azt rábízam egy unokanővéremre, s vissza is kaptam tőle!

—Miért, amit a zárdának adtál, azt nem kaptad vissza?

—Nem hát, holott disznóság, mert még az egész kolostor is az én birtokomon van, nem is messze ide, mondhatni majdnem Tuor mellett, s mégis mind az övém maradt! De hiába pereskedtem, mert most mindenki nagyon fél a papoktól, most hogy a császár is őket támogatja!

Majd ránézett Sztong kapitányra, félénken mosolyogva, s ezt kérdezte:

—Mondd, meg tudsz nekem bocsátani?!

—Meg. Már nem haragszom rád. Már rég nem. De ne hidd hogy a feleségem lehetsz, Jodzsbi, mert már van feleségem!

—De hát úgy tudom, hogy Loránál nincs olyan, hogy házasság!

—És jól tudod, de Vomda még azelőtt lett a feleségem, hogy Lora mellé álltam, amit különben nem bántam meg! Az igaz hogy sok más nőt is megölelgettem azóta, de azért mi Vomdával úgy tekintjük, hogy valamilyen értelemben mégis összetartozunk!

—De hát akkor Vomda, a te feleséged is ott él?

—Igen.

—És akkor ő is lefekszik ezzel-azzal?!

—Nem tudom, hogy megteszi-e! Lora törvényei szerint erre megvan a joga, de sosem tette ezt úgy, hogy lássam vagy gyanús legyen, már ha megtette egyáltalán, s hogy megtette-e, afelől óvakodom megkérdezni őt! Mert minek is idegesítem fel magamat! Lényeg az hogy boldogok vagyunk, és bár nem mondhatnám hogy közömbös vagyok irántad, de semmiképp sem lehetsz már a feleségem, mert idekint, Lora telepén kívül nekem teljesen hivatalosan van feleségem, tudniillik Vomda, Loránál meg senki nincs aki bárki felesége lehetne, tehát te sem lehetsz feleség, sem enyém, sem másé!

E pillanatban kiáltások hangzottak fel:

—Ott vannak! Na gyerünk fiúk, most nincsenek is sokan, most elbánunk velük!

Sztong kapitány arrafelé nézett, ahonnet a hangok hallatszottak. S meglátott vagy húsz férfit, főleg husángokkal felfegyverkezve, bár kard is akadt némelyiknél. Ezek, egyelőre még távolról, de közrefogták őket. A békés járókelők, észlelve hogy itt zűrzavar lesz, sietve elmenekültek, habár némelyek távolabbról kíváncsian figyelték az eseményeket.

—Ti meg kik vagytok és mit akartok?! - kérdezte Sztong kapitány, csodálkozva, mert néha előfordult ugyan hogy mint Lora követője, kapott szidalmakat innen-onnan, de még senki nem merészelte megtámadni őt.

—Mi vagyunk a Tuor Föld Harcosai szervezet katonái! Megfogadtuk hogy leszámolunk veletek, aljasokkal! Elegünk van abból, hogy az a sátáni Lora állandóan terjeszkedik, s hua létére elfoglalja a mezőket, legelőket...

—Bolondok, Lora alig foglal el mezőt és legelőt, inkább járatlan erdőket, s magas, megművelhetetlen hegyeket! - kiáltotta a kapitány, és igaza is volt. Mert Lora ha csak lehetett, igyekezett kímélni a tuorok érzékenységet, emiatt óvakodott a jól termő területek bekerítésétől, de különben is jobban kedvelte a hegyeket mert azok tetején szél fújt, és sok szélkereket állított fel oda áramtermelőnek, meg a folyópartot is kedvelte, még ha mocsaras volt is, mert ide is vagy már is felállított áramtermelő egységeket, vagy tervezett ilyeneket építeni a jövőben.

—De kevés mezőt se foglaljon el! És hegyeket meg mást se! Azok a tuorok hegyei és erdei! - kiabálták a hangoskodók, s egyre közelebb jöttek, fenyegetően lóbálva a fegyvereiket. —Pusztuljon innen Lora, és minden követője! Most megölünk benneteket!

—Jól van - szólt erre Sztong kapitány - összemérhetjük az erőnket ha nagyon akarjátok, de őt engedjétek ki - mutatott Jodzsbi-ra - mert ő nem tartozik hozzánk!

—Jól van, tűnjön onnan, de gyorsan amíg hagyjuk! - kiáltotta a támadók vezére.

—Nem megyek! - kiáltotta erre Jodzsbi, és megragadta Sztong lovának kengyelét. —Én igenis hozzátok tartozom! - nézett egykori szerelme arcába.

—Akkor pusztulj te is! - kiáltotta az egyik támadó, azzal eldobott egy követ, s az alig egy ujjnyira füttyült el Jodzsbi arca mellett.

—Jól van fiúk, ti akartátok! - mondta nyugodtan Sztong kapitány, azzal így szólt három társának:

—Hűtsük le a felforrósodott kedélyeket, jó?! - s máris benyúlt a nyeregkapába, előhúzott onnét egy jókora, hasas palackot, amire egy talán negyven centi hosszú cső volt szerelve. E cső végét a támadók felé fordította, megnyomott valamit a palackon, mire a csőből fehéres, igen nagy nyomású gáz spriccelt ki, de igencsak furcsa gáz, mert bár Jodzsbi e cső háta mögött állt, s legalább két méter távolságban, de még ő is valami érthetetlen okból dermesztő hideget érzett!

A gáz olyan nagy nyomással spriccelt ki, hogy könnyedén megtette a jó néhány méter távolságot ami a kapitányt a támadóktól elválasztotta, s ott nekiütközött az egyik heveskedő, gyilkos szándékú Tuor Föld Harcosának. S valóban lehűtötte annak harci kedvét, de annyira, hogy az illető arcát pillanatok alatt jégpáncél borította be, s elterült a földön. S nem ám ájultan terült el, de holtan, ennél holtabb már nem is lehetett, mert Jodzsbi nem tudta megállni, hogy az iszonyú látványtól fel ne sikoltson: amely pillanatban ugyanis a fagyott arcú férfi a földre zuhant, egyszerűen darabokra tört az ütődéstől a feje, mintha csak jégtömb lenne, ugyanis semmi vér nem folyt ki belőle, s e néhány darab egymástól különböző irányokba elgurult!

És Sztong kapitány ide-oda fordította a csövet és a gázsugarat, így tettek társai is, és így pillanatok alatt mindenki kedélyét ugyancsak lehűtötték, mert sorra mindenkit megfagyasztottak! S ezt látva a nézelődő tuoriak bizony igencsak örvendtek amiért óvatosan félrehúzódtak, mert nem képtelenség, hogy ha a támadókhoz közel álltak volna, azok háta mögött, akkor ők is megfagynak, mert akár még véletlenül is eltalálhatta volna őket egy-egy fagyasztósugár!

—Mi volt ez?! - hebegte Jodzsbi.

—Semmi különös! Nagy nyomásra összepréselt levegő.

—De mitől ilyen hideg?! Hogyhogy nem melegszik fel abban a palackban?!

—Persze hogy nem melegszik fel, odabent ugyanis nem is hideg! Akkor hül le, amikor kiengedjük onnét! Sőt, maga a *levegő* nem hül le még akkor sem, esze ágában sincs lehűlni, egyszerűen tágulni akar, hiszen addig össze volt sűrítve, márpedig én nem értem ugyan hogy mi annak az oka, de Lora azt mondja, hogy a tágulás hőelvonással járó folyamat, a kiengedett táguló levegő tehát meleget von el a környező tárgytól, márpedig ha valamitől elvonják a meleget, akkor az lehűl, ez ugye világos! Hát emiatt fagytak meg ezek a fickók!

—Félelmetes! - hebegte Jodzsbi, és úgy remegett a lába, hogy nem bírt nemcsak lépni, de megállni sem rajta. De ez nem volt baj, Sztong kapitány felültette a lovára, s úgy vitte be Lora telepére.

—Komolyan gondoltad, hogy közénk tartozol? - kérdezte aztán.

—Naná! Hova is tartoznék, amikor már nem hiszek istenben!

—De újra figyelmeztetlek, hogy nem lehetsz a feleségem, mert itt nincs olyan, hogy feleség!

—Értem, de akkor is kell hogy tartozzak valahová! De ugye nem muszáj genitálisnak lennem?!

—Ez csak téled függ! Ha nem akarod, nem kell azt a munkát választanod.

—Persze hogy nem akarom, hogy is akarnám, én még szűz vagyok!

—De már nem sokáig. - nyugtatta meg őt Sztong.

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy őszinte leszek veled: amint beérünk oda, becipellek az első házba babám, és máris hálok veled!

—De... de...

—És mielőtt megszólalnál, sietve közlöm hogy jól tudod, és ez nem kötelességed neked, nem kell hogy ebbe beleegyezz, de ha visszautasítasz, akkor azt akkora tiszteletlenségnek tartom, hogy soha a büdös életben többé hozzád se szólok! Mert elegendem van abból, hogy egyszer már elhagytál holmi nem is létező istenért, s most is átversz, elhagynál holmi hülye erkölcsi elvekért, amikben nem is szabad hinned, mert a mi bölcs Loránk sokkal jobb törvényeket adott nekünk! Az első hülyeségedet megbocsátottam, rendben van, mindenki tévedhet, de a másodikat már nem lennék képesek!

—De... én... én nagyon szívesen, csak...

—Csak mi?

—Mi lesz ha gyerekeim születik?!

—Mi lenne?

—Ki fogja azt felnevelni?!

—Valószínűleg te.

—Apa nélkül?!

—Odabent senki gyereknek nincs apja. Azaz, van, de többnyire nem tudható, hogy kicsoda. Nem is érdekel senkit.

—De ki segít akkor az anyának a nevelésben?!

—Mindenki.

—Hogyhogy?!

—Az egész közösség. Nem fogsz nélkülözni, mert minden ingyen van. De általában az úgy szokott lenni, hogy akadnak férfiak akik szívesen foglalkoznak gyerekekkel, egy efféle férfi pártfogásába vesz valaki olyan gyermeket, aki valamiért rokonszenves neki, aztán tanítja, neveli, segíti, mintha apja lenne! Nem biztos hogy az apja, bár az is megtörténhet. De ez nem számít, lényeg hogy a férfi és a gyerek jól kijöjjön egymással! De ha nincs ilyen férfi, az sem baj. Abba már sok gyerek belehalt hogy nem volt mit enni, de abba hogy nincs apja, még senki, és nálunk mindenki ehet bőségesen! De még az sem muszáj hogy gyereket nevelj ha nem akarod, mert dönthetsz úgy is, hogy leadod a gyermekkertbe, s ott óvónőknek nevezett nők gondozzák a csöppségeket, e nőknek kifejezetten ez a munkájuk, semmi más.

—Ebből élnek?! - ámult Jodzsbi.

—Ha úgy érted hogy ezért kapják az ellátásukat, akkor igen, ebből élnek.

—De hát ez nagyon könnyű munka! Mást nem is kell csinálniuk?!

—De, mert az is a dolguk hogy rendben tartsák, takarítsák a gyermekkertet, meg azt a házat is ahol ők laknak. Nálunk ugyanis nincsenek szolgák.

Ezen Jodzsbi elgondolkozott, majd épp mire a telep kapujához értek, így szólt:

—Azt hiszem nekem nagyon megfelelő munka lesz ez, hogy gyerekekre vigyázzak! Apácaként is gyakran vigyáztam gyerekekre!

Lora örült Jodzsbinak, mindig örvendett ha valaki hozzá jött, de aztán kiderült hogy nem is csak Jodzsbi az egyetlen valahai apáca aki Lora követőjéül szegődött! Nem is voltak kevesen

azok akik rádöbbenek, hogy valami nagyon nincs rendben a vallással, ha egyszer kötelező lett hirtelen! Ezek közt szép számban akadtak apácák, még többen egyszerű, valaha vallásos emberek, akik azt mondták hogy ha már kötelező vallásosnak lenni, akkor abban nincs semmi pláne! Lora élt a gyanúval, hogy ezek egy része korábban is csak amiatt volt máglyány, mert különbözni akart a többi embertől. Most hogy hivatalosan mindenki máglyány, most inkább „lorás” lett. Ebben semmi meglepőt nem látott, abban már inkább, hogy még néhány egykori máglyány pap is hozzá költözött! No nem téríteni, azt Lora úgysem hagyta volna, hanem mert megrendült a hitük.

Ám Lora nem ült tétlenül, várva követői szaporodását! Amikor megtudta hogy Jodzsbí úgy kellett megszökjön abból az apácázárdából, ami az ő saját birtokán állt, ezt mondta:

—Ezt nem hagyjuk annyiban!

S erre Jodzsbí élénken, boldogan bólogatott, mert ő is haragudott a főnökasszonyára.

—De - folytatta Lora - ezt nem amiatt teszem, hogy visszakapd azokat a birtokokat! Nem is kapod vissza őket! Azok a tied lesznek ugyan, de csak annyira, mint amennyire Vomdái, Sztongé, meg mindenki másé, ugyanis mindenkié lesznek! Leginkább azonban az enyém! Hozzácsatolom őket a telepemhez, mert úgy látom a térképen, hogy majdnem mellettem van az a terület, épp csak egy nagy tanya választja el tőle, de azt a tanyát majd megvásárolom! Leginkább azonban nem is a területszerzés vágya ösztönöz, hanem az, hogy azt mondd, több apáca is él ott, akik már nem akarnak apácák lenni, de rabságban vannak tartva.

—Így van, legalább három ilyen apácáról tudok!

—Gondolom szívesen megmentenéd te is a barátnőidet.

—Naná! Mikor fagyasztod meg a főnökasszonyt, Lora?! - kérdezte boldog izgatottsággal Jodzsbí.

—Nyugi! - nevetett Lora. —Nem kellek ahhoz én! Oda sem megyek! Az egész akciót Sztong kapitányra bízom, amennyire szereti a máglyányokat, biztos hogy boldogan vállalja a feladatot, én ellenben nem szeretek verekedni!

—Tőlem máris indulhatunk! - pattant fel a kapitány.

—Tőlem is indulhatsz! - mosolygott Lora. S erre a kapitány máris ment, sőt, szinte futott...

* * *

—Ki az?! - jött a kolostor kapujához a főnökasszony, miután a kapus nővér szólta neki, hogy valami tíz fős lovascsapat jött oda, és azt követelik hogy vele beszéljenek.

S erre, igencsak elcsodálkozva, Jodzsbí hangját hallotta meg! Holott azt hitte, férfiak érkeztek, mert a nővér is férfiakról szólta neki.

—Azt akarom, hogy kinyisd a kaput főnökasszony, jöjjön ki minden apáca, s takarodjatok a birtokomról! Kivéve azt a néhányat, aki már nem akar apáca lenni, de te fogva tartod őket, a barátnőimet! S ne mondd hogy nincsenek ilyenek, mert legalább hármójukat név szerint is megnevezhetem: Jöjjön tehát ki azonnal szabadon ide Trikli, Pakri és Vécsit! De szerintem jöhet hozzánk Pélillé is, mert róla is erősen hiszem, hogy megrendült a hite!

—Mit engedsz meg magadnak te hitetlen nőszemély, vedd észre hogy démonok szállták meg elmédet! Távozz innét azonnal, mert nekünk semmi beszélni valónk nincs egymással!

—De igen, mert nemcsak fogva tartod a barátnőimet, de az én birtokomon is vagy, én tehát ezennel kiutasítalak innen, vagyis takarodj! Előre figyelmeztetlek, ha azonnal ki nem nyitod a kaput, nem biztosítom a bántalom nélküli elvonulásodat, sem neked, sem azoknak, akik rabságomban bűnrészesek, bűntársaid voltak! S ne hidd hogy a levegőbe beszélek, mert láthatod hogy társaim is vannak, és nagy ám az ő hatalmuk!

—Bennünket Isten véd, tehát nem ártatsz nekünk! Különben sem ajánlom hogy ujjat húzz az egyházzal, melyet maga a császár őfelsége védelmez!

—Aki engem védelmez, nagyobb hatalmú, mint a császár!

—Nem hiszem én azt! - mondta a főnökasszony, aki bízott a kolostor vastag falaiban, erős kapujában, mert mit is kezdhetne azellen ez a tíz lovas! Ostromhoz ennél jóval többen kelle-

nek! S ezért már nem is törődött Jodzsbi-val, hanem bezárta a kémlelőnyílást, s elindult az épületbe vissza.

Ám alig haladt talán csak harminc lépést a kolostor udvarán a kavicsos ösvényen, amikor mögötte iszonyú dörrenés hallatszott, s a kolostor erős, fém pántokkal vasalt keményfa kapuja milliónyi kis darabra töredezett, s e darabok miszlikbe szaggatták a kapu mögött álló kapus nővért is. A főnökasszonynak nem esett ugyan baja, de majdnem megsüketült a robbanás zajától. S a kapu maradványain át belovagolt Jodzsbi, mögötte Sztong kapitánnyal s a többiekkel.

—Lebecsültél, priorissza! - mondta Jodzsbi a főnökasszonynak. —Kár volt pedig! Megmondtam, hogy ha nem engedelmeskedel, akkor nem leszünk kíméletesek veled!

—Mi... mi volt ez... - hebegte a főnökasszony még mindig a rommá lett kapu felé pislogva.

—Nem tudom. Nem ismerem az én erős barátaim titkait még. De jó anyag volt, az már biztos! - kacagott Jodzsbi. Sztong kapitány azonban válaszolt az apácának:

—Hitvány anyagból volt a kapud, mert egyetlen rúd dinamit elegendő volt hozzá! Na hát akkor azt hiszem teszünk róla, hogy megkapd a megérdemelt büntetésedet! Legények, szaggassátok le minden ruháját, és kötözzétek pucéran ide a fához, hogy el ne szökjön! De még ne erőszakoskodjatok vele, eljön majd annak is az ideje, de előbb legyen itt minden apáca! Mindent a megfelelő időben!

—De hát mit képzeltek, mit merészeltek, ez istengyalázás, ez... - kezdte a főnökasszony, ám Jodzsbi leugrott a lováról, s mert látta hogy hátasa épp akkor ürítkezett, leguggolt, belemarkolt a még friss, meleg trágyába, s egy váratlan mozdulattal az egészet belenyomta egykori főnökasszonya szájába.

—Kuss! Eleget hallgattam a zagyvaságaidra, most már nem vagyok rá kíváncsi!

Nemsokára az összes apáca ott állt előttük, mind a huszonnégyen, s mindet le is vetkőztették Sztong kapitány és emberei. És Jodzsbi megtalálta barátnőit is a pincében, akik már több hónap óta raboskodtak ott. Ott volt nemcsak Trikli, Pakri, Vécsit és Pélillé, de öt másik egykori apáca is. Természetesen mind nagyon örvendtek a szabadulásnak, haza nem is akartak menni, mert vagy nem is volt otthonuk, vagy ha volt is, de tudták hogy otthon haragudnának rájuk hogy már nem akarnak apácák lenni, boldogan mentek tehát Lora telepére, sőt Pélillé egyenesen kijelentette már ott rögvest, hogy ő annyira megundorodott a vallástól hogy épp ellenkezőleg akar élni mint amit a vallás előír, s mert a vallás bűnnek tartja a paráználkodást, emiatt feltett szándéka, hogy Loránál semmi más nem lesz, kizárólag genitális! S felajánlotta hogy már most rögvest kielégíti Sztong kapitány vagy bárki hős megmentő efféle igényeit!

Akadts is volna katona aki szívesen hált volna vele, de Sztong nem hagyta.

—Nyugi fiúk! Eljön annak is az ideje! Előbb még foglalkozzunk az apácákkal, akik mind bűnrészesek Jodzsbi fogságában! Előbb nekik kell megmutatni mi a nők dolga: tudniillik nem az imádkozás, hanem egészen más! Aki apáca, az ostoba, annak nincs semmi ész a fejében, márpedig akinek nincs a fejében, annak legyen a lába közt! És sokan vannak, tehát most ne fecse-reljétek az erőtöket Pélillére, vele ráértek a telepen is, előbb jöjjenek a többiek, legelsőként a főnökasszony! Kezdem a sort én, de kövessen mindenki más is! Azt nem bánom ha a többi apáca csak egy-két farkincát kap, de a legbűnösebb, a főnökasszony, az kapjon mindegyikőnkől!

S ez így is lett, s hiába sikoltoztak az apácák, mind meg lettek erőszakolva igen tisztességesen! S ennek végeztével még további megszegényítésül fekáliával kenték be mindegyikük haját és arcát.

Ezután pedig világgá kergették őket, s hozzá szégyenszemre teljesen pucéron, s úgy, hogy mindegyikük karjait összebilincselte a hátuk mögött, hogy valami gízgazzal, levéllel se tudják eltakarni magukat, s hosszú sorba is bilincselte őket. Így mehettek világgá!

—S még jól is jártatok, mert a fogság sokkal szörnyűbb ennél! Kimondottan kíméletes vagyok veletek! - kiáltotta a zokogó menet után Jodzsbi.

* * *

A történeteknek persze szélvészfényként szaladt híre, el sem lehetett volna titkolni, nemcsak mert a főnökasszony és a többi apáca elbeszélte, nemcsak mert panaszt tettek Lora ellen a püspöknél, de amiatt is, mert Lora láthatóan birtokba vette a zárdát s körülötte jókora darab területet, mindent ami valaha Jodzsbié volt, de annyira, hogy temérdek munkást toborzott, akik ezt az új területét is fallal kellett körbevegyék! Márpedig ez iszonyú nagy terület volt! Ugyanakkor valami csoda folytán hihetetlenül gyorsan épült ez a fal is, mint eddig Lora minden falaszakasa, ugyanis nem kellett hozzá köveket faragni, mert Lora emberei maguk szállították a köveket a munkásoknak, akiknek csak az volt a dolguk, hogy e köveket, melyek teljesen egyformák voltak, egymásra pakolják, s habarcsot tegyenek közé, de ez is valami különleges, igen keménnyé szilárduló habarcs volt, amit szintén Lora emberei vittek nekik. E kövek természetesen betondarabok voltak, mert Lora felfedezte eddigre a cementet is. S ráadásul a fal alapjául szolgáló gödröt is Lora gépei ásták ki! Tulajdonképpen az egész falat Lora emberei maguk is megépíthették volna, csak amiatt kellett nekik barbárok, mert így gyorsabb volt az egész. És a munkások röhögtek, hogy ez nem is fal, hitvány portéka az egész, alig két ember magas, és vékony, de Lora azt mondta, ennyi elég, mert csak arra kell hogy jelezze valami hogy ez az ő területe, s hogy senki be ne lásson! S ha valaki be akarna mászni, hát ott a tetején a szögessdrót, ami nemcsak szúr, de aki megfogja, az rögvést meghal!

Kiderült tehát hogy Lora elfoglalt egy apácazárdát, s emberei megerőszakolták az apácákat, s mindezen dolgok híre természetesen a császár fülébe is eljutott. Mindenki várta, mit tesz a császár!

Nos, a császár erre olyasmit tett, amire senki nem számított, s ezt ráadásul igen alaposan és elszántan tette: hallgatott! Meg sem szólalt! Annyira sziklaszilárd elhatározással művelte e hallgatást, olyan kökemény eltökéltséggel, hogy Csília nem bírta tovább, és kockáztatva néhány pofont, kérdőre vonta a férjét.

—Mégis, mit vársz tőlem, mi a rossebet tegyek?! - vonta össze ingerülten a szemöldökét a császár.

—Mit, mit, hát például azt, hogy felvonulsz a seregeddel, s legalább arról a területről kiűzöd Lorát, amit jogtalanul elfoglalt, ha már végleg nem akarod megsemmisíteni!

—Nono, nono! - emelte fel a császár az ujját fontoskodva. —Lora cseppet sem foglalta el azt a területet jogtalanul! Annyiban igazad van, hogy Lora bűnös, tudniillik önbíráskodást követett el! Ennyi igaz az ellene felhozott vádakból. Mindazonáltal tény ami tény, hogy az apácák, legalábbis a főnökasszony, sokkal bűnösebb, tekintve hogy az a birtok Jodzsbié volt! Na már most, Jodzsbinak jogában állt azt a birtokrészt a főnökasszony kezelésére bízni amikor belőle apáca lett, de ezt joga volt visszavenni is tőle amikor úgy döntött, hogy nem lesz többé apáca! S amikor emiatt a főnökasszony bezárta Jodzsbit, majd nem adta vissza a birtokot Jodzsbinak, akkor bűnössé vált egyrészt jogtalan fogvatartásban, másrészt a személyi szabadság korlátozásában, mindkét vádpontban minősítetten, több esetben is elkövette ugyanis ezeket, több személy ellen, bűnös továbbá földbirtok illegális kisajátításában mint rosszhiszemű, jogcím nélküli lakó és földfoglaló, s nem kétlem hogy még sok más kisebb jelentőségű vádpontban is bűnös! Jodzsbi csak azt követelte, ami az övé.

—De már Lora lakik a birtokon!

—Mert Jodzsbi megengedi neki. Amikor Jodzsbi apáca lett, az apácák használták a birtokot, amikor Jodzsbi „lorás” lett, akkor Lora használja! Ez teljesen természetes! Jodzsbi természetesen annak adja a birtokát, akinek óhajtja! Ez így helyes és igazságos! Tulajdonképpen csak arról van szó, hogy Jodzsbi most más vallás követője lett mint eddig volt, most Lora fura filozófiai nézeteit vallja!

—De tilos más vallás mint a máglyány hit!

—Igen, de Lora és követői tulajdonképpen nem más vallást üznek, hanem nem vallásosak! Jól mondtam az előbb: ők egy más filozófiai rendszer hívei és kész!

—És te ezt tűröd!

—Attól tartok igen! - mosolygott a császár minden szomorúság nélkül, és leemelvén fejéről az alumíniumkoronát, tetején a nagy drágakövel, megnézegette azt, fölöttébb elégedetten. — Mindaddig tűrni fogom - mondta - amíg nekem ez kifizetődik! Márpedig kifizetődik, s nemcsak

nekem de neked is, mert ha neked nincs is ilyen koronád, de ugye milyen kényelmes a palota villanyvilágítása! És gondold kérlek arra kis hülyém, hogy amint megtámadom Lorát, rögvest ki fognak aludni ezek a fények! Ez biztos! Ennél biztosabb a saját halálomban se lehetek! Mert nem tudom hogy ezt a csodát Lora miként csinálja, de őszintén csodálkoznék, ha nem tehetné meg mindössze egyetlen kis ujjmozdulattal, hogy itt minden sötétbe boruljon, s akkor szívhatjuk újra a fáklyák bűzét, s még akkor sem lenne olyan világos mint most! Sietve közlöm pici-nyem, hogy mindezzel Lora nem fenyegetett meg, de nem is szükséges hogy megtegye, mert *ennyi* eszem azért még nekem is van!

—Nem értelek, hiszen Lora mégiscsak egy tús! Akit ki kell végezned, ha az apja fellázad!

—Hát igen, ezt kéne, de az apja szerencsére nem lázad!

—Na és ha megteszi?!

—Hát ugye... régen biztos kivégeztettem volna Lorát, de az valóban régen volt! Mostanában egyre inkább úgy gondolom, hogy Lora valóban nem hua már! Hogy is lenne az, amikor Lora *megmondta*, hogy nem tartja huának magát!

—Mi más is volna, hiszen...

—De hiszen van saját népe!

—Aminek még neve sincs! Mindenki csak úgy nevezi őket, hogy „Lora népe”, de az nem népnév! Ők nem nép, ők csak „lorások”!

—Na és ha úgy nevezzük őket, hogy ez a „lora nép”?!

—Az meg hülyén hangzik.

—De az is, hogy „mjelnó”! Különbözik meg igenis van nevük, Lora úgy nevezte el magukat, hogy ők a *moá* nép.

—Egy népet nem lehet csak így megteremteni a semmiből!

—De ha látod hogy lehet! Ne tagadd le a tényeket Csília, mert a tények makacs dolgok, s ha letagadod őket akkor nem a tényeknek lesz rossz, hanem neked!

—Bármit mondj is, de Lora bűnt követett el, minimum önbíráskodott, ezt te is elismerted! És az emberei apácákat erőszakoltak! A nemi erőszak pedig saját törvényeid szerint is bűn!

—Most mit akarsz, fura lenne emiatt elítélnem Lorát, mert senki nem hinné el, hogy Lora megerőszakolt valakit, amikor nő lévén nincs is meg az ehhez szükséges kelléke! - vigyorgott a császár.

—Ne gúnyolódj felség, mert attól még bűnös lehet ebben Lora, tudniillik a felbújtásban!

—Soha a bűdös életben nem tudnám bebizonyítani, hogy megparancsolta volna Sztongnak az erőszakot!

—De az önbíráskodást igen!

—Ez igaz, de azt kell mondjam hogy ezzel az apácák még kifejezetten jól jártak! Ha ugyanis Lora betartja a törvényes utat, s az apácák ügye elém kerül, akkor mindazért amit elkövettek, a főnökasszonyt simán kínhalálra ítélfhettem volna a törvényeink szerint, még akkor is ha nem vagyok kegyetlen, de a többi apáca sem hiszem hogy ilyen könnyen megúsza volna! Gondold bele: lényegében semmi büntetést nem kaptak!

—Megerőszakolták őket!

—Lefeküdtek néhány férfival. Nem olyan nagy ügy! A legtöbb nőnek az a sorsa, hogy nem marad szűz! Az az igazság Csília, hogy mindigis egetverő ökörségnek tartottam hogy egy nő élete végéig szűz maradjon, hiszen a nő azért nő hogy szüljön, de ha szűz marad, akkor nem szülhet! Mert tudod bár én nem értek egyet mindenben Lorával, de azért azt elismerem, hogy sok dologban okosan vélekedik, például abban, hogy ha kétségünk van abban hogy egy tett jogos-e, gondoljuk végig, jó volna-e, ha mindenki a világon úgy cselekedne! Nos, gondold csak bele: ha a világon minden nő apáca lenne, mindegyik szűz maradna, egyikük sem szülne, tehát kihalna az emberiség! Ez pedig nem volna jó, ez nehezen vitatható! Tehát az apácaság helytelen, bűnös cselekedet! Vagyis az apáca meggyalázza a szememben a női nemet, megtagadja asszonyi hivatását, szégyent hoz a női nemre! Én tehát azt mondom hogy egy nőt megerőszakolni valóban bűn, amit súlyosan meg kell büntetni, de *kivéve akkor, ha apácát erőszakol meg a férfi!* Az apácát megerőszakoló férfi ugyanis csak megmutatja az apácának hogy mi a nő dolga, mintegy igyekszik visszaterelni a helyes útra annak kibillent gondolkodását!

—Ez szégyenletes gondolkodás, az apáca az Úr Isten menyasszonya!

—Akkor igen furcsa hogy papjaitok az egynejűséget prédikálják, holott az istennek ennyi sok felesége van!

—Ne hasonlítsd magadat istenhez!

—Te meg ne parancsold meg nekem, hogy mit tegyek és mit nem! Különben elárulom hogy még akkor se tettem volna semmit, ha Lora vagy az emberei megölték volna az apácákat! Minek is tettem volna, azzal már nem támaszthattam volna fel őket, csak Lorával összeveszván bajt zúdítottam volna a nyakamba! És a papjaitok úgyis kaptak már eleget tőlem, többet is mint amit megérdemelnek! Tehát kussolj, vagy elküldelek téged is Lorához, hogy élvezd a szerető gondoskodásukat! - vigyorgott a császár.

Amikor a császár azt mondta, hogy a papok többet kaptak mint amit megérdemeltek, akkor azt nem véletlenül mondta. Nem volt ugyanis megelégedve a máglyány papok tevékenységével! S erről bizony már nem is egyszer beszélt feleségével is, de a magasabb rangú papokkal is!

Azután ugyanis hogy a máglyány vallás lett a kötelező, egy darabig aránylag nagy rendben folyt minden, tulajdonképpen nagyobb rendben, mint amit Lora hitt volna. Néhol volt csak kisebb zűrzavar, főleg azok részéről, akik nem akartak máglyányok lenni, e zavargásokat a császár seregei könnyedén levertek, talán amiatt is, mert az igazán elszánt vallástalanok Lorához mentek. A régi rend hívei pedig nem voltak erősek.

Ellenben amikor a máglyányok már eléggé berendezkedtek a birodalomban, belakták a régi pogány templomokat, megsemmisítettek egy csomó pogány vagy annak tartott iratot, könyvet, beolvasztották a legtöbb régi istenszobrot, nos, akkor hirtelen kiderült, hogy olyan hogy „máglyány”, így, általánosságban – tulajdonképpen nincs is! Nincs *máglyány*, csak máglyányok vannak, akik különböző kis csoportoskákat alkotnak, s ezek csak addig fértek meg békés testvériségben, míg a régi vallást kellett gyűlölniük! Amint azonban nem kellett már félniük a pogány papok haragjától, vagy attól hogy a császár megtiltja a hitük gyakorlását, amint szabadon prédikálhattak, használhatták a jó úthálózatot, a futárpostát, s a Birodalom megannyi kétségtelenül előnyös vívmányát – nos, akkor két dolgot kezdtek el művelni: egyrészt ugyanolyan kegyetlenséggel kezdték üldözni a régi hit maradék képviselőit, mint régebben azok őket néha, másrészt - és ez fájt igazán a császárnak! - egymás közt is vad harcokba, heves, néha vérontásig menő vitákba keveredtek, a vallásuk olyan kérdései, tisztázatlan pontjai felett, amiket a császár tökéletesen jelentéktelennek tartott!

Olyan kérdéseken vitatkoztak, hogy például az újszülöttet amikor felveszik a Szent Máglyaságba, akkor a mellére hányszor kell a szenteltvízzel a máglyát jelképező háromszöget felrajzolni: egyszer vagy kétszer?! Egyáltalán, felvehető-e egy gondolkodni még nem tudó csecsemő a Szent Máglyaságba, vagy csak döntéséért felelős emberrel tehető-e ez meg?! Ha felvehető a csecsemő is, akkor meg kell-e ismételni az eljárást vele, amikor már „az értelem korába lépett”?! Mi legyen az elmeháborodottakkal és félkegyelműekkel, ők is felvehetők-e a Szent Máglyaságba?! Mi legyen azokkal, akik már fel lettek véve az egyházba, de azután elhagyták a hitet, pogányok közé távozva, ám később úgy gondolták hogy visszatérnének, meg kell-e ismételni velük a szertartást, vagy elég ha bűnbánatot gyakorolnak?!

De ezek még kis jóindulattal gyakorlati kérdéseknek tarthatóak voltak, mert végülis olyan témákkal foglalkoztak amik szertartásrendieknek nevezhetőek, hogy a pap mikor milyen szertartást hajtson vagy ne hajtson végre, milyen mozdulatokat végezzen, milyen szavakat mondjon, tehát egyfajta tevékenység szabályozásának mikéntjére vonatkoztak. Az azonban már mérhetetlenül bősztette a gyakorlatias gondolkodású császárt, hogy a máglyányok még olyasmiken is vitáznak, sőt, olyasmin vitáznak a leginkább, aminek már a vallásos szertartásokhoz sincs semmi közük, hogy tudniillik ki mit gondol istenről vagy a prófétáról!

A legislegsúlyosabb vita ugyanis azon dült, nemegyszer valóban emberhalált követelve, hogy a próféta, akit egybehangzóan minden máglyány Isten fiának tartott, nos, hogy ez az illető alább való-e méltóságban mint az Atya, vagy sem. Atya alatt itt az istent, a Fiú atyját értették.

Az volt ugyanis a szomorú igazság, hogy a máglyányok szent könyvének írásakor az ezt írók még nem sejtették, hogy ez a kérdés milyen fontos lesz egypár évszázad múlva, s a szent

könyvbe ezzel kapcsolatban ellentmondó részek kerültek bele! Egyik helyen például azt állítják, hogy a próféta ezt mondta: „Én és az Atya egy vagyunk”! Ezt sokan úgy magyarázták, hogy a próféta tulajdonképpen ugyanolyan hatalmas isten mint az Atya, pontosabban egyetlen isten van, de annak ő egy része, ugyanolyan hatalommal mint isteni apja hatalma. Másutt ellenben azt mondta: „Legyen meg a te akaratom”, elismerte tehát ezzel, hogy fontosabb atyja akarata, mint az övé. Különben is - érveltek sokan - már abban a névben is hogy Fiú, szerepel, hogy kevesebbet érő mint az apja, mert hát mióta is ér ugyanannyit egy fiú mint az atya?! Már élettapasztalata is kevesebb! Ezek azt vallották, hogy a Fiú az Isten legelőször megalkotott szellemi teremtménye, hatalma jóval több mint az emberé, de nem akkora mint Istené!

A két csoport hónapokon át elkeseredetten harcolt, hol itt - hol ott robbantak ki véres verekedések, s igyekeztek minél többeket meggyőzni a maguk igazáról. Végül a császár megelégtelte ezt, és zsinatot rendelt el a fővárosba, ami azt jelentette, hogy össze kell jönnie a legfőbb papoknak, a püspököknek, és itt kell tanácskozzanak! A császár azt mondta, hogy addig senki haza nem utazhat, míg meg nem egyeznek hogy ki mit kell higgyen erről a nézetről és sok más vitás, bár nem ennyire kedélyborzoló témáról!

A püspökök jöttek is, s itt aztán a császár e szavakkal nyitotta meg a zsinatot: —Szégyent hoztok rám is és a vallásra is, ti hitvány ebek! Én amiatt tettem meg a máglyány hitet az állam egyetlen és kötelező vallásává, hogy a birodalom sok, eltérő népe, nemzete közt egységet teremtő erőként működjék, hogy legyen valami közös, ami segít összetartani a Birodalmat! De ti kutyák hülyeségeken rágódtok, és amikor már úgy néz ki hogy végre valamiben egységes álláspont születik, akkor valamelyiktek felvet egy újabb témát, ami addig senkit nem érdekelt, csak azért, hogy legyen miről vitatkozni! Ennek véget kell vetni! Tessék összedugni a fejeteket, és megegyezni! De mert nem hiszem hogy egység születne, elvégre vagytok háromszáznál is több, s valaki hülye úgymint lesz akit nem lehet meggyőzni, ezért előre szólok, hogy van mindössze egyetlen hetetek! Azután szavazni fogtok, s ez kötelező érvényű lesz mindenki számára! Aki ugyanis nem hajlandó azt hinni mint a többség, azt megfosztjuk papi hivatalától, s a biztonság kedvéért le is nyakaztatom, hogy ne szíthasson zűrzavart! Ne mondjátok hogy nem szóltam előre!

A papok megköszönték a császár jóindulatát amivel szívében viseli a szent hitet, és nekikezdték tanácskozni. Nem is lehetett vitás, hogy korábbi császárellel szembe álláspontjukat teljesen megváltoztatták! Az volt a lényeg, hogy a birodalomban kötelező legyen a máglyány hit, s ezért cserébe elfogadták még azt is, hogy az egész zsinatot a császár hívta össze, a még mindig pogány, mert a Szent Máglyaságba be nem tért császár, s ő irányítja az egész legfőbb papi tanácskozást, ő, a véreskezű kényúr és akarnok, akiről mindenki tudta, hogy egyáltalán nem hisz egyetlen vallási tanításban sem!

Tanácskoztak hát a püspökök szorgalmasan, éjjel-nappal, de nemcsak őket foglalkoztatta e kérdés, hanem az egyszerű utcai embereket is! De még Csília is egyre azért izgult, hogy jaj csak olyan határozat születne, ami a való igazat tartalmazza! S azt sem titkolta el felséges férje előtt, szerinte melyik ez: Csília ugyanis azon csoporthoz tartozott, mely azt vallotta, hogy Isten Fia az Atyával egylényegű!

—Na ne viccelj, hiszen annál azért csak okosabbnak tartottalak, hogy ebben a zagyvaságban higgy - ámult a császár - hiszen ha fiú, akkor később kellett születnie mint az apja, az apja nélkül nem is létezne, tehát mégis kisebb kell legyen a hatalma, nem igaz?!

—Nem! Mert az Írás világosan állítja, hogy azt mondta: „Én és az Atya egy vagyunk”, és ő csak tudta!

—Ezt valószínűleg úgy kell érteni - már ha valóban mondta! - hogy mint engedelmes fiú, alárendeli magát atyja akaratának, s nem törekszik olyan célra, ami azzal ellentétes.

—Ez csak emberi filozofálgatás, holott kizárólag az Írás szava a döntő! A szavait szó szerint kell érteni!

—Bolond vagy. - és a császáron látszott, hogy le akarja zárni a témát.

—De figyelj már felséges férjem, nagyon szépen kérlek hass oda császári szavaddal, hogy az igazság érvényesüljön! Te biztos meg tudod győzni a zsinatban ülő eretnekeket, hitehagyottakat, titkos pogányokat!

—Nem is vagyok pap!

—De nagy a tekintélyed! Ne hagyd hogy most a legutolsó pillanatban férközzék be birodalmodba és a Szent Hitbe a hazugság!

—Hagyj engem ezzel, nekem aztán tökmindegy hogy mi lesz a határozatuk, az csak a lényeg, hogy egységesen ugyanazt vallják! Különböznék meg nincs sok esélyed Csília, mert amennyire megítélhettem, a másik álláspont képviselői vannak többen, amit mellesleg magam is sokkal logikusabbnak tartok! Nem mintha hinnék benne, nem hiszek én semmiben az erőt kivéve, de ha már mindenképp választanom kéne, tudd meg hogy nem azt választanám amiben te hiszel, hanem azt, hogy a Fiú igenis nem ér annyit mint az atyja!

—Na de az én kedvemért! Hiszen miből sem állna rájuk parancsolni!

—Ez hogy fér össze azzal az állásponttal, hogy világi hatalom ne avatkozzék egyházi ügyekbe?!

—De ha a jó ügy érdekében teszi, az igazságért! Ezek ott el akarják fordítani az Írás tanúságát! És neked is jó lenne ez, mert megmutatnád nekik, hogy a tied az igazi hatalom!

—Szó se róla, de erre semmi szükség, mert anélkül is elismerik ezt most!

—Drága férjem...

—Nem, és elég legyen ebből!

—Ha megtennéd, esküszöm hogy soha egy mukkanást nem ejtek ki a számon Lora ellen, semmibe bele nem szólok, ami vele kapcsolatos!

—Ah!

—Igen, ez így van, nekem ez ennyire fontos! Hiszen Lora csak egy egyszerű ember, kárhozzon el, dögöljön meg, nem érdekel, úgylát vége lesz néhány évtized múlva, de ez elvi kérdés, ez az igazság maga, az nem csorbulhat! És biztos vagyok abban is ha ezt elérem nálad, azért minden bűnöm megbocsáttatik, egészen biztos hogy üdvözülök! Mit érdekel már akkor engem Lora!

—Jó! - szólt hirtelen a császár. —Esküdj meg akkor a legszörnyűbb esküvel! Mondd azt: —„Rohadjak a Pokol legmélyebb fenekén egy örökkévalóságon át, ha bármiben aminek köze van Lorához, férjem akarata ellen szólok vagy teszek”!

És Csília utánamondta. De még több más esküvel is megeskette őt a császár.

Elkövetkezett aztán a zsinat zárónapja! A császár méltóságteljesen meghallgatta hogy miben egyezett meg a sok püspök a legkülönbözőbb - a császár szerint pitiáner - kérdésekben. Néhány ügyben nem tudtak dűlőre jutni, ekkor a császár szavazásra szólította fel őket, s amit a többség akart, arra a hitre megeskette a kisebbség tagjait.

Ahogy várható volt, a Fiú lényegét illetően sem jutottak dűlőre. Erre a császár most is szavazást rendelt el.

Ahogy várta is, a 386 püspök közül a többség, 303, tehát a *jókora* többség, úgy vélekedett, hogy a Fiú csekélyebb hatalmú mint az apja!

S most a császár felállt, kihúzta magát ahogy csak bírta és igazán daliás ember volt, s így szólt:

—Márpedig tudjátok meg, hogy én, én Szorbut császár, a Birodalom császára, nem így vélekedem! Én azt hiszem hogy a Fiú egylényegű az atyjával, az Írás tanúsága szerint, mert ő maga is ezt jelentette ki! Ezt pedig illik figyelembe vennem! Ajánlom hogy fontoljátok meg ezt! Kaptok erre tíz percet, majd szavazzatok újra! Remélem hogy Isten bölcsessége addig megvilágosítja sötét elméteket!

A tíz perc után újra szavaztak. Érdekes módon most már csak ötvenöten gondolták úgy, hogy a Fiú nem ér annyit mint Atyja! De ezek is amikor látták mennyire kisebbségben maradtak, siettek bizonygatni, hogy természetesen elfogadják a többség akaratát!

A császár elégedett volt. Ez tetszeni fog Csíliának! Végülis neki a császárnak valóban mindegy hogy ki mit gondol, csak ugyanazt gondolják! - s erre levelet íratott a zsinaton részt nem

vett püspökökhöz, melyet aláíratott minden jelenlevő püspökkel, s e levélben szerepelt a zsinat minden határozata, beleértve a Fiú hatalmát is, s alá megjegyzésként ezt íratta a császár:

—Ennek így kell lenni, ezt mindenki így kell higgye ezután, mert ami 386 püspöknek egyhangúan tetszik, az nem lehet más, mint Isten akarata!

Amikor ennek hírért vette Lora, így kommentálta az ügyet:

—Eléggé cinikusan bánt el istennel és isten akaratával a császár! Mindenesetre tanulságos megfigyelni, miként működik az Úr akarata a zsinaton, ahol az egészet végig a pogány császár tartja kézben, s még akkor is az lesz a hittétel amit ő akar, ha a résztvevők messze túlnyomó többsége más véleményen van!

Egyelőre azonban minden rendben levőnek látszódott. A püspökök hazautaztak, és Csília szinte dorombolt, olyan elégedett volt.

A nyugalom nem tartott azonban fél évet sem! Mert egy hűvös őszi reggelen Lora személyesen kereste fel a császárt.

—Ajánlok egy fogadást neked, felség!

—Hogy én fogadjak veled?! Szó sem lehet róla!

—Pedig ez olyan képtelenség, hogy csak nyerhetsz! Én azt állítom, hogy napokon belül hírt kapsz róla, hogy fellázadt ellened a saját fiad, Abdzsad! Csak mersz arra fogadni, hogy a saját fiad hűséges hozzád, apjához, vagy nem?!

—Micsoda?! - sápadt el a császár. —Ezt komolyan mondod?!

—Én csak fogadnék veled, hogy...

—Ah, hagyd ezt, azistenit, ez komoly ügy, ha te mondod hogy fellázadt akkor el is hiszem, a kurva életbe! El nem tudom képzelni hogy miként kapsz ilyen gyorsan hírt, előbb mint én a váltott lovú futárokkal, de neked elhiszem! Gyerünk, beszélj, hallod, mi, mikor, miért, hogyan?!

—Abdzsad komolyan vette hogy mindenki köteles máglyány hitre térni, át is tért mint engedelmes fiad, komolyan tanulmányozta a máglyány írásokat, és arra a következtetésre jutott, hogy a Fiú nem egylényegű az Atyával! S mert nagyon sokan ugyanúgy gondolkodnak mint ő, ezekből sereget szervezett, s már javában a főváros felé tart! És a serege egyre nagyobbodik!

—Szörnyű! Ennyire csalódnai a fiamban! Iszonyú! A rosseb egye meg, hát hogy fertőzhette meg az elméjét ennyire ez a nyavalyás vallás?! Hát nem mindegy hogy mit hablatyolnak arról, ami úgyszincs?!

—Nem azért hogy saját kiválóságomat fitogtassam - mondta Lora - de előre megjósoltam, hogy nem lesz jó vége a kötelező vallásosságnak!

—De a fiam árulására biztos nem gondoltál!

—De mindenféle bajokra igen, s lám, bejött!

—Ez most mindegy! Nem érek rá veled foglalkozni Lora, menj most, mert sereget kell gyűjtenem!

—Jó, de számíts rá, hogy a hetes és a negyvenötös légió fellázadt, és Abdzsad mellé állt! - mondta Lora, azzal távozott.

Bármit mondott is a császár, de teljesen, százszázalékosan azért mégsem hitt Lorának! Anynyira azonban igen, hogy megtegyen minden olyan lépést, amit egy abszolút bizonyossá vált lázadás esetén meg kell tenni. Megtette e lépéseket, mert ha netán valóban igaza van Lorának, az akkora gond, hogy nem lehet félvállról venni! Sokat veszíthet ha nem tesz semmit, közben meg kiderül, hogy Lorának mégis igaza van!

Futárokat menesztett ide meg oda, hadseregeinek megparancsolta, hogy erőltetett menetben vonuljanak a főváros felé, nekikezdett egy új légió toborzásának is, nem sajnálta most a pénzt zsoldra... És ekkor végre, három nap után, befutott egy hírnök, agyonhajszolt lóval, és szóról-szóra ugyanazt a hírt hozta neki mint amit Lora is közölt, legfeljebb kissé részletesebben, tudniillik beszámolhatott már öt csatáról is amit a lázadók vívtak: ebben nem kapott a császár jó értesüléseket, mert egy csatában győztek az ő légiói Abdzsad ellen, szétverték Abdzsad egyik

kisebb seregtestét, ellenben négy másik nagy csatában Abdzsad győzött, megsemmisítő vereséget mérve a császári légiókra!

S ha ez még nem volna elég, kiderült, hogy fellázadt nem is egy peremvidéki tartomány! Megint mint a rabszolgalázadás idején: amint felismerték hogy zűrzavar van az országban, kihasználta a jó alkalmat a királyocskák a függetlenségük visszanyerésére! És bizony még olyan királyok is fellázadtak, akiknek nem is egy lányuk és fiúk itt volt Tuorban túszként! Nem mindegyik lázadt fel, de nagyon sok, sőt, a legtöbb!

A császár egyelőre még bizakodott, de úgy vélte botorság volna nem kihasználni minden előnyt amivel csak rendelkezik, így személyesen kereste fel Lorát. Ez annál könnyebb volt, mert elég volt palotája leghátsó szobájának egyik ajtaját kinyitni, átlépni rajta, s máris Lora birtokán volt, abban a városrészben, ami legutóbbi adománya értelmében összekötötte palotáját Lora régebbi territóriumával.

—A túszerért jöttem! - közölte ellentmondást nem tűrően, amikor Lora elé került.

—Miféle túszerért?

—Kell nekem Dengfe, Darzsáj, Flukki, Gyemel és Likadar! És még sokan mások is! Ugyanis fellázadtak a szüleik!

—Csak nem az a szándékod, hogy kivégezteted őket?!

—Ne nézz már ilyen megrökönyödötten, ugyan mi más?!

—Na de figyelj már Szorbut, ha te most...

—Szorbut császár!

—Jó, hát akkor az. Bár nem biztos hogy sokáig... Na tehát ha te Szorbut császár, te most kivégezteted őket, azzal a világon semmire nem mész, mert a szüleik már úgymint lázadoznak!

—Bosszút állok!

—De nem a szüleiken!

—Már hogy az istenbe ne, amikor bánkódnak majd a gyermekeik után!

—Ennek mértéke nem is lehet olyan nagy, mert ezzel előre számoltak, hiszen tudták, hogy a fiaik-lányaik itt vannak túszerként, tehát számukra semmi újat nem csinálsz, semmi meglepőt, ellenben bosszút állnál magukon a túszerokon, ami ugyancsak igazságtalan, mert *ők* aztán biztos hogy nem lázadoztak! Értsd már meg, hogy ha annyira féltették volna az apák a gyermekeiket, fel sem lázadnak! Szerintem ezeket a túszerokat a lázadó szülők már vissza sem várják, eleve lemondtak róluk!

—Nem érdekel, a nyavalyába is, ezek túszerok, jogom van kivégezni őket, rád bízom mindet megőrzésre, tehát most tessék előadni őket!

—Sajnos nem tehetem.

—Hogymint?!

—Úgy, hogy már mégsem túszerok! Időközben mind „lorás” lett, ahogy ti mondjátok! Amennyire én nem tartom magamat huának, úgy ők sem tartják már magukat ennek vagy annak, barbárnak, ilyen meg olyan népbe tartozónak, ők egyszerűen csak az én híveim már! S köztünk nagy az összetartás! Nem engedhetjük meg, hogy csak úgy legyilkoljanak valakit közlünk! Különben meg némelyiket akit említettél, személyesen is ismerem, s nagyon kedvelem, nem mindet mondom de néhányat, így megemlíthetem akár Flukkit is, aki ugyancsak elkényeztetett királylányként kezdte nálam, egyszer még meg is akart verni, szeretett mint kecske a kést, de azután sikerült őt megnevelni, egyik legjobb barátnőm lett, és a közösség fölöttébb hasznos tagja, a férfiak által egyik legjobban kedvelt genitális, ő maga is imádja a szakmáját, azt mondta ennél jobb helyre nem is kerülhetett volna, megtalálta életcélját, mert csodálatos dolog örömet adni és kapni! És szült már két gyermeket is, akiket nem akar nevelni ugyan, de örvend neki hogy tudja azért, hogy van gyermeke! Hogy is adhatnám ki neked hogy megöld? Különben meg épp ő, Flukki, megeskettett engem, hogy nem hagyom hogy bárki is bántsa! Mert azt mondta hogy királylányként állandóan félhetett holmi merénylettől, mérgezésről, trónköveteltől, meg hogy családjá elveszti a hatalmát, meg hogy nem kívánt férfihoz adják a szülei, de *nálam* nyugalom és béke van, de csak akkor érzi igazán boldognak magát, ha biztos lehet a bántatlanságában! Ha meglehet a biztonságtudata! Utolsó szemét trágyalelelkű némből lennék, ha most megszegve eskümet, kiadnám neked! Szó sem lehet róla!

—Lora, ez császári parancsom, sokban engedtem már neked, de ez a végső határ amit nem lépek át! Ez nekem fontosabb mint korona, mint villanyvilágítás, ez *elvi* kérdés: aki lázad, annak a gyermekét, ha a túsom, kivégzem! Ez teljesen természetes, és tudták a szülők is, túsok is, hogy adott esetben ez lesz a sorsuk!

—Jó. Akkor ugye azt is megköveteled, hogy magamat is kiadjam neked?!

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy te még ugyan nem tudsz róla mert csak tegnap délután történt, de sajnós azt a rossz hírt kell közölnöm veled felség, hogy a huák is, tehát apám is fellázadt ellened! Vagyis most akkor engem is ki kell végeztetned! De előre szólok, hogy ne nagyon törekedj rá, mert igazán parányiak az esélyeid, hogy ez sikerülhetne neked!

—Hogy... hogy a huák is... - nyögte a császár, majd összeszedte magát.

—Téged természetesen nem akarlak kivégezni, Lora! A te eseted egészen más, hiszen évek óta mást sem hallok tőled, mint hogy nem tartod magadat huának! Sőt, ezennel ünnepélyesen megadom neked a Tuor Polgár címet!

—Köszönöm, de nem fogadom el! Én ugyanis tuornak sem tartom magamat! Én én vagyok, Lora, s ennyi elég nekem!

—Rajtam nem múlt, Lora! Csakhogy a többi tús esete más, ők nem tettek annyit értem mint te, éppenséggel semmit! Ők nem lorák!

—De „lorások”! A híveim! Mellesleg van szerencsém közölni veled, hogy épp tegnap döntöttem úgy, apám lázadása után, hogy végleg szakítok a hua néppel, s ennek jelképes formájaként ezentúl én és népem úgy nevezzük magunkat hogy mi vagyunk a „moá” nép, jelképünk rajban a kör, szoborként a gömb, mert ezek a legtökéletesebb mértani objektumok, s e népnek én vagyok a királynője! Erről már korábban is tettem említést, de most határozottan kihirdetem mindenkinek, a barbároknak is! És hadd kérdezzem meg: a nővéreimet is kivégeztetnéd?! Hiszen ők sem azonosak velem, ők sem tettek érted annyit mint én!

—Hát izé... természetesen nem, nem kell félniük, mert nem akarlak megbúsítani!

—Nem kell félniük, mert *én* védelmezem őket! - húzta ki magát Lora. —Tehát tégy le róla felség, hogy te itt bárkit kivégeztetsz! Erről szó sem lehet! És ne nagyon követelőzz, mert vedd észre, hogy nincs hatalmad felettem, s nagyobb hasznodra lehetek, ha jó barátságot ápolsz velem!

—Hát ha már azt említetted hogy hasznomra lennél, hát éppenséggel megtehetnél értem valamit: küldhetnél egy futárt apádhoz, hogy ugyan fogja vissza magát, és hagyja abba a felkelést! Ígérem hogy amint legyőztem Abdzsadot, rengeteg kiváltságot adok a huáknak! Például mind megkapja a Tuor Polgár címet! Ha valóban az én hívem vagy Lora, s nem apádé, ezt meg kell tenned! Rád talán hallgat!

—Éppenséggel nem vagyok a „híved”, császár, de megteszem ami tőlem telik! Igazság szerint már igyekeztem is lebeszélni erről apámat, de nem sikerült, megpróbálhatom azonban újra, nem mintha sikerben reménykednék, de csak hogy lásd, bennem megvan a jószándék!

—Micsoda?! Te már beszéltél is vele?! Hiszen azt mondtad, tegnap lázadt fel!

—Úgy van.

—Hogy az istenbe tudtál ilyen rövid idő alatt eljutni Huaföldre, s még vissza is?!

—Én ugyan sehogy, de nem is volt rám szükség.

—Egyetlen futár sem képes erre!

—Nem ment futár. Emlékeztetlek azonban rá császár, hogy egy beszélgetés kiválóan elvégezhető akkor is, ha nem látjuk a beszélgetőpartnerünket, csak a hangját halljuk! Nos, van szerencsém közölni veled, hogy bár arra én sem vagyok képes hogy ilyen rövid idő alatt eljuttathassam magamat Huaföldre, vagy apámat onnan ide, ellenben arra nagyonis képes vagyok, hogy eljuttassam oda a hangomat, és apám hangját ide! Figyelj csak! - azzal odalépett egy fura kis készülékhez, egy kis fémdobozkát amiből drót lógott ki az arcához emelt, s így szólt:

—Itt Lora beszél. Hívd a telefonhoz a királyt légy szíves!

—Azonnal, úrnőm! - hallotta a választ a császár... egy kagylószerű dobozkából, mely az asztal tetején állt! És eléggé furcsán hallotta, torzan, recsegett a hang.

Nem is kellett soká várniuk, alig tíz perc múlva máris meghallhatta Lora a kagylóból király-
apja hangját.

—Mi az kislányom, remélem nincs semmi baj?!

A császár természetesen nem ismerte Szrodzs hua király hangját, sosem látta még a királyt,
de Lora minden recsegés ellenére is megismerte azt.

—Éppenséggel lehetne bajom édesapám, mert ne feledd hogy túszt vagyok! S tudd meg hogy
épp itt van nálam a császár is, követelte a többi királyi túszt kiadását, ki akarja végezni őket,
de a kérését természetesen megtagadtam.

—Akkor örülök, mert ha ezt meg merted tenni, az azt jelenti, hogy biztonságban vagy!

—Nagyobban is mint hiszed, hanem apu, hagyd abba ezt a nevetséges lázadást, jó?!

—E lázadás nem „nevetséges”, kikérem magamnak az ilyen beszédet! Nagyonis jól felkészül-
tünk, most sikerül kivívni a szabadságunkat!

—Eddig sem sikerült soha.

—De most más a helyzet! És ne csak arra gondold hogy Abdzsad fellázadt, hogy a birodalom-
ban zűrzavar van, hanem arra inkább, hogy van több mint kétszázezer katonám, mind kiváló-
an felfegyverezve, s javában szervezem egy újabb ötvenezres hadsereg kereteit is!

—Ez sok pénz! Honnan van neked?! - kérdezte gyanakodva Lora.

—Ugyan már, természetesen tőled!

—Micsoda?! Én azt a pénzt iskolákra küldtem neked, kórházakra, és...

—És épültek is ilyesmik. Nem annyi mint akartad, nem is olyan nagyok, nem olyan szépek, de
épültek azért. De az első a szabadság, mert ha szabadság van, minden van, ha szabadság
nincs, semmi sincs! Ne aggódj kislányom, te csak küldd a pénzt, elkölteni már én is tudom! És
hidd el, semmi önös célra nem költöttem belőle, egyetlen koronát, egyetlen bíborpalástot nem
csináltattam belőle magamnak, de még anyádra sem, mind fegyverekre ment, tehát jó ügy ér-
dekében!

—Tehát becsaptál! Te, az apám! Ez aljasság! Ezentúl nem kapsz egy huncut garast sem, amíg
nem teszed azt, amit mondok!

—Eh, majd megnyugszol, megbékülsz! S már úgyis kár haragudnod, nyeresben vagyok, már
elfogták az embereim a helytartót is...

—A tuor helytartót, Santárt?

—Naná hogy őt! Most tanácskozunk azon, milyen kínhalállal múlják ki, mert él még, egyelőre
csak a karjait tördöstük el! Tehát nem árthat már nekünk!

—Apu, Santárt azon nyomban részesítsétek a lehető leggondosabb orvosi ápolásban, és adjá-
tok ottani embereim kezébe, akik kötelesek őt a lehető legóvatosabban hozzám szállítani!

—Mit beszélsz kislányom, hiszen ő az ellenség helytartója!

—Az vagy nem az, engem nem érdekel az ostoba barbárok viszálya, de Santár bizonyos mérté-
kig a barátom, ugyanis teljes joggal tekinthetem őt úgy, hogy nemcsak tuor helytartó, de moá
helytartó is, az én helytartóm, mert eddig minden kérésemet igyekezett a lehetőségekhez ké-
pest alaposan teljesíteni! Például sok genitálist küldött nekem! Különben sem azért mentettem
meg az életét még régebben, hogy most kinyúvasszátok! Apám, hallottad a parancsomat, a te
felelősséged hogy élve ideérjen!

—Szentelen vagy Lora, nekem te nem parancsolsz!

—Nem-e?! Hát ugyan ki parancsol neked, ha nem én?!

—Hát én magam! Eddig a császár parancsolt, de most már az sem, most már független va-
gyok, a magam ura!

—Te bolond, én igenis parancsolok neked, mert ha akarom a császárnak is parancsolok! Itt áll
épp mellettem a császár, és csak akarnom kéne, megölhetném, elfoghatnám, a hatalmamban
van, még ha nem is hiszi a szerencsétlen! De az sem segítene rajta ha kijutna innét, mert
akkor foglalom el nemcsak a palotáját, nemcsak Tuor várost, de az egész Birodalmat is, ami-
kor csak akarom! Apu, neked halvány fogalmad sincs róla, hogy milyen erős vagyok, tehát na-
gyon kérlek jöjjön meg a józan eszed és ne ellenkezz!

—Semmit nem tehetsz ellenem Lora, nagyon távol vagy! És nem hiszem egy szavadat sem, de
még ha valóban tudnál is tenni a császár ellen, ellenem már biztos hogy semmit!

—Naná hogy tudok! Amíg meg nem kapom a helytartót, s hozzá élve, addig nem látod a lányaidat, nem engedem hozzád őket! Továbbá: beszüntetek minden kereskedelmet Huafölddel, tehát nemcsak ajándékba nem kapsz pénzt, de e forrástól is elesel! Holott pénzre független uralkodóként is nagy szükséged van, és soha senki nem vesz annyi rezet tőled mint én, te is tudod! Én pedig máshonnan is vehetek rezet, nem vagyok rád szorulva!

—Ne zsarolj a pénzzel Lora, apád vagyok!

—Ne zsarolj a barátom életével apám, a lányod vagyok!

—Jól van! Megkapod azt a kibaszott helytartót, de ezt nem felejttem el neked!

—Merem remélni hogy nem felejtet el, legalább meggondolod hogy legközelebb ellenkezz-e velem, mert úgyis nekem lesz igazam!

—Hagyjuk ezt a témát! Valóban ott van melletted a császár?!

—Naná, javában hallgatja a beszélgetésünket!

—Akkor öld meg!

—Minek?! Gondolkozz már egy cseppet, hogy érdekem-e nekem a császár megölése!

—De azt mondtad, megölhetnéd, elfoghatnád...

—Ó, te ostoba férfi! Megölhetném, de nem kell mindenkit megölni, akivel megtehetjük! A császár nem ellenségem, sőt, félig-meddig a barátom! Mondjuk annyira, mint a helytartó ott nálad! Ismerem őt! Én húztam ki a lyukas fogát, én üzleteltem vele, ismerjük egymás gondolkodását! Nem egy nagy lángelme a szerencsétlen, neki is rögeszméje hogy mindent erővel kell megoldani, de nem tehet róla, ez nála szakmai ártalom, kezdem már látni hogy minden uralkodó ilyen, még te is apu! Amennyire megítélhetem, a császár valóban zsarnok, valóban kíméletlen ahogy terjesztik róla, mondhatni egy bunkó állat, de nem azért mert szándékosan ilyen akar lenni, sőt ellenkezőleg: valójában a maga módján kifejezetten jószándékú valaki! Nekem nem hiányzik hogy ne Szorbut legyen a császár, hanem a fia, Abdzsad! Mert lehet hogy idővel Abdzsaddal is ugyanolyan jól kijönnék mint Szorbuttal, de az valóban időbe telne, és nekem semmi kedvem ehhez a strapához! Sőt, könnyen kinézem hogy ha itt Abdzsad lenne a császár, akkor azzal kezdené a ténykedését, hogy megpróbálja elfoglalni a területemet, ami ugyan nem sikerülne neki, kevés ám ő ahhoz, de undorító vérontással tudnám csak megvédeni magamat, amihez megintcsak semmi kedvem! Tehát nekem nemcsak nem érdekem a császár megölése, de a lehető leghatározottabban az az érdekem, hogy megmaradjon az élete! Tudd meg, hogy amint hírért vettem Abdzsad támadásának, azonnal értesítettem is őt!

—De Lora, furán gondolkodol, legalább azt tedd meg hogy elfogod, s addig szabadon nem bocsátod amíg nem csikarsz ki belőle hatalmas váltságdíjat, meg azt, hogy elismerje Huaföld függetlenségét!

—De apám, ha most elfogom a császárt, akkor azonnal Abdzsad lesz a császár! Hiszen nem lesz aki parancsoljon a császári seregeknek!

—Ez nem számít, ha szerzel egy rakás pénzt!

—De nem szereznek úgy semmi pénzt! És ha pénzt akarok, hát van nekem az bőven. De úgysem érdekel a pénz. Engem más dolgok érdekelnek, és amit eddig el akartam érni a császárnál, azt el is értem. Nekem tehát semmi bajom a császárral. Kissé nehezen kezelhető fickó, eleinte gyakran morgolódik, zsémbes, ronda medve, de az a lényeg, hogy előre tudom, hogy idővel úgyis beadja a derekát, legfeljebb adok neki néhány kiló drágakövet vagy más efféle limlomot! Ami meg a függetlenségeteket illeti, hát én nem vagyok híve annak, szerintem a Birodalom akkor jó, ha egyben marad! Ugyanakkor elismerem hogy eddig sok volt benne az igazságtalanság. Viszont épp az imént javasolta a császár, hogy ha lemondasz a függetlenségi törekvéseidről, ha tehát nem lázadozol, akkor minden huának megadja a Tuor Polgár címet! Tehát mindenki egyenjogú lesz a tuorokkal! Vagyis így lázadás és vérontás nélkül eléred az összes célodat!

—De nem ám, mert akkor sem lennék független, nem lennék más, csak olyasmi mint egy helytartó...

—Na és?!

—De nekem nem hiányzik hogy a császár uraskodjék felettem, s ne én legyek a legfőbb valaki a népem szemében!

—Aha, tehát ostoba hiúsági okok miatt akarsz mégis vért ontani!

—Ez Lora elvi kérdés, amiről nem nyitok vitát!

—Apám, gondolj bele hogy ha nem lázadsz, akkor igaz hogy nem te leszel a legfőbb majom a trónon, de nem is második leszel a rangsorban ahogy mondtad, hanem harmadik: mert felett leszel a császár az igaz, de a császár fölött meg ott leszek én!

—Nem hiszem. Te nem dirigálsz a császárnak!

—Nagyon tévedsz! Eddig nem tettem ugyan, de csakis tőlem függ hogy átveszem-e a hatalmat a birodalomban, ezt mondtam már talán!

—Hát tedd meg akkor! Ha te leszel a császár, akkor lehet hogy nem lázadok fel!

—Ezt nem akarom megtenni, mert nem szándéksom barbárok ura lenni!

—Miféle barbároké?

—Mindenki barbár, aki nem az én népem, a moá nép tagja! Nem is lehettek mások, mert úgy viselkedtek! Te is apám, a tuorok is, mindenki! Tehát én nem akarok tuor császár lenni, maradjon csak meg császárnak Szorbut, kínlódjék ő a barbárokkal, ellenben én igenis uralkodom rajta, a háttérből, segítem jó tanácsokkal, megtiltom hogy nagyon disznó törvényeket hozzon... hidd már el hogy amit akarok, az úgyis meglesz, a császár ezellen egyszerűen semmit sem tehet, mert nagyon kevés ám ő ellenem, ahogy egyszer tőled hallottam, úgy mondom neked most hogy megértsd, bár különben nem szoktam csúnyán beszélni, de így talán felfogod végre: a császár minden hatalma is ellenem oly kevés, mint szűz pinában a férfigeci!

—Nem, Lora! Mert akkor is az lesz a látszat, hogy én csak egy meghódított kis királyocská vagyok, aki fölött Szorbutnak teljhatalma van!

—Tehát látszatért verekedel. A pusztá látszatért. Értem. Akkor nincs mit beszélünk egymással, de ha a helytartó, a barátom meg nem érkezik, akkor tudod hogy mi következik! - azzal Lora megszakította a beszélgetést.

—Hallhattad, hogy én igazán minden tőlem telhetőt megpróbáltam! - mondta aztán a császárnak.

A császár csak tátozott. Nagyon megdöbbenett egyrészt az, hogy ilyen távolságból beszélgetni lehet, másrészt a beszéd tartalma is.

—Ez... ez bámulatos csoda... - mondta aztán, a telefonra pillantva.

—Igen, okos ember volt aki kitalálta.

—Hát nem te találtad ki?!

—Hát az elektromosságot ami működteti, azt én, sőt tulajdonképpen minden egyes alkatrészt is ami kell bele, például az elektromágnesség, de meg kell vallanom hogy ha furcsa is, de eszembe sem jutott, hogy ezen már jólismert alkatrészeket úgy lehetne összerakosgatni, hogy alkalmasak legyenek a hang továbbítására! Ez egy kedvelt hívemnek jutott az eszébe, és el kell ismernem, hogy forradalmian új találmány! Igazán zseniális gondolat! És mert férfi volt az illető, első lelkendezésemben azt mondtam neki, hogy őt becsülöm minden férhívem közül a legtöbbre, ha lenne nálam olyan hogy család, hát azonnal a felesége lennék!

—Hm... szerencsés lehet a fickó, ha ilyen sokra becsülöd!

—Nem kellett e találmányhoz szerencse, inkább csak logikus ész és fantázia! De ha nem is szerencsés, az biztos, hogy annál szemtelenebb! Mert tudod, hogy erre mit válaszolt?

—Mit?

—Hát azt, hogy család ugyan nincs nálunk, s ezt még helyesnek is tartja, ellenben nálunk is születnek gyerekek, tehát bizonyítsam be, hogy valóban olyan nagyra becsülöm, s feküdjek le vele! Mert tudod én eddig még senkivel nem feküdtem le, még szűz vagyok. De már én is azt hiszem, hogy nem sokáig!

—Aha, és erre te mit válaszoltál neki?! - kérdezte érdeklődve a császár. Az ő felséges személye is kedvelte a pletykát, márpedig Lora igazán figyelemre méltó nő, akiről minden hír érdekes!

—Hát tudod, erre én azt mondtam neki hogy jó, az övé leszek, de nem most, hanem akkor, ha gyermeket is akarok, de az nem a napokban lesz, mert most nagy a zűrzavar, még sok mindent meg kell csinálni, szervezni, de ígéretet tettem neki, hogy a következő három év folyamán engedek a csábításának!

—Hát én gratulálok neked Lora, mert ha úgy veszem akkor a te szokásaid szerint férjet találtál magadnak, de apád nem örvend majd neki!

—Az nem olyan biztos, nem is olyan biztos... - somolygott Lora. Majd megkérdezte:

—Ugye milyen jó, hogy ez a készülék nem Abdzsad fiadat szolgálja?

—Naná! És idefigyelj, megtudhatnál néhány hírt Abdzsad seregeinek elhelyezkedéseiről, ezzel sokat segítenél!

—Ami hírhez csak hozzájutok, megosztom veled.

—Adhatnál néhány olyan fegyvert, amivel megfagyaszthatom az ellenséget! Mert tudok ám róla, hogy van ilyened!

—Meg sok más is... de a fegyvereimet nem szolgáltatatom ki! De mondd, nem úgy gondolod-e császárra, hogy Abdzsad igazán olyan fiú, aki méltó utódod?!

—Hogy a csudába volna az, amikor apja ellen támad! Holott ő lett kinevezve trónörökösre, úgyszólván császár lett volna, csak kissé később!

—Nem akart várni addig. És hát nem te voltál-e az, aki egy másik fiadat, Szedzsirt elűldözted, mert nem volt olyan hatalomvágyó, mint Abdzsad?! Mert te azt mondtad, hogy egy trónörökös kell hogy kemény legyen, férfias, erőszakos, nem nyámnyila, meg más hasonló?! Hát most úgy tűnik nekem, hogy Abdzsad épp ilyen, pontosan olyan, amilyen fiút szerettél volna! Nem tűnik nyámnyilának, ő biztos azt sem hagyja hogy nők parancsoljanak neki, erőszakos, hatalomvágyó, célratörő, tehát férfias!

—Hagyj békén, Lora! - hajtotta le a fejét a császár.

—Jobb fiad mint Szedzsir volt, nem?

—Nem! És nem is tudom, honnét van tudomásod Szedzsírről! Ő még a te érkezésed előtt szökött el a zenekarával! És igenis most is azt vallom hogy Szedzsir nem alkalmas trónörökösnek, de ez nem jelenti azt, hogy Abdzsad a jobb, mert nem az, mert azért mindennek van egy határa, a hatalomvágyásnak is, ezt egy jó fiú nem teheti az apjával! Szedzsirnek sok hibája volt, de jobb fiú volt mint Abdzsad! Mert például Szedzsirt azért soha meg nem ölettem volna, bár mondogattam talán néha ilyesmit ha megharagított, de nem tettem volna meg, hanem ha Abdzsad a kezem közé kerül, nem fog soká élni!

—Mindezt örömmel hallom. Nos, akkor válaszolok neked!

—De semmit nem kérdeztem!

—Dehogynem! Azt, hogy honnan tudok Szedzsírről! Elárulom, hogy szeretek néha szép zenéket hallgatni. És nemcsak én, hanem követőim is! És már rég utasítottam a külvilágban szolgáló embereimet, hogy ha valami figyelemre méltót tapasztalnak, értesítsenek róla. És egyik nap az egyik ilyen férfi azt közölte, hogy van egy nagy zenekar arrafelé, csupa nőből áll, és elképesztő hogy miféle zenét játszanak! Sokkal jobbat mint addig bárki! S erre én azt mondtam, hogy beszélje rá őket hogy jöjjenek el hozzám zenélni, gazdagon megjutalmazom őket! Hát eljöttek. S amint már sejtheted, e zenekar Szedzsiré volt! És annyira megtetszett a zenéjük, hogy megkértem őket, hogy maradjanak itt örökre, és maradtak is, mert nekik is megtetszett nálam! Már amiatt is, mert addig azért állandóan féltek hogy rájuk találsz, és megbünteted Szedzsirt, a nőket meg kivégeztetted!

—Izé... szeretnék beszélni a fiammal, Lora! Nem kell attól félnie, hogy bántom!

—Egészen biztos lehetsz benne hogy nem fél ettől, mert tudja, hogy én nem hagyom azt!

—De én sem akarom bántani! A nőit sem!

—Ezt örömmel hallom. De még nem tudsz mindent! Mert ezt a csodát, a telefont, ezt épp ő Szedzsir találta fel! Mert az ő esze állandóan azon jár, hogy milyen újfajta zeneszerszámmal tudna kitalálni! És mert ha nem zenélt nálam akkor állandóan csak tanult, ezért amikor megértette hogy az elektromágnes képes maga felé húzni vaslapokat, akkor kipattant az ötlet a fejéből, hogy egy rugalmas fémlemezket tesz elé, azután a mágnesbe vezetett áram nagyságát változtatja így meg úgy, s ekkor a rezgő lapocskák megrezegtetik a levegőt, s ezzel fura hangokat lehet kelteni! S innen már egyszerű volt a további felfedezés útja, s hamarosan megszületett a telefon, bár a hangja még nem tökéletes. De már dolgoznak ezen is a legokosabb embereim. És bár ez zeneszerszámnak még igazán nem alkalmas, de Szedzsir nem adta fel, és egy *szintetizátor* nevű zeneszerszámmal dolgozik, ami nagyonis alkalmas lesz hihetetlen hangok és zenék

előállítására! Úgy látom elvi akadály a nincs is a találmánynak, de nem lesz könnyű a dolga, mert elképesztő pontossággal kell megcsinálni ahhoz, hogy ne szójon hamisan! De a részleteket kérdezd meg tőle, ha érdekel!

—De Lora, nem érdekelnek a részletek, én azt sem tudom, mi az az elektromágnes! Én csak szeretnék beszélni vele, mert hiányzik nekem, már nagyon régen, az én habókos, tökfej fiam! De hát mondd csak, akkor ez azt jelenti, hogy te az ő gyerekét fogod megszülni majd, az én unokámat?!

—Hát nem mostanában, de ez pontosan így lesz, ugyanis megígértem, hacsak Szedzsír meg nem gondolja magát, de nem úgy néz ki hogy letenne erről! Nem olyan fajta, igen nagy ám a kanvágya! Meg nagy dicsőségnek is tartaná, ha együtt lehetne velem, ki ezen egész ország királynője vagyok! Mindazonáltal ami az unokákat illeti, nem kell addig várnod amíg hagyom magamat ágyba dönteni, mert máris szolgálhatok neked nem is egy unokával, legkevesebb huszonhétel, de lehet hogy akad még több is, mert Szedzsír zenekarának nem is egy tagja szült már azóta hogy idekerültek, néhányan már előbb is, egy Bóbita nevű leány ráadásul szült először egy fiút, azután meg hármas ikereket, bár azok lányok lettek! Különbösen igen kedvelem ezt a Bóbitát, fölöttébb értelmes nő és roppant segítségemre van! Egyik legfőbb bizalmasommá lett! Unokákból tehát máris bőven el vagy látva, az sem lesz könnyű hogy megtanuld mindnek a nevét! Na, menj csak ki ezen az ajtón, s ha belépsz a huszonkilences szobába, megtalálod őt, mert ott lakik! - küldte előre a császárt.

A császár szerencsésen ki is békült a fiával – tudniillik Szedzsírral. Abdzsad azonban nem akart békülni, holott a császár követet küldött hozzá hogy ne ellenségeskedjenek, ő még arra is hajlandó hogy visszavonja a törvényét, s úgy rendelkezék, hogy a Fiú nem ér annyit, mint az Atya! De erre Abdzsad visszaüzente hogy ha kellett volna valami ami világossá teszi előtte hogy folytatnia kell a szent háborút, akkor az az apja ezen üzenete volt, mert ez egyértelművé teszi a szemében, hogy apja vallásilag teljesen közömbös, tehát megbízhatatlan császára az országnak, alkalmatlan rá, hogy kezébe adják a Hit irányítását!

A császár tehát nem tehetett mást, komolyan kellett vegye a háborút! És Abdzsad erős volt, a katonái is a harchoz jól értőek, fegyelmezettek, jó fegyverekkel, ez most nem egy gyöngy rab-szolgasereg volt, nem egy gyűlevész csőcselék! A császár tehát egyelőre nem is gondolhatott a peremvidékek megfékezésére, holott egyre több királyság jelentette be a függetlenségét. A császár kivonult Abdzsad ellen, több csatát is vívtak, de bár néha győzött a császár, Abdzsad azért egyre közelebb került a fővároshoz. Meglátszott most hogy nem is volt jó ötlet a vallásszabadság megszüntetése, az meg pláne nem, hogy a császár olyan törvényt erőltetett a zsinatra, ami a többség véleményével ellentétes volt! Akik ugyanis nem szerették a kötelező vallásosságot, de valamiért mégsem mentek Lorához, azok ugyan nem segítették Abdzsadot, de a császárt sem, mert haragudtak rá! Akik úgy gondolták hogy a Fiú egylényegű az Atyával, azok ugyan a császárt támogatták, de ilyenek kevesen voltak. A többség azonban Abdzsad oldalán harcolt. Akik meg közömbösek voltak, azok is jórészt Abdzsadot támogatták, egyszerűen mert Abdzsad tűnt erősebbnek, esélyesebbnek!

Lora híreinek a császár jó hasznát vette, Lora nemegyszer elárulta neki, hogy Abdzsad csak cselből színlel támadást itt vagy ott, miközben serege nagyobbik részével másutt akar támadni. Ez sok nagyszerű győzelmet eredményezett a császárnak. Ám mindez nem volt elég, sőt, nem is mindig tudott Lora hírt adni neki, egyszerűen mert a harcok során néha megszakadt egy-egy távíróvonal. S egy nap arra ébredtek, hogy Abdzsad a seregeivel elzárta a fővárost az ország többi részétől: körbekerítette őket! Senki se ki - se be! Egyedül a hírek, mert a nyolc távíróvonalból ami innen kivezetett, hat még működött. De ennek most nem sok hasznát vehették.

Mikor ezt megtudta, a császár sokáig komoran járkált a palotájában, s még a villanyvilágításnak sem tudott örövendeni, holott minden vakító fényárban úszott, égett minden villanykörte, annak ellenére, hogy dél volt. Végül döntésre szánta el magát.

—Azt hiszem hogy bár nagyon nem akaródzik erre fanyalodnom, de mégis kénytelen vagyok rá! - mondta nem is annyira önmagának, mint a feszülten hallgató Csiliának, aki ott volt vele.

—Most bár nehezemre esik, mert utálok megalázkodni, de megteszem amit tennem kell, és végleg leszámolok Abdzsaddal!

—Nagyon helyes, tedd csak azt felséges férjem, úgy kell neki! - biztatta őt megkönnyebbülten Csília, aki már azt hitte hogy minden elveszett. —Semmisítsd meg őt, a Hazugság Gyermekeit, a Sátán fattyát!

—Ne locsogj már ilyen eszementségeket te hülye, azt sem tudod hogy mit fecsegsz, hiszen ha Abdzsad, a fiam a Sátán fattya, akkor én, az ő apja vagyok a Sátán!

—Ezt átvitt értelemben értettem!

—Nem tudom mi az az „átvitt értelem”, semmit nem vittek innen sehová, főleg nem az értelmet, az nagyonis megvan, nagyonis, úgy ám, de annyira, hogy ez az én értelmem még azt is megsúgta most, hogy mit kell tennem! Megyek Lorához, tőle kérek segítséget!

—Nem! - sikoltotta Csília.

—He?! Mit hallok?! Kinyitottad a lepcsés pofádat?! Hát nem megesküdtél hogy kussolsz, ha Loráról lesz szó?! Aszentségit, ne ugass a dolgaimba, mert ez az egész miattad van, a te nyavalygásodra döntöttem úgy, jobb meggyőződéseim ellenére, hogy azt a marhaságot pártolom amit te nyöszörögtél, hát akkor most pofa be és lapulj! Lora nagyon merészen állította nem-egyszer, hogy akár az egész Birodalom minden erejét legyőzi semmi perc alatt ha akarja, ezt alig is merem hinni, de ha a világ legnagyobb hazudozója és ha csak a századrésze igaz annak amit állít, máris nyert ügyem van, ha hajlandó csatasorba lépni!

—De Lora pogány, Lora...

—*Megesküdtél!!!* - rivallt rá a császár. —Különben is: azt akarod hogy az győzzön, amit te hazugságnak tartasz?!

—Igaz, igaz... ő milyen bölcs is vagy te drága férjem, hiszen az Úr a maga végtelen hatalmával a leggonoszabbakat is eszközül használhatja az Ő céljaira, akár még a gonosz Lorát is...

—Igen, Lora aztán kibaszottul gonosz, nem is vitás, mert aki jó, az nem mentette volna meg az életedet, hogy egy olyan szellemi mocskot szabadítson a világra ezzel, mint te vagy! - fintorgott gúnyosan a császár, azzal már ment is Lorához.

—Lora, szeretnék emlékeztetni egy régebbi ígéretedre! - szólt hozzá minden bevezető nélkül.

—Igen?

—Amikor még régen a túsok megszöktek, s én kérdőre vontalak miért nem szóltál, akkor azt mondtad, hogy mert nem vagy spicli, s mert abból nem származott volna károm, de ha az életemet fenyegeti veszély, akkor értesítettél volna. Hát most azt akarom, hogy mentsd meg az életemet! Ami bizonyos értelemben kötelességed is, hiszen azt tervezed, hogy unokám anyjává válván rokonságba kerülsz velem!

Lora tűnődve nézett maga elé.

—Megtehetem! Természetesen semmi akadályja annak, hogy neked is mint már sokaknak, menedéket adjak e telep falai közt, s ígérem hogy akár Abdzsad lesz a császár akár más, semmi erőre, semmi fenyegetésre ki nem adlak neki, és olyan biztonságban leszel itt, mint egy anyaméhben! De előre szólok hogy feleségedet, Csíliát, nem óhajtom befogadni, mert nem közénk való a gondolkodása miatt!

—Eh, Lora, nem erre gondoltam s ezt jól tudod! Menj ki az embereiddel, és verd szét Abdzsad seregét!

—Miért?

—Hogy az istenbe kérdezheted hogy „miért”, hát hogy el ne foglalja a várost! Vagy nem te mondtad apádnak, hogy jobb szeretnéd, ha én maradnék a császár, és nem Abdzsad?!

—Ez így igaz! Jobban szeretném! De van úgy, hogy az ember szeretne valamit, ám nem sok mindenre hajlandó a megvalósulásáért! Én így vagyok a te császárságoddal, Szorbut! Ha Abdzsad megtámad engem, akkor véres fejjel kotródik vissza, már ha marad egyáltalán feje, amire nem lesz sok reménye. De megmondom hogy különben nem sok kedvet érzek a támadásra! Tehát arra, hogy én támadjam meg őt! Mert őszintén szólván amikor ti harcoltok, két barbár öldökli egymást a szememben, ez van, ez történik és nem más! Jobban kedvellek téged, mint a még ismeretlen Abdzsadot, és segítettelek is téged hírekkel, értesülésekkel, ezt nem ta-

gadhatod. De ahhoz már semmi kedvem, hogy a veled szemben állók soraiban tömegmészárlást hajtsak végre.

—Miféle mészárlást, én csak egy csatára kérlek!

—Az a szememben mészárlás. Tehát, Szorbut császár, én hajlandó vagyok bárkit megsegíteni hogy uralkodó legyen, de csak akkor, ha a szememben jó célokért küzd! De azt hiszem erről már beszéltem is veled egyszer régen.

A császár nagyot sóhajtott.

—Aha, tehát most jön a keserűleves, a feltételeid!

—Jönnek a feltételek, igen, de csak ha hajlandó vagy meghallgatni őket. Ugyanis nem kötelező! Nem én jöttem hozzád hanem te énhozzám, s bármikor el is mehatsz!

—Most már egye penész, meghallgatom őket!

—Jó. Tehát, cserébe a segítségemért, te először is elismered, hogy én nem vagyok tús, hanem egy független ország szuverén királynője, a moá nép királynője! Ezt első törvényedként ki is hirdeted!

—Ez nem gond, úgyis tudja már mindenki, hogy azt csinálsz amit akarsz.

—Aztán, kapaszkodj meg mit követelek: nekem adod egész Tuor várost, továbbá az egész tengerből teljes partvidékét, minden faluval és várossal ami ott van! Azt akarom ugyanis, hogy akadály nélkül kifuthassanak leendő hajóim a nyílt tengerre! Enyém egyáltalán minden, ami Tuortól hatnapi lovasútra van, tehát gyakorlatilag a teljes központi tartomány, a Birodalom magja! Aki itt él, köteles engedelmeskedni a parancsaimnak, ugyanis egyszerű a helyzet: vagy elköltözik, vagy engedelmeskedik, vagy lázad és akkor meghal! A te dolgod lesz császár az a népszerűtlen feladat, hogy ezt kihirdesd nekik! Kapnak mindössze egyetlen hónapot rá hogy akinek nem tetszik, az eltakarodjék onnan. Kártérítést nem adok senkinek sem, de amit bírnak, magukkal vihetnek, lovon, szekéren, vagy ahogy tetszik, mert nekem csak a terület kell. Természetesen te sem maradhatsz meg a mostani palotádban, de te is magaddal viheted az összes kincseidet meg amit csak akarsz, abba az új városba ami ezután lesz a fővárosod, s ami tőlem akármelyik lehet amit csak választasz! Megígérem hogy kapsz tőlem sok üveget is hogy az ottani palotád is ilyen szép legyen, sőt, ha jól viselkedel, talán még oda is vezetek neked villanyvilágítást!

—De hát ha ezt neked adom, akkor... akkor...

—Akkor megmaradsz császárnak a birodalom maradékán, ami kétségkívül jócskán nagyobb, mint ami nekem jut! De még mindig nem végeztünk! Mert ez még csak a kisebbik követelésem.

—Mi jöhet még?!

—Megmondom. Legelsőbbben is visszavonod azt a hülye törvényedet, hogy a máglyány hit kötelező! Én előre szoltam neked hogy ez nem okos döntés, figyelmeztettelek, s most iszod a levét, hogy akkor nem hallgattál rám!

—Most már hallgatók!

—Nagyon helyes, bár már majdnem késő. Tehát újra vallásszabadság lesz! E vallásszabadság azt is jelenti, hogy szabad semmit nem hinni is, és hogy ezt is jelenti, azt külön egyértelműen, félreérthetőség nélkül kifejted a törvényedben! De követelem nemcsak a vallás-, hanem a rabszolgák szabadságát is! Tehát eltörlöd a rabszolgaságot, ezentúl nem lesznek olyanok a birodalomban hogy rabszolgák! Aki titokban rabszolgát tart, annak nyúzasd le a bőrét! Kihirdeted, hogy a nők ugyanolyan jogokkal bírnak, mint a férfiak! Tehát például ha egy nő megcsalja a férjét, pontosan az legyen a büntetése, mint egy férfinak, ha az csalja meg a nejét! A bíróságok előtt is minden ügyben egyformán ítéltessék meg a nő mint a férfi! Aki megver egy nőt, annak törjék el mindkét kezét és lábát! Egyáltalán, minden ember a birodalomban azonos jogokat élvezzen! Ennek természetesen feltétele hogy mindenkinek megadd a Birodalom Polgára címet, ami ugyanazt jelenti mint most a Tuor Polgár cím, épp csak nem úgy nevezik, mert annak nem lenne értelme, tekintve hogy Tuor már az én városom lesz!

—Ez hogy a Birodalom Polgára, ez vonatkozik a peremvidéki királyok népére is?

—Természetesen! Mindenkire! A huákra is!

—Azokat szabad levernem, megtörni a lázadásukat?

—Nézd Szorbut császár, én megengedem neked mert mondtam hogy nem tartom magamat huának, ráadásul nem vagyok a Birodalom ellensége. De bár engedem, ugyanakkor nem ajánlom! Mert most a huák nagyon erősek! Lehet hogy ennek ellenére levernéd őket, de az soká tartana, sok embered életébe, és temérdek pénzbe kerülne, ha ellenben e törvényeket bevezetted amiket mondtam, lesz sok ellenséged a birodalomban, mert például a rabszolgák felszabadítása sokaknak nem fog tetszeni, s e lázongásokat le kell verned, erre kell majd a hadseregged, haderőd, tehát nemigen lesz erőd a huákra meg más lázongó népre! Mindazonáltal ha úgy véled hogy valamelyik nép nem nagyon erős, és sikerül újra beintegrálnod őket a Birodalom testébe, ám tegyed, én nem bánom, én csak ahhoz ragaszkodom, hogy azok is megkapják a Birodalom Polgára címet, s minden jogot ami ezzel úgy általában egy birodalmi polgárnak jár! De még mindig nem végeztem! Elrendeled, hogy senki nem lehet hivatalnok, tehát szenátor sem, trónörökös sem, helytartó sem, semmiféle közfeladatot ellátó, aki nem tud kiválóan írni-olvasni! Efféle közfeladatok ellátására mindig nyilvános pályázatot kell beadni a jelentkezőknek, úgy, mint ahogy most a szenátorjelölteket meghallgatják, és a meghallgatást végző bizottság titkosan kell szavazzon, hogy kit akarnak a posztra, s a legtöbb szavazatot kapó nyerjen! Ha egy efféle közfeladatra pályázók közt akad azonban nő is, akkor a nőt kell választani, akkor, ha legfeljebb húsz százalékkal ért el kevesebb szavazatot mint a férfijelöltek legjobbja, ezt azért akarom, mert a nőkre valószínűleg kevesebben szavaznának úgyis, csupán mert nők, tehát ezt az igazságtalanságot van hivatott e törvény kiegyenlíteni! Törvénybe iktatod viszont, hogy a szenátorok legalább egyharmada kötelezően nő kell legyen!

Ha mindezt megígéred nekem, akkor megsemmisítem Abdzsad seregét, de jól vigyázz, mert ha azután megszeged az ígéreteid akármelyikét is, akkor *téged is* megsemmisítelek, s hogy erre képes vagyok, azt épp Abdzsad megsemmisítésével bizonyítom be neked!

A császár nagyot sóhajtott.

—Beleegyezem Lora, mert nem tehetek mást!

—Fel a fejfel Szorbut, büszkébben mondd ezt, sőt, boldogan, mert megjósolom neked, hogy a történelem úgy tart majd számon téged e törvények miatt, mint nagy és bölcs uralkodót! - azzal Lora odalépett a telefonhoz, megnyomott egy gombot, és így szólt a készülékbe:

—Riadó! Általános mozgósítás!

* * *

Abdzsad katonái abból vették észre Lora háborúba lépését, hogy Lora telepéről egyszer csak óriási orsóforma valamik emelkedtek a magasba! Léghajók! Márpedig a katonák ámulata érhető volt ha belegondolunk, hogy akkoriban a léghajókat még nem ismerték! E léghajók ráadásul nem hőlégballonok voltak, kormányozni lehetett őket, mert hátul mindegyiket légcsavar hajtotta!

Az egyik léghajót maga Sztong kapitány irányította, aki most már nem kételkedett benne, hogy Lora, ha akar, valóban tud repülni! Lám, Lora előre megmondta ezt is, abban a pillanatban amikor Tuorba érkezett! Akkor ő, Sztong, nem hitt neki. Most már igen!

Mellette állt felesége, Vomda is, sőt még Jodzsbi is, nem féltékenykedtek, s igen élvezték a repülést!

Lora azonban nem állt Sztong mellett. Lora egy másik léghajóban foglalt helyet, s mellette a császár állt. Innen irányította Lora az akciót, sipjelekkel. Mert egyelőre még nem ismerte a rádióhullámokat. Habár már felrémlt előtte a gondolat, hogy a mágnesesség előtt elvileg nincsenek akadályok, s hátha lehetne üzenetet továbbítani a váltakozó mágneses tér segítségével... de egyelőre még nem dolgozta ki ennek fortélyát. Ez még csak egy kósza ötlet volt benne.

A léghajók az ostromló sereg fölé repültek. Méghozzá egyenesen a vezéri sátor fölé, ahol Abdzsadot sejtették. A sátor annyira távol állt a városfaltól, és olyan erős seregrészek védték, hogy Abdzsad itt tökéletes biztonságban érezhette magát.

Eddig.

Mert most a léghajókból nagy ballonok kezdtek lefelé hullani, s ezek a talajon széttörtek. Sárgás gázfelhő áradt ki belőlük, s aki csak belélegezte ezt, a torkához kapott, fuldokolni kezdett,

s elterült a földön. Még a léghajók utasai is valami kaparó érzéssel küszködtek a torkukban, s kénytelenek voltak feljebb emelkedni.

—Ennyit hát Abdzsadról! - mondta Lora.

—Mi volt ez? - kérdezte a császár.

—Klörgáz. Igen gyilkos anyag! S most nézzük a sereg többi részét!

Az eget villámlások ékítették meg, a léghajókból rakéták csapódtak a sátrakba és palánkokba, ostromgépekbe, s azok ettől ripityára robbantak. A seregben kitört a pánik. Ilyen ellenséggel még nem találkoztak! S ez még nem is volt elég a rosszból, mert a léghajók valami permetezőszerűséget lógattak ki a kosarukból, bekapcsoltak egy szivattyút, s amerre csak mentek, finom párafelhő árasztotta el a katonákat, ködszerű permet, de igen kellemetlen köd, mert akihez csak ért egy cseppje, az visított mint a torkon szúrt malac!

—Nátronlűg. - magyarázta nyugodtan Lora a császárnak. —Mar, még hozzá fölöttébb hevesen! Ellenben nem tépi darabokra az embert, mint az iménti rakéták. S én azt hiszem embersége sebb ha e lúggal csak szétkergetem a sereget, úgysem harcol ez már ellened ha Abdzsad meghalt, s így akinek nem megy e lűg a szemébe, annak nem valószínű, hogy súlyos baja történik.

—Miért nem altatod őket el akkor, ha a kímélet a célod?

—Mert az altató gáz felhői esetleg elérnének a léghajóimig is! Van ugyan gázálarcom, de az kényelmetlen viselet. Jobb ez úgyis így hogy futnak, mert ha megijednek, többé nem mernek ellenem harcolni!

Az ellenséges sereg eddigre már valóban ész nélkül menekült. Kis idő múlva Lora abba is hagyta a háborút, s a léghajók visszatértek a telepére.

A császár pedig visszatért a palotájába, s ott meglepő hír fogadta: Csília helyett csak egy levél várta, amiben a császárné azt írta, hogy Szorbut császár engedett a Sátán csábításának, amikor olyan törvényeket akar kiadni, hogy újra szabad minden vallás! A léghajós támadás előtt ugyanis a császár elárulta Csíliának és szenátorainak, hogy milyen törvények várhatóak.

S most Csília azt írta, hogy nem marad a császár felesége, hanem visszaköltözik a szüleihez, s csak akkor tér vissza Szorbuthoz, ha annak - úgymond - megjön az esze!

—Már megjött! - mosolygott a császár, s nemcsak azon törvényeket hirdette ki amiket Lora akart hallani tőle, de azt is, hogy ezennel elvált Csíliától!

S ezután elment Lorához, és így szólt hozzá:

—Azt mondd még nem feküdtél le Szedzsír fiammal.

—Valóban nem.

—Hát ne tedd ezt a jövőben sem! Légy a feleségem!

—Micsoda?! Hogy én?! Eszem ágában sincs a raboddá lennem, Szorbut császár! Én nemhogy a te feleséged nem leszek, de a fiadé sem!

—Nos, jó! Csakhogy látod, én betartottam amit ígértem, s kihirdettem minden törvényedet! Nemsokára megkapod az általad kért területet is... bár nem tudom hogy ha ilyen erős vagy, miért nem akarsz te lenni a császár az egész Birodalom felett!

—Jó lenne. Csakhogy az a baj, hogy nem érdemes nagyobb terület meghódítanom, mint amekkorát hű, megbízható embereimmel ellenőrzésem alatt tudok tartani! Nekem nem az a célom hogy sok ember felett uralkodjam akik nagyban barbárkodnak eközben, hanem az, hogy akik az én alattvalóim, azok úgy éljenek, ahogy azt én akarom!

—Hát jó. Megértelek. Valóban, talán boldogabb egy uralkodó élete ha kisebb, de engedelmes nép fölött uralkodik, mintha nagy birodalom császára, miközben népe állandóan lázadozik. Ám idefigyelj Lora, kérek tőled mégis valamit, mert jó-jó, megmentettél, rendben van, de én valóban olyan sokban engedtem neked...

—Sok a beszéd, halljuk, mi kéne?

—Hát az, hogy ha már nem akarsz a feleségem lenni, nem akarsz a fiam felesége lenni sem, akkor már mondd, olyan ménkü nagy nehézségedre volna, hogy mielőbb produkálj nekem egy unokát Szedzsírtől?! Úgyis megígérted neki, miért ne lehetne előbb?! Most már nincs felkelés sem, minden nyugodt, szép, van idő rá...

—Miért olyan sürgős neked ez?!

—Mert tudod, ezek a te törvényeid biztos hogy legalább annyira megbolygatják a jónép nyugal-
mát birodalomszerte, mint a korábbi törvény, hogy a máglyány hit kötelező! És a te néped
lehet hogy engedelmes, de az enyém valóban barbár! Akármikor megtörténhet hogy merénylet
áldozata leszek, akár tör, akár mérge által! Márpedig vedd tudomásul, hogy én is nagy meg-
tiszteltetésnek érzem ha unokát szülsz nekem, s azt akarom, hogy okvetlenül láthassam még
a picike arcát! Mert jó-jó, van már sok unokám, de egyik sincs tőled! Tehát nem érnek együtt
sem annyit, mert nem egy olyan okos nő az anyjuk, mint te! Ez többet érne nekem mint a ko-
rona vagy a palota villanyvilágítása!

S erre Lora elnevette magát.

—Tudod mit?! Legyen meg az akaratod, császár!

S így Lora mintegy egy esztendővel később szült egy fiút, akinek nagyon örvendett a császár,
de annak is, hogy Lorának úgy megtetszett hogy vannak gyermekei, hogy idővel szült még két
fiút és öt leányt. És bár senki nem tudta volna ellenőrizni Lorát, de Lora azt mondta hogy
mindegyik gyermek Szedzsirtől van, és hitt neki Szedzsir is és Szorbut császár is, mert tudták,
hogy Lora nem hazudik.

Nem tehetette: törvényt hozott róla, hogy a moá nép királynője soha nem hazudhat – *még a
barbároknak sem!*

S e törvényről értesülve Kajjám, aki szorgosan figyelte az eseményeket, így szólt feleségéhez,
Mirjanhoz:

—Kezd minden olyasféle lenni a Reza bolygón, mint régen Tlaxánon, a csiszík ősei és a barbá-
rok között!

—Tehát vesztett a máglyány isten?

—Nagyon úgy néz ki, azaz, ha nem is vesztett még végleg, de igen megrendült a hatalma! Hiá-
ba érte el azt is, hogy kötelező államvallás legyen a hite: ezzel se ment semmire, a tudomány
erősebb volt nála! Vagyis látható hogy nincs igaza azoknak, akik azt vallják, hogy egy fecske
nem csinál nyarat – mert lám, az én fecském, Lora, igenis csinál nyarat, vagy legalábbis ta-
vaszt, meghozta a Tudás, a Logika, az Értelem, sőt: a Józanság tavaszát erre a bolygóra! Egy
kellően okos „fecske” képes erre!

—Igen, de nem a te fecskéd Kajjám, hanem az enyém, mert Lora az *én* klónom! Azért ilyen
okos!

—Természetesen okos, de ez nem kizárólag az ő érdeme.

—A tied talán?! - kérdezte Mirjan féltékenyen.

—Éppenséggel nem az enyém, de hát ott van ugye a csiszí isten! Lora győzött, de ez nem is
lehet másként, ugyanis roppant előnnyel rendelkezik.

—Mivel?

S erre Kajjám átölelte Mirjan vállát, s így szólt neki:

—Klónodat, édes szívem, az a tény támogatja, amit én, a bölcs Kajjám a magam végtelen láng-
elméjével már hosszú idővel ezelőtt felfedeztem mint a Mindenséget mozgató egyik legfőbb
törvényt: az, hogy a vallásokkal ellentétben a tudomány – *működik!*

Vége

Elkezdve: 2002.09.20., 08 óra 59 perc

Befejezve: 2002.11.04., 11 óra 28 perc